

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Тинко Трифонов, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

През цялата онази пролет Хани се моли на Уолт Дисни. В своята спалня в края на ръждивия стар фургон, разположен сред китка борове зад третия хълм на влакчето на ужасите „Черния гръм“, тя се молеше на Бог, на Уолт и понякога дори на Исус с надеждата, че някоя от тези могъщи личности щяха да ѝ помогнат да намери изход. Положила ръце върху изкривената релса, която поддържаше единственото прозорче на стаята, тя се взираше в провисналия екран от нощно небе, който единствен се виждаше над върховете на борове.

— Господин Дисни, отново е Хани. Знам, че увеселителният парк „Силвър Лейк“^[1] не представлява кой знае какво сега, след като нивото на водата е толкова ниско, че човек може да види дънерите, и след като „Боби Лий“ е заседнал на дъното точно в края на дока. През миналата седмица едва ли имахме повече от стотина посетители, но това не означава, че нещата трябва да си останат такива.

От момента, в който вестник „Демократ“ на окръг Паксауочи публикува слуха, че хората от „Уолт Дисни“ обмисляли възможността да купят увеселителния парк „Силвър Лейк“ с идеята да го превърнат във версия на „Дисни Уърлд“ за Южна Каролина, Хани вече не можеше да мисли за нищо друго. Беше на шестнайсет години и знаеше, че да се моли на „Уолт Дисни“ бе детинска работа (да не говорим за спорната ѝ теология на баптист — южняк), но обстоятелствата я бяха довели до отчаяние.

И ето че сега тя изброяваше предимствата, които мистър Дисни да обмисли.

— Намираме се само на час път от междуцатската магистрала. И чрез няколко подходящи указателни табели всички, запътили се към Миртъл Бийч, няма как да не се отбият тук с хлапетата си. Ако не броим комарите и влажността, климатът е добър. А ако нашите служители принудят производителите на бои „Пърплекс“ да спрат да изхвърлят отровите си в него, езерото може да стане наистина красиво. А пък тези, които сега въртят бизнеса след смъртта ви, могат да го

купят наистина евтино. Бихте ли им повлияли за това? Бихте ли могли някак си да ги накарате да разберат, че увеселителният парк „Силвър Лейк“ е точно онова, което търсят?

Тънкият, апатичен глас на леля ѝ прекъсна комбинацията от молитва и пазарна оферта, която Хани редеше.

— С кого говориш, Хани? Да не би да има някое момче в спалнята ти?

— Да, Софи — отвърна ухилена Хани. — Имам тук почти дузина момчета. И едно от тях е готово да ми покаже инструмента си.

— О, господи, Хани! Не мисля, че трябва да говориш по този начин. Не е хубаво.

— Съжалявам.

Хани знаеше, че не бива да дразни Софи, но ѝ се нравеше, когато леля ѝ се тревожеше за нея. Не ѝ се случваше много често, а и от това не излизаше нищо, но когато станеше, Хани можеше почти да си представи, че тя бе истинската ѝ майка, а не само леля.

В съседната стая избухна смях, когато публиката на „Вечерно шоу“ реагира на шегите на Джони за фъстъците и президента Картър^[2]. Телевизорът на Софи бе винаги включен. Тя твърдеше, че той ѝ замествал липсващия глас на свако Ърл.

Ърл Букър бе починал преди година и половина, оставяйки Софи собственичка на „Силвър Лейк“. И докато беше жив тя не бе кой знае колко оправна, а след смъртта му нещата още повече се влошиха и Хани до голяма степен бе взела нещата в ръцете си. Докато се отдръпваше от прозореца, тя си помисли, че не след дълго Софи щеше да заспи. Тя почти никога не дочакваше полунощ, макар рядко да ставаше преди обяд.

Хани се облегна на възглавниците си. Фургонът бе горещ и задушен. Макар че бе облечена само с оранжева тениска с надпис „Будвайзер“^[3] и бикини, никак не ѝ бе приятно. Преди имаха климатик за прозореца, но от две лета бе повреден, досущ като всичко друго, и не можеха да си позволят да го дадат на ремонт.

Хани погледна циферблата на часовника до леглото, което делеше с дъщерята на Софи Шантал, и усети как я загриза тревога. Братовчедка ѝ би трябвало вече да се е прибрала. Беше понеделник вечерта, паркът бе затворен и нямаше нищо за вършене. Шантал бе ключова фигура в резервния план на Хани, ако служителите на мистър

Дисни не купеха парка, затова тя не можеше да си позволи братовчедка ѝ да липсва, дори и една вечер.

Спусна крака върху попукания линолеум и се пресегна за чифта избелели червени шорти, които бе носила този ден. Беше с дребни кости, висока едва метър и петдесет, а шортите ѝ бяха за доизносване от Шантал. Бяха ѝ твърде широки на бедрата и висяха като торби — по този начин кльощавите ѝ крака изглеждаха дори по-мършави, отколкото всъщност бяха. Ала едно от нещата, които Хани не притежаваше, бе суетността, и затова тя не обръщаше изобщо внимание на това.

Макар Хани да не можеше да го забележи, тя всъщност имаше известно основание да бъде суетна. Имаше прикрити от гъсти мигли светлосини очи, над които надвисваха тъмни вежди. Лицето ѝ с форма на сърце имаше дребни скули, обсипани с лунички, и малко дръзко носле. Устата ѝ още не бе напълно оформена, беше широка и обрамчена от пълни устни, които винаги ѝ напомняха за риба прилепало. Отвращаваше се от вида си откакто се помнеше и то не само защото хората я вземаха за момче, докато малките ѝ гърди не започнаха да пощръкват под блузата, но и защото никой не вземаше на сериозно човек, който толкова много прилича на дете. А тъй като Хани страшно се нуждаеше да я вземат на сериозно, правеше всичко възможно да прикрие всяка своя физическа черта с постоянно враждебно намръщено изражение и неприязнено отношение към другите.

След като намъкна чифт подпетени сини гуменки, които твърде отдавна бяха приели формата на ходилата ѝ, тя прекара пръсти през късата си, щръкнала коса. Не го направи, за да я приглади, а за да се почеше от ухапване от комар. Косата ѝ бе светлокафява, досущ цвета на името ѝ^[4]. Имаше склонност към чупливост, ала тя рядко ѝ даваше подобна възможност. Кълцаше я винаги, когато ѝ пречеше, използвайки какъвто и да е достатъчно остър инструмент — джобно ножче, чифт груби ножици, та дори и нож за чистене на риба.

Затвори вратата зад себе си и се промъкна в късото и тясно преддверие коридор, покрито с остатъци от килим на кафяви и златисти ромбове; със същия килим бе постлан и неравният под на комбинирания дневна трапезария. Както и предполагаше, Софи бе заспала на старата кушетка, тапицирана с излиняла жълто-кафява

дамаска, с фигури на американски орли и флагове с тринайсет звезди. Шантал не бе успяла да накъдри майка си добре и оредялата, посивяла коса на Софи изглеждаше суха и щръкнала. Беше възпълна и плетената ѝ блуза очертаваше гърдите ѝ — като балони, пълни с вода, те се бяха разлели в различни посоки.

Отношението на Хани към леля ѝ бе комбинация на почти изчерпано търпение и обич. Не Хани, а Софи Муун Букър би трябвало да се тревожи къде е дъщеря ѝ. Тя би трябвало да е човекът, който да мисли как ще платят всичките тези сметки, които се трупаха една връз друга, за това как да спаси семейството да не падне духом. Но Хани знаеше, че да се ядосва на Софи бе все едно да се ядосва на дъщеря ѝ Шантал. Нямаше никакъв смисъл.

— Излизам за малко.

Софи изхърка насън.

Нощният въздух бе тежък и влажен. Хани прескочи ронещите се бетонни стъпала. Отвън фургонът бе особено отблъскваща гледка със синия си цвят на яйце на червеношийка, подсилена още повече от избеляването му с времето. Гуменките ѝ потънаха в пясъка, почувства песъчинките между пръстите си. Докато се отдалечаваше от фургона, тя подуши въздуха. Миришеше на борове, на креозот и на дезинфектанта, който използваша за тоалетните. Над всички тези миризми обаче властваше далечният, сладостен мирис на Сребърното езеро.

Мина покрай редица жълти поддържащи борови колони, мушнала ръце в джобовете на шортите си, и си каза, че този път ще продължи да се движи. Този път няма да спира и да се зазяпва. Като се загледаше, се замисляше, а като се замислеше, се чувстваше така, все едно бе вътрешността на кофа за риболовна стръв, неизмита от седмица. Продължи да върви упорито още минута, но сетне все пак спря. Обърна се назад — натам, откъдето бе дошла — проточи врат и остави погледа си да се взре в извития релсов път на „Черния гръм“.

Силуетът на масивната дървена рамка на влакчето се очертаваше върху нощното небе като скелета на праисторически динозавър. Очите ѝ проследиха стръмното изкачване на „Черния гръм“ към върха, след който следваше онова шейсетградусово, умопомрачително спускане. Огледа склоновете на следващите две изкачвания с техните страховити спускания до самия край на финалната спирала, която се спускаше

като кошмарна вихрушка над самото Сребърно езеро. Сърцето ѝ се сви от ужасната комбинация на копнеж и болка, докато гледаше трите изкачвания и стръмната, спускаща се надолу *смъртна* спирала. Всичко бе започнало да върви назад онова лято, когато „Черния гръм“ спря да се движи.

Макар че увеселителният парк „Силвър Лейк“ бе малък и старомоден в сравнение с такива места като „Буш Гардънс“ и „Сикс флагс овър Джорджия“, той притежаваше нещо, с което никой друг не можеше да се похвали. Имаше най-голямото дървено влакче на Юга, влакче, което някои ентусиасти смятаха за по-вълнуващо от легендарния „Циклон“ на Кони Айлънд. Хората идваха да се повозят на „Черния гръм“ откак бе построен, към края на двайсетте години. За цели легиони любители на влакчетата на ужасите пътуването до Сребърното езеро бе своего рода религиозно поклонничество.

След дузина пътувания с легендарното дървено влакче, те посещаваха и другите, по-обикновени атракции на парка, включително и похарчваха по два долара на човек да поплават по Сребърното езеро с колесния параход „Робърт Е. Лий“. Но „Боби Лий“ също бе станал жертва на бедствие, досущ като „Черния гръм“.

Преди почти две години, в Деня на труда^[5] през 1978-а, се строши болтът на едно колело от последното вагонче на „Черния гръм“, то се откачи от композицията и изфуча извън релсите. За щастие не пострада никой, ала властите на щата Южна Каролина затвориха влакчето още същия ден. Нито една банка не пожела да финансира скъпата реконструкция, която властите изискваха, преди да позволят влакчето да бъде пуснато отново в движение. Без най-прочутата си атракция увеселителният парк „Силвър Лейк“ вървеше към бавна и мъчителна смърт.

Хани продължи пътя си навътре в парка. От дясната ѝ страна премигваща лампа осветяваше пустия интериор на Залата на блъскащите се автомобили, където очуканите коли се бяха скупчили в заспало стадо, в очакване паркът да бъде отворен в десет на следващата сутрин. Мина покрай детските въртележки с миниатюрните им мотоциклети и пожарни коли, застинали неподвижни по безкрайния си кръгов път. Спря се пред Къщата на ужасите, над чийто вход се бе прострял стенопис на обезглавено тяло, от чийто врат пулсираше фосфоресцираща струя кръв.

— Шантал?

Отговор не последва.

Като откачи фенерчето от куката му в будката за продажба на билети, тя целеустремено изкачи рампата на Къщата на ужасите. През деня рампата вибрираше, а по високоговорителя се излъчваха фалшиви стонове и пронизителни писъци, но сега всичко бе тихо. Навлезе в Коридора на смъртта и насочи лъча на фенерчето си към високата два метра фигура на палача с окървавената му брадва.

— Шантал, тук ли си?

Отвърна ѝ само тишина. Като хвърли поглед към изкуствените паяжини, тя мина покрай дръвника на палача към Бърлогата на плъховете. След като влезе, обходи с фенерчето малкото помещение. В нея се визираха горящите, червени очи на сто и шестте озъбени сиви плъха, стаени по мертеците и висящи по невидимите жици над главата ѝ.

Хани ги огледа със задоволство. Бърлогата на плъховете бе най-добрата част от Къщата на ужасите, защото животните бяха истински. Те бяха препарирани през 1952 година от един препаратор от Ню Джърси за Залата на призраците в „Палисейдс парк“ във Форт Лий. В края на шейсетте свако ѝ Ърл ги бе купил трета ръка от един фалирал собственик на увеселителен парк в Северна Каролина.

— Шантал? — извика тя отново името на братовчедка си и, след като не получи отговор, излезе през пожарния изход на Къщата на ужасите. Заобикаляйки кабелите на електрозахранването, тя мина зад въртележките и се насочи към централната алея на парка.

Само няколко цветни крушки светеха между увисналите флагчета, които висяха на зигзаг над алеята. Застоялата миризма на пуканки, пица и гранясало масло сякаш бе полепнала по всичко наоколо.

Това бе миризмата на бързо отлитащото детство на Хани и тя вдъхна дълбоко от нея. Ако хората на Дисни поемеха работата, миризмата щеше да изчезне завинаги, ведно с детските въртележки, залите на фокусите и на ужасите. Тя обви с ръце малкия си гръден кош и сякаш се прегърна сама, навик, който бе придобила отдавна, защото никой друг не я прегръщаше.

Откакто майка ѝ бе умряла — тогава тя бе шестгодишна — това бе единственият ѝ дом и тя го обичаше с цялото си сърце. Писмото до

хората на Дисни бе най-лошото нещо, което ѝ се бе наложило да стори. Трябваше да потисне и най-дълбоките си чувства в този отчаян опит да намери парите, които ѝ трябваха, за да запази целостта на семейството си, парите, които щяха да ги спасят от системата за социални помощи и да си купят малка къща в някой чист район и може би да я обзаведат с хубави мебели и с градина. Ала сега, докато стоеше по средата на пустата алея, тя би искала да е достатъчно възрастна и умна, за да промени хода на нещата. Защото най-много от всичко тя не можеше да понесе мисълта, че ще загуби „Черния гръм“, ако влакчето вървеше, за нищо на света не би се отказала от парка.

Мистичната тишина на нощта и миризмата на стари пуканки ѝ донесе спомена за едно малко дете, сгушено в ъгъла на фургона, притиснало ожулени колене към брадичката си, ококорило огромните си, изумени, светлосини очи. Сърдит глас от миналото отекна в съзнанието ѝ.

— Разкарай я оттук, Софи! По дяволите, тя направо ще ме побърка. Изобщо не е помръднала, откак я доведе снощи. Само си стои в ъгъла и се блещи.

Тя чу как месестият юмрук на свако ѝ Ърл се стовари върху кухненската маса, чу и монотонния хленч на Софи.

— Къде да я дяна, Ърл?

— Пет пари не давам къде ще я денеш. Аз какво съм виновен, че сестра ти взе, че се удави. Онези от социалните грижи в Алабама нямаха право изобщо да ти дадат това дете. По дяволите, искам на спокойствие да си изям обяда, без тя да се блещи срещу мен.

Софи дойде до ъгъла в жилищната част на фургона и побутна петата на евтините платнени гуменки на Хани с върха на еспадрилата си.

— Престани да се държиш така, Хани. Излез навън и намери Шантал. Още не си разгледала парка. Тя ще ти го покаже.

— Искам си мама — прошепна Хани.

— По дяволите! Разкарай я оттук, Софи!

— Видя ли сега какво направи — въздъхна Софи. — Ядоса свако си Ърл. — Тя сграбчи ръката на Хани и я дръпна. — Хайде. Да идем да ти вземем малко захарен памук.

Тя изведе Хани от фургона и я поведе сред боровете под палещото слънце на каролинския следобед. Хани се движеше като мъничък робот. Не искаше захарен памук. Софи я бе накарала сутринта да хапне овесени ядки и тя бе повърнала.

Софи пусна ръката ѝ. Хани вече бе усетила, че леля ѝ не обичаше да докосва хората, противно на майка ѝ Каролан. Каролан винаги вдигаше Хани на ръце, гушеше я и я наричаше бонбонче, дори и когато бе претрепана от умора след края на работния си ден в химическото чистене в Монтгомъри.

— Искам си мама — прошепна Хани, когато пресякоха затревената полянка и спряха сред колонада от огромни дървени стълбове.

— Майка ти е мъртва. Тя не е...

Останалата част от отговора на Софи бе удавена в чудовищния рев, който се разнесе над главата на Хани.

Тогавя Хани също изпищя. Цялата ѝ мъка и страх, които се бяха натрупвали у нея, откакто бе починала майка ѝ и тя бе откъсната от всичко, което ѝ бе близко и познато, се изля в ужаса на този неочакван шум. И тя отново и отново изпищя.

Имаше съвсем бегла представа какво представлява едно влакче на ужасите, но никога не се бе возила на такова, никога не бе виждала и влакче с такива размери и затова не ѝ хрумна да свърже рева с него. Тя чу само едно чудовище, чудовище като онова, което се крие в килера и те дебне под леглото и отмъква майките на малките момиченца в страховитите си челюсти.

От гърлото ѝ изригваха пронизителни писъци. След като бе почти онемяла през тези шест дни, откакто майка ѝ бе починала, сега тя не можеше да се спре, дори и когато Софи започна да я друсва за ръката.

— Престани! Престани да пициш, чуваш ли?

Но Хани не можеше да се спре. Вместо това тя се задърпа от Софи, докато най-сетне не се освободи. Сетне побягна под релсите, размахала ръце, а малките ѝ гърди се издигаха и спадаха, докато тя пицеше отново и отново, освобождавайки мъката и страха си. Когато стигна до едно спускане на релсите, под което не можеше да мине, тя сграбчи един от дървените стълбове. В ръцете ѝ се забиха трески — стискаше здраво онова, от което се боеше най-много, защото в

объркването си бе повярвала, че то не би могло да я погълне, ако го държеше достатъчно здраво.

Нямаше и представа за изминалото време, чуваше само писъците си и спорадичния рев на чудовището, когато то преминаваше над нея; острите трески се впибах в по бебешки меката кожа на ръцете ѝ, ведно с прозрението, че никога повече нямаше да види майка си.

— По дяволите, спри този шум!

Софи стоеше безпомощна и гледаше, а зад нея приближи свако Ърл и с рев я изтръгна от стълба.

— Какво ѝ става! Какво, по дяволите, ѝ става?

— Не знам — изхленчи Софи. — Започна да го прави, когато чу „Черния гръм“. Мисля, че се бои от него.

— Е, толкова по-зле за нея. Няма да я глезотим, по дяволите!

Той грабна Хани през кръста и я измъкна изпод релсите. С широки крачки я понесе през групите хора, които бяха на посещение в парка този ден, по рампата към къщичката, откъдето се качваха пътниците на „Черния гръм“.

Влакчето бе празно, готово за следващата група пътници. Пренебрегвайки протестите на наредените на опашка хора, той я мушна в първото вагонче. Пронизителните ѝ писъци кълтяха кухо под дървения му покрив. Тя се опита отчаяно да се измъкне, но свако ѝ я държеше здраво с косматата си ръка.

— Ърл, какво правиш? — Честър, старикът, който караше „Черния гръм“, се спусна към него.

— Ще я повозя.

— Много е малка, Ърл. Сам знаеш, че е прекалено малка за това влакче.

— Толкова по-зле за нея. Привържи я. И никакви спирачки, по дяволите.

— Но, Ърл...

— Прави каквото ти казвам, иначе идвай да си уредим сметките!

Тя смътно долови шумните протести на неколцина от възрастните, които чакаха на опашката, но сетне влакчето потегли и тя осъзна, че бе попаднала в самия търбух на звяра, който бе отнел майка ѝ.

— Не! — изпищя тя. — Не! *Мамо!*

Пръстчетата ѝ едва се срещнаха, когато обви в мъртва хватка напречната предпазна пръчка. Раздираха я ридания.

— Мамо... мамо...

Конструкцията скърцаше и стенеше, когато влакчето запълзя нагоре по големия хълм, който бе в основата на легендата за „Черния гръм“. То се движеше садистично бавно, като даваше на детето време да си представи страхотните картини на вледеняващия ужас. Бе на шест години, насаме във Вселената с този звяр на смъртта. Напълно беззащитна, тя не бе достатъчно голяма, достатъчно силна, достатъчно възрастна, за да се защити сама, а на света нямаше възрастен човек, който би го сторил заради нея.

Страхът я стисна за гърлото и сърчицето ѝ заби силно в гърдите ѝ, докато вагончето неумолимо се изкачваше към върха на хълма. Повисоко и от най-високата планина на света. Над успокояващата гледка на облаците. Над горещото небе — към някаква тъмница, където дебнеха само дяволи.

Последният писък се изтръгна от гърлото ѝ, когато вагончето се изкачи на върха и тя успя да зърне ужасяващия наклон, преди да потъне в търбуха на чудовището, за да бъде разкъсана и изядена в най-тъмната нощ, позната на детската ѝ душица, и да...

Отново изкачване.

И сетне — пак главоломно спускане в ада.

И пак изкачване.

Три пъти полита в ада и три пъти възкръсва, преди да бъде запратена над езерото по дяволската спирала. Блъсна се в стеничката на вагончето, изхвърлена от смъртоносната вихрушка право към водата; едва в последната секунда вагончето се изправи, само на половин метър от повърхността и се издигна малко по-високо. Сетне влакчето намали скоростта си и внимателно я доведе до къщичката за качване и слизане.

Тя вече не плачеше.

Вагончетата спряха. Свако ѝ Ърл бе изчезнал, но Честър, водачът на влакчето, се спусна да я измъкне. Тя поклати глава, очите ѝ бяха все още тъжни, а лицето — бледно като платно.

— Отново — прошепна тя.

Беше прекалено малка, за да обясни изживяванията, които ѝ бе донесло влакчето. Знаеше само, че трябваше да ги изпита отново —

чувството, че имаше и по-могъща сила от самата нея, сила, която може да наказва, но може и да спасява. Чувството, че тази сила някак си ѝ бе позволила да се докосне до майка си.

Онзи ден тя се вози десетина пъти на „Черния гръм“ и през останала част от детството си винаги го правеше, когато изпиташе необходимостта да намери надежда в защитата на могъщата сила. Влакчето я противопоставяше на всичките ужаси на човешкото съществуване, но сетне я пренасяше на спасителния бряг.

Животът ѝ в семейство Букър постепенно се установи и се превърна в навик. Свако ѝ Ърл никога не я заобича, но свикна с нея, защото тя се превърна в далеч по-добра негова помощница, отколкото жена му или дъщеря му. Софи бе толкова добра, колкото бе възможно да бъде някой, изцяло зает със себе си. Нямаше никакви други изисквания, освен гдето настояваше Хани и Шантал да ходят на неделно училище поне веднъж в месеца.

Но голямото дървено влакче на ужасите даде на Хани повече познание за Бог, отколкото Баптистката църква, освен всичко друго, религията на влакчето бе и по-лесно разбираема. За човек на нейната възраст, сираче, и на всичкото отгоре — момиче, тя извличаше кураж от знанието, че съществува по-висша сила, нещо по-силно и вечно, което ще бди над нея.

Шум, който идваше откъм галерията, стресна Хани и я върна към действителността. Тя се укори, че се бе отклонила от целта си. Може би след време щеше да стане тъй лоша, като братовчедка си. Тя закрачи напред и мушна глава в галерията.

— Хей, Бък, виждал ли си Шантал?

Бък Окс вдигна очи от игралния автомат, който се опитваше да поправи, защото тя му бе казала, че ако не заработят поне няколко от тези автомати, щяла да му бие такъв шут в грозната муцуна, че щял да се озове чак в родната си Джорджия. Биреният му тумбак изпъна мръсната работна риза до скъсване, когато той премести тежестта на тялото си и ѝ се усмихна глуповато.

— Шантал коя?

Засмя се гръмогласно на остроумието си. На нея ѝ се прииска да го уволни направо на място, но вече бе изгубила твърде много от

работниците си, защото не успяваше да им плати навреме, и знаеше, че не можеше да си позволи да изгуби още един. Освен това Бък не бе злобен, а само глупав. Притежаваше и отвратителния навик да се почесва там, където не би трябвало в присъствието на жени.

— Ама и ти си истински шегаджия, Бък. Шантал мяркала ли се е насам?

— Не, Хани. Тук сме само аз, самият аз и единствено аз.

— Е, нека видим дали някой от вас ще съумее да накара някоя и друга от тези проклетни машини да заработи до сутринта.

Тя му хвърли един поуспокоен поглед, излезе от галерията и продължи към края на централната алея. „Кошарата“ — скапана дървена сграда, където се помещаваха неженените наемни работници, се издигаше сред дърветата зад горичката за пикници. В нея сега живееха само Бък и още двамина. Тя видя, че от един прозорец се процежда жълта светлина, но не приближи, защото не можеше да си представи Шантал да се среща както с Клиф, така и с Ръсти. Шантал не бе човек, който да седне и да поговори с хората.

Тревогата, която бе започнала да нараства, когато осъзна колко късно бе станало, се бе настанила като топка в стомаха ѝ. Не бе най-подходящото време Шантал да изчезне. Определено нещо не бе наред. И Хани се боеше, че знаеше съвсем точно какво бе то.

Тя направи пълна обиколка на разнебитените фургони, централната алея и алеите за яздене. Над всичко това властваха големите хълмове на „Черния гръм“, лишени сега от могъществото си да пренесат едно изплашено младо момиче там, където то би могло отново да намери надежда в нещо вечно, което да я закриля. Като се поколеба само за миг, тя се насочи надолу по бетонната пътечка, която водеше към Сребърното езеро.

Бе дълбока и тиха нощ. Старите борове се сплитаха над главата ѝ и засенчваха лунната светлина. В спомените ѝ зазвучаха звуците на хармониума, който изпълняваше Дикси.

„Дами и господа. Деца на всички възрасти. Направете крачка към миналото, към онези велики времена, когато памукът бе цар. Присъединете се към нас за едно пътуване с колесния параход «Робърт Е. Лий» и се

насладете на красивото Сребърно езеро, най-голямото в окръг Паксауочи, Южна Каролина...”

Боровете свършваха пред разнебитения кей. Тя спря и потрепери. В края на кея се издигаше призрачният корпус на „Боби Лий“.

Параходът „Робърт Е. Лий“ си стоеше точно там, където бе закотвен, когато потъна в зимната буря, няколко месеца след нещастиято с „Черния гръм“. Сега дъното му лежеше върху замърсената тиня на Сребърното езеро на пет метра под водата. Всичките му долни палуби бяха потопени, ведно с гордото някога гребно колело, което пенеше водата зад кърмата му. Само горната палуба и мостикът се издигаха над водната повърхност. „Боби Лий“ лежеше в края на кея, безполезен и наполовина потопен, изглеждаше като кораб фантом под призрачната лунна светлина.

Хани отново потрепери и скръсти ръце пред гърдите си. Лунните лъчи протягаха зловещи пръсти над умиращото езеро; ноздрите ѝ се свиха конвулсивно от мириса на мухъл, на разлагаща се растителност, на умряла риба и на гниещи дървета. Не бе страхливка, но не ѝ се нравеше да е наблизо до „Боби Лий“ нощем. Сви пръсти в гуменките си, за да не вдига шум и пристъпи по кея. Някои от дъските бяха потрошени и тя можеше да види неподвижните води на езерото под тях. Направи още крачка-две, спря и отвори уста да извика Шантал. Но тръпките на страха я бяха стиснали за гърлото и от него не излезе нито звук. По-добре да беше се отбила в „Кошарата“ и да бе помолила Клиф или Ръсти да дойдат с нея.

Боязънта ѝ я разгневи. И без това си имаше достатъчно неприятности да ги накара да се подчиняват на разпорежданията ѝ. Мъже като тях нямаха уважение към жени началници, особено пък ако бяха шестнайсетгодишни. Ако някой от тях разбереше, че се страхува от нещо тъй глупаво като един мъртъв кораб, никога повече нямаше да я послушат.

Зад нея се чу силен плясък на криле — бухал се спусна от дърветата към езерото. Дъхът ѝ секна. Тъкмо тогава чу далечно изохване.

Не бе суеверна, но заплашителният силует на мъртвия кораб, който се мержелееше в края на кея, я ужаси и за частица от секундата

тя си помисли, че стонът бе може би на някой вампир, зъл дух или оживял мъртвец. Но сетне луната се изплъзна от затвора на облаците и здравият разум отново надделя у нея. Знаеше отлично какво бе чула и то нямаше нищо общо с оживели мъртъвци.

Затича по кея, гуменките ѝ плющяха по голите ѝ пети, докато заобикаляше изгнилите дъски и купища въжета. Корабът бе потънал на метър и половина от края на кея и перилата на горната палуба, строшени и приличащи на усмивка с липсващи зъби, се мержелееха пред нея над водната повърхност. Тя се спусна към парчето шперплат, което служеше като импровизирано мостче и се втурна нагоре по него. Под тежестта на нейните четирийсет и пет кила то пружинираше като батут.

Когато се спусна тежко на палубата, ходилата ѝ вече горяха. Хвана се за част от перилата, за да запази равновесие и сетне затича към стълбата. Тя се спускаше надолу към мрачните води. Дори в тъмнината успя да види белия корем на умряла риба, която плуваше наблизко до потопените стъпала. Прекрачи дървените перила и се втурна нагоре, по стълбата, която водеше към мостика.

Мъж и жена се бяха изтегнали близо до вратата му със сплетени тела. Бяха прекалено заети със себе си, за да чуят шума на приближаващата Хани.

— Пусни я, глупак такъв! — изкрещя Хани, когато стигна догоре.

Двамата скочиха и се отдръпнаха един от друг. От строшения прозорец на мостика излетя прилеп.

— Хани! — възкликна Шантал. Блузата ѝ бе разкопчана, а зърната на гърдите ѝ грееха като два сребърни долара на лунната светлина.

Младежът, с когото бе, бе скочил на крака и дърпаше нагоре ципа на късите си панталони; бе облечен с тениска от университета на Южна Каролина. Отначало изглеждаше слисан и дезориентиран, но сетне видя окастрената коса на Хани, крехката ѝ фигурка и враждебното ѝ намръщено лице, което ѝ придаваше вид по-скоро на раздразнено момче, отколкото на младо момиче.

— Я се разкарай оттук, чуваш ли? — рече той войнствено. — Нямах работа тук.

Шантал се надигна и вдигна ръка да се закрие. Движението ѝ бе бавно и мързеливо, като всичките ѝ движения. Момчето обви с ръка рамото ѝ.

Фамилиарният начин, по който прегърна Шантал, сякаш принадлежеше нему, а не на Хани, възпламени и без това горещия ѝ темперамент. Шантал бе нейна, заедно с леля Софи и руините на увеселителния парк „Силвър Лейк“. Насочила показалец като оръжие, тя посочи палубата до себе си.

— Ела веднага тук, Шантал Букър! Не се шегувам. *Веднага* ела тук!

Първоначално Шантал бе забила поглед в сандалите си, но сетне направи с нежелание крачка напред.

Колежанчето я грабна за ръката.

— Чакай малко. Коя е тази? Какво прави тя тук, Шантал?

— Моята братовчедка Хани — отвърна Шантал. — Мисля, че тя е главната тук.

Хани още веднъж посочи с пръст палубата до себе си.

— Има си хас да не съм. А сега веднага ела тук.

Шантал се опита да се придвижи напред, но момчето не я пускаше. Той обви с другата си ръка нейната.

— Хайде де, та тя е просто хлапе! Няма нужда да ѝ се подчиняваш. — И той посочи към брега. — Върни се там, откъдето си дошла, момиченце.

Очите на Хани се свиха дотолкова, че се превърнаха просто в цепки.

— Виж какво, колежанче! Ако можеш да осъзнаеш какво ще е най-добро за теб, веднага ще прибереш недоразвятия си инструмент в мръсното си бельо и ще изчезнеш от този кораб, преди да си ме ядосал.

Той изумен поклати глава.

— Мисля, че би трябвало веднага да те изхвърля от този кораб, бебешко личице, и да нахраня рибите с теб!

— Не бих се опитвала. — Хани направи заплашителна крачка напред, вирнала малката си брадичка нагоре. Мразеше, когато хората я подиграваха заради вида ѝ. — По-добре е да ти кажа, че миналата седмица ме пуснаха от поправителното училище, в което бях за това, че намушках с нож един мъж, далеч по-едър от теб. Трябваше да ме сложат на електрическия стол, но бях непълнолетна.

— Така ли? Аз пък не ти вярвам.

Шантал въздъхна.

— Хани, ще кажеш ли на мама?

Хани не ѝ обърна внимание, беше се съсредоточила върху момчето.

— Колко възрастна ти каза, че е Шантал?

— Не е твоя работа.

— Не ти ли каза, че е на осемнайсет?

Той погледна Шантал и за първи път се почувства неуверен.

— Така си и знаех — рече с отвращение Хани. — Това момиче е само на петнайсет години. В този ваш университет на Южна Каролина не са ли ви учили какво означава изнасилване на малолетни?

Момчето пусна Шантал, сякаш бе радиоактивна.

— Вярно ли е, Шантал? Ама ти наистина изглеждаш по-голяма от петнайсетгодишна.

Хани заговори, преди Шантал да се възползва от тази възможност.

— Тя съзря рано.

— Виж сега, Хани... — запротестира Шантал.

Момчето взе да отстъпва.

— Може би ще е най-добре да приключим за тази вечер, Шантал. — Той взе да пристъпя към стълбата. — Прекарах наистина добре. Може би ще се видим някой друг път, а?

— Разбира се, Крис. Много ще се радвам.

Той хукна по стълбата. Чуха изпращяването на шперплатовата дъска, а сетне и избумтяването при приземяването му на кея. Двете момичета видяха как той изчезва сред боровете.

Шантал въздъхна, отпусна се на палубата и се облегна на стената на мостика.

— Имаш ли цигари в себе си?

Хани измъкна смачкано пакетче „Салем“, наведе се и го подаде на братовчедка си. Шантал измъкна кибрита изпод целофановата обвивка и запали цигара. Дръпна дълбоко от дима.

— Защо взе, че му каза, че съм само на петнайсет години?

— Не исках да се сбивам с него.

— Хани, та ти нямаше да се биеш с него. Ти не му стигаш дори до брадата. И знаеш, че съм на осемнайсет — две години по-голяма от

теб.

— Може би щях да се сбия с него.

Хани си взе обратно пакетчето с цигари и след моментно колебание реши да не пали. Опитваше се от месеци да се научи да пуши, но просто не успяваше да усвои този навик.

— И цялата тази история за поправителното училище и за намушкания мъж. Никой не ти вярва.

— Някои ми вярват.

— Не мисля, че е хубаво да се лъже толкова.

— За една жена в този свят на бизнеса е от полза. Иначе другите се възползват от теб.

Когато ги кръстоса при глезените, краката на Шантал се протегнаха боси и добре оформени от белите ѝ шорти. Хани огледа сандалите и лакираните нокти на краката ѝ. Тя смяташе Шантал за най-красивата жена, която изобщо бе виждала. Трудно бе да се повярва, че бе дъщеря на Ърл и Софи Букър, нито един от двамата не би се класирал в някой конкурс за красота. Къдравата ѝ коса бе като тъмен облак, екзотичните ѝ очи се свеждаха в ъгълчетата, имаше малка уста с червени устни и мека, женствена фигура. С тъмната си коса и мургавата си кожа изглеждаше по-скоро на сприхава латиноамериканка, но това бе измамно впечатление, тъй като Шантал нямаше повече дух, отколкото някой стар пес в горещ августовски ден. Но Хани въпреки всичко я обичаше.

Цигареният дим се издигна от устните към ноздрите ѝ и тя вдиша по този *френски* маниер.

— Бих дала всичко, за да се омъжа за някоя филмова звезда. Наистина, Хани! Бих дала всичко на света, за да стана мисис Бърт Рейнолдс.

Според Хани Бърт Рейнолдс бе с поне двайсет години по-възрастен за Шантал, но тя знаеше, че по никакъв начин не би могла да убеди в това братовчедка си, затова изигра най-силния си коз.

— Мистър Бърт Рейнолдс е южняк. А южняците предпочитат да се женят за девственици.

— И аз съм *донякъде* девствена.

— Благодарение на мен.

— Нямахте да позволя на Крис да стигне до края.

— Шантал, може би не би могла да го спреш, ако се бе разгорещил. Знаеш, че не те бива да отказваш на хората.

— Ще кажеш ли на мама?

— Каква полза от това. Тя просто ще смени канала на телевизора и ще заспи отново. Това е третият път, когато те хващам с някое колежанче. Идват и душат наоколо, сякаш им пращаш някакви радиосигнали или нещо от сорта. Какво ще кажеш за онова момче, с което бе в Къщата на ужасите миналия месец? Когато те намерих, ръката му бе в шортите ти.

— Много е приятно, когато момчетата правят така. А и той бе симпатяга.

Хани изсумтя отвратена. Нямаше никакъв смисъл да говори на Шантал. Бе сладурана, но не бе особено умна. При все това, Хани нямаше основание за подобна критика. Шантал поне бе завършила средно училище, повече, отколкото бе успяла Хани.

Хани не напусна училище, защото бе глупава — тя четеше с огромно увлечение и умът ѝ бе като бръснач. Напусна, защото имаше да върши далеч по-важни неща от това да си прекарва времето с куп глупачки, които разправяха наляво и надясно, че била лесбийка, само защото се бояха от нея.

От спомена за това пак ѝ се прииска да припълзи и да се скрие някъде. Хани не бе хубавка като другите момичета. Не носеше красиви дрешки, не притежаваше искрящо очарование, но това не означаваше, че бе лесбийка, нали така! Този въпрос я тормозеше, защото не бе напълно сигурна в отговора му. Тя определено не можеше да си представи да допусне момче да я пипа под шортите, както Шантал.

Гласът на Шантал наруши възцарилата се тишина.

— Мислиш ли си понякога за майка си?

— Вече не много. — Хани вдигна една треска от палубата. — Но след като повдигна въпроса, никак няма да ти навреди да си помислиш какво се е служило с мама, когато е била дори по-млада от теб. Тя допуснала някакво колежанче да се увърта около нея и това ѝ съсипа живота.

— Не те разбирам. Ако майка ти не бе спала с онова колежанче, ти нямаше да си родена. Тогава къде би била ти?

— Не е в това работата. Работата е там, че колежанчетата искат от момичета като теб и като моята майка само едно. Искат само секс. И

след като получат своето, изчезват. Да не искаш да свършиш сама с някое бебе на ръце и без да има кой да се грижи за теб, освен от социалното осигуряване?

— Крис каза, че съм била по-хубава от всичките студентки, които познавал.

Нямаше никакъв смисъл. Шантал винаги успяваше да се отклони, когато Хани се опитваше да ѝ втълпи нещо. И при тези случаи Хани направо се отчайваше от нея. Как ли би се справила братовчедка ѝ с живота, ако Хани не я наглеждаше? Макар Шантал да бе по-възрастната, Хани се грижеше за нея от години, опитвайки се да я научи кое в живота е правилно и кое е грешно. Познанието за това се удаваше на Хани някак от само себе си, докато Шантал приличаше изцяло на Софи. Не проявяваше интерес към каквото и да е, ако то изискваше някакво усилие от нейна страна.

— Хани, защо не вземеш да се понагласиш малко, че да можеш да завъдиш и ти приятели, а?

Хани скочи на крака.

— Аз не съм някаква си гадна лесбийка, ако това имаш предвид!

— Нямах изобщо това предвид. — Шантал се взря замислена в дима, който се извиваше от цигарата ѝ. — Предполагам, че ако бе лесбийка, аз щях да бъда първата, която щеше да го узнае. Спим в едно легло, откакто дойде да живееш при нас, но никога не си опитала да правиш нещо с мен.

Донякъде поуспокоена, Хани седна отново.

— Днес тренира ли с жезъла си?

— Комай... не си спомням.

— Не си тренирала, нали?

— Въртенето на жезъл е трудна работа, Хани.

— Не е трудно. Просто трябва да се упражняваш, това е. Знаеш, че съм намислила следващата седмица жезълът да е горящ.

— Защо човек трябва да се занимава с такава тежка работа, като въртене на жезъл?

— Не можеш да пееш. Не свириш на някакъв музикален инструмент, нито пък танцуваш степ. Това бе единственото нещо, което можах да измисля.

— Не виждам изобщо защо е толкова важно да спечеля титлата от Шествието на красотата на окръг Паксауочи. Още повече щом

хората на Уолт Дисни възнамеряват да купят парка.

— Не сме сигурни в това, Шантал. То е просто слух. Писах им отново, но нямаме отговор и не можем просто да си седим и да чакаме.

— Миналата година не ме кара да участвам в конкурса. Защо трябва да участвам тази година?

— Защото миналата година наградата бе сто долара и козметика от универсалния магазин „Дънди“. А тази година е безплатно пътуване до Чарлстън и прослушване за телевизионното шоу на Даш Кугън.

— Това е съвсем друга работа, Хани — оплака се Шантал. — Смятам, че очакванията ти от всичко това са нереалистични. Аз си нямам хабер от телевизия. Повече си мисля да стана фризьорка. Обичам да се занимавам с коси.

— Няма нужда да си имаш хабер от телевизия. Те имат нужда от ново лице. Обяснявала съм ти го сто пъти.

Хани бръкна в джоба си и извади добре омачканата листовка, която съдържаеше цялата информация за тазгодишното Шествие на красотата на окръг Паксауочи. Лунната светлина не бе достатъчна, за да разчете дребния шрифт, но тя го бе изучавала толкова пъти, че го знаеше наизуст.

„Победителката и носителка на титлата *Мис Паксауочи* получава безплатно двудневно пътуване до Чарлстън, благодарение на спонсора на шествието — универсалния магазин «Дънди». Докато е в Чарлстън, тя ще бъде прослушана за участие в «Шоуто на Даш Кугън» — дългоочаквана нова телевизионна програма, която ще бъде заснета в Калифорния.

Продуцентите на «Шоуто на Даш Кугън» ще направят прослушвания за южни красавици в седем града в търсене на актриса, която да играе ролята на Селест, дъщерята на мистър Кугън. Тя трябва да е между осемнайсет и двайсетгодишна, да е красива и да има силен местен акцент. Освен в Чарлстън, продуцентите ще прослушат актриси в Атланта, Нови Орлеан, Бърмингам, Далас, Хюстън и Сан Антонио.“

Хани се намръщи. Тъкмо това я безпокоеше. Тези от телевизията щяха да посетят три града от Тексас и само един от южните щати. Не се искаше много мозък човек да се сети, че биха предпочели тексаска, което не бе изненадващо, след като Даш Кугън бе царят на кинозвездите каубои. Въпреки всичко, това не ѝ се нравеше. Като погледна отново листовката, тя се успокои, защото в цял Тексас не можеше да има по-красиво момиче от Шантал Букър.

„Избраниците от седемте града ще летят до Лос Анджелис за пробни снимки със самия мистър Кугън. Любителите на киното ще запомнят Даш Кугън от много му главни роли в над 20 уестърна, сред които най-известните са в «Лейриът» и «Залезът на Аламо». Това ще бъде първото му телевизионно шоу. Ние всички се надяваме, че нашата *Мис Паксауочи* ще играе ролята на неговата дъщеря.“

Шантал прекъсна хода на мислите ѝ.

— Виж какво, работата е в това, че искам да се омъжа за филмова звезда. А не аз да ставам звезда.

Хани не ѝ обърна внимание.

— Точно сега твоите желания не струват и пет пари. Близо сме до пълното отчаяние, а това означава, че трябва сами да създаваме своите възможности. Бездействието е началото на дългото пропадане към лапите на социалните грижи и точно там ще попаднем, ако не положим всички усилия да успеем. — Тя прегърна коленете си, а гласът ѝ се сниши почти до шепот. — Имам това усещане дълбоко в себе си, Шантал. Не мога да го обясня, но имам силното усещане, че онези от телевизията само ще те погледнат и ще те направят звезда.

Въздишката на Шантал бе толкова дълга, сякаш излизаше чак от петите ѝ.

— Понякога ми причиняваш световъртеж, Хани. Сигурно приличаш на онова колежанче — баща ти, защото е съвсем ясно, че не приличаш на никой от нас.

— Трябва да запазим целостта на семейството си — изрече яростно Хани. — Софи е безполезна, а аз съм прекалено млада, за да

си намеря прилична работа. Ти си единствената ни надежда, Шантал. Откакто поработи като модел в магазина „Дънди“, стана ясно, че си най-добрата възможност на семейството. Ако хората на Дисни не купят този парк, трябва да имаме и резервен план. Ние трите сме едно семейство. Не можем да допуснем нещо да му се случи.

Ала вниманието на Шантал се бе отклонило към нощното небе и към мечтата да се омъжи за филмова звезда и тя просто не слушаше.

[1] Сребърното езеро (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Джими Картър бе известен като производител на фъстъци, преди да стане президент. — Б.пр. ↑

[3] Най-популярната американска бира. — Б.пр. ↑

[4] Хани (англ.) — мед. — Б.пр. ↑

[5] В Щатите — първият понеделник на септември. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— А сега — нашата нова *Мис Паксауочи* — 1980 се нарича... Шантал Букър!

Хани скочи на крака със смразяващ рев, който се откри над аплодисментите на публиката. От високоговорителите се разнесе мелодията „Предай моите поздравии на Бродуей“ и Лора Лиски, миналогодишната *Мис Паксауочи* положи короната върху главата на Шантал. Шантал едва-едва й се усмихна. Коронката се кривна на една страна, но тя не забеляза това.

Хани скачаше, пляскаше с ръце и пицеше. Тази отвратителна седмица в крайна сметка завърши щастливо. Шантал спечели титлата, въпреки че нейното жонглиране с жезъл бе най-калпавата демонстрация на някакъв талант от три години насам, когато Мери Елън Балинджър танцува степ на музиката на „Исус Христос — суперзвезда“. Шантал изпускаше жезъла при всяко двойно завъртане и съкрати половината от финала, но бе толкова хубава, че никой не обърна внимание на това. А тя се представи по-добре, отколкото бе очаквала Хани, и по време на частта с въпросите и отговорите. Когато я попитаха за плановете й за бъдещето, тя най-отговорно заяви, че би искала да е или психоаналитичка, или мисионерка, точно както й бе казала да отговори Хани. Хани не изпита дори и най-малкото угризение, че бе настояла на тази лъжа. Много по-добре така, отколкото Шантал да обяви пред света, че всъщност единственото, което би искала от живота, е да се омъжи за Бърт Рейнолдс.

Докато ръкопляскаше, Хани си каза наум и една благодарствена молитва за това, че бе проявила достатъчно мъдрост да изостави идеята за горящ жезъл. Навярно Шантал щеше да причини с тези пламъци на окръг Паксауочи повече щети, отколкото цялата армия на Уилям Текумзе Шърман.

Десет минути по-късно, докато си пробиваше път през тълпата към кулисите на тържествената зала на гимназията, тя нарочно игнорира семейните групички, които се бяха скупчили навсякъде да се

порадват на момичетата си в техните блестящи рокли: пълни майки и оплешивяващи бащи, лели и чичовци, баби и дядовци. Тя никога не се вглеждаше в семейства, ако можеше да го избегне. *Никога*. Някои неща са толкова болезнени, че човек трудно може да ги понесе.

Забеляза Шеп Уотли, окръжния шериф, с дъщеря му Амелия. Дори само това, че го видя, помрачи вълнението ѝ от победата на Шантал. Вчера Шеп бе окачил на входните порти на парка табелата, с която се обявяваше неговото окончателно затваряне поради просрочване на ипотеката му; това я бе уплашило толкова много, че не можа да заспи. Но сега, след като Шантал бе спечелила конкурса, Хани си помисли, че затварянето нямаше значение, както нямаше значение и това, че хората на Дисни не отговориха на писмата ѝ. Онези от телевизията щяха да се влюбят в Шантал още щом я видят, досущ като членовете на журито на конкурса. Шантал щеше да почне да печели много и щяха да са в състояние да си откупят парка.

Тук въображението ѝ секна. Щом Шантал щеше да е кинозвезда в Калифорния, как щяха да са всички отново *заедно* в парка?

Напоследък ѝ бе станало лош навик да се тревожи много и тя не знаеше как да се отърве от него. Сърцето ѝ преливаше от гордост като видя Шантал да разговаря с мис Моника Уеъринг, директорката на шествието и конкурса. Шантал изглеждаше толкова красива с дългата си бяла рокля, която бе носила на абитуриентския си бал, с коронката с изкуствени диаманти, кацнала в мастиленочерните ѝ къдрици; тя се усмихваше и кимаше на онова, което ѝ казваше мис Уеъринг. Хората от телевизията просто нямаше да ѝ устоят.

— Това е чудесно, мис Уеъринг — изрече Шантал, когато Хани се приближи. — Нямам нищо против промяната изобщо.

— Много мило от твоя страна, че прояви разбиране. — Моника Уеъринг, слабата, стилно облечена жена, която бе едновременно директор на шествието и служителката, отговорна за връзки с обществеността на магазина „Дънди“, изглеждаше толкова облекчена от отговора на Шантал, че Хани веднага се изпълни с подозрение.

— За какво става дума? — Хани пристъпи напред, инстинктите ѝ бяха нащрек, като нослето на заек, надушило опасност.

Погледът на Шантал запрескача между двете жени и тя с нежелание ги представи една на друга.

— Мис Уеъринг, това е братовчедка ми Хани Муун.

Моника Уеъринг бе изненадана като всички, които за пръв път чуваха името ѝ.

— Какво необикновено име^[1].

Според Софи, когато Хани се родила, сестрата казала на Каролан, че ѝ се родило малко бебе, сладко като мед и Каролан веднага решила, че името ѝ харесва. Чак когато ѝ дали акта за раждане, майката на Хани за пръв път видяла изписано цялото име и осъзнала, че май е сгрешила.

Тъй като Хани не искаше хората да смятат майка ѝ за глупачка, тя обикновено даваше стандартния отговор:

— Това е старо фамилно име. Получава го първата дъщеря в семейството. Хани Муун след Хани Муун, една след друга, чак от времето на Гражданската война.

— Разбирам...

Ако Моника Уеъринг си помисли, че бе необичайно толкова поколения родили жени да не променят фамилното си име, тя поне не го показва. Като се обърна към Шантал, тя я потупа по ръката.

— Още веднъж — поздравления, мила! А аз ще се погрижа за промените в понеделник.

— И що за промени ще са тези? — попита Хани, преди мис Уеъринг да успее да се отдалечи.

— Ъ-ъ-ъ, Джими Макъли и приятелите му ми махат — рече нервно Шантал. — Най-добре да ида да ги поздравя.

И преди Хани да успее да я спре, тя се измъкна.

Мис Уеъринг погледна встрани от Хани.

— Обясних малкото объркване на Шантал, но исках да говоря и лично с мисис Букър.

— Леля ми Софи не е тук. Тя страда от... ъ-ъ-ъ... жлъчка и поради болките и всичко останало, трябва да си седи у дома. Аз съм нещо от сорта на настойник, ако разбирате за какво става дума.

Изкусно подчертаните с молив вежди на Мис Уеъринг се повдигнаха.

— Не си ли прекалено млада, за да си настойничка?

— Станах на деветнайсет на последния си рожден ден — отвърна Хани.

Мис Уеъринг я погледна скептично, но не настоя повече на този въпрос.

— Тъкмо обяснявах на Шантал, че трябваше да направим малки промени в наградата на победителката. Двудневното пътуване до Чарлстън си остава, но вместо телевизионното прослушване, ще наемем лимузина, с която победителката и гост по неин избор ще направят разходка из града, която ще бъде последвана от великолепна вечеря в ресторант четири звезди. И разбира се, Шантал ще може да се възползва от традиционното безплатно пазаруване в универсалния магазин „Дънди“.

Зад кулисите бе горещо от стълпотворението на хора, но Хани усети как кръвта се смръзва в жилите ѝ.

— Не! Първата награда е прослушване за „Шоуто на Даш Кугън“!

— Боя се, че това вече не е възможно. При това трябва да добавя, че вината не е на „Дънди“. Очевидно на хората от телевизията се е наложило да променят графика си, макар че биха могли да ми съобщят това и по-рано, а не вчера следобед. Вместо да дойдат в Чарлстън следващата сряда, както бе по план, те ще отидат в Лос Анджелис, където ще проведат крайното прослушване на момичетата, които вече са избрали.

— Няма да дойдат в Чарлстън ли? Не могат да направят това! Тогава как ще видят Шантал?

— Съжалявам, но те няма да видят Шантал. Намерили са достатъчно момичета в Тексас и са решили да прекратят търсенето.

— Но вие не разбирате, мис Уеъринг! Сигурна съм, че ще изберат Шантал за ролята, само да имат възможността да я видят.

— Страхувам се, че аз не съм толкова сигурна като теб. Шантал е доста красива, но състезанието за ролята бе много голямо.

Хани веднага се втурна да защитава братовчедка си.

— Нима я обвинявате само за това, че изпусна жезъла? Това бе моя идея. Тя е родена актриса. Трябваше да я оставя да рецитира монолога за милостта от „Венецианския търговец“, както тя искаше, но не, накарах я да върти този глупав жезъл. Шантал е безкрайно талантива! Кетрин и Одри Хепбърн са нейни идоли. — Усещаше, че думите ѝ бяха на обезумял човек, но не можеше да се спре. Страховете ѝ се разрастваха с всяка секунда. Конкурсът бе последната им надежда за едно прилично бъдеще и тя нямаше да позволи да им я отнемат.

— Говорих на няколко пъти с режисьора, отговорен за подбора на актьорите. Видели са стотици момичета и са подбрали една група, която ще прослушат окончателно в Лос Анджелис. Възможността Шантал да бъде избрана в тази група е наистина минимална.

Хани повдигна брадичка и се надигна на пръсти, докато почти не се изравни по височина с директорката на конкурса.

— Чуйте ме, мис Уеъринг, чуйте и запомнете добре. Брошурата за конкурса е хей тук, в джоба ми. Там черно на бяло се казва, че победителката в конкурса за *Мис Паксауочи* получава за награда прослушване за „Шоуто на Даш Кугън“ и аз имам намерението да ви държа отговорна за това. Давам ви време до понеделник следобед, за да осигурите прослушването на Шантал. В противен случай ще си наема адвокат и този адвокат ще заведе дело срещу вас. А сетне и срещу универсалния магазин „Дънди“. А после и срещу всеки чиновник в окръг Паксауочи, който има и най-малкото общо нещо с този конкурс.

— Хани...

— Ще бъда в магазина в понеделник, в четири следобед. — Тя насочи пръст към гърдите на Моника Уеъринг. — Ако нямате добри новини за мен, това ще е последният път, когато ме виждате, без до мен да стои най-гадното копеле, което са виждали съдебните зали в Южна Каролина.

Бабаитството на Хани се стопи по време на пътуването към дома. Тя нямаше пари да наеме адвокат. Как можеше някой от магазина да вземе на сериозно заплахите ѝ?

Ала в живота ѝ нямаше място за песимистично мислене, затова през цялата неделя и по-голямата част от понеделника тя се опитваше да се самоубеди, че блъфът ѝ ще мине. Нищо не плашеше хората повече от един съдебен процес, а и универсалният магазин „Дънди“ не би искал да получи лоша известност в средствата за осведомяване. Ала колкото и да се опитваше да си вдъхне кураж, тя усещаше как мечтите за общото им бъдеще потъваха ведно с „Боби Лий“.

Доиде понеделник следобед. Въпреки самонапомпването си, Хани едва не трепереше от страх и нервност, когато откри канцеларията на Моника Уеъринг на третия етаж в „Дънди“. Застана

на прага на вратата и надникна; онова, което видя, бе малка стая, в която доминираше желязно писалище, върху което бе подредена купчина книжа. Върху корковото табло срещу единствения прозорец на стаята висяха забодени постери и рекламни плакати на различни стоки.

Хани се прокашля и директорката на конкурса вдигна очи от бюрото си, което бе точно срещу вратата.

— Я виж ти, кой е дошъл — рече тя и като смъкваше от челото си очилата с големи, пластмасови рамки, се изправи от стола.

В тона ѝ звучеше самодоволство, което никак не се хареса на Хани. Директорката на конкурса заобиколи писалището си и застана пред него. Опря едното си бедро на писалището и кръстоса ръце гърдите си.

— Ти не си на деветнайсет, Хани — рече тя, очевидно решила, че няма защо много-много да го увърта. — Ти си едно шестнайсетгодишно момиче, напуснало училище с репутацията на човек, който създава неприятности. Като непълнолетна нямаш никакви законни права над братовчедка си.

Хани си помисли, че да се изправиш срещу мис Уеъринг не би трябвало да е по-трудно, отколкото да се изправиш срещу свако Ърл, след като е ударил няколко уискита. Тя отиде до прозореца и, преструвайки се, че не дава и пет пари, се загледа в отбивката към банката „Фърст Каролина“ отсреща.

— Явно сте се потрудила да се поровите в личния ми живот, мис Уеъринг — изрече провлечено тя. — И докато сте се ровичкали, не открихте ли, че майката на Шантал, моята леля мисис Софи Муун Букър, страда от крайна лудост, причинена от мъката ѝ по смъртта на съпруга ѝ Ърл Т. Букър? — Тя бавно се обърна отново към директорката на конкурса. — А не открихте ли случайно, че аз съм де факто главата на семейството, след като той почина? И че мисис Букър — която от много години вече не е малолетна — прави точно онова, което аз ѝ кажа, което включва и да шамароса този шибан дюкян с най-големия съдебен процес, който изобщо може да му се случи?

За учудване и задоволство на Хани тази реч до голяма степен отне вятъра от платната на Моника Уеъринг. Известно време тя продължи да увърта, но Хани разбра, че се опитваше да плаши гаргите. Очевидно, бе инструктирана от началниците си да защити доброто име

на „Дънди“ на всяка цена. Тя помоли секретарката да донесе на Хани кола, сетне се извини и се втурна в коридора. Половин час по-късно се върна с няколко листа хартия, закачени заедно.

— Продуцентите на „Шоуто на Даш Кугън“ бяха тъй добри да се съгласят да прослушат за кратко Шантал в Лос Анджелис, заедно с другите момичета в четвъртък — рече неприветливо тя. — Записах ви тук адреса на студиото и добавих информацията, която ми пратиха за програмата преди няколко месеца. Шантал и придружителката ѝ трябва да бъдат в Лос Анджелис до осем часа сутринта в четвъртък.

— И като как ще стигне тя там?

— Боя се, че това е *ваш* проблем — отговори тя хладно и подаде материалите, които държеше, на Хани. — Организаторите на конкурса не носят отговорност за транспорта. Надявам се, ще оцените, че направихме повече от необходимото в тази ситуация. Моля предайте на Шантал пожелания за успех от всички нас.

Хани взе документите от мис Уеъринг с такова изражение, сякаш ѝ правеше голяма услуга и излезе от канцеларията. Ала още в коридора самоувереността ѝ се стопи. Нямаше достатъчно пари за самолетни билети. Как щеше да отведе Шантал до Лос Анджелис?

Но докато се качваше на ескалатора, тя се опита да се сдобие с кураж от уроците на „Черния гръм“. Надеждата никога не свършва.

— Мисля, че най-накрая се побърка напълно, Хани Джейн Муун — рече Шантал. — Тази камионетка не може да стигне дори до междуцатската магистрала, камо ли да измине целия път до Калифорния.

Очуканият стар пикап, който си стоеше до фургона на Софи, бе единственото превозно средство, останало в парка. Купето му някога бе червено, но толкова пъти бе китвано със зелен кит, че от оригиналната му боя бе останало съвсем малко. Тъй като същият проблем тревожеше и Хани, тя се нахвърли върху Шантал.

— Доникъде няма да стигнеш в живота като си такава песимистка. Трябва да имаш оптимистично отношение към предизвикателствата, които животът ти поднася. Освен това Бък току-що монтира нов алтернатор. Хайде, качвай този куфар отзад, а аз ще се опитам още веднъж да поговоря със Софи.

— Но, Хани, аз не искам да ходя в Калифорния...

Хани не обърна внимание на хленча в тона на братовчедка си.

— Толкова по-зле за теб, защото ще отидеш. Влизай в пикапа и ме чакай.

Софи си лежеше на дивана и гледаше понеделничните си вечерни шоупрограми. Хани клекна, докосна ръката на леля си и прокара нежно пръсти по подутите ѝ кокалчета. Знаеше, че Софи не обича да я докосват, но не можа да се въздържа.

— Софи, трябва да промениш решението си и да дойдеш с нас. Не искам да те оставям тук сама. Освен всичко друго, когато онези от телевизията изберат Шантал за „Шоуто на Даш Кугън“, те ще искат да говорят с майка ѝ.

Погледът на Софи си остана фокусиран върху трептящия екран.

— Боя се, че съм прекалено уморена да ходя някъде, Хани. Пък и Синамон и Шейд^[2] ще се оженят тази седмица.

Хани едва сдържа разочарованието си.

— Става дума за *истинския* живот, Софи, а не за някаква сапунена опера. Трябва да изградим планове за бъдещето. Сега банката е притежател на парка и скоро вече няма да можеш да живееш тук.

Когато за пръв път погледна Хани, клепачите на Софи бяха като увиснали сводове над малките ѝ очи. Хани машинално потърси по лицето ѝ някакви признаци на емоция, но както винаги не откри нищо друго, освен апатия и умора.

— Банката не каза нищо за изселване, затова смятам да си остана там, където съм.

Хани опита последна молба.

— Имаме нужда от теб, Софи! Знаеш каква е Шантал. Ами ако някое момче реши да се държи нахално с нея?

— Ти ще се погрижиш за него — рече отегчено Софи. — Ти ще се погрижиш и за всичко останало. Винаги си го правила.

В ранния следобед в сряда Хани вече бе смъртно уморена. Очите ѝ бяха сухи като оклахомската прерия, която се простираше докъдето очите виждат от двете страни на пътя, а главата ѝ бе започнала да клюма напред. Изсвири клаксон и тя мигновено отвори очи. Успя да

завърти волана в мига, в който вече бе настъпила двойната жълта линия по средата на пътя.

Бяха на път от понеделник вечерта, а още не бяха стигнали до Оклахома сити. Ауспухът им бе паднал близо до Бърмингам, малко след Шрийвпорт се появи теч в радиатора, два пъти лепиха една и съща гума. Хани не бе привърженичка на песимистичното мислене, ала средствата от неприкосновения ѝ запас намаляваха значително по-бързо, отколкото си бе мислила, а и знаеше, че повече не можеше да кара, без да поспи.

В другия край на кабината Шантал спеше като бебе, бузите ѝ бяха зачервени от жегата, а кичури черна коса се ветрееха на отворения прозорец.

— Шантал, събуди се!

Устните на Шантал се окръглиха като на бебе, което търси цицката на майка си. Като се протегна, гърдите ѝ станаха плоски под бялата ѝ блуза.

— Какво има?

— Ще трябва да покараш малко. А аз трябва да поспя.

— Шофирането ме изнервя, Хани. Отбий някъде по пътя и дремни малко.

— Трябва да продължим, иначе изобщо няма да успеем да стигнем в Лос Анджелис преди осем часа утре сутринта. И без това вече сме изостанали много от графика си.

— Не искам да карам, Хани. Това ме изнервя...

Хани помисли дали да продължи да настоява, но се отказа. Последния път, когато накара Шантал да шофира, братовчедка ѝ толкова много се оплаква, че Хани така и не можа да поспи. Пикапът още веднъж се отклони към жълтата линия. Тя разтърси глава, опитвайки се да се освежи, а после рязко натисна спирачките, когато забеляза стопаджията.

— Хани, какво правиш?

— Не е твоя работа.

Тя отби встрани от пътя и слезе от пикапа, като остави мотора да работи, за да не се налага отново да минава сложната процедура по стартирането му. Прескочи един скъсан гумен ботуш и се упъти към отклонението от междущатската магистрала. Стопаджията вървеше към нея, нарамил стара, сива, брезентова торба.

Нямаше намерение да постави Шантал под угроза, като вземе някой перверзен тип, затова го огледа внимателно. Беше момче малко над двайсет години, с приятно лице и рошава кафява коса, с мършав мустак и сънени очи. Брадичката му бе малко слабовата, но не можеше да го вини за нещо, което навярно бе по-скоро наследство от предците му, отколкото проява на характера му.

Забеляза панталоните в защитен цвят, над които бе само по тениска и попита с надежда:

— Военен ли си?

— Не. Не и аз.

Очите ѝ се присвиха.

— Колежанин?

— Прекарах един семестър в Държавния университет на Айова, но се разкарах оттам.

Тя кимна одобрително.

— Накъде си се запътил?

— Към Албъкърк.

Видя ѝ се безобиден, но така изглеждаха и всички масови убийци, за които бе чела в списанията „Нешънъл Инкуайърър“ на Шантал.

— Карал ли си някога пикап?

— Разбира се. Трактори — също. Моите старци са фермери. Живеят близо до Дюбюк.

— Казвам се Хани Джейн Муун.

Той премигна с очи.

— Бая странно име.

— Тъй ли? Е, аз не съм си го избирала, затова ще се радвам, ако си запазиш мнението за себе си.

— Нямах проблеми. Аз съм Гордън Делауийз.

Трябваше да вземе решение, но не можеше да си позволи да сгреша.

— Ходиш ли на църква, Гордън?

— Не. Вече не. Бях обаче методист.

Методист не бе толкова добре като баптист, но трябваше да се примири. Мушна палец в джоба на дънките си и го изгледа свирепо, за да му даде да разбере кой командва парада.

— Аз и братовчедка ми Шантал пътуваме към Калифорния, Шантал ще получи роля в телевизионно шоу. Караме право натам и трябва да стигнем до осем сутринта утре, иначе сме на път да изгубим и последната си възможност да се самоуважаваме. Ако се опиташ да палуваш, веднага ще те изритам от пикапа. Разбрано?

Гордън кимна разсеяно и това я накара да реши, че и той не бе по-умен от Шантал. Доведе го до пикапа и му каза, че той ще шофира.

Той я изгледа отвисоко и се почеса по гърдите.

— На колко си години все пак?

— Почти на дваисет. И миналата седмица излязох от затвора, лежах, защото прострелях един тип в главата. Ето защо, ако си мислиш доброто, няма да ми създаваш неприятности.

Той не каза нищо след тези нейни думи, просто хвърли брезентовата си торба зад седалката и няколко пъти премигна, когато видя Шантал. Хани се качи от другата страна, като остави Шантал по средата. Той включи на скорост и свърна към магистралата. Само след секунда Хани вече спеше.

Нещо я събуди няколко часа по-късно и когато видя как Шантал Букър и Гордън Делуайз си мятаха погледи, осъзна, че бе направила голяма грешка.

— Много си готина — рече Гордън и като погледна Шантал, кожата му порозовя дори и под тена му.

Беше положил ръка на облегалката, а тя се люлееше към него като вейка на вятър.

— Обожавам мъже с мустаци.

— Тъй ли? Аз пък си мислех да ги обръсна.

— О, не, недей! Така изглеждаш почти като мистър Бърт Рейнолдс.

От тук нататък клепките на Хани повече не се слепиха.

Тонът на Шантал бе почти бездиханен от възхита.

— Мисля, че е вълнуващо това, че пътуваш на стоп из страната, само за да изучаваш живота.

— Смятам, че човек трябва да види всичко, преди да е станал художник — отвърна Гордън.

Той мина в лявата лента, за да изпревари една браква, която вдигаше почти толкова шум, колкото и техният пикап.

— Досега не съм се запознавала с художник.

На Хани не ѝ се нравеха меките, напевни нотки в тона на Шантал. Не биваше да попадат в нови усложнения. Защо братовчедка ѝ трябваше да се захласва по всяко срещнато момче? Реши, че бе време да се намеси.

— Това не е вярно, Шантал. А какво ще кажеш за онзи мъж, който дойде в парка, да изрисува стенописа над Къщата на ужасите.

— Това не е истинско изкуство — подигра я Шантал. — А Гордън е истински художник.

На Хани стенописът ѝ харесваше, но вкусовете ѝ в изкуството бяха по-толерантни, отколкото на повечето хора. Гордън отново метна похотлив поглед към Шантал и Хани реши да го тури на мястото му.

— Колко картини си нарисувал, Гордън?

— Не знам.

— Повече от сто?

— Не толкова много.

— Повече от петдесет.

— Навярно не.

Хани изсумтя.

— Не виждам как можеш да се наричаш художник, след като не си нарисувал дори петдесет картини.

— Важно е качеството — рече Шантал, — а не бройката.

— Ти откога стана такава познавачка на изкуството, Шантал Букър? Доколкото ми е известно, единствените картини, на които досега си обръщала внимание, са на голи хора.

— Не се наскърбявай от думите на Хани, Гордън. Понякога тя изпада в лошо настроение.

На Хани ѝ се прииска да накара Гордън веднага да отбие колата и да разкара безволевата му брадичка от пикапа, но знаеше, че се нуждае от него, ако искаше да пристигне в Лос Анджелис навреме за прослушването, и затова си замълча.

Не ѝ се щеше още да поеме шофирането, но не можеше да ги гледа тези двамата как се лигавят, и затова извади книгата, които ѝ бе дала Моника Уеъринг. Сред тях бе написано на ръка указание как да

намерят студиото, както и кратко резюме за „Шоуто на Даш Кугън“. Тя го прочете.

„Веселият, непресекващ хумор е резултатът, когато бившият родео ездач Даш Джоунс (в ролята Даш Кугън) се оженва за красивата дама от обществото от Източното крайбрежие Елионор Чадуик (Низ Касълбъри) и те откриват повторно прелестите на любовта. Него го тегли към живота на село, докато тя обича изисканите коктейли и приеми. И за капак красивата му дъщеря тийнейджърка (актрисата още не е избрана) и почти вече израсналият син на Елионор Блейк (Ерик Дилън) се влюбват един в друг. Всички те разбират, че любовта е прелестна и когато идва повторно.“

Хани се почуди кой ли би могъл да напише думи като *веселия, непресекващ хумор*. „Шоуто на Даш Кугън“ изобщо не ѝ се виждаше смешно, но тъй като не можеше да си позволи да бъде критична, тя реши, че мистър Даш Кугън не би участвал в нещо толкова тъпо.

Никога не се бе влюбвала в кинозвезди, не бе като Шантал, но винаги бе изпитвала скрито възхищение към Даш Кугън. Още от дете гледаше филмите му. Не че се бе замисляла върху това, но сега осъзна, че той отдавна не се бе снимал. Каубойските филми май вече не бяха толкова популярни.

Потръпна от вълнение. Не бе човек, който да се впечатлява кой знае колко от кинозвезди, но не беше ли нещо значимо, че щеше да се срещне с Даш Кугън, когато стигнат в Холивуд? Да, това вече щеше да бъде нещо.

[1] Хани Муун — буквално — меден месец. — Б.пр. ↑

[2] Герои от телевизионните програми. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Хани мушна най-хубавата лятна рокля на Шантал през откренатата врата на тоалетната на бензиностанцията „Шел“.

— Побързай, Шантал! Вече е почти единайсет. Прослушването е започнало преди три часа.

Тениската ѝ с надпис, рекламиращ Миртъл Бийч, бе залепнала по тялото ѝ от пот. Тя отри влажните си ръце о шортите си и нервно загледа преминаващите коли.

— Шантал, побързай!

Стомахът ѝ бе изпълнен с жлъчка. Ами ако прослушването вече бе свършило? Пикапът се бе строшил на магистралата на Сан Бернардино, а Шантал и Гордън се бяха скарали точно там, на банкетата на пътя. На Хани ѝ се стори, че бе попаднала в един от онези кошмари, в които искаш да стигнеш някъде, а не можеш.

— Шантал, ако не побързаш, ще изпуснем прослушването!

— Чувствам се така, сякаш всеки момент ще ми дойде мензисът — изхленчи Шантал от другата страна на вратата.

— Сигурна съм, че там, където отиваме, имат тоалетни.

— Ами ако в тях няма автомати за превръзки и хартиени кърпички? Тогава какво ще правя?

— Ще изляза и ще ти купя проклетите превръзки! Шантал, ако не излезеш оттам веднага...

Вратата се отвори и Шантал премина през нея; изглеждаше свежа и красива в бялата си лятна рокля, все едно бе реклама за праха за пране „Тайд“.

— Не е необходимо да ми крещиш.

— Съжалявам. Просто съм нервна.

Хани я грабна за ръката и я повлече към пикапа.

Гордън се бе вслушал в инструкциите ѝ и не бе угасил двигателя. Хани го избута настрани и седна сама зад волана. Излезе от паркинга и се включи в движението, без да обръща внимание на светофара, който светеше повече червено, отколкото жълто. Никога не бе ходила в град,

по-голям от Чарлстън, и шумът и суетнята на Лос Анджелис я ужасяваха. Нямаше обаче време да се отдаде на страховете си. Минаха още трийсет минути, докато открие студиото на една от пресечките на Бърбанк. Бе очаквала нещо удивително, а с високите си бетонни стени сградата приличаше повече на затвор. Мина още време, преди охраната да им разреши да влязат вътре.

Следвайки инструкциите на пазача, Хани подкара по една тясна уличка, сетне зави наляво към друга сграда с бетонни стени и няколко малки прозорчета близо до входа. Като слезе от пикапа, бе толкова изпотена, сякаш току-що бе излязла изпод душа. Беше се надявала да се отърве от Гордън на бензиностанцията на „Шел“, но той не искаше да остави Шантал. Не бе особено привлекателна гледка — брадясал и с мръсни дрехи и затова му нареди да остане и да ги чака в пикапа. Досуц като братовчедка ѝ, той вече бе свикнал да изпълнява заповедите ѝ и се подчини.

Жената на входа им каза, че прослушването още продължавало, но вече били извикали последното момиче. В един ужасяващ миг Хани си помисли, че жената ще им каже, че са закъснели, но вместо това тя ги отведе в една опърпана чакалня със сиви стени и сбирщина от мебели и боклуци — захвърлени списания и кутийки от диетична кола — явно остатъци от предишните ѝ обитатели.

Когато влязоха в празната стая, Шантал започна да хленчи на рамото на Хани.

— Страхувам се, Хани! Не искам да участвам в това.

Отчаяна, Хани обърна Шантал към зацапаното огледало на стената.

— Погледни се, Шантал Букър! Половината от холивудските звезди не изглеждат толкова добре като теб. Хайде сега, изправи рамене, вирни брадичка. Кой знае? Може би всеки миг тук ще влезе Бърт Рейнолдс.

— Но аз не мога да го направя, Хани! Прекалено се боя. А и освен това, откакто срещнах Гордън Делауийз, вече не се сецам за Бърт Рейнолдс.

— Познаваш Гордън едва от двамадесет и четири часа, а си влюбена в Бърт от две години. Не мисля, че трябва да се отказваш толкова лесно от него. Не ща да чуя и думица повече, Шантал! Цялото ни дяволско бъдеще зависи от това, което ще се случи днес тук.

Вратата зад нея се отвори и един мъжки глас наруши уединението им.

— Кажи й, че ми трябва Рос.

Хани моментално се наежи за бой с който и враг да се появише и да оспори правото й да бъде тук. Стиснала зъби, тя се обърна кръгом.

В същия миг стомахът й се сви на топка.

Влизането му в стаята й подежда така, сякаш бе блъсната от влак, който се спуска по надолнище без спирачки. Това бе най-красивият млад мъж, който някога бе виждала: малко над двајсетте, висок и строен, с тъмна коса, която падаше в безпорядък над челото му. Носът и челюстите му бяха яки и загорели — точно такива, каквито един мъж трябваше да има. Под гъстите мигли очите му имаха същия ярък тюркоазен цвят, с който бяха боядисани седлата на кончетата в детската въртележка на парка; те я пронизваха в най-интимната й женска същност. В този момент, докато се взираше в дълбините на тези тюркоазни очи, които сякаш обгаряха кожата й, женствеността й се прояви най-неочаквано.

Физическите й недостатъци зейнаха в съзнанието й като гноясали рани — луничавото й момчешко лице, окастрената й коса и устата й като на риба прилепало. Шортите й бяха омазнени с автомобилна смазка, тениската й бе окапана с портокалов сок, една от петите на старите й гумени маратонки бе откъсната. Испита силна болка от недостатъчния си ръст, от малките си гърди, от липсата на каквато и да е женствена черта, с което да компенсира недостатъците си.

Той огледа спокойно Хани и Шантал, без изобщо да намира за странен факта, че се бе сблъскал с две онемели жени. Тя се опита и не успя да произнесе двете прости срички на едно здрасти. Очакваше Шантал да направи първата крачка — Шантал, която винаги бе толкова отворена с момчетата — но братовчедка й се бе скрила зад гърба й. Когато Шантал заговори, думите й бяха адресирани към Хани, а не към великолепия непознат.

— Това е Джарид Феърхевън — прошепна тя, снишавайки се още зад Хани.

Откъде го познаваше Шантал?

— Здравейте, мистър Феърхевън — успя най-сетне да заговори Хани, гласът й бе по-скоро разтреперания говор на някое момиченце и

определено не приличаше на онзи грубоват рев, с който строяваше работниците в парка.

Очите му попиха всички онези части от тялото на Шантал, които не бяха скрити зад по-дребната фигурка на Хани. Не се усмихна — тънките му, здрави устни сякаш не бяха създадени за това — но Хани почувства вътрешностите си като изстискано пране.

— Името ми е Ерик Дилън. Джарид Феърхевън е ролята, която играх в „Съдба“.

Хани едва си спомни, че „Съдба“ бе една от сапунените опери на Софи. Почувства остра болка, като го видя как гледаше братовчедка й. Но какво друго бе очаквала? Дали наистина си бе въобразявала, че ще я забележи в присъствието на Шантал?

Мъжете бяха единственото нещо, за което Шантал я биваше, и Хани не можеше да разбере защо се въртеше зад нея, вместо да пристъпи напред и да завърже разговор, както обикновено ставаше. Неспособна да понесе унижението да я вземат не само за грозна, но и за глупава, тя преглътна тежко.

— Аз съм Хани Джейн Муун, а това е братовчедка ми Шантал Букър. Ние сме от окръг Паксауочи, Южна Каролина, и сме тук, за да получи Шантал роля в „Шоуто на Даш Кугън“.

— О, така ли? — Тонът му бе басов и мелодичен. Той пристъпи напред и, пренебрегвайки Хани, огледа Шантал от глава до пети. — Здравей, Шантал Букър!

Думите му се лееха меко и мелодично и по гърба на Хани пробягаха тръпки.

За огромно учудване на Хани Шантал я задържа към изхода.

— Хайде, Хани, да се махаме отгук.

Хани се опита да се противопостави, но Шантал бе решителна. Сладката, мързелива Шантал, която нямаше акъла на комар, я теглеше по килима!

Хари се хвана за автомата за безалкохолни напитки.

— Какво ти става? Няма да ходим никъде.

— Не, ще си ходим. Няма да участвам в прослушването. Тръгваме си веднага.

Вратата на чакалнята се отвори и се появи млада, но с поувехнал вид жена с папка в ръце. Като видя Ерик Дилън, тя за миг се разконцентрира, но сетне се обърна към Шантал.

— Готови сме да ви видим, мис Букър.

Това появяване се оказа непреодолимо препятствие за Шантал и моментният ѝ бунт рухна. Тя пусна ръката на Хани, а долната ѝ устна затрепери.

— Моля ви, не ме карайте да правя това!

Хани бе сякаш прободена от чувството за вина, но реши да прояви твърдост спрямо злочестината на Шантал.

— Трябва. Нямаме никаква друга възможност.

— Но...

Ерик Дилън пристъпи напред и хвана Шантал за ръката.

— Хайде, аз ще дойда с теб.

На Хани ѝ се стори, че Шантал се отдръпна при допира до него, но реши, че това е плод на въображението ѝ, защото Шантал никога през живота си досега не се бе отдръпвала от мъж. Раменете ѝ се отпуснаха примирено и тя се остави Ерик Дилън да я изведе от чакалнята.

Вратата се затвори. Хани притисна длан към сърцето си, за да му попречи да изскочи от гърдите ѝ. Цялото им бъдеще сега зависеше от онова, което се случваше сега, но тя бе напълно обърквана от срещата си с Ерик Дилън. Да беше красива, той би могъл да я забележи. Но кой можеше да го вини за това, че не обърна внимание на това грозничко, луничаво момиче, което на всичкото отгоре приличаше на момче.

Тя закрачи неспокойно из стаята към единствения ѝ прозорец, който гледаше към паркинга. Чу в далечината сирена на линейка. Дланите ѝ бяха влажни. Опита се да успокои дишането си, сетне погледна навън. Нямаше много за гледане: храсталак, няколко преминаващи камиона.

Вратата се отвори и Шантал се появи отново, този път сама.

— Казаха, че не съм подходящият типаж.

Хани премигна.

Не бяха минали и пет минути.

Бяха пресекли целите Съединени щати на Америка, а тези хора не отделиха и пет минути за Шантал.

Всичките ѝ мечти се смазаха като парче стара, намачкана, жълта хартия. Помисли си за толкова кътаните парици, които похарчи, за да дойдат дотук. Помисли за мечтите, за плановете си. Светът сякаш се завъртя около нея, опасен и извън контрола ѝ. Губеше дома си; нямаше

начин, по който да задържи семейството си заедно. А те не бяха дали на Шантал дори и пет минути.

— *Не!*

Тя се втурна към вратата, през която току-що бе влязла Шантал, и излезе в преддверието. Никой нямаше право да постъпва така с нея! Не и след всичко, което бе преживяла! Някой трябваше да ѝ плати за това!

Шантал ѝ извика, но Хани вече бе забелязала в края на преддверието няколко метални врати, над които светеше червена крушка, и гласът на братовчедка ѝ прозвуча така, сякаш идваше от километри разстояние. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Хани се втурна към вратите. Блъсна ги с все сила и нахлу в студиото.

— Кучи синове!

Пет-шест глави се обърнаха към нея. Бяха се събрали в дъното на студиото, зад някакви машинарии — неясни очертания на мъжки и женски лица. Някои от тях бяха прави, други седяха на сгъваеми столове, около маса, отрупана с празни чаши за кафе и кутии с готова храна. Ерик Дилън се бе облегнал на стената и пушеше, но дори и неговият магнетизъм не бе достатъчно силен, за да я накара да забрави ужасната неправда, която я бе постигнала.

Една висока и строга жена скочи от стола си.

— Един момент, млада госпожице — рече тя и тръгна към Хани.
— Нямайте никаква работа тук.

— Аз и братовчедка ми пропътувахме целия този път от Южна Каролина дотук, скапани кучи синове — изкрещя Хани и блъсна един сгъваем стол, за да се добере до тях. — Три пъти пукахме гума, изхарчихме повечето от парите си, а вие не ѝ отделихте дори пет минути!

— Извикайте охраната! — заповяда през рамо жената.

Хани насочи гнева си тъкмо към нея.

— Шантал е хубава, тя е сладка, а вие се отнесохте към нея като към куп фъшкии...

Жената щракна с пръсти.

— Ричард, изхвърли я оттук!

— Мислиш си, че като си голямо добрутро от Холивуд, можеш да се отнасяш с нея като с някакъв боклук! Е, да, ама ти си боклук, чуваш ли? Ти и всичките тези смотаняци тук!

Изправиха се още неколцина. Тя се обърна към тях, очите ѝ пламтяха, задушаваше се.

— Всички вие ще горите в ада! Ще горите във вечните пламъци и...

— Ричард! — излая заповеднически жената.

Дебел червенокос мъж с очила пристъпи напред и хвана Хани за ръката.

— Хайде, махай се.

— Ще имаш да вземаш! — Като изтегли крака си назад, тя горитна силно в пицъла и едва не изгуби дъх от болката в пръстите на краката, която я прониза.

Мъжът се възползва от отклоненото ѝ внимание, за да я изблъска към вратата.

— Това е закрито съвещание. Не можеш да се мотаеш тук ей така.

Тя се задърпа от него, опитвайки без успех да се освободи от желязната хватка на пръстите му.

— Пусни ме, глупав смотаняк! Аз съм убила човек! Трима съм убила!

— Извикахте ли охраната? — Това бе нов глас, който принадлежеше на един мъж по риза и вратовръзка, с посребрена коса и властен вид.

— Извиках ги, Рос — отвърна някой. — Тръгнаха насам.

Дебелият я повлече покрай Ерик Дилън. Той я погледна с безизразни очи. Мъжът на име Ричард почти я бе довял до вратата. Беше дебел и отпуснат и не би представлявал никакъв проблем за нормално силен човек. Ала тя бе толкова дребна... Ех, да бе малко поедра, по-силна, *по-мъжествена*! Тогаваше да му даде да се разбере. Щеше да им даде на всички да се разберат!

Удряше го с юмруци и придружаваше ударите с всичките ругатни, които знаеше. Бяха толкова самодоволни всичките тези богаташи, които си имаха семейства да ги чакат у дома, и легла, в които да спят.

— Остави я.

Гласът дойде иззад нея. Беше груб и уморен и тъй провлачен, че сякаш се простираше оттук до хоризонта.

Жената със строгото лице възмутена въздъхна.

— Не и докато не напусне залата.

Умореният глас отново заговори:

— Казах да я пуснеш.

Намеси се среброкосият мъж на име Рос:

— Не мисля, че това би било разумно.

— Пет пари не давам дали е разумно или не. Ричард, махни си лапите от нея.

Като по чудо Хани се озова на свобода.

— Ела тук, скъпа — рече грубият, уморен глас.

Откъде знаеше името й^[1]? Тя се обърна към спасителя си.

Около устата му се очертаваха бръчки, дълбоки като клисури, челото му бе разполовено на загоряла и незагоряла част от лентата на шапката му. Беше строен и слаб; тя нямаше възможност да го види да върви, за да разбере, че бе кривокрак. Първата й мисъл бе, че мястото му би трябвало да е на някой рекламен плакат, с нахлупен стетсън^[2] и висящо от края на устните му марлборо, само че лицето му бе прекалено състарено, за да е по рекламни плакати. Цветът на късата му, остра коса бе комбинация от пясъчножълто, кафяво и кестеняво. Изглеждаше на около четирийсет, но кестенявите му очи бяха на милион години.

— Откъде знаеш името ми?

— Не го знам.

— Нарече ме *Хани*.

— Това ли е името ти?

Погледът му бе благ и тя кимна:

— Хани Джейн Муун.

— Гледай ти...

Тя го зачака да направи някой каламбур с името й, но той си остана безмълвен, не я попита нищо, просто й даде възможност тя да го възприеме. Дрехите му й харесаха: стара, памучна, работна риза, панталони с неопределен цвят, ботуши — и всичко това удобно и доста износено.

— Би ли искала да дойдеш тук и да поговорим малко? — рече след малко той. — Но първо си поеми дъх.

Главата й се бе замаяла от толкова крещене. Гадеше й се, а пръстите на краката я боляха.

— Добре, нямам нищо против.

Докато я водеше към два стола, поставени пред екран от някаква светлосиня хартия, тя изобщо не обърна внимание на разговорите зад гърба си.

— Какво ще кажеш да седнеш ей тук, Хани — предложи той. — Ако нямаш нищо против, ще помоля тези момчета да насочат камерите си, докато аз и ти си поговорим.

Мъжът на име Рос пристъпи напред.

— Не виждам никаква нужда от това.

Спасителят на Хани го погледна със студени, безмилостни очи.

— От седмици я караме така, както кажеш ти, Рос — рече с твърд глас той. — Просто вече ми писна.

Хани изглежда подозрително камерите.

— Защо искаш тези камери да работят? Да не искаш да ме вкараш в бяла с полицията?

Той се засмя тихо.

— Полицията по-скоро би погнала мен, отколкото теб, момиченце.

— Така ли? И защо?

— Какво ще кажеш, ако известно време аз задавам въпросите?

Той посочи с кимане столовете, не да я накара да седне, а да ѝ даде възможност да избира. Тя се вгледа внимателно в очите му и като не откри нищо заплашително, седна.

Това бе едно правилно решение, тъй като краката ѝ не биха издържали още дълго.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш на колко си години?

Все едно я хлопна с цепеница по главата. Изглежда го, опитвайки се да отгатне намеренията му, но лицето му бе непроницаемо като маска.

— На шестнайсет — най-сетне се реши тя, донякъде изненадана и от самата себе си.

— А изглеждаш на дванайсет или тринайсет.

— Приличам и на момче, но не съм.

— Не мисля, че приличаш на момче.

— Така ли?

— Да. Всъщност, смятам, че си една малка сладурана.

Преди да успее да го попита дали не е някой от онези женомразци, той я изненада с друг въпрос.

— Откъде си?

— Окръг Паксауочи, Южна Каролина. Увеселителният парк „Силвър Лейк“. Това е и мястото на влакчето на ужасите „Черния гръм“. Може и да си го чувал. То е най-прочутото влакче в целия Юг. Някои даже казват — в цялата страна.

— Не го знаех.

— Честно казано, май вече не съм от парка. Шерифът го затвори миналата седмица.

— Съжалявам за това.

Неговото съчувствие бе толкова истинско, че тя накратко му разказа какво се бе случило. Тъй като не бе настоятелен и винаги й даваше възможността да не отговаря на благите му въпроси, тя, без да се усети, игнорира присъствието на останалите в залата, забрави за камерите и прожекторите. Скръстила крака по турски, разтри пламналите си пръсти и му разказа за всичко. Разказа му за смъртта на свако Ърл, за „Боби Лий“ и за предателството на мистър Дисни. Единственото, което не му каза, бе за душевното състояние на Софи, защото не искаше той да узнае, че в семейството й има луд човек.

След известно време пръстите започнаха да я болят по-малко, но когато взе да му разказва за пътуването им през страната, стомахът й отново се сви.

— Ти видя ли братовчедка ми? — попита го тя.

Той кимна.

— Как можяхте всички вие да й дадете само пет минути? Как изобщо може някой да се отнесе така с нея? Не мислиш ли, че е красива?

— Да, наистина е красива, така е. Разбирам защо се гордееш с нея.

— Ще се гордея, я! Тя е хубава и сладка и дойде тук, макар едва да не умираше от страх.

— Тя направо си беше умряла от страх, Хани. Дори не застана пред камерата. Не всеки е годен за телевизията.

— Тя може да се справи — рече упорито Хани. — Човек може да постигне всичко, ако е решен да го стори.

— Ама и ти от доста време си пробиваш пътя с размахани юмруци, а?

— Правя онова, което трябва.

— Не ми се вижда някой да се грижи за теб.

— Сама се грижа за себе си. И за семейството си. Ще намеря къща някъде. Място, където да бъдем всички заедно. И няма да се оставим на социалните грижи, да знаеш!

— Това е добре. Никой не обича да получава подаяния.

Възцари се тишина. В тъмнината зад прожекторите тя забеляза някакво раздвижване. Гадно бе от тяхна страна да я зяпат така, без да казват нищо, просто да си седят там като ято лешояди.

— Плачеш ли понякога, Хани?

— Аз? Не, по дяволите!

— И защо?

— Каква полза има от това да плачеш?

— Бас ловя, че като малка си плакала.

— Само когато почина мама. Оттогава насам, когато нещата загубеят, се качвам на „Черния гръм“. Мисля, че това е едно от най-добрите свойства на едно влакче.

— Как така?

Тя не искаше да сподели, че на влакчето се чувстваше по-близо до Бога, затова рече просто:

— Влакчето ти дава надежда. С него можеш да преминеш и през най-голямата трагедия, която животът ти поднесе. Можеш дори да понесеш и смъртта на някого.

Вниманието ѝ бе отвлечено от някакъв шум. Тя видя зад камерите как Ерик Дилън удари с длан металните врати и излезе.

Човекът, който седеше до нея, се размърда.

— Сега ще те помоля да направиш нещо за мен, Хани. Не смятам, че ще ти бъде много трудно. Струва ми се, че тези хора тук ти дължат нещо. Ти си пропътувала целия този път, за да се срещнеш с тях, затова най-малкото, което могат да направят, е да настанят за няколко дни теб и братовчедка ти в един хубав хотел. Ще си хапнете хубавичко, хората ще ви обслужват, а тези ще платят всичко.

Тя го погледна подозрително.

— Тези хора тук едва ли ме смятат за нещо друго, освен за конска муха на мърша. От къде на къде ще плащат аз и Шантал да отсядаме в някой готин хотел?

— Защото аз ще им кажа, че трябва да го направят.

Неговата абсолютна увереност я изпълни и със завист, и с възхищение. Искаше ѝ се някой ден да стане силна като него и хората да правят онова, което тя пожелае. Обмисли предложението му и не съзря в него никаква очевидна опасност. Освен това смяташе, че не би могла да кара отново през целия път до Южна Каролина без малко прилична храна и поне една нощ сън. Да не говорим за това, че парите ѝ почти бяха свършили.

— Добре. Ще остана. Но само дотогава, докато искам.

Той кимна и всички изведнъж се раздвижиха. Последва съвещание шепнешком в дъното на студиото, след което поувехналата асистентка, която бе въвела Шантал за прослушването ѝ, пристъпи към нея. След като се представи като Мария, тя каза на Хани, че ще ѝ помогне да се настанят в хотела. Мария ѝ представи някои от хората в студиото. Жената със строгото лице бе отговорна за подбора на актьорския състав и бе шефката на Мария. Мъжът в костюма и сребрилата коса бе Рос Бакарди, един от продуцентите.

Мария я поведе към вратите на студиото. В последния миг Хани се обърна към мъжа, който я бе спасил.

— Не съм толкова тъпа, да знаеш! Познах те още като те видях. Знам много добре кой си.

Даш Кугън кимна:

— Предполагах, че знаеш.

Когато вратите се затвориха зад Мария и Хани, Рос Бакарди хвърли с трясък папката си и скочи на крака.

— Трябва да поговорим, Даш! Нека отидем в моя кабинет.

Даш се потупа по джобовете и накрая извади неотворено пакетче ментови бонбони „Лайфсейвър“. Дръпна червената лентичка и извади едно драже, обвито в сребрист станиол; сетне последва Рос през една от страничните врати. Пресякоха паркинга и влязоха в ниска измазана сграда, в която се разполагаха производствените помещения и стаите за монтаж. В края на тесния коридор бе потъналият в безредие кабинет на Рос Бакарди, украсен с поставени в рамки цитати и снимки с автографи на актьорите, с които бе работил през двайсетгодишната си кариера на телевизионен продуцент. На писалището му стоеше кристална купичка за лед, пълна със захаросани ядки.

— Ти отиде твърде далеч, Даш.

Даш лапна дражето.

— Мисля, че след като това шоу отива право в канала, не е необходимо да се тревожиш за формалната страна на нещата.

— Няма да отиде в канала!

— Може и да не съм някакъв гигантски мислител, Рос, но мога да чета, и пилотният сценарий, който според теб щял да бъде чудесен, е най-тъжният куп фъшкии, който някога съм виждал. Отношенията между мен и Елионор са чисто и просто глупави. Защо изобщо те двамата трябва да се женят? И това не е единственият проблем. Парче използвана тоалетна хартия е по-интересна от тази дъщеря Селест. Учудващо е, че хора, които наричат себе си писатели, могат да напишат нещо подобно.

— Работим с предварителен проект — рече отбранително Рос. — Нещата винаги са трудни в началото. Новият вариант ще е много по-добър.

Уверенията на Рос прозвучаха кухо дори и в собствените му уши. Той отиде до малкото барче и извади бутилка „Кънейдиън кльб“. Не бе кой знае какъв пияч, особено пък по това време на деня, но напрежението, причинено от усилията му да пусне тази телевизионна серия в ефир, бе изтънило нервите му до краен предел. Вече бе налял малко в чашата си, когато се сети с кого бе в стаята и веднага остави чашата.

— О, господи! Съжалявам, Даш! Изобщо не се замислих...

Даш погледа бутилката уиски няколко секунди, сетне пъкна пакетчето бонбони в джоба на ризата си.

— Можеш да си пиеш пред мен. Не съм пил почти шест години; няма да прихвана от теб.

Рос отпи една глътка, но явно се чувстваше неудобно. Старата борба на Даш Кугън с бутилката бе добре известна, както и трите му брака и битката му с данъчните власти напоследък.

Един от техниците подаде глава през вратата.

— Какво да правя с тази видеолента? На мистър Кугън с хлапетото.

Даш бе най-близо до вратата и взе касетата.

— Можеш да ми я дадеш.

Техникът изчезна. Даш погледна касетата.

— Ето къде е твоята история — рече тихо той. — Точно тук. Тя и аз.

— Това е смешно! Ако вземем това хлапе, цялото шоу ще е напълно различно.

— Разбира се. Няма да е този боклук, който е сега. — Той подхвърли касетата на писалището на Рос. — Това момиченце е тъкмо онова, което търсехме, онзи елемент, който ни липсваше още от самото начало. Тя е катализаторът, който ще задвижи цялото шоу.

— Селест е на осемнайсет, за бога, и би трябвало да е красива. Не ме интересува на колко години казва, че е твоето момиче, но то не изглежда на повече от дванайсет и съвсем сигурно не е красиво.

— Може и да не е красива, но не можеш да отречеш характера ѝ.

— Романът ѝ с образа, изпълняван от Ерик Дилън, е основна сюжетна линия. А тя едва ли е подходящият женски материал за Дилън.

Устните на Кугън се свиха при споменаването на името на младия актьор.

— Това е още едно нещо, в което се разминаваме — рече Даш. — Вместо да вземеш някого, на когото може да се разчита, взе, че намери едно хубаво момче с талант да вдига скандали и да прави бели.

За пръв път, откакто бяха влезли в кабинета му, Рос се почувства стъпил на здрава почва.

— Това хубаво момче е най-добрият млад актьор в този град от години. „Съдба“ бе сапунената опера с най-нисък рейтинг, докато той не се включи в трупата, и за шест месеца стигна първото място.

— Аха, гледах една-две серии. Цялата работа, която той свърши, бе да ходи насам-натам гол до кръста.

— И в това шоу ще ходи гол до кръста. Ще бъдем пълни глупаци, ако не се възползваме от сексапила му. Но не го бъркай с таланта му. Той е силен, предприемчив е и не е достигнал дори подножието на възможностите си.

— Щом е толкова талантлив, би могъл да се справи и с по-труден сюжет, отколкото е един роман с един от тези мудни тексаски модели, които се опитваш да вземеш да играят дъщеря ми.

— Концепцията на шоуто...

— Концепцията не работи. Този глупав сценарий за втория брак не преде, защото на първо място публиката никога няма да разбере

защо една префинена градска дама и каубоят се женят. И никой на света няма да повярва, че една от тези красавици, които доведе на прослушване, е наистина моя дъщеря. Знаеш не по-зле от мен, че не съм Лорънс Оливие. На екрана играя себе си. Това очакват хората от мен. Тези момичета и аз не си подхождаме.

— Даш, ние дори не накарахме момичето да прочете няколко реплики. Виж сега, ако говориш сериозно, утре трябва да я извикаме и двамата да изиграете първата сцена между Даш и Селест. Тогава ще разбереш колко глупава е цялата тази идея.

— Ти все още не си разбрал, нали, Рос? Няма да четем тази първа сцена. Тя е пълен боклук. Това момиченце няма да играе Селест. То ще играе *себе си*. Ще играе Хани.

— Но това обръща цялата концепция на шоуто с главата надолу.

— Концепцията вони.

— Тя дойде отникъде и ние не знаем абсолютно нищо за нея.

— Знаем, че е отчасти дете и отчасти боен командир. Знаем, че изглежда с години по-малка, отколкото е наистина, и същевременно с десетки години по-стара, при това едновременно.

— За бога, тя не е актриса...

— Може и да не е, но, признай си честно, не усети ли някакво вълнение, когато я гледа как разговаря с мен.

Рос вдигна ръка с отворена длан — жест на примирение.

— Добре, тя е доста силен характер, признавам. Ще отида дори дотам да призная, че двамата заедно имахте интересни мигове. Но не за това става дума в „Шоуто на Даш Кугън“. Ти и Лиз би трябвало да сте младоженци с почти израсли деца. Виж, Даш, и двамата знаем, че пилотният сценарий не е онова, което бяхме очаквали, но нещата ще се подобряват. Дори и без страхотна първа серия, шоуто ще успее, защото хората ще пуснат телевизорите, за да те видят. Америка те обича. Ти си най-добрият, Даш! Винаги си бил и нищо не може да го промени.

— Аха. Точно така! Никой не може да изиграе Даш Кугън като мен. Сега, какво ще кажеш да спреш да четкаш старото момче и да накараш онези скъпоплатени твои сценаристи да видят този запис? Ако се съди по предишните им работи, не са чак толкова глупави, колкото изглеждат. Дай им четирийсет и осем часа да представят нова концепция.

— Не можем да променяме концепцията на шоуто толкова късно!

— Защо не? Снимките започват чак след шест седмици. Декорите и терените за външни снимки няма нужда да се променят. Просто опитай. И им кажи да забравят комедийните си решения, докато работят концепцията.

— Но шоуто е комедия, за бога!

— Тогава нека го направим смешно.

— То е смешно — рече отбранително Рос. — Мнозина го намират за дяволски смешно.

В гласа на Даш, когато заговори, се усети тъжна нотка.

— Не е смешно и не е правдиво. Какво ще кажеш, защо не помолиш сценаристите да се опитат този път да го направят малко по-правдиво?

Рос втренчено изгледа Даш, докато той излизаше от кабинета му. Актьорът имаше репутацията на човек, който върши добре работата си, без да обръща внимание на детайлите. Никога не бе чувал Даш Кугън да се е тревожел за някой сценарий.

Рос взе чашата си и замислен отпи голяма глътка. Може би не бе учудващо, че Даш се бе заинтересовал от този проект повече от друг път. Опустошенията от досегашния труден живот се бяха отпечатали върху лицето на актьора, прикривайки факта, че едва бе навършил четирийсет години. Бе и последният от породата горди филмови каубои, родена в началото на века с Уилям С. Харт и Том Микс. Порода, която бе стигнала върха на славата с Куп и Дюк през петдесетте, а сетне се бе изродила с времето в спагети уестърните на Истууд през седемдесетте. Сега Даш Кугън бе един анахронизъм. Последният от американските филмови каубои бе попаднал в капана на осемдесетте години, опитвайки се да се вмести в екран, прекалено малък за една легенда.

Нищо чудно, че се страхуваше.

[1] Хани в преносен смисъл може да се преведе и като скъпа. — Б.пр. ↑

[2] Модел мъжка шапка, по името на създателя ѝ. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ерик Дилън бе самата същност на женските мечти. Мургав, намусен, великолепен, той бе идолът, който бе излетял със свръхзвукова скорост в атомната ера. Докато следваше двамата каскадьори през тълпата към „Ауто Планта“, най-модното нощно заведение на Л. А.^[1], хората се обръщаха след него. Каскадьорите бяха руси, с блестящи усмивки и с поведение, подходящо за едно празненство, докато Ерик бе мрачен и резервиран. Върху дрипавата черна тениска носеше спортно сако, бе обул избелели дънки. Косата му бе причесана назад, а тюркоазните му очи наблюдаваха света с цинизъм, непристъп на толкова млад човек.

Компаньонка с цилиндър и комбинезон с размерите на късо лигавниче, под който се подаваха цици и крака, ги поведе към една маса. От начина, по който го гледаше, той разбра, че тя го бе познала, но не каза нищо, докато не седнаха.

— „Съдба“ е любимата ми сапунка и мисля, че ти си най-страхотен в нея, Ерик!

— Благодаря.

Чудеше се защо се бе оставил Скоти и Том да го уговорят да излезе с тях тази вечер. Мразеше тези пазари за човешка плът, пък и никой от двамината не му се нравеше.

— През деня ходя в Калифорнийския университет — рече компаньонката, — но така си подреждам разписанието на лекциите, че да не изпусна сериите.

— Без майтап?

Погледът му се отмести към танцьорите на сцената. Бе чувал тези думи десетки пъти. Понякога се питаше защо Калифорнийският университет си правеше труда да насрочва лекции между един и два следобед.

— Не мога да повярвам, че напускаш „Съдба“ — нацупи се тя; лицето ѝ бе детинско и учудващо невинно под лустрото на професионално положения грим. — Сериата ще се съсипе напълно.

— Шоуто има превъзходен състав. Дори няма да ти липсвам.

Екипът бе в най-добрия случай посредствен, съставен от бивши величия и от кандидати за славата, повечето от които не уважаваха професията дори дотолкова, че да научат репликите си.

Компаньонката си търсеше причини да се позабави. Той се извърна от нея и отправи безсмислена реплика към Том. Въпреки предизвикателния тоалет на момичето, в него имаше нещо свежо, което го привличаше, но докато палеше цигара, той вече знаеше, че нямаше да предприеме нищо. Никога не се замесваше с невинни на вид момичета. Макар самият той да бе на двайсет и три години, отдавна бе разбрал, че наранява съществата с пламенни очи и меки сърца; затова се държеше настрана от тях.

Когато компаньонката си тръгна, до него се появи сервитьорка.

— Здравейте, мистър Дилън. Не мога да повярвам, че сте на моя маса. Миналата седмица обслужвах Силвестър Сталоун.

— Не думай.

— Е, и как беше той? — попита Скоти. Каскадърите събираха клюки за звездите така, както колекционерите събират марки. Той се опитваше да получи работа във филм на Сталоун следващия месец.

— О, беше много мил. Остави ми петдесет долара бакшиш.

Скоти се разсмя и възхитено поклати едрата си руса глава.

— Той може да си го позволи, предполагам. Този Стал наистина е готин тип.

Ерик си поръча бира. Грижеше се твърде много за тялото си, за да си позволи да го натоварва и затова, когато излизаше, никога не поемаше повече от две питиета. Освен това не употребяваше и наркотици. Не искаше да се превърне в пропаднал тип, какъвто бе случаят с мнозина от занаята. Единственият му порок бяха цигарите, но той щеше да ликвидира и този навик, когато нещата се оправеха.

През следващите няколко часа се опита да се забавлява. Повечето от момичетата в заведението искаха да се запознаят с него, но той бе вдигнал невидимата табела „Влизането забранено“, така че само най-агресивните се опитваха да го безпокоят. Един тип с горещо накъдрена коса му предложи кокаин, за който гарантира, че бил съвсем чист, но Ерик го разкара.

Той и Том играеха бiliarд в една ниша, заобиколена от метални шкафове и отрупана с часовници, когато една едрогърда блондинка в

блещукаща синя рокля се приближи към него. Той веднага разбра, че бе неговият тип жена — пищна и великолепна, четири или пет години по-възрастна от него, добре гримирана и с очи, които издаваха опитност. Една от *непобедимите*. Докато тя приближаваше билиардната маса, той се сети защо се бе оставил Скоти и Том да го уговорят да излезе с тях тази вечер. *Искаше* му се да бъде свален.

— Здравсти. — Погледът ѝ се плъзна от черния кичур коса над челото му чак до издутата част на дънките му. — Името ми е Синди. Твоя най-голяма почитателка съм.

Той мушна цигарата в ъгълчето на устата си и присви очи от дима ѝ.

— Така ли?

— Голяма почитателка. Приятелите ми ме предизвикаха дали ще се осмеля да поискам автограф.

Той протри с креда връхчето на щеката си.

— А ти не си момиче, което ще се уплаши от едно предизвикателство, нали?

— По никакъв начин.

Той остави щеката и взе дебелия маркер, който тя му подаваше, сетне я изчака да му подаде и лист хартия, на който да се подпише. Вместо това, тя бавно приближи и свали презрамката на роклята си, оголвайки рамото си за подписа му.

Той леко драсна с върха на маркера плътта, която тя бе разкрила.

— Ако ще се подписвам върху плът, какво ще кажеш за някое по-интересно място от едно рамо?

— Може да съм свенлива.

— Защо не ми се вярва, че е така?

Без да си дава труда да вдигне презрамката на роклята си, тя опря бедро в ръба на билиардната маса и взе чашата му със „Севън ъп“. Отпи и се намръщи, когато осъзна, че в питието нямаше алкохол.

— Моята позната каза, че е спала с теб.

— Възможно е. — Той хвърли цигарата на пода и я стъпка.

— С много момичета ли спиш?

— По-приятно е, отколкото да гледаш телевизия. — Погледът му се плъзна към гърдите ѝ. — Е, искаш ли автограф или не?

Докато оставяше чашата, кубчетата лед иззвънтяха.

— Разбира се. Защо не? — И ухилена, тя се наведе по корем над масата, предлагайки му бутовете си. — Така си струва да изгубиш част от времето си, нали?

Скоти и Том се изкикотиха.

Ерик се поколеба само за миг, преди да им подаде щеката си. По дяволите, щом тя не даваше пет пари, защо трябваше да го прави той?

— Определено си струва.

Като вдигна полите ѝ нагоре, той разкри чифт прозрачни, ефирни, сини бикини. Смъкна ги с една ръка до бедрата ѝ и махна капачето на маркера. Играещите бiliarд на съседната маса видяха какво става и прекратиха играта да погледат. С дебели букви той положи автографа си върху бутовете ѝ — „Ерик“ върху десния, „Дилън“ — върху левия.

— Жалко, че нямаш още едно име — рече похотливо Скоти.

Ерик взе питието си и отпи една глътка. Тя не се помръдна и той продължи да я гледа. Върху кожата ѝ капеше кондензат от изпотената чаша, капките се търкулваха по склона и се стичаха към долчинката. Плътта ѝ настръхна от неочакваната студенина, а той усети, че получава ерекция.

Потупа я леко по дупето и закачи с показалец бикините ѝ, за да ги върне на мястото им.

— Какво ще кажеш да се махнем оттук, Синди?

Подаде чашата си на Том, хвърли две дваисетачки на Скоти и пое към изхода. Изобщо не му мина през ум да се обърне да види дали тя го бе последвала. Винаги го следваха.

— Нека дойда с теб, Ерик. Моля те!

— Разкарай се, дребосък!

— Но, Ерик, искам да дойда с теб. Тук е скучно.

— Ще изпуснеш „Улица Сезам“.

— Не съм гледал „Улица Сезам“, откакто бях хлапе, глупак такъв!

— Кога беше това, Джейс? Преди две седмици?

— Мислиш се за много важен, само защото си на петнайсет, а аз съм едва на десет години. Моля те, Ерик. Моля те!

Ерик отвори широко очи. Възглавницата му бе мокра от пот, а сърцето биеше силно в гърдите му. Задушаваше се.

Джейсън. О, господи, Джейс. Извинявай.

Чаршафът лепнеше към гърдите му. Поне се бе събудил преди сънят да се превърне в кошмар, преди да е чул онзи ужасен вик.

Седна в леглото, щракна лампата и опипом потърси цигарите си. Жената до него се размърда.

— Ерик?

В първия момент той не можа да се сети коя бе тя. Сетне полека-лека си спомни. Мацката с автограф на задника. Спуснал крака от леглото, той запали цигарата си с треперещи ръце и дълбоко вдиша дима.

— Махай се оттук.

— Какво?

— Казах да се махаш.

— Но сега е три часът сутринта.

— Имаш кола.

— Но, Ерик...

— Казах веднага да вървиш на майната си.

Тя скочи от леглото и грабна дрехите си. Навлече ги бързо и тръгна към вратата.

— Ти си един истински негодник, нали го знаеш? Дори не те бива и в чукането.

Вратата се затръшна подире ѝ, а той се отпусна отново на възглавниците. Дръпна пак от цигарата и се втренчи в тавана. Ако Джейс бе още жив, щеше да е вече на седемнайсет. Ерик се опита да си представи доведения си брат като тийнейджър, с неговото пълничко, късокрако тяло, кръгло лице и професорски очила. Джейс, непохватният глупчо с нежно сърце, който си мислеше, че светът се върти около брат му. Господи, колко бе обичал това хлапе! Повече от когото и да било на света.

Гласовете се върнаха в съзнанието му. Гласовете, които никога не бяха се отдалечавали от него.

— *Ще вземеш колата на тате, нали?*

— Разкарай се, глупава физиономия такава.

— Не бива да го правиш, Ерик. Ако разбере, никога няма да ти позволи да изкараш книжка.

— Няма да разбере. Не и ако някой не му каже.

— Вземи ме и няма да му кажа. Обещавам.

— И така няма да му кажеш. Щото ако го направиш, ще те спускам от бой.

— Лъжец. Винаги казваш, че ще го направиш, но никога не си го правил.

Ерик стисна силно очи. Спомни си как наужким сграбчи Джейс за врата и го притисна със задушаващ ключ, внимавайки да не го заболи — винаги внимаваше да не го заболи наистина — а само да го попритисне. Мащехата му — Илейн — която бе майка на Джейсън, го защищаваше прекалено много. Поради това Ерик се тревожеше за този мишок. Джейсън бе от онзи тип хлапета, които другите деца винаги си нарочват, а за разлика от Ерик, те не знаеха кога да спрат. Понякога му идваше да ги спуска от бой заради Джейсън, но никога не го направи, защото знаеше, че това само щеше да влоши нещата.

— Добре, дребосъко. Но ако те взема със себе си тази вечер, ще обещаеш, че няма да ме закачаш следващите два месеца.

— Обещавам. Обещавам, Ерик!

И той го взе.

Остави Ерик да се настани на мястото до шофьора в бащиното му „Порше 911“ — колата, която му бе забранено да пипа, защото бе само петнайсетгодишен. Колата, която бе прекалено мощна за един неопитен шофьор.

Подкара от подхода към стилната им къща в предградията на Филадельфия — безгрижен петнайсетгодишен хлапак, решил да се поразходи. Баща му бе в Манхатън по работа, а мащехата му играеше бридж с приятели. Не се безпокоеше, че някой от тях двамата щеше да разбере. Не се безпокоеше и от лапавицата, която бе заваляла. Не се

безпокоеше от смъртта. На петнайсет години човек се чувства безсмъртен.

Но тази глупава напаст — братчето му — се оказа далеч по крехко.

Ерик изтърва управлението на колата на един завой край река Шуйкил. След като се удари в някаква бетонна подпора, поршето се завъртя като пумпал. Ерик, прекалено самоуверен, за да си сложи предпазния колан, бе изхвърлен от колата още в момента на удара, но спазващия законите Джейсън остана в капана. Умря бързо, но недостатъчно бързо. Не и преди Ерик да чуе писъка му.

От ъгълчетата на очите на Ерик се процедиха сълзи и се търкулнаха към ушите му.

Джейс, съжалявам! Бих искал аз да бъда на твоето място, Джейс. Бих искал аз да съм на твоето място.

Гардеробът на Лиз Касълбъри отне повече време, отколкото тя бе предвидила. В резултат на това, когато излезе в коридора пред костюмерското ателие на студиото, вместо да гледа къде върви, тя гледаше нервно часовника си. Още щом излезе през вратата, се блъсна в нещо солидно.

Тихичко възкликна.

— О, извинете. Съжалявам. Аз... — Извинението ѝ секна, когато вдигна поглед и видя мъжа, който бе застанал пред нея.

— Лизи?

Дълбокият му басов провлечен говор я обгърна и я помъкна към миналото. Холивуд не бе малко градче, както си мислеха хората, които не живееха в него, и бяха минали цели седемнайсет години, преди те да се срещнат отново и да заговорят. Повдигайки очи към него, тя изпита онова замайващо усещане, сякаш бе изстреляна обратно във времето към 1962 година, когато бе пристигнала в Холивуд с красивото си лице и току-що взетата отлична диплома от колежа Васар. Тъй като бе изненадана, думите, които се изплъзнаха от устата ѝ, бяха неочаквани.

— Здравей, Ранди.

Той тихо се засмя.

— От маса време никой в Холивуд не ме е наричал така. Никой дори не помни това име.

И двамата се огледаха един друг за секунда. От онзи Рандолф Дашуел Кугън бе останало съвсем малко — младият ездач в родео от Оклахома, който работеше като каскадьор, когато се запознаха и който се оказа тъй опасно привлекателен за една добре възпитана млада жена от Кънектикът. Острата му русо-кестенява коса бе по-къса, отколкото тогава. Макар да бе все още висок и слаб, изминалото време бе гравирало непоправими бръчки по твърдите страни на лицето му.

Неговият поглед не бе толкова критичен като нейния, бе топъл и пълен с възхищение.

— Много си красива, Лиз! Тези зелени очи са по-хубави от всякога. Много се зарадвах, когато Рос ми каза, че ще играеш Елионор. Чудесно е, че ще работим отново заедно след толкова години.

Тя артистично повдигна вежда.

— Сценарият, който и аз съм чела ли познаваш?

— Пълен боклук, нали? Но вчера се случи нещо интересно. Може би ще видим някои промени.

— Нямам намерение да затаявам дъх.

— Защо се съгласи да приемеш тази роля?

— Нетактичен въпрос, скъпи! На определена възраст съм вече, както се изразяват хората. Не е лесно да се намира работа, както бе преди, а пък прищевките ми струват повече от всякога.

— Доколкото си спомням, ти си почти на моите години.

— Почти на същите години, на които са и Джими Каан и Ник Нолти. Но докато вие, четирийсетгодишните, с някоя и друга малка хитринка можете да се правите на екрана на младежи, аз вече преминах в Б-групата — при актрисите, които играят майки.

Тя изрече последните думи с такова отвращение, че Даш се разсмя.

— Изобщо не приличаш на която и да е от познатите ми майки.

Лиз се усмихна. Въпреки мрънкането за възрастта и за проблемите, които ѝ създаваше в работата, тя не бе изцяло недоволна, че е на четирийсет. Дългата ѝ коса имаше все така разкошния нюанс на махагон, който винаги бе имала, а зелените ѝ очи, които изначално я бяха направили известна, бяха все така блестящи. Не бе натрупала излишни килограми, а кожата ѝ бе започнала леко да се сбръчква само

в крайчетата на очите ѝ. Да бъдеш на четирийсет си имаше и своите предимства. Бе достатъчно възрастна, за да знае какво точно иска от живота — достатъчно пари, за да поддържа лятната си къща в Малибу, да си купува красивите дрехи, които обичаше, както и да дарява средства на любимата си благотворителна организация — Хуманитарно общество. Мици, ловджийката със златиста козина, ѝ бе компанията за през деня, а богат избор дискретни и привлекателни мъже ѝ осигуряваше вълнения през нощта. Тя наистина се радваше на живота си, нещо, което малцина от приятелите ѝ можеха да кажат за себе си.

— Как е семейството ти? — попита тя.

— Кое от всичките?

Тя отново се усмихна. У Даш винаги имаше нещо очарователно небрежно.

— Сам си избери.

— Е, както може би си прочела, аз и последната ми жена Барбара се разделихме преди две години. Все пак тя се справя много добре. Омъжи се за банкер от Денвър. От време на време се виждаме. Мариета пък откри верига от студиа за аеробика в Сан Диего. Винаги я е бивало в бизнеса.

— Спомням си, че четох за всичко това. Тя те разкарва по съдилищата няколко години, нали?

— Не бях чак толкова против съдилищата, докато тя не насъска данъчните преди шест месеца. Тези негодници изобщо нямат чувство за хумор.

Откак за пръв път се бе влюбила в него, бяха минали седемнайсет години и вече не можеше да се подлъже от непосредствения му каубойски чар. Даш Кугън бе сложна личност. Помнеше го като нежен, всеотдаен любовник, щедър до безкрайност, но неспособен да сподели и частица от себе си. Досуц като героите от уестърните, които играеше, той бе самотник, човек, който бе издигнал около себе си толкова много невидими бариери срещу интимността, че бе невъзможно някой да го опознае напълно.

— Дечурлигата са добре — продължи той. — Джош е първа година в Оклахомския университет, а Мередит започва колежа Оръл Робъртс.

— А Уонда?

Дори и след всичките тези години тонът ѝ бе леко жилещ. Тя и Даш бяха прекарвали няколко седмици заедно в леглото, преди той да спомене между другото, че имал жена и две деца, скрити в Тълса. Имаше прекалено високо мнение за себе си, за да се забърква с женен мъж и това бе краят на романа им. Ала не бе лесно да бъде изоставен Даш Кугън и трябваше да минат месеци, преди да се възстанови, нещо, което никога не му прости.

— Уонда е добре. Тя никога не се променя.

Лиз се почуди дали съпруга номер четири не се мержелееше вече на хоризонта. Почуди се също какво ли щеше да направи той, ако шоуто не сполучеше. Бе публична тайна, че Даш се бе съгласил да играе в шоуто, само защото бе сключил сделка с данъчните власти, че ще изплати дълга си. Тя не се съмняваше, че ако бе имал избор, щеше да остане в ранчото, при конете си.

Ако бе по-млада, би задала тези въпроси, но вече зрялата Лиз се бе научила да цени живота без объркани лични обвързвания, затова театрално погледна часовника си.

— О, господи! Закъснявам за масажистката си, а тялото ми просто мрази това да се случва.

Той се засмя тихо.

— С втората мисис Кугън бихте се разбирали добре. И двете обичате тези фитнес истории, и двете сте далеч по-умни, отколкото се преструвате, че сте. Разбира се, дипломата на Мариета е от някое неизвестно школо, докато твоята идва от Харвард или някое подобно място, нали така?

— *Васар*, скъпи. — Засмяна, тя му махна с ръка.

Той се ухили и влезе в костюмерското ателие.

Няколко часа по-късно, когато Лиз изнесе чаша изстуден билков чай и малка салата от цикория на верандата на лятната си къща, тя се улови, че отново мисли за Даш. Мици, златистата ѝ ловджийка, я следваше по петите и се мотаеше в краката ѝ. Лиз отпи от чая си и се замисли доколко още можеше да се възхищава на Даш.

Той бе водил свирепа битка с алкохолизма и бе излязъл от нея победител. Но не бе приел възстановяването си като дар свише и тя бе дочула истории през тези години за начините, по които той бе опитвал

да помогне на други алкохолици. Ролята на истински герой щеше да му прилича чудесно, реши тя, само да не бе такъв женкар.

До голяма степен той бе един невероятен Лотарио^[2] и ако можеше да се вярва на слуховете, той не се бе променил много през всичките тези години. В поведението му никога не бе имало нещо развратно. По-скоро обратното.

Тя си спомни, че винаги се смущаваше в присъствието на жени, никога не ги търсеше открито, нито пък се опитваше да привлече вниманието им. Знаеше, че тя бе агресивната страна в отношенията им, че не бе свалила очи от младия каскадьор ездач от мига, в който ги бяха запознали на снимачната площадка на първия ѝ филм. Привлечена бе, както много още жени щяха да бъдат привлечени през следващите години, от смайващата му мъжественост, която ставаше още по-неотразима от тихия, старомоден начин на ухажване и дълбоката му съдържаност.

Не, не развратът бе недостатъкът на Даш; по-скоро това бе слабохарактерността му. Не можеше да каже *не* на привлекателна жена, дори и когато носеше на пръста си венчална халка.

Този следобед бе горещо и ветровито, от съседната къща се носеше едва-едва доловима музика. Лиз погледна натам и видя Лили Изабела, която седеше под чадъра на верандата си с неколцина приятели.

Лили погледна към нея и помахна с ръка, сребристорусата ѝ коса блестеше на слънцето.

— Здравей, Лиз! Музиката не е ли прекалено силна?

— Не, съвсем не — отвърна Лиз. — Забавлявайте се спокойно.

Лили бе двапетгодишната дъщеря на Гай Изабела, един от водещите партньори на Лиз във филмите ѝ през седемдесетте. Бе купил къщата преди няколко години, но красивата му млада дъщеря прекарваше в нея повече време от него. Понякога Лиз канеше момичето, но, станала твърде себична, не ѝ се нравеше много да е сред компанията на млади хора. А и цялата тази отчаяна себичност бе твърде изтощителна.

Докато посрѣбваше от чая си, тя си спомни, че ѝ предстоеше да прекара сума време с младежи през следващите няколко месеца — неизвестната актриса, която Рос бе избрал да играе онази глупава роля на Селест, и, разбира се, Ерик Дилън. Суетата ѝ страдаше от факта, че

трябваше да играе майката на двайсет и три годишен младеж, въпреки че се предполагаше образът на Дилън в шоуто да е само на осемнайсет. Но повече от това тя се тревожеше, че трябваше да работи с актьор, който имаше репутацията на труден човек. Фризьорът ѝ бе работил известно време в „Съдба“ и Лиз бе дочула истории за това, че Дилън бил все начумерен и труден за общуване.

Но в същото време той бе и много талантлив. Интуицията ѝ за това рядко я бе подвеждала и не се съмняваше, че някой ден той щеше да стане голяма звезда. Жестоко красивите му черти, в съчетание с изгаряща сила, които не можеха да бъдат усвоени в никое театрално училище, щяха да катапултират Ерик Дилън до самия връх. Въпросът бе дали щеше да бъде в състояние да понесе славата или щеше да изгори като мнозина други преди него?

Ерик спа лошо и не стана от леглото до един след обяд. Болеше го глава и се чувстваше отвратително. Преметнал крака през леглото, той се пресегна за цигарите си. Цигара, напитка с високо протеиново съдържание за закуска и след няколко часа — на работа.

Дрехите му бяха пръснати по пода след снощи и той се запита доколко му харесва сексът. Когато бе в леглото с някоя мацка, не мислеше за нищо — нито за това с кого е, нито за нещо друго. Животът бе опростен до това да се *облекчи*. Веднъж бе чул някой да казва, че скъсал някаква мацка от чукане. На Ерик това не му се харесваше. Мислеше си как да скъса мозъка си от чукане.

Докато ставаше, забеляза на долния чаршаф някакви тъмни петна. Озадачен, той се вгледа по-отблизо. Приличаше на някакви думи, като субтитри: „Ерик“, но огледално изписано. Устните му се свиха, като си спомни Синди и нейния изписан с автограф задник. Досуц като гумен печат.

Навлече анцуг, обу маратонки и влезе във всекидневната. Къщата бе малко ранчо в Бенедикт Кениън, идеалният дом за един ерген, с малко мебели и голямоекранен телевизор. Влезе в кухнята и взе от лавицата кутия с концентрат от напитка с високо съдържание на протеин. Сипа няколко лъжици в миксера, добави мляко и натисна копчето. Снощните му сънища обаче бяха още твърде пресни и шумът на миксера изпълни малката кухня сякаш с вой на сирена. Той се впи в

съзнанието му и измъкна от него вледеняващия спомен за сирената на линейката, която отнасяше потрошеното тяло на Джейсън. Рязко спря миксера и се втренчи в пенливото съдържание на каната.

Мащеха ти смята... Трябва да разбереш, Ерик, че сега, след като Джейсън почина... Трябва да разбереш колко трудно е на Илейн, когато си тук...

Две седмици след погребението на Джейсън Ерик се бе взрял в посърналото, симпатично лице на баща си и бе разбрал, че и Лоурънс Дилън не можеше да понесе той да остане там. След като майка му бе починала още докато бе бебе, на него не му бе много трудно да си представи какво щеше да се случи с него от тук нататък.

Постъпи в реномирано частно училище край Принстън, където наруши всички възможни правила и откъдето го изхвърлиха след шест месеца. Баща му го праща в още две училища, преди да успее да завърши, и чак тогава той откри театралния отдел и разбра, че можеше да забрави кой бе самият той, когато влизаше в кожата на друг човек. Прекара дори две години в колеж, но пропусна толкова много лекции, за да ходи на прослушвания в града, че накрая го изхвърлиха.

Преди две години един от агентите по набиране на актьори на „Съдба“ го забеляза в една постановка „Зад Бродуей“ и го нае за ролята на човек, който трябваше да умре след шест седмици. Реакцията на зрителите обаче бе толкова силна, че ролята му се превърна в постоянна. А напоследък бе привлякъл вниманието и на продуцентите на „Шоуто на Даш Кугън“.

Агентът му искаше той да стане звезда, а Ерик искаше да бъде актьор. Обичаше театралната игра. Влизането в кожата на друг човек отнемаше болката му. Понякога, в няколко мига, при някой поглед, при няколко реплики диалог, той бе добър, наистина добър.

Изпи напитката си направо от каната, сетне запали цигара, запътен към всекидневната. Като мина покрай дивана, мярна лицето си в овалното стенно огледало. За миг се взря в образа си, пожелал той да бъде обикновен; искаше му се да е нормален тип със смешен нос и развалени зъби.

Обърна гръб на лицето, което мразеше, но не можеше да обърне гръб на онова, което бе в душата му.

А това той мразеше дори повече.

[1] Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[2] Лотарио — безсърдечен лекомисленик, герой в творчеството на Никълъс Роу и на Гьоте — „Вилхелм Майстер“. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Според Хани, хотел „Бевърли Хилс“ бе боядисан в розово кът от земния рай. В мига, в който пристъпи в малкото, отрупано с цветя фоайе, тя реши, че тъкмо това е мястото, в което трябваше да попаднат всички добри хора, веднага щом предадат богу дух.

Иранката на рецепцията ѝ обясни как действа всичко в хотела; тонът ѝ изобщо не бе снизходителен, макар да бе съвсем очевидно, че нито Хани, нито Шантал някога бяха отседнали някъде другаде, освен в някой мотел с десетина бунгала.

На Хани ѝ харесаха много тапетите с изрисувани тлъсти бананови листа, вратите с малки прозорчета, оградената вътрешна тераса, към която водеше обширната им, уютна стая. Тя реши, че хората, които работеха в хотела, бяха най-добрите хора на света, изобщо не се големееха, с изключение на неколцина надменни келнери глупаци от ресторанта „Поло“. Камериерките и пиколата я поздравяваха винаги, въпреки че навярно подозираха, че Гордън Делауийз се промъкваше в стаята им да спи на дивана.

Гордън вдигна очи да я погледне, когато в неделя тя излезе от антрето. Беше вторият им ден в хотела и тя току-що се бе преоблякла в яркочервения цял бански костюм, който ѝ бе дала една от камериерките, за да може да поплува. Гордън и Шантал се бяха сгушили на дивана, гледаха „Колелото на съдбата“ и се опитваха да разгадаят загадката.

— Ей, Хани, хайде да поръчаме още храна от обслужването по стаите — рече той, а устата му бе пълна с картофен чипс. — Тези сандвичи бяха много вкусни.

— Нали само преди час обядвахме. — Хани не можа да сдържи отвращението в тона си. — Та кога каза, че си заминаваш, Гордън? Знам със сигурност, че извън този хотел е пълно с истински живот, който ти трябва да наблюдаваш, ако искаш да станеш художник.

— Не мога да си представя по-добро място за Гордън да наблюдава живота от хотел „Бевърли Хилс“ — рече Шантал,

посрѣбвайки от диетичната си кола. — Това е възможност, която животът може да му предложи само веднџж.

Хани се запита дали да не започне караница, но всеки път, когато настояваше Гордън да си трѳгне, Шантал се разплакваше.

— Свърших с преобличането, Шантал. Можеш да отидеш и да облечеш банския си.

— Май съм твърде уморена за плуване. Мисля да си остана тук и да гледам телевизия.

— Но ти каза, че ще дойдеш с мен да плуваме! Хайде, Шантал. Ще е много приятно.

— Малко ме наболява главата. Ти върви.

— И да ви оставя двамата *сами* в хотелската стая? Да не мислиш, че съм полудяла?

— „Някои го предпочитат горещо“! — извика Гордън, сочейки екрана на телевизора.

Шантал го погледна възхитена.

— Гордън, толкова си умен! Той разгада всички загадки, Хани. Всички, до една!

Хани ги погледна двамата, сгушени на дивана посред следобед, досущ като чифт бели глупаци. Навярно това щеше да е последният им ден в хотел „Бевърли Хилс“, а тя с нетърпение очакваше да поплува в страхотния голям басейн, още откакто бе дошла тук.

Осени я вдъхновението. Отиде до малкия скрин до леглото и започна да отваря чекмеджетата. Когато най-сетне намери онова, което търсеше, тя го грабна и го отнесе на Шантал.

— Сложи дясната си ръка точно в средата на свещената Библия и се закълни, че няма да правиш с Гордън нищо, което не бива да правиш.

Шантал моментално придоби гузен вид и Хани разбра всичко, което ѝ бе необходимо.

— Искам да се закълнеш, Шантал Букър!

Шантал с нежелание се закле. За всеки случай Хани накара и Гордън Делауийз да се закълне, макар да не бе много сигурна какво точно бе вероизповеданието му. Докато излизаше от стаята, забеляза със задоволство, че и двамата изглеждаха нещастни.

Басейнът на хотел „Бевърли Хилс“ бе чудесно място, по-голямо от една фамилна къща, и населено с най-интересната група човешки

същества, които Хани някога бе виждала. Влизайки през портите, тя забеляза жените със стройни, тъмни, блестящи от плажното масло тела, с проблясващи златни бижута, изпънали се в боядисаните в бяло шезлонги. Някои от мъжете носеха съвсем малки бански и приличаха на Тарзан. Един от тях бе с руса до бяло коса, която се спускаше под раменете му — или някой професионален борец, или норвежец. Някои от изтегналите се на шезлонги досами басейна приличаха на обикновени богаташи — шкембелии, с излинели, пригладени черни коси и смешни, платнени чехли.

Въпреки всичко, на Хани ѝ бе жал за тях. Никой не знаеше как да се забавлява истински в един басейн. От време на време някой от мъжете изпълняваше чист скок от ниския трамплин или поплуваше мързеливо някоя и друга дължина на басейна. Няколко жени с диамантени обеци в ушите, бяха приклекли във водата, докато си говореха, но дори и раменете им не бяха измокрени, да не говорим за косите.

Какъв смисъл имаше да си богат, ако не можеш да се забавляваш в плувен басейн? Изритвайки гуменките си, тя се затича към водата и, надавайки най-добрия си боен вик, направи пълно премятане напред към дълбокия край на басейна. Изхвърлената при падането ѝ вода бе едно от най-добрите ѝ постижения изобщо. Когато изплува, видя, че всички гледаха към нея. Тя се обърна към най-близките до нея хора — силно загорели мъж и жена, и двамата с телефонни слушалки до ушите си.

— Ама трябва да влезете. Водата наистина е чудесна...

Те се извърнаха и продължиха да говорят по телефона.

Тя се гмурна под вода и заплува над дъното. Банският ѝ бе голям и найлонът се издуваше като балон на дупето ѝ. Изплува да си поеме дъх и отново се гмурна под вода. Когато спокойният подводен свят я обгърна, тя отново се опита да обмисли случилото се. Защо Даш Кугън бе поискал да я запише на видео? Бе казал, че не иска да ѝ причинява неприятности с полицията, ами ако я бе излъгал?

Тя отново изплува на повърхността и се обърна по гръб. Водата напълни ушите ѝ, окълцаната ѝ коса заплува неравна около главата ѝ. Сети се за Ерик Дилън и се запита дали щеше изобщо да го види отново. Беше най-хубавият мъж, когото бе срещала. Странно нещо, обаче! Когато веднъж случайно спомена името му, Шантал придоби

необичайно изражение на лицето и каза на Хани, че Ерик Дилън бил опасен. Хани никога досега не бе чувала Шантал да казва подобно нещо за когото и да било, затова реши, че братовчедка ѝ бъркаше истинския Ерик Дилън с ролята му в сапунената опера.

Половин час по-късно, тъкмо когато излизаше от басейна, за да направи още едно превъртане от трамплина, тя видя, че към нея се бе запътил Рос Бакарди. Кимна вежливо на продуцента, но вътре в себе си умираше от мъка. Бе разбрала, че времето им в Рая бе свършило, а се бе надявала поне на още един ден. Отиде до шезлонга, взе хавлиената си кърпа и я пристегна около тялото си чак под мишниците.

— Здравей, Хани. Братовчедка ти ми каза, че си тук. Харесва ли ти?

— Май това е най-доброто място, където съм била през живота си.

— Добре. Радвам се, че ти харесва. Можем ли да поседнем и да поговорим? — Той посочи с ръка една маса, скрита в зеленината.

Тя сметна, че бе много мило от негова страна да дойде лично да ги изрита, но все пак ѝ се искаше това да стане по-бързо.

— Вие си плащате...

Последва го към масата и придърпа с крак един стол, за да не се свлече кърпата ѝ, ако я пуснеше. Изглежда му бе горещо в спортното сако с цвят на карамел и тя не можеше да не изпита съжаление към него.

— Жалко, че не си носите банските, за да поплувате. Водата наистина е чудесна.

Той се усмихна.

— Може би някой друг път.

Появи се един сервитьор. Продуцентът поръча за себе си някаква вносна бира и портокалов шейк за нея. Сетне я зашемети напълно с бомбата, която хвърли.

— Хани, искаме да те вземем за ролята на дъщерята в „Шоуто на Даш Кугън“.

Тя реши, че ушите ѝ бяха пълни с вода.

— *Моля?!*

— Искаме да играеш дъщерята на Даш Кугън.

Тя го изгледа, зяпнала от изненада.

— *Искате да играя Селест?*

— Не съвсем. Направихме някои изменения в шоуто и изхвърлихме този образ. Всички харесахме онзи видеозапис, който направихте ти и Даш, и той ни даде няколко много вълнуващи нови идеи. Подробностите още не са уточнени, но смятаме, че ще се получи нещо много специално.

— И искате *мен*?

— Абсолютно. Ще играеш ролята на Джейни, тринайсетгодишната дъщеря на Даш. Даш и Елионор вече няма да са младоженци.

И той започна да очертава историята, но тя изглежда не бе в състояние да вникне в нея, затова го прекъсна с гласец, в който се прокрадна странно писукане:

— Не се обиждайте, мистър Бакарди, но това е най-шантавата идея, която съм чувала. Аз не мога да бъда актриса. Не съм дори и мъничко хубава. Не погледнахте ли внимателно устата ми — като на стара риба прилепало? За тая роля трябва да вземете Шантал, а не мен.

— Защо не оставиш аз да реша?

Изведнъж тя се стресна от онова, което ѝ бе казал преди това.

— Тринайсетгодишна ли? Но аз съм на шестнайсет.

— Ти си дребничка, Хани. Лесно можеш да минеш за тринайсетгодишна.

При нормални обстоятелства тя не би преглътнала подобна обида, но сега бе прекалено зашеметена, за да се обижда.

Рос продължи, разказвайки ѝ нови подробности за шоуто, сетне заговори за договори и агенти. Хани се чувстваше така, сякаш той извиваше врата ѝ, досущ като онова бедно малко момиченце в „Гонителят на духове“. От бриза кожата ѝ заприлича на кожата на оскубана кокошка и тя изведнъж разбра колко силно искаше всичкото това да бе вярно. Беше умна и амбициозна. Сега бе моментът самата *тя* да постигне нещо, вместо да похабява цялата си енергия в опити да пробутва Шантал. Но да стане телевизионна звезда? Не бе допускала подобно нещо дори и в най-смелите си мечти.

Рос заговори за заплащането и споменатите числа бяха тъй астрономични, че тя ги възприе с мъка. Мислите ѝ препускаха бясно. Всичко това можеше да промени живота им.

Той извади малко тейфтерче от джоба на самото си.

— Не си пълнолетна, затова преди да продължим с всичко това, ще трябва да се срещна с официалния ти настойник.

Хани заигра с чашата си с шейка.

— Имаш настойник, нали?

— Разбира се, че имам. Леля ми Софи. Мисис Ърл Т. Букър.

— Трябва ми телефонният ѝ номер, за да ѝ се обадя и да уговоря среща с нея. Най-късно до четвъртък. Ще ѝ купим самолетен билет дотук, за наша сметка, разбира се.

Опита се да си представи Софи да се качи на самолет, но не можеше да си я представи дори да се надигне от дивана.

— Напоследък тя е болна. Ъ-ъ-ъ, женски болести. Не мисля, че ще дойде в Калифорния. Страхува се да лети. Плюс това тези женски болести...

Той изглеждаше обезпокоен.

— Това ще ни създаде проблеми, но ти така и така трябва да си вземеш агент, който да те представлява, и той може да се заеме с това. Ще ти дам списък на най-добрите агенти. Започваме снимки след шест седмици, затова трябва да се погрижиш за този въпрос веднага. — Бръчките около устата му станаха още по-дълбоки. — Трябва да ти кажа, Хани, че смятам за неразумно гдето си минала целия този път до Калифорния без възрастен човек до себе си.

— Дойдох с пълнолетен човек — напомни му Хани. — Шантал е на осемнайсет.

Това не го впечатли.

Когато се върна в стаята, тя, заеквайки през цялото време, им обясни какво се бе случило, а Шантал и Гордън се разкрещяха от радост тъй бурно, че не след дълго всички се натъркаляха на пода, изпаднали в пълна лудост. Когато се поуспокои, тя се сети какво ѝ бе казал мистър Бакарди за агента и извади списъка. Посегна към телефона, но сетне очите ѝ изведнъж се присвиха. Може и да бе зелено момиче от Южна Каролина, може и да не знаеше нищо за агентите в Холивуд, но не бе и вчерашна. Защо да се доверява на мистър Бакарди в избора си на агент? Не бе ли това все едно да повериш грижите за билетата на някоя лисица?

Докато се преобличаше, тя обмисли проблема. Не познаваше никого в Холивуд, към кого можеше да се обърне за съвет? Тя се усмихна и вдигна слушалката.

Хотел „Бевърли Хилс“ се славеше, че може да се справи с всеки внезапно възникнал проблем, дори и да помогне на гостите си да си намерят агент, и към обяд на следващия ден администраторката помогна на Хани да наеме Артър Локууд, агресивен млад юрист, който работеше за една от най-известните артистични агенции. Той обеща да отлети за Южна Каролина и да се срещне с леля Софи.

Докато се унасяше в сън, тази вечер Хани можеше да долови в ушите си далечния рев на „Черния гръм“. Усмихна се насън. *Винаги има надежда.*

ШЕСТА ГЛАВА

Шоуто на Даш Кугън

Първи епизод

Екстериор. Черен път в Тексас — късен следобед. Под съпровода на музикалната тема вървят надписите...

Очукан пикап спира със скърцане, от капака на двигателя се вие пара. В близък план от кабината се появяват чифт износени каубойски ботуши. Ботушите ритват едната гума, сетне заобикалят, отиват отзад и измъкват седло. Втори чифт ботуши този път малки — се появяват от кабината. Заедно поемат по равнинния тексаски път, подметките им вдигат облачета прах. От време на време по-малките ботуши правят по две крачки срещу една на по-големите, за да вървят заедно. Със затихването на музикалната тема, чуваме гласове.

Гласът на Джейни: Обещай ми, че този път ще опиташ, тате. Обещай ми, че няма да напуснеш след два дни, като последния път. Трябва ни дом — място, където да се установим.

Двата чифта ботуши се спират до дървена порта с олющена бяла боя.

Гласът на Даш: Никой не харесва жени мърморани, Джейни. Кога ще запомниш това?

Гласът на Джейни: Не съм жена. На тринайсет години съм.

Гласът на Даш: Ти си ми трън в петата, ето какво си.

Гласът на Джейни: Наистина ли мислиш така?

Гласът на Даш: (по-меко): Не.

Камерата — към Даш. Близък план върху катарамата на шампионския му колан. По-общ план на Даш и Джейни. Изглеждат уморени и жадни, горещо им е.

Екстериор. Предният двор на ранчо.

Даш отваря портата. Тръгват бавно по пътеката към разнебитената къща на ранчото.

Даш: Аз съм ездач на родео, Джейни. Не съм управител на ранчо. А и тази съборетина не заслужава човек да я погледне. Това е едно тъпо ранчо. И аз още не съм се отказал да ти нашаря дупето, загдето фалшифицира подписа ми на тази молба за работа.

Джейни: Ти беше ездач на родео, тате, но вече не си. Чу какво каза докторът. Никакви изхвърляния повече, освен ако не искаш да прекараш остатъка от живота си в инвалидна количка.

Даш: Поне ще имам под себе си нещо, което се движи.

Джейни: А какво ще кажеш за онази сервитьорка в Ел Пасо?

Даш: Джейни?

Джейни: Да, тате?

Даш: Напомни ми да ти нашаря дупето.

Екстериор. Входната врата на къщата на ранчото.

Елионор Чадуик излиза, изглежда разтревожена. Тя е красива, с превъзходна прическа и е прекалено стилно облечена за обстановката. Говори на някого, който е още в стаята.

Елионор: Не давам пет пари, че някаква кобила щяла да ражда. Дъсти може да повика акушерка. А аз отивам в Гуус Крийк, за да видя дали някой в този забравен от бога град знае как се прави козметична маска от краставички и „Гран Марние“.

Забелязва Даш и Джейни.

Елионор: О, господи, сега пък какво?

Даш и Джейни са се спрели пред стълбите. Даш оставя седлото. Той и Елионор се оглеждат един другия. Той е хубав мъж и тя не може да не му се възхити. От друга страна, тя мрази всичко, свързано със Запада, включително и каубоите.

Елионор: Виж ти, виж ти. Това не са ли Уайът Ърп и Били Хлапето^[1]?

Сарказмът на Елионор не допада на Даш. Макар че си пада по хубавите жени, нейното снизходително отношение го изправя нащрек. Джейни познава баща си твърде добре и бързо се намесва.

Джейни: Приятно ми е, мадам. Казвам се Джейни Джоунс. А това тук е тате, мистър Даш Джоунс. Той е новият управител на

ранчото ви.

Даш: Мога и сам да си кажа приказката, Джейн Мери.

Елионор (оглежда Даш): Тук, на Запад, определено израстват едри. Сигурно е от това, че пушат пелин. Между другото — закъсняхте. Трябваше да сте тук вчера. Ако смятате да работите за мен, трябва да може да се разчита повече на вас.

Даш (стъпва с единия си ботуш на стъпалото): Вижте какво, мадам, нещата стоят така. Няма да работя за вас. Току-що се сетих, че имам по-добро предложение от онзи приятел, гдето върти ранчо за отглеждане на гърмящи змии, ей там, оттатък магистралата. Единственото, което иска от мен, е да храня тези създайца от ръка. Тъй както гледам компанията, там може би ще е по-учтива.

Елионор (с негодувание): И нагъл, на всичкото отгоре! Уволнен си, чуваш ли? Няма да те взема на работа дори да си последният управител на ранчо в Тексас.

Даш: Нямам нищо против, мадам, защото, тъй като го гледам това място, няма да сте още много време в бизнеса.

Погледът на Джейни непрекъснато скача от баща ѝ към Елионор и обратно. Разбрала, че трябва да стори нещо, тя се хваща за корема и се свлича на верандата, стенойки силно. Елионор изглежда разтревожена и се спуска към нея, суети се и не знае какво да стори.

Елионор: Какво ѝ стана? Какво ѝ е?

Даш (глух към театралните стенания на Джейни): На ваше място бих внимавал, мадам. Като ѝ стане така, обикновено има навика да избълва, а не мисля, че цветът на повръщано ще се съчетае с цветовата гама на тези хубави ваши дрехи.

Стенанията на Джейни се усилват. Елионор е още по-разтревожена. Тя продължава да се суети около Джейни.

Елионор: Направи нещо де! Що за баща си, щом оставяш детето си да страда така?

Даш: Навярно е просто още един спукан апендикс. Случва ѝ се от време на време. На ваше място не бих си давал толкоз зор.

При тези думи Даш вдига Джейни и я мята през рамо.

Общ план на къщата с обора зад нея.

Блейк Чадуик тича към къщата. Хубав и чаровен млад мъж, той е облечен с дънки и работна риза, явно нови. Но макар и гражданинче, Блейк обича ранчото и иска то да потръгне.

Писъците на Джейни секват в мига, в който забелязва Блейк. Тя го гледа със зяпнала уста. Той е най-хубавият мъж, когото е виждала, и на своите тринайсет години тя се влюбва за пръв път.

Блейк: Мамо, Дъсти казва, че раждането на кобилата не върви както трябва. Ще загубим и жребчето, и кобилата, ако ветеринарят не дойде скоро. Хората, които пратихме още сутринта, отдавна трябваше да са се върнали. Ще отида да ги потърся.

Елионор: Това е невъзможно! Не познаваш пътеките и ще се изгубиш. Къде е този ветеринар? Как може да постъпи така? Ако баща ти не бе вече мъртъв, щях да го убия за това, че ми остави това ужасно ранчо в завещанието си. Кълна се, че ще го продам на първия срещнат, който предложи прилична цена. Ако не бе това ужасно място, можех сега да си обядвам в Руската чайна със Сиси, Пат и Каролайн!

Навивайки ръкавите на скъпия си костюм, Елионор решително се запътва към обора, вдигнала високо глава; високите ѝ токчета потъват дълбоко в праха.

Даш гледа подире ѝ. Джейни, все още с главата надолу върху рамото на баща си, зяпа Блейк. Блейк ги забелязва и поема към Даш, протегнал ръка.

Блейк: Здравейте. Аз съм Блейк Чадуик. Добре дошли в ранчото.

Даш: Даш Джоунс.

Блейк: Новият управител на ранчото! Колко се радвам!

Даш: Бившият управител. Боя се, че аз и майка ви май не си допаднахме много.

Джейни (все още с главата надолу): Мога ли да кажа нещо?

Даш: Не.

Даш гледа замислено към обора.

Даш: Майка ви май не разбира много-много от коне.

Блейк (с обич) Тя изобщо не си пада по животни, чиято кожа не става за палто. Опитва се, но ѝ е трудно.

До обора се появява красива, закръглена жена. Облечена е в дънки и тясна блуза на карета. Вика на Блейк.

Блейк: Идвам след малко, Дъсти.

Обръща се отново към Даш, който е вдигнал седлото с другата си ръка.

Блейк: Сигурен ли сте, че няма да промените решението си, мистър Джоунс? Наистина имаме нужда от помощ.

Даш: Страхувам се, че не, синко.

Блейк (примирено): Да, имате вид на разумен човек.

Блейк поема към обора, без изобщо да е забелязал присъствието на Джейни.

Даш гледа подир Блейк и полека спуска Джейни на земята. Без желание оставя и седлото.

Даш: Джейни?

Джейни: Да, тате?

Даш: Напомни ми да ти нашаря дупето.

С мрачно изражение на лицето той поема към обора.

— Край! — извика режисьорът. — Проявявайте. Добре се справихте всички. Почивка за обяд.

Бе последната седмица на юли и последният снимачен ден на пилотния епизод. Не снимаха шоуто по хронологичен ред, а сега просто работеха по въвеждащите сцени. За Хани този начин на работа бе объркващ, но никой не й искаше мнението. Всъщност, за нищо не я питаха. Просто й казваха какво да направи.

Огледа ранчото на снимачната площадка. Снимаха всички външни снимки в бивше ранчо за пилета, близо до Тейджънга Уош, област в планините Сан Гейбриъл, северно от Пасадина. Скалистите склонове на Сан Гейбриъл бяха обрасли с гъст храсталак в ниското, но по-нависоко и по върховете той отстъпваше мястото си на борове и ели. Тази сутрин тя бе забелязала пустинна коза и златист орел, който се рееше във възходящите въздушни потоци. Научи, че повечето от половинчасовите телевизионни предавания се записваха на видео ленти, но тъй като голяма част от действието в „Шоуто на Даш Кугън“ ставаше на открито, то се снимаше с филмови камери.

— Добре се справи, Хани. — Джек Суокхамър, режисьорът, я потупа по темето, сякаш бе някой глупав пудел. Беше млад, кльощав и

прекалено се суетеше. През цялата седмица бе изглеждал така, сякаш всеки момент ще получи нервна криза.

След като се обърна и тръгна към асистента си, Хани го изгледа с отвращение. Всички се отнасяха с нея сякаш наистина бе на тринайсет години. Това не биваше да я изненадва, реши тя, след като се имаше предвид, че онези глупави сценаристи продължаваха да я затварят в залата за съвещания и да насилват душата ѝ.

Първият път, когато я извикаха, бяха толкова мили; обясниха ѝ новата концепция на шоуто и искаха мнението ѝ едва ли не за всичко под слънцето. А след като най-много от всичко тя обичаше да говори, попадна в клопката им като пълна глупачка. Седеше си там, смучеше портокалов шейк от кутията, която ѝ бяха предложили, и говори, говори, говори — прекалено наивна, за да се сети, че нейните мнения щяха да станат мненията на Джейни, че чувствата ѝ щяха да станат чувствата на Джейни.

Бяха вмъкнали в сценария копнежа ѝ по свой дом, ведно с тайните ѝ чувства към Ерик Дилън, макар тя да нямаше и най-бегла представа как ги бяха разкрили, след като, разбира се, тя изобщо не им спомена за това. Може би всичкото това нямаше да е толкова унижително, ако бяха направили Джейни по-зряло, самостоятелно шестнайсетгодишно момиче, като нея. Но вместо това я бяха превърнали в миниатюрно, недоразвито, тринайсетгодишно момиченце.

Когато режисьорът свърши разговора с асистента си, тя се обърна към него.

— Мистър Суокхамър...

— Моля те, Хани! Наричай ме Джак. Всички тук сме едно семейство.

Но това не бе *нейното* семейство. Това, което би трябвало да е най-възбуждащото преживяване в живота ѝ, бе провалено, защото Софи отказа да напусне парка и да дойде в Калифорния, а Гордън Делауийз прекарваше цялото си време в апартамента, в който се бяха настанили тя и Шантал. След като Шантал обръщаше толкова много внимание на Гордън и след като Софи бе още в Южна Каролина, Хани се чувстваше тъй разсипана, сякаш си нямаше никого.

А и работата в едно телевизионно шоу не бе такава, каквато си я бе представяла. След като се бе държал така мило с нея, когато се

запознаха, Даш Кугън постепенно се промени. В началото ѝ помагаше много, но сетне на нея ѝ се стори, че колкото по-приятелски се държеше тя с него, толкова повече той се отдръпваше. Сега той почти не разговаряше с нея, освен когато бяха заедно пред камерата. А единственият път, когато Ерик Дилън я потърси, то бе, за да попита дали Шантал щяла да се мерне насам.

Режисьорът вдигна очи от папката си. Тя се сети за най-силно потискащата я мъка.

— Трябва да поговоря с вас за тази прическа.

— Давай.

— Тя е отвратителна.

— Какво имаш предвид?

— Ами изглежда така, все едно някой ми е нахлупил канче на главата и е остригал всичко извън него.

Отстрани бе подстригана високо до ушите, а чертата отзад бе на цели два инча от основата на врата ѝ. Бретонът ѝ се спускаше дълъг над челото ѝ и правеше прическата ѝ напълно дебалансирана.

— Страхотна е, Хани. Идеална за ролята.

— През декември ще навърша седемнайсет. Що за прическа е това за едно момиче, което е почти на седемнайсет?

— Джейни е на тринайсет. Трябва да свикнеш да мислиш като тринайсетгодишна.

— Това е друго нещо. Видях онези материали за пресата, които разпратихте, и в тях пише, че истинската ми възраст е тринайсет години.

— Идеята бе на Рос. На публиката не ѝ харесва, когато разбере, че децата актьори са много по-възрастни, отколкото са в ролите, които играят. Ти си дребна и си непозната. Рос иска да те държим настрани от пресата за известно време, докато не си стъпиш на краката, така че това сега няма кой знае какво значение, нали?

Не и за него, може би. Но за нея определено имаше значение.

— Джак! Хани! Страхотно се справяш, скъпа! Просто страхотно!

Един от по-възрастните директори на телевизионния канал, нервен на вид мъж, приближаващ шейсетте, лапна малко бяло хапче, докато се приближаваше към тях. Тя отстъпи назад, преди той да я бе погалил под гушата, както бе направил сутринта.

— Мисля, че направихме истински хит тук — продължи той, прекалено въодушевен.

Макар и окото му да не мигна, тя би трябвало да знае, че той не вярваше и на думица от казаното. В телевизионния канал нервничеха, защото смятаха, че новата концепция на „Шоуто на Даш Кугън“ изобщо не бе комедия на ситуациите, но не бе в същото време и драма; затова се безпокояха, че публиката ще се обърка.

Хани не разбираше какво толкова бе станало. В някои свои части шоуто бе смешно, в други — тъжно, а през повечето време — доста сантиментално. Какво толкова трудно за разбиране имаше? Американците може и да бяха склонни да гласуват отново за републиканец на президентските избори, но това не означаваше, че бяха глупави във всяко отношение.

Той ѝ се усмихна, разкривайки прекалено големи и бели зъби, за да са истински.

— Всичко в теб издава звездата, скъпа! Тя е най-истинското нещо, нали, Джако?

— Ъ-ъ-ъ... благодаря, мистър Еванс.

— Наричай ме Джефри, скъпа. И изобщо не се шегувам. Наистина! Ще станеш следващия Гари Коулман.

Той взе да превъзнася естествения ѝ талант и така се увлече, сякаш тя бе самото Второ пришествие. Взе да ѝ се повдига. Помисли си, че това бе, загдето прекара твърде много време с главата надолу върху рамото на мистър Кугън, но всъщност бе от това, че не вярваше на тези приказки. Всички много добре знаеха, че тя си нямаше и хабер от актьорска игра. Беше си просто едно зелено момиченце от Южна Каролина, което бе скочило в твърде дълбоки води.

Директорът се извини и тръгна да прегради пътя на Рос. Хани понечи да продължи спора с Джек за прическата ѝ, но иззад тях се появи Ерик Дилън.

— Джек, трябва да поговоря с теб.

Хани не го бе чула да приближава и при звука на гласа му я обзе болезненото чувство на копнеж. Съзнаваше мъчително нещастната си прическа и мръсните си джинси. Искаше ѝ се да е красива и пленителна като Лиз Чадуик.

Когато Ерик погледна режисьора, очите му потъмняха и излъчваха такава сила, че Хани потрепери.

— Не съм доволен от ритъма, Джак. Караш ме да препускам с репликите си там, където имам нужда от малко повече време. Нямам намерение да спринтирам със състезателен автомобил.

Хани го погледна с възхищение. Ерик бе истински актьор, а не се преструваше на артист като нея. Той се занимаваше с учител по театрално майсторство и говореше за неща от типа на сензорно предчувствие. А тя, от своя страна, просто правеше онова, което другите ѝ казваха.

Джак с неудобство погледна Хани.

— Защо не обсъдим това насаме, Ерик? Виж какво. Чакай ме след пет минути във фургона на продуцентите.

Ерик отсечено кимна. Джак си тръгна, а тя се опита да измисли нещо умно, което да каже, преди Ерик да си е тръгнал, но езикът ѝ бе като парализиран. Най-лошото от начина, по който сценаристите бяха изнасилили съзнанието ѝ, бе в това, че трябваше да играе като влюбена до уши глупачка във всичките им общи сцени. Като последствие от това тя не знаеше как да се държи, когато не бяха пред камерата.

Той извади цигара от джоба си и, загледан към хоризонта, я запали.

— Ти... ъ-ъ-ъ... подхождаш доста на сериозно към актьорската игра, а, Ерик?

— Да — рече тихо той, без да си дава труда да я погледне. — Наистина съм сериозен.

— Чух те да говориш за сензорно предчувствие с Лиз. Може би някой път ще ми обясниш какво означава.

— Може би, *някой път*. — И той пое към продуцентския фургон.

Обезкуражена, тя се загледа подире му. Самочувствието ѝ бе стигнало най-ниската си точка и тя си помисли, че всъщност играеше като едно разглезено изчадие. За по-малко от месец щеше да е спечелила повече пари, отколкото увеселителният парк „Силвър Лейк“ печелеше от входни билети за цяла зима. Нямахше причини да е нещастна. И все пак, не можеше да се отърси от неприятното чувство, че нищо не вървеше както трябва.

Снимките завършиха в осем вечерта и Хани се преоблече от дънките за филма в своите собствени. Докато паркира малката си, яркочервена, спортна кола „Транс Ам“ пред апартамента, който

споделяше с Шантал, вече бе толкова уморена, че едва държеше очите си отворени.

Сградата бе най-доброто място, в което Хани бе живяла досега — обвит с лози измазан паралелепипед, покрит с червени керемиди и с малка вътрешна градинка. Самият апартамент бе пълен с удобни мебели, имаше малка лоджия, а по стените висяха постери на музеи. Разполагаше с всичко, от което се нуждаеше, с изключение на Софи. И с едно нещо, което не желаше — Гордън Деллауийз.

В момента, в който отключи входната врата и пристъпи в антрето, тя вече знаеше, че се бе случило нещо лошо. Обикновено когато се прибереше, Гордън и Шантал бяха цъфнали пред телевизора и нагъваха готови манджи, а сега всичко бе потънало в мрак.

Прониза я тръпка на страх. Светна лампата в антрето и се втурна през кухнята към всекидневната. Малката масичка бе отрупана с опаковки на готови храни и пепелници. Хукна нагоре. Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато отвори спалнята на Шантал.

Двамата лежаха голи в прегръдките си, заспали дълбоко. Всичката ѝ кръв се качи в главата. С треперещи пръсти включи осветлението. Шантал се размърда и запремигва. Рязко се изправи седнала и придърпа чаршафа пред гърдите си.

— Хани!

— Вие, юди, такива — прошепна тя.

Гордън се събуди с мъка. Тъмни кичури се виеха в средата на кокалестите му гърди. Той неспокойно гледаше ту едната, ту другата.

Хани изстреля думите през стиснатото си гърло.

— Заклехте се в свещената Библия. Как можяхте да го направите?

— Не е това, което си мислиш.

— Не съм сляпа, Шантал! Мога да се сетя за какво става дума.

Шантал отмахна черните кичури от челото си. Червените ѝ устни бяха меки и нацупени.

— Ти ни притисна толкова силно, Хани. Може би ако не бе ни накарала да се закълнем в Библията, аз и Гордън просто щяхме да го направим съвсем естествено и да видим какво ще стане. Но след като ни накара да се закълнем...

— За какво говориш? Какво имаш предвид под „да видим какво ще стане“?

Шантал нервно прехапа устни.

— Аз и Гордън. Оженихме се днес следобед.

— *Какво* сте направили?

— Вече не е грях. Оженихме се, така че сега можем да правим каквото си искаме.

Хани се взря в двамата, прегърнати в леглото, и се почувства така, сякаш целият ѝ живот се бе разпаднал. Бяха притиснати един о друг и вече я бяха изключили от живота си. Шантал, човекът, когото бе обичала най-много на света, сега обичаше някого повече от нея.

Шантал отново прехапа долната си устна.

— Това, че аз и Гордън сме женени, не променя нещата, разбираш ли? След като получи роля в телевизионното шоу, няма нужда да зависиш толкова от мен. Сега ти си човекът, който може да извърши големи дела. А аз мога да си бъда един обикновен човек. Може би ще стана фризьорка. Няма нужда да бъда нещо по-така.

Хани стисна устни.

— Вие, юди, такива! Никога няма да ви го простя!

Тя избяга от стаята им и се спусна по стълбите надолу. Когато стигна входната врата, отвори я и излезе навън. Ушите ѝ бучаха и тя чу рева на „Черния гръм“, който я носеше през времето и пространството. Но „Черния гръм“ бе твърде далеч, за да се почувства сигурна, че всичко отново ще се нареди.

Остана до фонтана в двора, докато не се разтрепери — колкото от хладината, толкова и от обзелите я чувства. Сетне се върна вкъщи, заключи се в спалнята си и се обади на Софи.

— Софи, аз съм.

— Кой?

Хани искаше да изкрещи на леля си, но знаеше, че от това нямаше да има никаква полза.

— Софи, не можеш повече да отлагаш идването си в Калифорния. Нуждая се от теб. Шантал се омъжи за Гордън Делауийз, онова момче, за което ти разправях. Трябва да дойдеш и да ми помогнеш.

— Шантал се омъжила ли?

— Този следобед.

— И аз пропуснах сватбата на момиченцето си?

— Не мисля, че е била кой знае каква сватба. А сега си запиши. Ще ти пратя самолетни билети за следващата седмица по бърза поща. Ще летиш за Л. А.

— Не мисля да го правя, Хани. Банката каза, че мога да поживея още известно време във фургона.

— Софи, не можеш да останеш там. Не е безопасно.

— Безопасно е. Наеха Бък да се навърта наоколо като попечител и да държи нещата под око.

— Бък не може да наглежда и себе си, какво остава за теб...

— Не разбирам защо се държиш така гадно с Бък. Той ми пазарува, гледа с мен сапунките ми и така нататък.

Хани не искаше да се отклоняват от темата.

— Послушай ме, Софи. Шантал току-що се ожени за едно момче, което едва познава. Имам нужда от помощта ти.

Последва дълго мълчание, а сетне се чу умореният глас на Софи, не по-силен от въздишка.

— Нямах нужда от мен, Хани. Ти ще се погрижиш за всичко. Както винаги.

[1] Герои от известни уестърни. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Хани се сгуши в скута на Даш. Усещаше топлото му и силно рамо, допряно до бузата ѝ. Усещаше и как токата на колана му ѝ убива на кръста и вдиша характерния му мирис. Бе свеж и ухаеше на бор, примесен с ментовата миризма на бонбонките „Лайфсейвър“.

— Вече съм голяма за гушкане — прошепна тя, сгушвайки се още по-силно.

Ръката му я притисна още по-здраво, а гласът му предрезгавя от нежност.

— Няма да си достатъчно голяма, докато аз не кажа, че си. Обичам те, Джейни!

Между тях се възцари изпълнена с нежност тишина. Брадата му опираше на темето ѝ, сякаш я закътваше. Ръцете и гръдният му кош бяха топли, уютно убежище в един свят, който бе станал твърде опасен.

Камерата се оттегли за по-общ план.

Хани притвори очи, наслаждавайки се на всеки миг. Де да беше нейният баща, а не на Джейни! Току-що бе отпразнувала седемнадесетия си рожден ден и знаеше, че бе прекалено голяма да се наслаждава на нещо тъй детинско, но не можеше да се сдържи. Никога не бе имала баща, но бе мечтала за него и искаше да остане в прегръдката на Даш Кугън през следващите няколко хиляди години.

Той взе ръката ѝ и я стисна в своята лапа.

— Моята сладка, малка Джейн Мери!

— Край! Проявете. Добре стана.

Даш пусна ръката ѝ. Размърда се под нея и тя с нежелание се изправи. Когато той се изправи, големият люлеещ се стол на верандата, в който седяха, се удари с трясък в стената на къщата в ранчото. Тялото ѝ бе тъй топло допреди секунда, но сега почувства кожата си студена. Той тръгна да си върви, както всеки път, когато свършеха снимките, сякаш ако останеше в нейно присъствие повече от пет минути, щеше да се зарази от някаква болест.

Тя се втурна към края на верандата и заговори на гърба му, докато той слизаше по стъпалата.

— Мисля, че се получи наистина добра сцена, не смяташ ли, Даш?

— Май стана.

— Повече от просто „стана“. — Тя забърза подире му, прескачайки сплетените кабели по пътя си. — Беше страхотен. Наистина! Мисля, че си страхотен актьор. Може би най-добрият на света. Мисля, че...

— Съжалявам, Хани. Не мога да говоря сега. Имам работа.

— Но, Даш...

Той ускори крачка и, преди да се усети, тя изостана зад него. Навела глава, тя повлече крака към моторния фургон, който ѝ бяха предоставили за снимките на открито. Може би умът ѝ ѝ правеше номера. Може би споменът за онзи първи ден, когато той се бе отнесъл толкова мило с нея, бе една заблуда. Само да знаеше какво бе сторила, че престана да я харесва...

От самото начало тя се бе държала толкова дружелюбно, колкото можеше. Изтичваше всеки път да му донесе кафе или ядки. Отстъпваше му стола си. Казваше му колко му се възхищава и му предлагаше да разтрие гърба му. Забавляваше го с остроумни разговори по време на почивките и му носеше вестниците. Дори го бе помолила да изпере ризата му един ден, когато я поля с кафе. Защо я отблъскваше?

Когато и двамата участваха в някоя сцена, изглеждаше така, сякаш тя наистина бе негова дъщеря и той я обича най-искрено. Понякога я поглеждаше с такава нежност, че тя се усещаше така, сякаш във вените ѝ бе нахлула цяла кана топло вино. Но сетне камерата спираше да работи и виното се превръщаше в ледена вода, защото тя знаеше, че той ще направи всичко, за да се отдалечи от нея.

Спря за миг в сянката на един от високите явори, пренебрегвайки факта, че трябва да завърши домашното си по история, преди да дойде учителят ѝ. Бяха я помолили да се върне отново в училище, нещо, срещу което нямаше нищо против, само дето учителят ѝ бе възрастен и досаден. Седна на въжената люлка, виснала от клоните на дървото, която използваша от време на време, и бавно се залюля.

Вече бе януари и „Шоуто на Даш Кугън“ се бе превърнало в най-големия хит на есенния сезон. Бръкна в джоба си и извади ксерокс копие на статия, която току-що се бе появила в едно от най-влиятелните списания в страната. Всички бяха получили копия тази сутрин, но сега за пръв път имаше възможност да го погледне. Прегледа го набързо, но като стигна към края на статията, се зачете по-внимателно.

„Шоуто на Даш Кугън завладя вниманието на Америка, до голяма степен благодарение на великолепната актьорска игра. Интелигентността на Лиз Касълбъри блести иззад стереотипа на Елионор, придавайки на разглезената светска дама възхитителна ирония. Ерик Дилън, актьор, когото мнозина критици смятаха да отпишат като поредния холивудски сладур, играе нейния син Блейк със силата и умислената меланхолия на един млад мъж, който опитва да намери мястото си на белия свят, прибавяйки тънки нюанси към образа, който щеше да е нещо банално, ако бе попаднал в ръцете на някой по-малко талантлив човек.

Но Америка се влюби най-силно в двата водещи образа. Даш Кугън е търсил тази роля през целия си живот и той се вписва в образа на провалилия се ездач на родео, без да допусне и най-малката грешка. А тринайсетгодишната Хани Джейн Муун в ролята на темпераментното момиченце, което иска да се установи в истински свой дом, е сред най-сполучилите деца звезди от години. Тя е барутлия, без да е хубавелка, и е толкова истинска, че е трудно да се повярва, че играе роля. В отношенията между баща и дъщеря, представени от Кугън и Муун, най-важното е каква трябва да бъде обичта между баща и дъщеря — изпълнена с остри моменти, наежена от конфликти, но в същото време дълбока и трайна...“

Тя се взря в текста, попивайки болезнената ирония в последното изречение. От шестгодишна насам тя не познаваше дълбоката и трайна обич.

Въздъхна и пъхна статията в задния си джоб, за да я даде на Шантал да я прибере в кутията за обувки, където събираха и другите

отзиви. Някой ден, когато имаше достатъчно време, братовчедка ѝ планираше да ги налепи в албум.

В кутията на Шантал имаше доста статии, въпреки че Рос държеше надалеч журналистите, които искаха да я интервюират. Твърдеше, че искал да я предпази от публичното внимание, докато не привикне със занаята, но тя предполагаше, че истинската причина да я държи настрана от репортерите, бе, че ѝ нямаше доверие да не направи някой гаф и да изтърси пред пресата нещо, които той не би искал да станат публично достояние, например — на колко години бе всъщност.

Скочи от люлката и сърцето ѝ отново заби силно в гърдите, когато съзря Ерик Дилън да крачи към фургона си. Бе обут в избелени дънки, толкова тесни, че се открояваше портфейлът в задния му джоб; носеше тениска с изрязани ръкави.

Той се обърна леко настрана и устата ѝ пресъхна, като видя чистите линии на профила му. Погледът ѝ проследи високото му чело, финия прав нос, тънките, силни устни с изящно изгравираната им извивка нагоре. Обичаше тази уста и прекарваше сума от свободното си време да си представя какво ли би изпитала, ако я целунеше. Ала единственият начин това да стане, бе ако сценаристите решаха това да се случи, а точно сега то бе малко вероятно.

Понякога чувстваше студени тръпки, когато сценаристите продължаваха да я викат в заседателната зала и да я карат да говори. В предишния ѝ живот властваше Бог, но едва сега, когато се запозна с петимата сценаристи, тя усети какво означава истинската власт.

— Ерик! — Името му се изплъзна от устните ѝ с неочаквана пламенност.

Той се обърна към нея и тя съзря нещо заплашително, изписано върху лицето му, но сетне реши, че това бе само досада. В крайна сметка хората го преследваха непрестанно. Някои от екипа се оплакваха, че Ерик бил прекалено груб, но тя не намираще сили в себе си да го кори. Не и при цялото напрежение, на което бе подложен като звезда. Тя се втурна към него, налагайки си да се държи небрежно, но той тръгна да си ходи, затова тя забърза.

— Искаш ли да репетираме някоя и друга реплика, Ерик? Поработих върху упражненията за тази сензорна чувственост, за която те

чух да говориш с Лиз. Следобед ще снимаме сцената при кошарата. Сцената е важна и трябва да сме готови за нея.

Той пак тръгна.

— Съжалявам, дечко. Не и сега.

Само тази тъпа прическа бе виновна. Как можеше да я възприеме като седемнайсетгодишна млада жена, когато изглеждаше като нечие по-малко братче? Усети се, че забързва крачка, понякога правеше по две при една негова.

— Ами след половин час? След половин час устройва ли те?

— Боя се, че не. Имам малко работа. — Той изкачи стъпалата към моторния си фургон и отвори вратата.

— Но, Ерик...

— Съжалявам, Хани. Нямам време.

Вратата се затвори. Загледана в непристъпната ѝ плоскост, тя разбра, че пак бе сгафила. Макар да си повтаряше непрекъснато да се държи отракано и като зрял човек, винаги свършваше така, сякаш бе наистина Джейни.

Огледа се с надеждата, че никой не бе забелязал на каква глупачка се бе направила; наблизо бе единствено Лиз Касълбъри, а и тя изглежда не ѝ обърна внимание. Хани мушна ръце в задните джобове на дънките си, все едно че просто се мотаеше наоколо, без да си е наумила нещо.

Всеки от четиримата водещи актьори разполагаше с моторен фургон на снимачната площадка. Фургонът на Лиз бе паркиран до този на Ерик. Тя седеше в шезлонга си, а до нея се бе проснала Мици, златистата ѝ ловджийка. Наметнала на раменете си пуловер, тя четеше сценария си през големите слънчеви очила с яркорозови рамки.

Още от самото начало Хани бе заобичала Мици далеч повече, отколкото самата Лиз. Лиз бе прекалено обаятелна, за да се чувства удобно в компанията ѝ. Повече от всеки друг актьор в шоуто тя се държеше като истинска кинозвезда и още от самото начало на снимките Хани гледаше да е надалеч от нея. Това не бе трудно. Всичките звезди в шоуто имаха склонността да се затварят в себе си.

Мици се надигна и размахала опашка дотича до нея. Хани се чувстваше уязвена от срещата си с Ерик и искаше да остане за малко насаме, но ѝ бе трудно да пренебрегне едно игриво куче, особено с

размерите на Мици. Тя се наведе и погали голямата, красива глава на кучето.

— Здравей, момиченце.

Мици започна да я обикаля, да души коленете ѝ, а ритъмът, с който въртеше опашка, премина от адажио към алегро. Хани клекна и зарови пръсти в меката козина на кучето. Наведе се напред и опря буза о врата на Мици, не я дразнеше характерната миризма на дъха на животното. Мици я млясна с език по врата. Макар Мици да бе само едно куче, Хани оцени обичта ѝ.

Ставаше ѝ все по-трудно непрекъснато да обвинява другите, че не искаха да бъдат с нея. У самата нея имаше толкова недостатъци! Беше грозна и се държеше *началнически*. Ако оставим настрана това, че можеше да готви и бе добра шофьорка, не откриваше у себе си други способности. И като си помислеше, нямаше за какво толкова да я харесват, да не говорим пък — да я обичат.

— Кофти ден, а?

Хани рязко вдигна глава, като чу тихия глас на Лиз.

— Не, по дяволите! Денят ми е чудесен. *Страхотен!*

Като пушна Мици, тя клекна на пети и се загледа във вълнистата, кестенява коса на актрисата, в безупречната ѝ кожа; искаше ѝ се и тя да изглежда така. Хани бе започнала да си мисли, че е най-грозното същество в цяла Южна Калифорния.

Лиз вдигна очилата над челото си. Очите ѝ бяха зелени като водите на Сребърното езеро, преди да бе замърсено. Тя кимна с глава към фургона на Ерик.

— Отиваш твърде далеч, хлапенце. Внимавай с този.

Хани скочи на крака.

— Нямам си и най-малката представа за какво говориш. А и не одобрявам, когато други хора си пъхат носа в моите дела.

Лиз сви рамене и отново спусна очилата на носа си.

Хани се завъртя и закрачи решително, само за да се сблъска с Лайза Харпър, актрисата, която играеше Дъсти. Като разбра, че Лайза се бе запътила към фургона на Ерик, тя я пресрещна.

— Ако бях на твоето място, не бих го безпокоила, Лайза. Ерик има да свърши някаква работа и не иска да бъде безпокоен.

Опита се да скрие отвращението си от начина, по който гърдите на Лайза стърчаха напред под моравата ѝ плетена блуза.

— Голяма си досадница, Хани — разсмя се Лайза. — Аз съм му работата на Ерик. — И тя изкачи стълбичките и изчезна във фургона.

Час по-късно тя се появи отново. Моравата ѝ блуза бе заменена с една от тениските на Ерик с изрязани ръкави.

Заседателната зала бе мрачна, само рехави слънчеви лъчи се процеждаха през плътно спуснатите завеси. Хани седна пред тях като грешница, извикана да отговаря пред Страшния съд в присъствието на Всемогъщия. Единствената разлика бе, че той бе един, а тук бяха цели петима.

Една жена с тъмночервени нокти ѝ посочи с ръка кутията с портокалов шейк, който бяха приготвили за нея.

— Заповядай, Хани — подкани я тихо тя.

Мъжът в средата на масата запали цигара и се облегна назад в стола си.

— Можеш да започнеш, когато си готова.

Хани се втренчи упорито в пода.

— Нямам нищо за казване.

— Моля, гледай към нас, когато говориш.

— Нямам нищо за казване. Този път говоря наистина. В ума ми няма и едничка мисъл.

Някой щракна със запалка. Тихичко изскърца стол.

Един от мъжете почука с молива върху поставка си за писане.

— Защо не ни разкажеш за Ерик?

— Няма нищо за разказване.

— Чуваме разни работи.

Тя се скова на стола си.

— Няма да говоря повече за него.

— Не упорствай, Хани. Не е хубаво.

Хани стисна още по-здраво кутийката с питието.

— От къде на къде трябва да говоря? Дори не знам защо съм тук. И изобщо не ми харесвате!

Без да се трогнат от бунта ѝ, те взеха поставките си за писане.

— Веднага щом си готова.

И защото нямаше с кого другиго да говори, тя разказа на сценаристите всичко...

Екстериор. Площадката пред апартамента на Блейк над гаража — нощ.

Джейни стои на площадката и гледа вратата на апартамента на Блейк. Нервно напъхва тениската в панталона си и се опитва да среши косата си с пръсти, колкото да се убеди, че това е безнадеждна задача, и отново я разрошва. Най-сетне изгубва кураж и тръгва назад към стълбите, но сетне променя решението си и се връща. Събирайки цялата си смелост, тя чука на вратата. След като не получава отговор, почуква отново.

Джейни: Блейк? Блейк, там ли си?

Гласът на Блейк: Какво искаш, Джейни?

Джейни: Ъ-ъ-ъ... Нали каза, не някоя вечер ще ми помогнеш в домашните по аритметика. За... ъ-ъ-ъ... уравненията. О, човече, тези уравнения са наистина много трудни.

Блейк полека отваря вратата. Облечен е само в дънки, гол до кръста. Джейни се взира в него и преглъща.

Блейк: Съжалявам, Джейни, но днес не е най-добрата ми вечер.

Джейни (разочарована): Е... може би... Искаш ли тогава да поиграем карти?

Блейк: Не и тази вечер, хлапенце.

Джейни: Ами да погледаме телевизия? Тази вечер ще играят „Каубоите“.

Гласът на Дъсти (идва от апартамента): Блейк? Случило ли се е нещо?

Като разбира какво става, лицето на Джейни посърва.

Блейк (усмихва ѝ се съчувствено): Може би някой друг път.

Когато той се обръща да се върне вътре, душевната мъка на Джейни преминава в ярост.

Джейни: Подъл хлапак! Дъсти е вътре. Чух ѝ гласа. Значи, Дъсти е в апартамента му.

Блейк: Чакай сега, Джейни...

Джейни (бясна): Майка ти знае ли за това? Защото ако знаеше, щеше да те убие! А аз ще ѝ кажа! Веднага отивам и чукам на вратата ѝ да ѝ съобща, че единственият ѝ син е долен, мръсен женкар!

Изад рамото на Блейк се показва Дъсти. Тя носи халата на Блейк, а косата ѝ е разрошена.

Дъсти (не неприязнено): Хей, Джейни, какво правиш тук?

Джейни: Ами ти? Трябва да се срамуваш от себе си! През цялото време те смятах за свестен човек! А сега излиза, че си нищо повече от една... ъ-ъ-ъ... курва!

Блейк (хладно): По-спокойно, Джейни.

Джейни: Аз съм спокойна. Напълно спокойна съм.

Блейк (излиза на площадката и затваря вратата на апартамента): Джейни, не можеш да говориш така с Дъсти. Има неща, които не разбираш. Все още си малка и...

Джейни: Не съм малка! Не ми говори, че съм малка! Вече съм почти на четиринайсет и...

Джейни избухва в плач...

На снимачната площадка се възцари тишина; всички бяха в очакване.

Яростна и със сухи очи, Джейни заобиколи камерата.

— Това е глупаво! Няма да го направя!

— Край!

Ерик удари с пестник по парапета.

— О, за бога! Това е деветият дубъл.

Режисьорът пристъпи напред. Макар площадката пред апартамента на Блейк да трябваше да се намира над гаража, декорът се издигаше само на половин метър над пода на студиото. Докато един от помощник-гардеробиерите подаваше риза на Ерик, режисьорът се вторачи в Хани.

— Искаш ли специален грим с кристалчета?

Хани работеше в шоуто вече шест месеца, достатъчно време, за да знае, че той имаше предвид ментовите кристалчета, които можеха да се впръскат в очите ѝ и да предизвикат сълзи. Като си представи отвращението на Ерик, тя поклати глава. Истинските актьори нямаха нужда от ментови кристалчета. Не и ако са подготвени добре. Не и ако са тренирали сензорната чувственост. Но тази сцена бе все едно да сипваш сол в открита рана и единственото нещо, което тя желаше, бе да се махне оттук.

Ерик стисна зъби.

— За бога, вземи кристалчета! Нямаме време да те чакаме тук цяла нощ.

Безчувствеността му унищожи и последната капка от самообладанието ѝ.

— Джейни не е някаква си ревла! Можете да бъдете дяволски сигурни, че няма да си губи времето да плаче за някакъв проклет сополанко като Блейк!

Лайза подаде глава иззад вратата.

— Ще почиваме ли? Защото ми се пишка.

— Не! — изкрещя Ерик. — Никаква почивка, по дяволите! Шест часът е. Ако Хани не направи сцената, аз си отивам. Имам си и друга работа.

— Всички знаем каква е другата ти работа! — изкрещя Хани.

— Е, това е. Аз си тръгвам. Нямам намерението да слушам тези глупости. — Ерик прескочи парапета и слезе на пода. Тренираше всеки ден и нямаше причина да диша толкова тежко, но страхът, който го сграбчи, не можеше да бъде изцерен с физическа подготовка. Още от началото му бе противно да играе с нея. Не можеше да понеса начина, по който го гледеше, как го следва навсякъде. Ако знаеше предварително, никога не би подписал договора си за участие в шоуто. Дори и растящата му слава не си струваше усилието да гледа тези големи, жадни очи, това лице, което молеше за вниманието му.

— Чакайте всички! — възкликна режисьорът. — Тук нещата май излизат извън контрол. Още един дубъл, Ерик. Ако Хани не успее и този път, започваме отново утре. Хайде, Ерик, дай ми още една възможност. Късно е и нервите на всички са опънати. Гримьор, донеси ментовите кристалчета.

Ерик скръцна със зъби. Искеше му се да им каже на всички да вървят по дяволите, но ако си отидеше сега, щеше да се наложи да работи с тази чума на сутринта, а и без това си имаше проблеми със съня. Понякога гласът ѝ се омешваше в кошмарите му с гласа на Джейсън.

Той презрително хвърли ризата си и изкачи трите стъпала. Тя го гледеше втренчено, а омразата и възхищението правеха светлосините ѝ очи огромни. Искаха да го всмучат, да го глътнат целия. Опита се да се

дистанцира от нея, като огледа обективно лицето ѝ. Някой ден щеше да стане страхотно маце, веднага щом спреше да прилича на хлапе.

Но и този малък проблясък на обективност излия; единственото, което виждаше пред себе си, бе човек, който прекалено много му напомняше за мъката по малкия му брат.

Заговори ѝ с противно ръмжене, опитвайки се да я накара да го намрази:

— И следващия път първо си свърши домашното. Плащат ти като на професионалистка. Време е да започнеш да играеш като такава.

Тя ахна, все едно я бе ударил. Очите ѝ блеснаха от мъка, долната ѝ устна увисна беззащитно. Той усети силата на болката ѝ така, сякаш го бяха праснали в корема.

Заговори режисьорът:

— Започваме от едър план върху Джейни. Хайде, всички по местата.

Гримьорът впръска кристалчетата в очите ѝ и те се насълзиха.

— Тишина, моля. Снимаме. Клапа. Мотор.

Камерата влезе за близък план. Една едра сълза се търкулна от клепката ѝ по бузата, ала изражението на лицето ѝ си остана войнствено.

Ерик си рече, че Блейк бе този, който трябваше да я докосне.

Блейк. А не той, самият.

Пристъпи напред, прегърна я и я притегли към гърдите си. Главата ѝ не достигаше дори до брадичката му. Беше висока почти колкото Джейсън, и досущ като доведения му брат, искаше единствено да получи вниманието му.

В съзнанието му пропищяха спирачки, чу се писъкът.

— Край. Проявете. Добре. Можем да си ходим у дома.

— Лайнар! — Хани го блъсна силно в гърдите и избяга от площадката.

Той стоеше на площадката и гледаше подире ѝ с тъмните си, изпълнени с мъка очи.

Взemi me с теб, Ерик. Моля те.

ОСМА ГЛАВА

Въпреки решимостта си да държи главата си високо вдигната, към обяд на следващия ден Хани отчаяно се нуждаеше да намери някое тихо местенце, където да си ближе раните. Всички, които предишната вечер не бяха на снимачната площадка, вече бяха чули за кавгата ѝ с Ерик и тя знаеше, че всички шушукаха зад гърба ѝ. Този ден снимаха навън, но тя се отказа да търси скривалище във фургона си, защото там я чакаше учителят с урок по тригонометрия. Вместо това се промъкна зад фургона столова до един бутафорен камък. Но докато пристъпваше под хладната сянка, разбра, че дори и тук не можеше да бъде насаме.

Облегнат на един балван, с ниско нахлупена шапка, седеше Даш Кугън, присвил единия си крак. Знаеше, че трябваше да си тръгне, но въпреки хладното държане на Даш към нея, тя потъна в усещането, че бе попаднала на сигурно, безопасно място. Де да можеше да се сгуши в скута му като Джейни! Знаеше, че това бе напълно невъзможно и затова се отпусна под сянката на около четири метра от него, прегърна коленете си и заби токовете на каубойските си ботушки в праха. Може би ако си стоеше така, без да говори, той нямаше да има нищо против.

Изтече една минута, секундите ѝ сякаш траеха цяла вечност. Опита се да се сдържи, но думите ѝ се изплъзнаха сами.

— Мразя хора, които си нямат друга работа, освен да клюкарстват за другите.

Той не отговори, макар че би трябвало да е чул какво се бе случило.

Тя си наложи да мълчи. Вече знаеше, че Даш не обича жени бърборани, но щеше да се пръсне, ако не споделеше с някого, че онази глутница чакали — сценаристите, бяха изтръгнали най-съкровения ѝ тайни и ги бяха показали на цяла Америка. И с кого друго да сподели, ако не с този мъж, който бе своего рода най-близко до истинския ѝ баща?

— Ако ме питаш мен, Ерик е истински сополанко. Всички си мислят, че съм го сваляла, но да не съм такава идиотка да свалям един суетен тъпанар като него?

Кугън повдигна с палец периферията на шапката си и се загледа надалеч, към хоризонта.

Тя зачака той да я посъветва, така, както възрастните би трябвало да съветват тийнейджърите. Както един баща би посъветвал дъщеря си.

Подтикна го:

— Да не съм толкова глупава да си мисля, че някой като него ще погледне повторно момиче с моя външен вид?

Напрегната, тя зачака той да отговори. Само да ѝ кажеше, че във външния ѝ вид няма нищо лошо! Да ѝ кажеше, че ще разцъфти по-късно от връстниците си, така, както го бе казвал на Джейни.

Но тъй като мълчанието му продължи, тя реши, че не бива да очаква той да чете мислите ѝ.

— Знам, че не съм хубава, но, как мислиш... — Зачовърка една дупчица на коляното на дънките. — ... не смяташ ли, че бих могла да се развия по-късно, нали знаеш?

Той се обърна към нея и я погледна със студени, безизразни очи.

— Дойдох тук, за да съм насаме. Ще ти бъда много благодарен, ако се разкараш.

Тя скочи на крака. Защо ли си бе въобразила дори и за миг, че той щеше да я разбере? Че я обичаше поне малко и щеше да облекчи болката ѝ? Кога най-сетне щеше да разбере, че той не даваше и пет пари за нея? Свита в пашкула на мъката си, тя се опита да намери начин да му отвърне на удара с удар, да го нарани така, както я бе наранил той самият.

Вдишвайки дълбоко, тя го изгледа свирепо, а гласът ѝ трепереше от враждебност.

— Пък и кой ли би искал да е с теб бе, дърт пияница!

Той дори не потрепна. Просто си седеше и гледаше планините Сан Гейбриъл. Периферията на шапката засенчваше очите му и тя не можеше да види изражението им, но гласът му бе равен като оклахомската прерия.

— Сега какво ще кажеш да оставиш дъртия пияница насаме?

Цялата ѝ омраза се превърна в жлъч. Никога вече нямаше да разкрие истинските си чувства пред никого от тях. Намръщена силно, за да прикрие кървящото си сърце, тя се въртна и забърза към фургона си.

Зад купчината бутафорни скали Даш Кугън усети как потта избива по ризата му. Стисна очи, опитвайки се да отблъсне онзи силен копнеж, който го бе потресъл така силно, сякаш някой дереше кожата му. Това момиченце никога нямаше да узнае колко близо до истината бе подигравката му. Той наистина имаше нужда да пийне.

С трепереща ръка потърси ролката „Лайфсейвър“ в джоба на ризата си. През последните години бе приемал възстановяването си като даденост, но напоследък бе осъзнал, че самодоволството му бе една голяма грешка. Пъхна две ментови бонбончета в уста и си припомни, че отдавна се бе отказал да приписва причините за алкохолизма си на други хора; нямаше да го стори и сега. Неоспорим факт бе, обаче, че всеки път, когато това малко момиченце подтичваше подире му, в очакване той да бъде неин баща и в истинския живот, силното желание да пийне го зашлевяваше като с пестник. Той не бе бил порядъчен баща дори и за собствените си деца, какво остава да се прави на неин родител...

В първите дни, когато започнаха да четат сценария и да разговарят за шоуто, той бе дружелюбен, но скоро осъзна, че правеше голяма грешка. Тя го следваше навсякъде, не му оставяше възможност дори да си поеме дъх. Още тогава разбра, че трябваше да поддържа дистанция. В неговата собствена душа имаше достатъчно празнини, за да е в състояние да запълва нейните.

Знаеше колко силно я наранява, но си казваше, че тя бе едно малко, но силно дяволче, досущ като самия него като дете, затова щеше да се справи с това, че я отхвърля; така, както той се бе справил, докато го прехвърляха от семейство в семейство, докато растеше. Може би тя дори да бе и по-силна. По-добре щеше да е за нея още отсега да разбере, че не бива да очаква прекалено много от другите хора, че не биваше да разкрива чувствата си публично, така че всеки срещнат да можеше да ги стъпче, стига да поиска.

Но, по дяволите, в нея имаше нещо, което направо късаше сърцето му, и повече от всичко друго, това бе причината да се държи настрана от нея. Защото, когато се чувстваше уязвим, му се искаше да

пие, а нищо на света, дори и това буйно хлапе, нямаше да е в състояние да съсипе неговите извоювани с толкова усилия шест години на трезвеност.

Хани видя къщата в началото на март, точно преди шоуто да излезе в четиримесечна пауза, или дупка, както всички я наричаха. Преместиха се след няколко седмици и тя излезе да се разтъпче още първата вечер, точно когато залязващото слънце обля в светлина варосаната фасада. Лиани от бугенвил се катереха по стените и се виеха покрай черните жалузи, които закриваха двукрилите прозорци. Малкият, общит с медна ламарина навес над входната врата бе покрит с прилична, сиво-зелена патина. Храстите бяха добре подкастрирани, а малката градинка с рози край къщата бе с формата на полумесец. Никога не си бе и въобразявала, че ще живее в толкова красив дом. Той бе олицетворение на всичките ѝ мечти.

— Разбира се, прекалено е близо до Уилтшър, за да е сред модните жилища — ѝ бе казал агентът по недвижими имоти, — но Бевърли Хилс си е Бевърли Хилс.

Хани пет пари не даваше кое бе модно и кое не. Дори не я интересуваше дали ще живее в Бевърли Хилс или не. Къщата бе хубава и уютна, идеалният дом за едно семейство. Може би нещата вече щяха да потръгнат по-добре за нея. Тя прегърна с ръце гърдите си, опитвайки се да намери утеха в къщата и да забрави всичко онова, което не вървеше добре в живота ѝ: конфликтите на снимачната площадка, начина, по който хората говореха зад гърба ѝ. Един от режисьорите се бе оплакал на Рос, че бе закъсняла няколко пъти и карала другите да я чакат. Но не ставаше дума за всички, а само за Даш Кугън. А тя го бе карала да я чака на два пъти, защото ѝ бе писнало от начина, по който той я пренебрегваше, особено когато пресата започна да го величае като „Баща на годината“.

Вниманието ѝ бе привлечено от кола, която спираше в подхода към къщата. Обърна се и видя агентът ѝ да слиза от беembeто си. Артър Локууд пое към нея, острата му червена коса и брада изглеждаха потъмни на намаляващата светлина. Тя го уважаваше, но фактът, че притежава две университетски дипломи я плашеше, затова не можеше да се зарадва на появата на брадата му.

— Настани ли се? — попита той.

— Настаняваме се. Една от продавачките от мебелния магазин аранжира мебелировката.

— Хубава къща.

— Ела да ти покажа грейпфрутовото дърво. — Тя го поведе встрани; той се наслади на дървото, а сетне двамата отидоха през задната врата до остъклената веранда. Продавачката от мебелния не бе стигнала още дотук, затова имаше само един стар стъваем стол, но Артър отказа да го заеме.

Хани погледна към малкото задно дворче. Щеше да си опъне хамак между две дървета, да си купи скара за барбекю, като онези от рекламите по телевизията.

Артър подрънкваше с дребните монети в джоба на копринения си панталон.

— Хани, *дупката* започва след две седмици и няма да има нужда да си под ръка чак до края на юли. Още не е късно да приемеш предложението на „Тристар“.

Въздухът в ранната вечер изведнъж захладня.

— Не искам да се снимам в никакви филми, Артър! Вече ти го казах. Искам по време на паузата, преди да сме започнали отново снимките, да завърша средното си училище.

— Нали работиш с частен учител. Няколко месеца по-рано или по-късно — какво значение?

— За мен има значение.

— Допускаш грешка. Въпреки че шоуто на Кугън е голям хит сега, то няма да продължи вечно и затова трябва да започнеш да планираш бъдещето си. Ти си естествен талант, Хани. А ролята, предлагана от „Тристар“, наистина ще те направи звезда.

— Четиринайсетгодишно момиче, което умира от рак. Най-подходящото нещо за ободряване на Америка.

— Сценарият е страхотен.

— Тя е богато момиче, Артър! А аз не бих могла да убедя когото и да било на този свят, че съм богато момиче.

Плашеше се да играе друга роля, освен тази на Джейни Джоунс. Нямахше значение какво пишеха критиците, тя знаеше, че не бе истинска актриса. Играеше себе си.

— Подценяваш се, Хани. Притежаваш истински талант и в тази роля ще бъдеш чудесна.

— Забрави за това.

Можеше да си представи презрителната реакция на Ерик, ако я видеше в ролята на богато четиринайсетгодишно момиче, което умира от рак.

Дори само при мисълта за Ерик изпита болка. Той се държеше така, сякаш тя не съществуваше, с изключение на общите и за двамата сцени. А Даш не бе говорил с нея извън обсега на камерата, откакто преди три седмици тя се бе опитала да го заговори зад скалите. Единственият човек, който никога не я отбягваше, бе Лиз Касълбъри, но Хани предполагаше, че това се дължеше на Мици. Кучето на Лиз бе съществото, което бе най-близко до понятието неин приятел. Загледана в задния двор, тя усети как самотата я обзема изцяло.

— Необходима ти е възможност да се разгърнеш — настоя агентът.

— Мислех си, че работиш за мен, Артър. Казах ти, че не искам да се снимам във филми и край.

Чертите на лицето му се втвърдиха и тя разбра, че го бе ядосала, но не даваше и пет пари. Прекалено много я ръководеше, затова от време на време трябваше да му показва кой от двамата бе всъщност шефът.

Когато най-сетне той си замина, тя влезе вътре. Намери Шантал във всекидневната, излегната на многосекционния диван, тапициран с брокат в златисто и бяло, да чете списание. Гордън седеше срещу нея и си играеше с джобно ножче.

— Тази стая наистина изглежда красива, Шантал. Продавачката си свърши добре работата.

От стена до стена се простираше дебел бял килим. Освен дивана, в стаята имаше и красиви френски столове, малки масички с бронзови крака и стъклени плотове с форма на амеба. Върху една от тях се виждаха остатъците от вечеря от готови ястия.

— Утре идват растенията.

— Това е добре. — Шантал се протегна и остави списанието си.
— Хани, аз и Гордън си поговорихме. Смятаме след няколко дни да се изнесем.

Хани замръзна на място.

— Какво искаш да кажеш?

Шантал занервничи.

— Гордън, ти й кажи.

Гордън мушна ножчето в джоба си.

— Смятаме да пообиколим с кола страната, Хани. Да видим повечко от Америка. Донякъде — да заживеем собствен живот.

Сърцето на Хани щеше да изскочи от гърдите й.

— Гордън трябва да помисли за кариерата си — продължи Шантал. — За да стане добър художник, му е нужно вдъхновение.

Хани се опита да потисне паниката, която я бе обзела.

— Вие двамата да не сте полудели? Та аз току-що купих тази къща! Купих я за всички нас. Не можете сега да си заминете.

Шантал не смееше да я погледне.

— Гордън казва, че Бевърли Хилс го задушавал.

— Та ние се нанесохме едва днес! — изкреця Хани. — Как може да го задушава?

— Знаех си, че няма да разбереш. Винаги навикваш на хората. Никога не се опитваш да ги разбереш. — И със сподавен, лек стон Шантал изтича навън от стаята.

Хани се обърна към Гордън.

— Какво, по дяволите, смяташ, че вършиш, глупав тъпанар?

Гордън вдигна слабоволната си брадичка.

— Не ме наричай така! Смятам, че аз и Шантал можем да си тръгнем, ако искаме.

— И как смятате да се издържате?

— Ще си намерим работа. Вече говорихме за това. Ще работим и ще пътуваме из страната.

— Може би ти можеш да работиш, но не се залъгвай за Шантал. Най-тежката работа, която е вършила, е да продава билети за пътуванията с кораба по езерото и толкова пъти не й излизаше касата, че ако не бе член на семейството, отдавна да я бяха уволнили.

— Може да работи като фризьорка. Говореше за това.

— Тя говореше и за това, че ще се омъжи за Бърт Рейнолдс, но не го направи, нали?

Гордън мушна ръце в джобовете си, очевидно разочарован.

— Не мога да продължавам повече така. Трябва да започна да рисувам.

— Ами започвай тогава! — рече отчаяна Хани.

— Не мисля, че ще съм в състояние да рисувам тук. В *тази* къща. В *тази* околност. Всичко е прекалено...

— Просто опитай — помоли го тя. — Ако не стане, винаги можем да се преместим.

Призля ѝ само от мисълта да се местят. Още не бяха дори разопаковали багажа си, а и тази къща ѝ харесваше. Нямахше обаче да му позволи да отведе Шантал.

— Не знам. Аз...

— От какво се нуждаеш? Ще ти купя всичко, което ти трябва.

— Не ми харесва през цялото време да говориш за пари. Аз съм мъж. Би трябвало да...

— Ще ти плащам по две хиляди долара месечно само да останете тук.

Гордън я зяпна.

— Две хиляди долара на месец, докато останете. Къщата и храната и без това я плащам. Две хиляди долара — само за джобни пари.

Гордън тихичко въздъхна. Лицето му изглеждаше като оципано, а когато заговори, тонът му бе мек и дрезгав.

— С какво право се опитваш да ръководиш живота ни?

— Обичам Шантал, това е всичко. Искам да се грижа за нея.

— Аз съм мъжът ѝ. Аз ще се погрижа за нея.

Но в тона му вече липсваше убеденост и Хани разбра, че бе спечелила.

Започна *дупката*. Докато Гордън и Шантал се излежаваха из къщата, ядяха ястията, които Хани приготвяше, и гледаха телевизия, Хани завърши средно образование с пълно отличие, с изключение на физиката, която ненавиждаше. През юни тримата отлетяха за Южна Каролина, за да видят Софи. Паркът бе още по-потискащ, отколкото го помнеше. Люлките бяха продадени, а „Боби Лий“ се бе разцепил окончателно по време на буря и бе потънал на дъното на Сребърното езеро. Хани още веднъж се опита да уговори леля си да дойде в Л. А., но Софи отказа.

— Това е домът ми, Хани. Не искам да живея на друго място.

— Но тук не е безопасно, Софи.

— Разбира се, че е. Бък е тук.

На следващия ден Хани отиде с кола до града, за да се срещне с адвокатата, когото бе наела през декември, за да уреди покупката на парка. Към края на следобеда вече бе подписала документите. Покупката щеше да я разори финансово за известно време, нямаше да е в състояние да отвори отново парка, но поне си го върна.

— Хани, помолих те при последната реплика да минеш покрай Даш и да отидеш до прозореца. — Режисьорката Джанис Стийн ѝ показа точното място.

Дупката бе свършила. Беше вече август и работеха в студиото по сериите за второто шоу за сезона 1981–82. Хани бе изпаднала в отвратително настроение още със започването на снимките. Даш с нищо не бе показал, че се радва да я види отново, а Ерик едва отвърна на поздрава ѝ. Само Лиз Касълбъри, кралицата на кучките, се спря да побъбрят, а тя бе последният човек, с когото Хани искаше да се разговори.

Хани тури ръка на кръста си и изгледа яростно Джанис, която стоеше в средата на декора на всекидневната на къщата на ранчото.

— Не искам да се местя, преди да произнеса „Успокой се, тате“. Ще стане по-добре така.

— Твърде късно е — рече Джанис. — Тогава вече трябва да си до прозореца.

— Не искам да стане така.

— Аз съм режисьорката, Хани!

Присвила очи, Хани заговори с най-плачливия си тон:

— Аз пък съм актриса, която се опитва да си свърши прилично работата. Ако не харесваш работата ми, може би ще трябва да си намериш друго шоу, което да режисираш.

Тя изхвърча покрай Даш, който бе застанал до прозореца със сценарий в едната си ръка и с чаша кафе в другата, и напусна площадката. Миналата година се боеше от всички тях, но тази година щеше да е по-различно. Писнало ѝ бе от хора, които я тикаха насам-натам, писнало ѝ бе от нескончаемите оплаквания на Гордън, че

живее в Бевърли Хилс, писнало ѝ бе от цупенето на Шантал. И така и така никой не я харесва, тогава какво значение има как се държеше?

Сви по коридора, който водеше към гримьорните, и видя в края му Ерик. Само при вида му коленете ѝ омекнаха. През лятото той бе заснел първата си роля в пълнометражен игрален филм и изглеждаше толкова хубав, че ѝ бе трудно да откъсне поглед от него.

С него разговаряше привлекателната Мелани Озбърн, една от новите асистент-режисьорки. Бяха толкова близо един до друг, че Хани бе сигурна, че не ставаше въпрос за работа. Мелани се наведе към него по такъв самоуверен и секси начин, че Хани изтръпна от завист.

Ерик вдигна поглед и видя, че тя идва. Потупа Мелани по бузата и изчезна в гримьорната си.

Настроението на Хани вкисна още повече.

Мелани пое към нея, дружелюбно усмихната.

— Здравсти, Хани. Току-що дочух, че Рос иска да те види, веднага щом се освободиш.

— Може и сам да ме намери.

— Да, мадам — прошепна Мелани, докато Хани минаваше покрай нея.

Хани спря и се въртна назад.

— Какво каза?

— Не съм казала нищо.

Хани изгледа дългата, чуплива коса на Мелани и изобилния ѝ бюст. Миналата седмица отново бяха орязали косата ѝ като под тенджерата.

— По-добре внимавай. Не обичам хитруши.

— Извинявай — рече хладно Мелани. — Не исках да те обидя.

— Да, ама го направи.

— Ще направя всичко възможно да избягна повторението на грешката си.

— Направй всичко възможно да не ми се мяркаш по пътя.

Мелани стисна зъби и тръгна да си върви, но Хани изглежда бе обсебена от нова злоба. Искаше ѝ се да накаже Мелани за това, че бе красива и женствена, за това, че знаеше как да разговаря с Ерик. Искаше ѝ се да накаже Мелани, че се шегуваше с Даш, че екипът я харесваше, че имаше добре лакирани червени нокти с формата на бадем.

— Първо ми донеси малко кафе — сопна се тя. — Донеси го в гримьорната ми. И побързай.

Мелани я изгледа с недоумение.

— Какво?

— Чу ме много добре.

След като червенкосата не помръдна, Хани сложи ръка на кръста си.

— Е?

— Върви на майната си.

Рос се появи иззад ъгъла навреме, за да чуе думите на асистент-режисьорката и замръзна на място. Мелани се обърна, видя кой идваше и пребледня.

Хани се втурна напред.

— Чу ли я какво каза?

— Как се казваш? — излая Рос.

На асистент-режисьорката сякаш ѝ призля.

— Ъ-ъ-ъ... Мелани Озбърн.

— Е, Мелани Озбърн, току-що се вля в редиците на безработните. Събирай си багажа и изчезвай.

— Но...

— Хани е звезда — рече тихо той. — Никой не може да разговаря с нея по такъв начин.

Мелани се обърна към Хани, очаквайки тя да каже нещо, но все едно група дяволи бяха затиснали устните ѝ с вилите си и не ѝ даваха да проговори. Съзнанието ѝ крещеше да поправи нещата, но гордостта ѝ бе прекалено силна.

След като разбра, че Хани няма намерение да проговори, Мелани стана по-язвителна.

— Благодаря за всичко. — И гордо изправена, тя се обърна и си тръгна.

— Съжалявам за това, Хани — рече Рос, прокарвайки ръка през дългата си посребрена коса. — Няма да я допусна повече да работи отново тук.

Докато възприемаше внушаващата си страх победа, по гърба на Хани пробяга ледена тръпка. Той дори нямаше намерение да я попита какво се бе случило. Тя бе най-важната, а не Мелани. Нищо друго нямаше значение.

Той заговори за пресконференцията относно новия сезон, за журналиста, който щеше да я придружава при малкото интервюта, които той ѝ разрешаваше. Хани почти не го слушаше. Бе сторила нещо ужасно, но да си признае, бе все едно да преглътне голямата топка, която бе заседнала на гърлото ѝ като хапка несдъвкан хляб. И тя започна бавния процес на оправдание на действията си. Рядко бе грешила в нещо, казваше си тя. Може би не бе сгрешила и в този случай. Може би Мелани бе виновницата. Навярно щяха да я уволнят така или иначе. Но независимо от разсъжденията си, тя не можеше да премахне гадните си усещания.

Рос си замина и тя се втурна към гримьорната си, за да може да остане няколко минути сама и да обмисли нещата. Ала преди да успее да влезе вътре, видя, че Лиз Касълбъри се бе облегла на отворената врата на собствената си гримьорна, от отсрещната страна на коридора. От неодобрителното изражение на лицето на партньорката ѝ — звезда, личеше ясно, че тя бе чула всичко.

— Един малък съвет, хлапенце — рече тихо тя, — не тормози хората. Това ще се върне и ще те преследва.

Хани се чувстваше така, сякаш бе нападната от всички страни и се наежи.

— Голям майтап! Не си спомням да съм искала съвета ти.

— Може би би трябвало.

— Предполагам, че ще изтичаш веднага при Рос.

— Ти си човекът, който трябва да го стори.

— Не си и въобразявай.

— Допускаш грешка — отвърна Лиз. — Надявам се, че ще го разбереш, преди да е станало прекалено късно.

— Иди при Рос — повтори злобно Хани. — Но ако Мелани се появи на тази площадка, мен ме няма!

Влезе в гримьорната си и тресна вратата.

Много от хората на снимачната площадка бяха приятели на Мелани и не мина много време, преди да се разпространи новината за уволнението ѝ. До края на седмицата Хани се превърна в своего рода парий. Хората от екипа се обръщаха към нея, само когато бе неизбежно, а в отговор Хани стана още по-трудна за общуване. Оплакваше се от репликите си, от прическата си. Не ѝ харесваха ту осветлението, ту декора. В съзнанието ѝ битуваше мита, че ако се

държеше достатъчно лошо, те щяха да бъдат принудени да ѝ обръщат внимание. Но Даш спря изобщо да говори с нея, а Ерик я гледаше така, сякаш бе гол охлюв, който оставя слузестата си следа по тротоара на собствения му живот. Омразата се добави към сложните ѝ чувства към него.

Следващата седмица Артър я изведе на вечеря. Бе дочул за станалото с Мелани и започна да я поучава за това, че си създаваше репутацията на човек в професията, с когото се работи трудно.

Вместо да го помоли да оправи нещата, както и трябваше да направи, тя го прекъсна с дълго изреждане на обидите, които бе изтърпяла от първия си снимачен ден до сега. Сетне му каза, че той или трябва да заеме нейната страна или тя ще си намери друг агент.

Той веднага отстъпи.

Когато излезе от ресторанта, имаше ужасното чувство, че в тялото ѝ се бе вселил някакъв дявол. Вътрешен глас ѝ нашепваше, че се превръща в разглежено холивудско изчадие, досущ като повечето от децата звезди, за които бе чела. Опита се да го потисне. Никой не я разбираше и това бе техен, а не неин проблем. Казваше си, че би трябвало да се гордее от факта, че бе турила агента си на мястото му, но като се качи в колата си, тя трепереше и знаеше, че онова, което изпитваше, не бе гордост, а страх. Нямах ли да се намери някой да я спре?

На следващия ден се отби да види сценаристите. Не да говори с тях. Не, по дяволите, тя нямаше повече да говори с тях. Просто да им каже едно здрасти.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Къщата се издигаше самотна в края на убийствено криволичешия тесен път през каньона Топанга. Нямаше предпазна мантинела, а тъмнината, ведно с ноемврийския дъждец, плашеше дори такъв безстрашен шофьор като Хани. Опитва се да се зарадва на къщата си, когато тя се показва зад последния остър завой, но вече мразеше стръмния ѝ покрив и острите ѝ, модерни линии, колкото ненавиждаше и местоположението ѝ.

Каньонът Топанга далеч не приличаше на Бевърли Хилс и на къщата, която бе обичала толкова много. Тук живееха всички оцелели хипита на Южна Калифорния, ведно с глутници подивели кучета, които се чифтосваха с койотите. Но след седем месеца в Бевърли Хилс Гордън все още не можеше да рисува и затова се бяха преместили.

Когато отби към къщи, Хани бе вече скапана от умора. Като живеела в Бевърли Хилс, пътят до студиото ѝ отнемаше само половин час. Сега трябваше да става в пет часа сутринта, за да успее да е на работа в седем, а рядко се прибираще у дома преди осем вечерта.

Червата ѝ куркаха, докато влизаше в къщата. Хубаво би било Шантал и Гордън да бяха приготвили вечерята, но нито един от двамата не го биваше в кухнята и те обикновено я чакаха да се прибере и да сготви. Нае последователно четири различни домашни помощнички да поемат готвенето и чистенето, но и те непрекъснато напускаха.

Довлече се до голямата стая, която се простираще в цялата задна част на къщата; погледът ѝ се спря върху Софи и новия ѝ съпруг и тогава ѝ дойде на ума поговорката, че човек трябва да внимава какво ще си помисли, инак може веднага да му се случи.

— Мама не се чувства добре — рече Шантал, като вдигна поглед от „Космо“ — списанието, което разлистваше.

— Пак тези мои главоболия — въздъхна Софи от дивана. — И гърлото нещо ми драци. Бък, скъпи, би ли намалил този телевизор?

Бък Окс, бившият общ работник в парка и новият мъж на Софи, се бе излегнал на големия люлеещ се стол, който Хани им бе подарила за сватбата, ядеше царевични пръчици със сирене и гледаше ревиото на бански костюми по ESPN. Той покорно посегна към дистанционното управление и го насочи към голямоекранния телевизор, който Хани им бе купила.

— Гледай я тази какъв бюст има, а, Гордън? Боже, човече!

За разлика от Софи, Бък имаше далеч по-голямо желание да напусне разлагация се развлекателен парк и да го смени с богатството на Обетованата земя, затова двамата се бяха появили пред прага на Хани в ранната есен, веднага след като се бяха оженили.

— Хани, би ли отишла да ми купиш малко бонбонки? — прозвуча откъм дивана тихият глас на Софи. — Гърлото ми е така сухо, че едвам преглъщам.

Бък отново усили телевизора.

— Е, Софи, Хани може да ти вземе бонбонки и по-късно. Тъкмо сега бих искал един хубав стек за вечеря. Какво ще кажеш, Хани?

Скъпите бели мебели бяха целите в петна. Една обърната кутийка от бира лежеше на килима.

Хани бе изтощена и измъчена, затова избухна.

— Всички сте прасета! Вижте се, търкаляте се тук като бели боклуци, без да направите и най-малкото за обществото. Писна ми от това! Писна ми от всички вас!

Бък отклони вниманието си от телевизора и огледа останалите, изражението му бе объркано.

— Какво пък ѝ стана сега?

Шантал хвърли списанието си и стана разсърдена.

— Не мога да приема да ми се говори по този начин, Хани! Благодарение на теб, изгубих всякакъв апетит за вечеря.

Гордън се надигна от пода, където седеше със затворени очи и рисуваше наум, както се изразяваше сам.

— Аз не съм си изгубил апетита. Какво има за ядене, Хани?

Тя отвори уста да го среже, но сетне се отказа. Независимо какви бяха, те бяха семейството ѝ. С уморена въздишка тя пое към кухнята и се зае с вечерята.

През трите месеца след уволнението на Мелани отношенията на Хани с екипа и с колегите ѝ постоянно се влошаваха. И една частица от самата нея не смееше да ги кори за това, че я ненавиждаха. Как можеха да харесват някого, който бе толкова ужасен? Ала друга частица от нея — изплашената — не смееше да даде заден ход.

В понеделника след неприятния уикенд със семейството ѝ, започнаха да снимат епизода, в който Джейни, ревнуваща връзката на Дъсти с Блейк, се опитва да я уволни. В кулминационния момент Даш трябваше да спаси Джейни от покрива на обора, под погледите на Дъсти и Блейк.

През цялата седмица Даш я бе отбягвал, както винаги. Хани изчакваше да дойде следобеда, когато щяха да снимат финалната сцена. Гледаше от мястото си на върха на покрива как Даш репетираше движенията на тежкото изкачване от земята към купата сено, а сетне и по двустепенния покрив. След почти час бяха най-сетне готови да снимат сцената.

Камерите заработиха. Тя изчака, докато Даш завърши изкачването си. Когато той се изтегли на върха на покрива на обора, тя се изправи и погледна към камерата.

— Забравих си репликата.

— Стоп! Подайте репликата на Джейни.

Този епизод се снимаше от Джак Суокхамър. Той бе прекарал най-много време с тях и също бе имал своя дял от сдърпвания с Хани и тя го ненавиждаше.

— Хани, това е една трудна за Даш сцена — рече той. — Опитай се следващия път да я изиграеш както трябва.

— Разбира се, Джак — отвърна сладко тя.

Даш ѝ хвърли предупредителен, яростен поглед.

При следващия дубъл тя се изхитри да се подхлъзне, както си стоеше. На следващия измънка репликата си. Сетне не улучи момента да я каже. По ризата на Даш бе избила пот от усилията му и се наложи да спрат, докато той се преоблече. Започнаха отново, но тя пак не успя да улучи момента за репликата си.

Джак веднага отиде да се жалва на Рос от непрекъснато влошаващото се държание на Хани, но „Шоуто на Даш Кугън“ бе безспорен номер едно в класациите и Рос не би рискувал да се противопостави на актрисата, която вестниците наричаха най-

популярното дете звезда в телевизията. Преди да свърши епизодът Хани успя да уволни и Джак Суокхамър.

Когато научи новината, ѝ призля. Защо не се намереше някой, който да държи на нея достатъчно, за да я спре?

Сценаристите седяха около масата в заседателната зала и гледаха към вратата, през която Хани бе излязла и бе затръшна. Известно време всички мълчаха, сетне една от жените остави на масата жълтата си поставка за писане.

— Не можем да оставим нещата да продължават повече така.

Мъжът до нея се изкашля.

— Казахме, че няма да се месим.

— Така е — съгласи се друг. — Обещахме да се държим като безпристрастни наблюдатели.

— Като писатели, ние само отразяваме реалността; не я променяме.

Жената поклати глава.

— Не ме интересува какво сме обещаали. Тя се саморазрушава и ние трябва да предприемем нещо.

Екстериор. *Предната веранда на къщата в ранчото — през деня.*

Елионор, облечена в изпръскан с кал бял моден костюм, е мръсна и бясна. Даш е мрачен. Джейни стои до люлеещия се стол на верандата и изглежда гузна.

Даш: Вярно ли е, Джейни? Ти нарочно ли постави този капан?

Джейни (отчаяна): Това бе една грешка, тате. Не гос'жа Чадуик трябваше да падне в него. Трябваше да е старият Уинтърс. Трябваше да предприема нещо! Тя бе готова да му продаде ранчото.

Елионор (избърсва някакъв органичен боклук от бузата си): Това е краят! Намирам най-накрая купувач за това нещастно място и какво прави това дяволче — дъщеря ти? Опитва се да го убие!

Джейни: Всъщност нямах намерение да го убивам, мисис Чадуик. Само да го забавя, докато тате се върне от града. Наистина съжалявам, че вие паднахте в капана вместо него.

Елионор: Боя се, че този път извиненията няма да са достатъчни. Достатъчно си затварях очите за стореното от дъщеря ви, мистър Джоунс. Но този път няма да го сторя. Знам, че си мислите, че съм разглезена и лекомислена, и алчна, и дузина още неща, които вие, суровите каубои, не одобрявате. Но вижте какво ще ви кажа. Никога не съм забравяла, че съм родител на сина си.

Джейни (втурва се напред): Синът ви е низък, вонящ женкар, който трябва да бъде изтрит от лицето на света!

Даш: Стига, Джейни. Ако сте свършила, гос'жа Чадуик...

Елионор: Не съм свършила. Изобщо не съм свършила. Никога не съм допускала синът ми да нарани други хора, мистър Джоунс. Никога не съм пропускала възможността да му покажа разликата между добро и зло. Може би основните черти на почтеността не са много модни тук, в Тексас, но мога да ви уверя, че те са уважавани в останалата част на страната.

Даш: (хладно): Когато ми потрябва съвет как да възпитавам дъщеря си, ще ви го поискам.

Елионор: Тогава вече може да бъде прекалено късно.

Елионор грабва чантичката си и влиза в къщата на ранчото.

Джейни (самодоволно): Добре й го каза, тате!

Даш: Да, казах й го. А сега ще ти го кажа и на теб. Мис Джейн Мери Джоунс, дните ти на безгрижно дете, недокоснато от човешка ръка, изведнъж се свършиха.

Той я грабва за кръста и я понася целенасочено през верандата, а сетне по стъпалата надолу към обора.

— Край! Проявете. — Режисьорът погледна в тетрадката си. — Джейни и Даш, ще ми трябва след петнайсет минути. Лиз, ти си свободна до обяд.

Преди Даш да я пусне на земята, Хани започна да се съпротивлява.

— Няма нужда да ме задушаваш, негодник такъв!

Даш я тръсна на земята като куче.

Лиз излезе през вратата и се върна на верандата, изтривайки лицето си с хартиена кърпа.

— Хани, пак *настъпи* репликите ми. Дай ми малко пространство за работа, чуваш ли?

Искането на Лиз бе произнесено меко, но Хани избухна.

— Защо вие двамата не вървите по дяволите! — И тя закрочи широко. Като мина покрай една от камерите, тя я цапардоса яко и изстреля последната си словесна ракета. — Шибаняци!

— Очарователно — рече провлачено Лиз.

Членовете на екипа извърнаха глави. Даш леко поклати глава и изкачи стълбите към верандата, за да отиде при Лиз.

— Най-много съжалявам, че тези глупаци — сценаристите, се уплашиха и не ми позволиха да я напердаша наистина.

— Все пак го направи.

— Аха, добре.

Лиз заговори тихо:

— Сериозно говоря, Даш.

Той се намръщи и извади пакетчето „Лайфсейвър“ от джоба на ризата си. Тя внимателно избягваше каквито и да е лични конфликти на снимачната площадка, но поведението на Хани бе станало невъзможно и Лиз почувства, че повече не можеше да го пренебрегва.

Тя отиде към далечния край на верандата, там, където екипът не можеше да я чуе и в един миг се поколеба преди да заговори.

— Хани е извън всякакъв контрол.

— Нищо ново не ми казваш. Тази сутрин ни накара да я чакаме почти час.

— Рос е безполезен, а хората от телевизионния канал са дори по-зле. Толкова се боят, че може да напусне, че биха й простили и убийство. Наистина се тревожа за нея. Защото поради някаква перверзна причина това малко чудовище ми харесва.

— Е, ще трябва да ми повярваш, че чувствата ви не са взаимни. Тя изобщо не крие, че изобщо не може да те понася. — Даш се отпусна тежко на люлеещия се стол, до който се бе изправила. — Всеки път, когато се снимам в някоя сцена с това хлапе, имам чувството, че то ще ми забие ножа в гърба в мига, в който се обърна. Човек би си помислил, че тя ще изпита известна благодарност. Ако не бях аз, нямаше изобщо да се снима във филм.

— По тона на следващите части на сценария си личи, че сценаристите ти правят намек да направиш нещо за нея. — Лиз спря да

се бърше и спусна хавлиената кърпа. — Знаеш какво иска Хани от теб. Всички на площадката го знаят. Толкова ли много ще ти струва, ако ѝ го дадеш?

Гласът му бе безизразен:

— Не разбирам за какво говориш.

— Още от самото начало тя те гледаше така, сякаш си Всемогъщия Господ Бог. Тя се нуждае от малко внимание, Даш. Искат ти да я обичаш.

— Аз съм актьор, а не детегледачка.

— Но тя наранява околните. Един господ знае само колко време се справя все сама. Познаваш тези паразити от семейството ѝ. Очевидно е, че е израсла сам-сама.

— И аз се справях сам като хлапе и го правех добре.

— Има си хас — рече саркастично тя. Човек с три бивши съпруги, две деца, които почти не вижда, и с тъй дългата битка с бутилката едва ли може да се хвали, че се справя толкова добре.

Той стана от стола.

— Щом толкоз си се разтревожила за нея, защо самата ти не влезеш в ролята на квачка?

— Защото ще ме заплюе в лицето. За нея аз съм по-скоро злата мащеха, отколкото добрата фея от приказките. За едно младо момиче без подкрепа този бизнес е опасен. Тя има нужда от баща, Даш! Има нужда някой да ѝ дръпне юздите. — Опита се да разведри напрежението помежду им с лека усмивка. — И кой би могъл да се справи по-добре от един стар каубой?

— Ти не си добре — рече той и се извърна от нея. — Не знам абсолютно нищо за децата.

— Имаш две такива. Сигурно нещо поназнайваш.

— Майка им ги отгледа. Аз само им пращам чековете.

— И така смяташ да продължаваш, нали? Просто да си подписваш чековете. — Думите ѝ се изплъзнаха неволно, прииска ѝ се да прехапе устни.

Даш се обърна отново към нея, очите му бяха присвити.

— Защо не вземеш да ми кажеш точно и ясно какво имаш предвид?

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре. Мисля, че Хани оплита своята идентичност с образа на Джейни. Може би вината е на сценаристите, не знам, но каквато и да е причината, колкото повече се отдръпваш от нея, толкова повече тя се озлобява и толкова по-зле започва да се държи. Смятам, че единственият човек, който може да ѝ помогне, си ти.

— Нямам и най-малкото намерение да ѝ помагам. Това не е мой проблем.

Студенината му изрови частица от позабравена болка, за която Лиз дори не подозираше, че още съществува. Тя изведнъж стана отново двайсет и две годишна, влюбена в ездача каскадьор от Оклахома, за когото току-що бе научила, че е женен.

— Хани иска прекалено много от теб, нали? През първия месец на снимките тя тичаше подире ти като пале, което буквално се молеше за внимание, но колкото повече се молеше, толкова по-студен ставаше ти. Искаше твърде много, а ти не обичаш жени, които искат много, нали така, Даш?

Той я погледна студено, без да мигне.

— Тъй като изобщо не ме познаваш, защо, по дяволите, не си гледаш работата?

Лиз се самонаруга наум, че изобщо бе захванала този разговор. Това шоу си имаше достатъчно проблеми и нямаше нужда да се добавя конфликт между нея и Даш. Тя сви рамене и се усмихна горчиво.

— Ама разбира се, скъпи. Защо да не направя тъкмо това?

Даш се втурна към фургона столова и си взе чаша кафе. Изгори си езика, докато преглъщаше, но въпреки това продължи да пие. Беше бесен на Лиз. От къде на къде ще бъде толкова нахална да твърди, че той трябваше да е отговорен за това малко чудовище? Той имаше само една отговорност: да продължи да бъде трезвен, нещо, което не бе изисквало големи усилия, преди Хани да нахлуе в живота му.

Изпи последните глътки кафе и изхвърли чашата. Рос бе човекът, който трябваше да строява Хани, а не той. И от сега нататък мис Лиз Касълбъри да бъде така добра да си гледа собствената работа.

Извикаха го за следващата сцена — проста сцена, в която той трябваше да отнесе Хани през двора до обора. Следващата — в обора — обаче бе по-сложна, защото съдържаше онова, което телевизионните работници наричаха МПШ, сиреч когато в епизода се

предлагаше моралният урок. МПШ означаваше *моралната поука на шоуто*, но всички го наричаха МБ — *моментът на боклука*.

— Къде е Хани? — попита асистент-режисьорката. — Готови сме да снимаме.

— Чух, че Джак Суокхамър е наел убийци за нея — рече един от операторите. — Може би те най-сетне са дошли.

— Де такъв късмет! — измърмори асистент-режисьорката.

В следващите десет минути Даш почива, но вътрешно кипеше. Някой откри Хани при конете и един от операторите предположи, че тя прекарвала толкова време при конете, защото те били единствените същества, които можели да я понасят, защото не били заплашени от уволнение.

Тазседмичният епизод се режисираше от Брус Ранд. Той бе снимал едни от най-добрите епизоди на М. А. С. Н. и Рос го бе наел, защото имаше репутацията на тактичен човек. Но след като бе работил с Хани цялата седмица, дори и у него се забелязваше психическа умора.

Когато най-сетне тя се домъкна на площадката, Брус въздъхна облекчено и започна да обяснява мизансцена.

— Даш, отнасяш Джейни от стълбището на верандата през двора към обора. Джейни, подаваш репликата, че си против насилието, когато стигнете до ъгъла на верандата, сетне се опитваш да се бориш, след като той пренебрегва думите ти.

Той свърши с обясненията и обяви начало на репетиция. Даш и Хани се качиха по стълбите до отворената входна врата. Асистент-режисьорката, чиято работа бе да следи за правилното следване на една сцена подир друга, погледна бележките си.

— Беше я вдигнал с лявата си ръка, Даш. А ти, Хани, си вземи шапката.

Минаха още няколко минути, докато един от гардеробиерите изтича да ѝ донесе тъмносинята шапка, която носеше при предишния епизод. Когато тя я наложи, с вдигната нагоре козирка, Даш я вдигна с лявата си ръка и пое.

Когато стигнаха до края на верандата, той видя в нейните светлосини очи нещо, което не му се понрави, някакъв едва доловим израз на пресметливост. Спомни си ноемврийския епизод, когато тя бе на покрива на хамбара и нарочно не подаваше репликите си, за да се

катери той отново и отново към покрива. Гърбът го боля цяла седмица след това.

— Без номера, Хани — предупреди я той. — Сцената е лесна. Давай да я приключваме.

— Гледай си своята работа, старче — подигра му се тя. — Аз ще си гледам моята.

Не му харесваше да го нарича така и ядът му се засили още повече. Нямахме никакво значение какво показваше огледалото, той бе само на четирийсет и една. Не бе чак толкова дърт.

— Тишина, моля — извика Брус.

Даш отиде до края на верандата и вдигна Хани под лявата си мишница.

— Внимание. Снимаме. Клапа. Мотор.

— Не, тате — изпищя Джейни, когато той закричи. — Какво правиш? Казах, че съжалявам.

Той стигна до ъгъла на верандата.

— Не забравяй, че си против ненужното насилие — изписка тя. — Не можеш да потъпкваш принципите си.

Както винаги, играеше със стопроцентово отдаване и той трябваше да я стисне по-здраво, докато тя се съпротивляваше.

— Не, тате! Не го прави! Вече съм много голяма за това...

Тя започна да рита и коляното ѝ се заби в кръста му. Той изръмжа, ръката му стисна още по-здраво кръста ѝ и продължи да върви към хамбара. Без предупреждение тя го ръгна с лакът в ребрата. Той я стисна още по-силно, предупреждавайки я безмълвно, че отива твърде далеч.

Зъбите ѝ се забиха в ръката му.

— По дяволите! — силно възкликна от болката той и я хвърли на земята.

— Ох! — Шапката ѝ отхвърча и тя го погледна от долу нагоре, оскърбление бе отпечатано върху малкото ѝ, яростно лице. — Ти ме хвърли, шибаняк такъв!

В ума му сякаш избухнаха фойерверки. Тя съсипваше живота му и на него вече му бе писнало. Той се пресегна, сграбчи я за дъното на дънките и за яката на блузата ѝ.

— Хей! — извика тя, едновременно изненадана и негодуваща, когато се оказа във въздуха.

— Прекалено дълго се заяжда с мен, момиченце — рече той и я понесе към хамбара, този път на сериозно.

Нейната борба преди малко бе само една репетиция на онова, което правеше тя сега. Той я притисна до хълбока си, без изобщо да си дава сметка дали я наранява или не.

Хани усети болезнения натиск на стегнатите му мускули, които притискаха ребрата ѝ и спираха дъха ѝ. Лошото предчувствие пречупи яростта ѝ и тя изведнъж осъзна факта, че този път той бе наистина сериозен. Тя бе търсила границите на поведението си и най-сетне ги бе намерила.

Лицата на хората от екипа се мяркаха пред очите ѝ. Тя извика към тях.

— Помощ! Брус, помощ! Рос! Извикайте Рос!

Никой не помръдна.

И тогава тя съзря Ерик, застанал настрани да пуши цигара.

— Ерик, спри го!

Той дръпна от цигарата и извърна поглед.

— Не! Пусни ме!

Той я носеше към обора. За свое облекчение тя видя, че пет-шест души от екипа работеха там, подготвяйки осветлението за следващата сцена. Не можеше да стори нещо ужасно с нея пред толкова много хора.

— Махайте се отгук! — излая Даш. — Веднага!

— Не! — изпищя тя. — Не, не си отивайте!

Те офейкаха като плъхове от горяща сграда. Последният от тях затвори вратата на обора.

С яростна ругатня Даш разпръсна куп бали сено, подредени за следващата сцена, и я хвърли — тя падна на колене.

Тя бе чела сценария и знаеше какво щеше да последва. Той трябва да вдигне ръка, за да я плесне, но сърце не му дава да го стори. Разказва ѝ някаква история за майка ѝ, тя започва да плаче и всичко отново се оправя.

Дланта му се стовари силно върху дупето ѝ.

Изненадана, тя изпищя.

Той я удари отново и този път писъкът ѝ премина в скимтене.

Следващият удар бе още по-тежък.

Сетне той спря. Дланта му обхващаше дупето ѝ.

— Слушай сега как ще бъде от тук нататък. От сега нататък отговаряш пред един човек и този човек съм аз. Ако съм доволен, няма защо да се тревожиш. Но ако не съм доволен, най-добре е да си почваш молитвата. — Той вдигна ръка и я стовари болезнено върху задника ѝ. — Можеш да бъдеш сигурна в това. И точно сега, аз не съм доволен.

— Не можеш да постъпваш така — рече тя, дишайки тежко.

Той я плесна отново.

— Кой ти каза?

Очите ѝ смъдяха от сълзи.

— Аз съм звезда! Ще напусна шоуто!

Пляс!

— Добре.

— Ще те съдя! — *Пляс!* — Ох!

— Ще трябва да вървиш в пътя.

Пляс!

Лицето ѝ пламтеше от болка и унижение, носът ѝ протече. Една сълза капна върху пода на обора и се превърна в малко тъмно петно върху дървото. Мускулите ѝ крещяха от болка, докато очакваше следващия удар, но ръката му бе застинала — досуц като гласа му.

— Ето какво ще направя сега. Ще повикам тук хората, които си обидила. Ще ги привиквам един по един, ще те държа и ще накарам всеки един от тях да ти удари по един.

От гърлото ѝ се изтръгна стон.

— Не се предвижда такова нещо! Това го няма в сценария!

— Животът не е сценарий, момиченце! Трябва сама да си поемеш отговорността.

— Моля те. — Думата се изплъзна от устните ѝ — мъничка и самотна. — *Моля те* не прави това.

— И защо да не го направя?

Тя се опита да поеме дъх, но бе болезнено.

— Защото...

Дупето ѝ гореше, голямата му длан го обгръщаше и сякаш задържаше топлината и от това ѝ ставаше още по-зле. Но по-лоша от физическата болка бе болката, която чувстваше в сърцето си.

— Защото... — тя се задъха, — защото не искам да бъда такава.

За момент той остана безмълвен.

— Плачеш ли?

— Аз? Не, по дяволите. Аз... аз никога не плача. — Гласът ѝ излезе едва-едва.

Той вдигна ръка от дупето ѝ. Тя запълзя, отблъсна се от скута му и се опита да се изправи. Ала от пръснатото сено подът бе станал хлъзгав, тя изгуби равновесие и се просна неловко върху балата до него. Веднага се извърна, за да не може той да види измазаните ѝ със сълзи бузи.

В следващия миг се възцари тишина. Дупето ѝ гореше и тя сви ръце в юмруци, за да потисне желанието си да го разтърка.

— Аз... аз не съм искала да нараня никого — рече тихо тя. — Исках просто хората да ме харесват.

— Доста странен начин да го постигнеш.

— Всички ме мразят.

— И защо да не го правят? Та ти си една малка, зла кучка.

— Не съм к-к-кучка! Аз съм порядъчен човек. Добра баптистка със з-з-здрав морален кодекс.

— Аха — отвърна скептично той.

Тя се изгърби, за да може да използва ръкава на тениската си да избърше сълзите, преди той да ги види как се стичат по брадичката ѝ.

— Ти няма... няма да извикаш всичките тези хора тук и... да ме пердашат един по един, нали?

— След като си толкова добра баптистка, няма защо да се противиш на едно малко публично покаяние.

Тя се опита да изправи гърба си, но нещастieto ѝ схващаше мускулите ѝ и я принуждаваше да се приведе напред. Защо животът ѝ се бе обърнал така? Единственото, което бе искала от всички, бе да я харесват, особено този мъж, който я държеше с такова пренебрежение. Прекалено много сълзи напиреха в очите ѝ и няколко от тях капнаха върху дънките ѝ.

— Аз... аз... мога да се извиня. Не мога да изпадам в такова неловко положение.

— Ти се постави в неловко положение по всички възможни начини. Не виждам нещо особено в този случай.

Тя си представи Ерик да я види в подобна ситуация.

— Моля, *моля те*, не го прави.

Ботушите му се размърдаха в сеното. Последва дълго мълчание. Тя хлъцна, ридаейки.

— Май мога да поотложа малко. Докато не се убедя, че си решила да промениш поведението си.

От това нещастieto й не намаля.

— Ти... ти не биваше да ме удряш. Знаеш ли на колко години съм?

— Е, Джейни е на тринайсет, но знам, че си по-голяма.

— Но тя... тя трябваше да стане на четиринайсет тази година, ала сценаристите не промениха годините й.

— Времето в телевизията тече бавно.

Сълзите й течаха като от развален душ, а гласът й прозвуча съвсем меко.

— Освен в... сапунените опери. Леля ми Софи гледа едно шоу, в което се роди бебе. Три... три години по-късно бебето бе вече бременна тийнейджърка.

— Доколкото си спомням, ти си на около шестнайсет.

От гърлото й се изтръгна ридание.

— На осемнайсет съм. На осемнайсет... е-е-един месец и две седмици.

— Май не съм го разбрал. Пък и това още повече утежнява нещата! Човек на осемнайсет години трябва да се държи повече като жена, отколкото като хлапе, което трябва да бъде напердашено.

Гласът й отново затрепери.

— Аз... аз не мисля, че някога изобщо ще стана жена. Аз... аз ще си остана в това детско тяло завинаги.

— Нищо лошо няма в тялото ти. Умът ти трябва да порасне.

Тя се наведе напред, прегърнала с ръце коленете си, цялата трепереше. Сетне ръката му се разтвори и се спря на гърба й. И се разтвори онзи невидим резервоар от чувства, който бе заключен с девет катинара толкова години. Чувството за изоставеност, самотата, нуждата от любов, която бе като нестопяемата сърцевина на ледения блок в сърцето й.

Тя се изви настрани и се хвърли на гърдите му. Ръцете й обвиха врата му и тя зарови лице в яката на ризата му. Усети как той се стяга и разбра, че не бе очаквал тя да се хвърли в прегръдките му — никой не я искаше в прегръдките си — но не можа да се сдържи. Просто се възползва.

— Аз съм всичко онова, което ти каза — прошепна тя в яката му.
— Аз съм омразна, егоистична и гадна кучка.

— Поведението на хората се променя с времето.

— Ти... ти наистина смяташ, че трябва да се извиня, нали?

Той я държеше неловко, нито я отблъскваше, нито я прегръщаше.

— Нека го кажем така: смятам, че си стигнала до кръстопът. Може и да не го разбереш сега, но по-късно ще се върнеш на този случай и ще разбереш, че си била принудена да вземеш решение, което ще се отрази на това как ще живееш от тук нататък.

Тя мълчеше, притискаше буза о рамото му и обмисляше казаното от него. Бе причината да бъдат уволнени двама души, бе обиждала почти всички от екипа на шоуто. Предстоеше ѝ доста работа.

Дъхът ѝ секна в хлъцване.

— Това си е едно истинско МПШ, нали, Даш?

— Ами, май си е така — отвърна той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато излезе от обора, тя разбра, че графикът на снимките бе чудотворно променен, докато е била вътре, и вместо да снимат сцената ѝ с Даш, снимаха сцена с Блейк и Елионор. Всички бяха необичайно заети, никой не искаше да срещне погледа ѝ, но тя забеляза няколко доволни изражения и разбра, че всички знаеха какво точно се бе случило вътре. Кучите синове навярно бяха подслушвали на вратата на обора.

Очите ѝ се присвиха, стисна устни. Нямахте да позволи на никого да ѝ се присмива. Щеше да им даде да се разберат. Тя ще...

— Не бих те посъветвал — рече тихо застаналият до нея Даш.

Тя го погледна от долу нагоре; очите му бяха засенчени от периферията на шапката, устните му бяха стиснати. Тя зачака познатото негодувание да заклокочи в гърдите ѝ, но вместо това изпита странното чувство на покой. Най-сетне някой бе начертал върху пясъка линия и ѝ бе казал, че не бива да я пресича.

— Предлагам ти да си определиш среща с Рос, преди да си отидеш днес. Има неколцина души, които трябва да върнеш на работа.

Всъщност тя не вярваше, че той щеше да я държи и да остави всички да я напердашат, но нямаше намерение да проверява, затова кимна.

— И не си и въобразявай да хленчиш пред някой от канала за това, което стана днес. То си е между теб и мен.

В духа ѝ проблесна искра кураж.

— Ако искаш да знаеш, нямам изобщо намерение да хленча на някого.

Ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Добре. Може да имаш и повече акъл в главата си, отколкото съм си мислил.

Той докосна с палец шапката си и си тръгна.

Тя го погледа няколко секунди. Раменете ѝ се отпуснаха. Утре той пак нямаше да разговаря с нея. Щеше да си е пак както винаги.

— Знам, че обичаш конете. Ако искаш да дойдеш с колата си до моето ранчо някой уикенд, ще ти покажа няколко от моите.

Сърцето ѝ се разтопи в гърдите ѝ, сякаш ги изпълни докрай.

— Наистина ли?

Той кимна и пое отново към фургона си.

— Кога? — Тя направи няколко бързи крачки подире му.

— Ами...

— Този уикенд? Събота добре ли е? Искам да кажа, мен съботата ме устройва, а ако е добре и за теб...

Моля те, молеше се тя. *Моля те, не се отмятай.*

— Ами... този уикенд за мен не е удобен, но предполагам, че следващата събота ще е добре.

— Страхотно! — Тя усети как устните ѝ се разтеглят в усмивката на Иванушка Глупака. — Следващата събота — чудесно!

— Добре тогава. Да речем към обяд.

— Към обяд. Страхотно! Към обяд е чудесно.

Сърцето ѝ летеше като детско балонче. И продължи да си лети през остатъка от деня, а това ѝ помогна да пренебрегне самодоволните усмивки на хората от екипа и задоволството в очите на Лиз. Въпреки наранената си гордост, тя бе учудена да открие колко добре се чувства човек, който вече не е лош.

Същата вечер тя пресрещна Рос в кабинета му и го помоли да наеме отново Мелани и Джак. Той се съгласи с готовност и преди да напусне студиото, тя им позвъни, за да им се извини. Нито единият от двамата не се опита да я унижи, от което тя се почувства още по-зле, отколкото преди.

В очакване да отиде в ранчото, следващата седмица ѝ се видя цяла вечност. Обърна се на сто и осемдесет градуса, опитваше се да бъде мила с всички и, макар повечето хора от екипа да продължаваха да я държат на разстояние, неколцина от тях постоплиха отношението си към нея.

В събота тя пое по тесния черен път сред скалистите планини, северно от Малибу, и зърна за пръв път ранчото на Даш Кугън. То бе сгушено сред хълмовете, сред гъст храсталак, дъбове и явори. Чифт червеноопашати ястреби се рееха в небето.

Спря встрани от пътя. Часовникът на таблото на колата показваше десет и половина, а тя не биваше да пристигне преди

пладне. Нагласи огледалото за обратно виждане и се взря в образа си, опитвайки се да реши дали червилото, което си бе сложила, не изглеждаше глупаво на фона на окастрената ѝ коса. Така си беше. Но, в крайна сметка, всичко изглеждаше глупаво при тази прическа, така че какво значение имаше?

Часовникът показваше десет и четиридесет и осем.

Ами ако бе забравил? Дланите ѝ се потяха и тя ги отри о дънките си. Помъчи се да се самоубеди, че той не би забравил нещо тъй важно. Денят, прекаран заедно с него, щеше да бъде всичко, за което си бе мечтала. Щеше да ѝ покаже ранчото. Щяха да говорят за коне, да поездят, да спрат и пак да поговорят. Може би икономката му щеше да им е приготвила сандвичи. Щяха да опънат одеяло край потока и да споделят някоя и друга своя тайна. Той щеше да ѝ се усмихне, досущ както се усмихваше на Джейни и...

Затвори очи. Беше вече прекалено възрастна за подобни детински фантазии. Вместо това би трябвало да си мечтае за секс. Но когато го правеше, тя си представяше, че се люби с Ерик Дилън, и от това едновременно се възбуждаше и се разстройваше. И все пак, да си мечтае за това как Даш Кугън се държи с нея като с дъщеря си Джейни, не я караше да се чувства по-добре.

Часовникът показваше десет и петдесет и три. Още час и седем минути.

По дяволите всичко! Тя завъртя контактния ключ и пое по пътя. Щеше да се престори, че е объркала времето.

Сградата на ранчото бе едноетажна каменна постройка с неправилни форми, оброчена с кипариси, със зелени жалози на прозорците и входна врата, боядисана в тъмносиво. Ако се вземе предвид, че Даш бе звезда, имението бе сравнително скромно и може би поради тази причина данъчните служби не го бяха предложили за разпродажба. Тя слезе от колата си и изкачи стъпалата до входната врата. Докато звънеше, си напомни да се държи като възрастен човек. Щом не искаше хората да се държат с нея сякаш бе на четиринайсет години, трябваше да не се държи като такава. Имаше нужда да развие дарбата си на сдържаност. И да престане да бъде все така обезкуражена.

Отново натисна звънеца. Никакви признаци на живот. Нервността ѝ се превърна в огромно безпокойство и тя натисна

продължително звънеца. Не можеше да я е забравил. Това бе твърде важно. Той...

Вратата се отвори рязко.

Очевидно бе станал току-що. Бе само по шорти в защитен цвят и не се бе избръснал. Острата му коса бе прилепнала от едната страна, а от другата бе в такъв вид, сякаш стадо добитък бе препускал панически през нея. На всичкото отгоре не изглеждаше доволен.

— Подранила си.

Тя преглътна тежко.

— Така ли?

— Аха.

Не знаеше какво да направи.

— Ако искаш да се поразходя малко или пък нещо друго?

— Всъщност, бих ти бил благодарен, ако го сториш.

— Даш? — От вътрешността на къщата долетя женски глас.

По лицето му пробяга сянка на недоволство. В този нисък дрезгав женски глас имаше нещо познато. Хани прехапа долната си устна. Това не я засягаше.

— Даш? — извика отново жената. — Къде ти е кафеникът?

Хани зяпна от негодувание.

— Дъсти!

Познатата руса глава на Лайза Харпър се появи иззад рамото му.

— Хани, ти ли си?

— Аз съм ами — отвърна тя през стиснати зъби.

Очите на Лайза се окръглиха невинно, по детски.

— Охо!

— Тя и с теб ли спи? — възкликна Хани и изгледа свирепо Даш.

— Що не идеш да се поразходиш веднага? — отвърна той.

Тя не му обърна внимание и изгледа свирепо и Лайза.

— Ама и ти щедро раздаваш благоволенията си.

— Човек трябва да сравнява, за да избере — отвърна сладко Лайза. — И между нас казано, ако се състезават, старият каубой преспокойно може да даде на Ерик Дилън една обиколка преднина.

— Мисля, че това е напълно достатъчно — рече Даш. — Хани, ако и думица за това стигне до онези сценаристи, дупето ти ще стане публична собственост. Ясно ли е?

— Да, ясно ми е — отвърна нацупено Хани.

Лайза, която непрекъснато търсеше начини да разшири ролята на Дъсти, се ухили на Хани иззад рамото на Даш, очевидно с надеждата, че тя щеше да се разприказва.

— Отивам да се поразходя сега — рече Хани, преди той да успее да ѝ нареди да го стори. Тича по пътеката, изгубила дъх, докато не чу вратата да се затваря.

По-късно, докато стоеше пред конюшната и се възхищаваше на три от конете на Даш, вдишвайки дъха на евкалипта, примесен с мириса на оборска тор, тя чу как колата на Лайза заминава. Разяждаше я завист, като си помисли за Лайза и Даш, за Лайза и Ерик — Лайза, която знаеше всички тайни на женствеността, които за нея бяха пълна мъгла.

Не след дълго се появи и Даш, облечен в обикновена риза с дълъг ръкав, обут в дънки и с каубойски ботуши. Под стетсъна му се виждаха кичури от още влажната от душа коса. Подаде ѝ една от чашите кафе, които носеше. След като тя я взе, той стъпи върху напречната греда на оградата и се загледа в конете.

Тя също вдигна крак върху оградата.

— Съжалявам — рече най-сетне тя. Вече бе започнала да открива, че бе по-лесно да се извини, отколкото да се защитава, когато бе сгрешила. — Знаех, че не бива да се появявам преди пладне.

Той сръбна от бялата пръстена чаша.

— Тъй си мислех и аз.

И край. Не ѝ изнася лекции, нито пък каза нещо повече. Вместо това посочи животните в конюшната.

— Тези двата са впрегатни, а третият е арабски. Гледам ги за приятели.

— Не са ли твои?

— Бих искал да са мои, но ми наложиха да продам моите.

— Данъчните ли?

— Аха.

— Гадняри.

— Точни думи.

— Веднъж ни правиха ревизия, точно преди да умре свако Ърл. Понякога си мисля, че тъкмо това го уби. С данъчните не бива да си има нещо общо никой друг, освен масовите убийци. И всичко се свърши с това, че аз трябваше да поема по-голямата част от работата.

— На колко години бе тогава?

— На четиринайсет. Ама по математика винаги съм била отличничка.

— Когато човек се сблъска с данъчните, му трябва още сума неща, освен математиката.

— И от хора разбирам. Това помага.

Той поклати глава и се засмя тихо.

— Трябва да ти кажа, Хани, че през целия си живот не си спомням да съм срещал някого — мъж или жена — който да преценява по-зле хората от теб.

Тя се наежи.

— Каза нещо ужасно. А не е и вярно.

— Много си е вярно. Най-големи главоболия създаваш на най-компетентните хора от екипа, а и не става дума само за екипа. Струва ми се, че се привързваш само към хора, които имат огромни, дълбоки цяла мила недостатъци. А обръщаш гръб на най-добрите.

— Например? — попита с негодувание тя.

— Ами, Лиз, например. Тя е умна и е завършена личност. Тя също те хареса още от самото начало, макар да не разбирам защо.

— Това е смешно. Лиз Касълбъри е царицата на кучките. И ме мрази и в червата. Думите ти доказват, че аз преценявам хората по-добре от теб.

Той изсумтя.

Хани продължи атаката си.

— Ще ти дам чудесен пример колко отмъстителна е тя. Миналата седмица се прибрах във фургона и намерих пакет от нея. Съдържаше бележка, в която се извиняваше, че е пропуснала рождения ми ден и се надявала, че въпреки всичко ще харесам подаръка ѝ, нищо, че е закъснял.

— Не ми звучи кой знае колко отмъстително.

— И аз така си мислех, докато не отворих подаръка. Никога няма да се сетиш какво имаше в пакета.

— Ръчна граната ли?

— *Рокля.*

— Гледай ти! Трябва да я дадеш под съд.

— Не. Слушай. Не някаква си рокля, а онази малка, жълта рокля с жабо и с волани. И онези тъпи обувки. И *перли.*

— Перли ли? Гледай ти!

— Не разбираш ли? Тя ми се присмива.

— Май нещо не мога да те разбера, Хани.

— Нещата изглеждаха такива, сякаш да ги носи някаква кукла Барби, а не човек като мен. Ако аз облека нещо подобно, всички ще изпопадат на пода и ще умрат от смях. Беше толкова...

— Женствено?

— Да. Точно. Глупаво. Знаеш. Тъпо.

— Вместо да е нещо, направено от бодлива тел и ножчета за бръснене.

— Не е чак толкова смешно.

— И ти какво направи?

— Завих го пак в пакета и й го върнах.

За пръв път той изглеждаше раздразнен.

— И защо ти трябваше да го правиш? Мисля, че решихме да внимаваш с поведението си.

— Аз не съм й го хвърлила в лицето.

— Е, и това е *нещо*.

— Казах й, че оценявам жеста, но не мога да приема подаръка й, защото и аз не съм й купила подарък за рождения ден.

— И *сетне* й го хвърли в лицето.

Тя му се ухили.

— Вече съм друг човек, Даш.

Той се усмихна, сетне се пресегна и в един миг тя си помисли, че щеше да разроши косата й, досущ както го правеше с Джейни. Но той отпусна ръка и отиде при надничаря, който работеше за него.

Извади един от впрегатните коне за нея — блага кобила — тъй като не бе опитна ездачка, а за себе си взе буйния арабски жребец. Когато поеха към хълмовете, тя усети топлината на слънцето на главата си и не можа да си спомни кога за последен път се бе чувствала толкова щастлива. Даш седеше на седлото с онази отпуснатост на човек, който се чувства по-добре на кон, отколкото на земята. Известно време яздиha в приятно мълчание, докато необходимостта да говори не стана прекалено непоносима за нея.

— Красиво е тук. Колко от земята е твоя?

— Преди всичката беше моя, но данъчните взеха доста от нея. Скоро ще стане част от Националния парк „Санта Моника“. — Той

посочи каньона със стръмни брегове отдясно. — Там бе северната граница на имота ми, а това поточе отпред бележеше западната му граница. През лятото пресъхва, но сега е много хубаво.

— Все още ти остава доста.

— Е, не е малко. Не мисля, че човек може да притежава прекалено много земя.

— В ранчо ли си отрасъл?

— Расъл съм почти навсякъде.

— Семейството ти е пътувало доста, така ли?

— Не съвсем.

— Какво имаш предвид?

— Нищо.

— Самият ти ли си пътувал? — попита тя.

— Ами, това, което казах.

— Не каза нищо.

— Точно така.

Той гледаше редицата дървета, които се издигаха до руслото на поточето. Тя огледа профила му: дълбоко вдлъбнатите му очи, силният нос и квадратната челюст. Изглеждаше като паметник.

Все още взрян в далечината, той заговори:

— Аз съм един затворен човек, Хани. Изобщо не ми харесва идеята личният ми живот да бъде предаван по телевизията из целия свят.

Тя погледна ръцете си, хванали лъка на седлото.

— Смяташ, че ще се разприказвам пред сценаристите, така ли?

— Известно е, че го правиш.

— Няма нужда да им говоря. Просто нещата така напират вътре в мен, а няма с кого друго да говоря.

— Това, което правиш, си е твоя работа, а моята си е моя.

— Като това с Лайза.

— Точно така.

— Лайза направо умира да разкаже на сценаристите как съм ви заварила тук двамата в компрометиращи обстоятелства.

— Лайза е амбициозна.

Тя въздъхна:

— Няма да им разкажа нищо.

— Ще видим.

Недоверието му я ядоса. Това, че бе разказала на сценаристите няколко неща от миналото, не означаваше, че е дрънкало.

— Обичаш ли я? — попита тя.

— Не, по дяволите, не я обичам.

— Тогава защо...

— Господи, Хани, на света съществуват неща и като ободрителен секс.

Той извърна глава и тя се почуди какво ли точно го бе накарало да се почувства неловко.

— Разбирам. Просто си мислех...

— Мислела си, че съм твърде стар. Нали? Трябва да ти кажа, че съм само на четирийсет и една.

— Толкова стар?

Той рязко обърна глава и тя му се ухили. Раздразнението му изчезна. Тя се загледа в скалистия пейзаж. Кобилата ѝ изцвили и разтърси глава.

— Обещавам ти, Даш, че каквото и да ми кажеш, си остава между нас.

— Оценявам искреността ти, но...

— Но не смяташ, че мога да удържа думата си. Предполагам, че си го заслужавам. Работата е в това — ако понякога имам възможността да поговоря с някого, няма да се налага непрекъснато да изливам душата си пред сценаристите.

— Това започва да ми звучи като изнудване.

— Ами приеми го както си искаш.

Даш изпусна една дълго потискана въздишка.

— Виж сега, от моя гледна точка, ти си една добра ораторка, докато аз съм човек, определено отдаден на мълчанието.

— Няма да ти е било лесно, след като си бил женен за толкоз жени.

— В сравнение с теб те бяха като глухонеми.

— Онези сценаристи сигурно биха се заинтересували от случилото се между теб и Лиза.

— Хани?

— Да?

— Напомни ми да ти насиня дупето.

— Вече го направи. И не си мисли, че съм го забравила.

Когато се върнаха до обора, вече бе три часът. Разходиха конете да им се вземе потта и ги предадоха на надничаря. Даш я отведе до колата ѝ, която бе паркирана до къщата, до един горивен резервоар, едва закрит от храсти хортензия. На Хани не ѝ се искаше този следобед да свърши. Призляваше ѝ от мисълта да се върне при вечно оплакващото се семейство. Стомахът ѝ изкурка и изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Дояждат ли ти се понякога домашни бисквити, Даш? От онези, дето са толкова дебели и пухкави, че като ги отвориш, сякаш пускат силна въздишка. А маслото се топи в малка, златна локвичка точно в средата им. И сетне ги поливаш с топъл кленов сироп...

— Знаех, че си досадна, Хани, но никога не съм си мислил, че си садистка. — И той спря до багажника на колата ѝ.

— Предполагам никога не съм ти казвала колко добра готвачка съм. Моите бисквити са точно такива.

Той очевидно се колебаеше.

— Хич не ми изглеждаш на домошарка.

— Виждаш ли? Това още веднъж доказва колко грешно преценяваш хората. Готвя на семейството си от години. Леля ми Софи винаги е прекалено уморена да приготви ядене и когато бях на десет години, вече започнах да развивам алергия към готовите яденета, затова започнах да експериментирам. Не мина много и станах отлична готвачка. Никакви изгъзици. Само обикновена домашна кухня.

Тя извади ключовете на колата от джоба си и ги подхвърли на дланта си.

— Господи, като се сетих за тези бисквити, ще взема да изпека една фурна, като се върна. Благодаря много, че ме покани, Даш. Прекарах наистина чудесно.

Втъкнал палец в джоба на дънките си, той гледаше в земята. Тя подхвърляше ключовете на колата си. Той побутна едно камъче с върха на ботуша си. Тя прехвърли ключовете от дясната в лявата си ръка.

— Няма да имам нищо против, ако поровиш в кухненския ми килер, да видиш дали ще намериш всичко, от което се нуждаеш.

Тя отвори широко очи.

— Наистина ли? Не искам да злоупотребявам с гостоприемството ти.

Той измърмори утвърдително и пое към къщата.

Кухнята бе старомодна и просторна, с дъбови бюфети, боядисана в цвят на печен бадем. Тананикайки си, тя събра съставките за бисквитите и извади фунт бекон от фризера. Докато отмерваше брашното в шарената пръстена купа, дочу от всекидневната шума от предавания по телевизията баскетболен мач. Въпреки че щеше да се радва на компанията на Даш в кухнята, все пак не ѝ бе зле да е сама.

След четирийсет и пет минути го извика да заеме място край старинната дъбова маса, която бе разположена в нишата на кухнята. Свако Ърл не одобряваше приказките по време на ядене, затова на нея не ѝ бе трудно да мълчи, докато махаше чистата синя кърпа, с която бе покрила купата със златистокафяви бисквити. Той си взе две, набоде пет-шест парчета бекон и ги сложи в чинията си. Като отчупи първата бисквита, от нея се вдигна пара, досущ както бе описала тя. Тя му подаде маслото и каната със затопления сироп. Не беше чисто кленов, но такъв бе намерила. Бучката масло попи в бисквитата, а сиропът потече отстрани.

— Вкусно — рече тихо той, когато свърши с първата и се зае с втората.

Тя сръбна глътка от новото кафе, което бе сварила. Бе малко силно за нея, но знаеше, че той го обича такава. Като изяде и втората си бисквита, тя побутна незабелязано купата към него, за да си вземе още една.

Не ядеше по много и затова самата тя се задоволи само с една бисквита и чаша кафе. Той изяде четвърта.

— Вкусно — рече тихо той за втори път.

Задоволството му от приготвената от нея храна я изпълни с гордост. Може и да не бе хубава или кокетка, нито пък знаеше как да говори с мъжете, но определено знаеше как да ги нахрани.

Той изяде девет парчета бекон и половин дузина бисквити, преди най-сетне да спре. Погледна я и се ухили.

— Ама ти си била чудесна готвачка, момиченце!

— Трябва да опиташ печеното ми пиле. Отвън изглежда златисто препечено, а вътре е крехко и...

— Спри! Никога ли не си чувала за холестерола, Хани?

— Разбира се. Това е нещото, с което Лайза си изрусява косата.

— Мисля, че се казва клерол.

— Грешката е моя — усмихна се невинно тя.

Докато той се хранеше, тя бе мислила за нещо, което той бе казал по-рано. И докато той разбъркваше пълната лъжица захар в кафето си, тя реши да го попита за това.

— Посочи ми един човек със слаб характер, към който да съм се залепила.

— Моля?

— По-рано рече, че съм обръщала гръб на силните личности. Каза, че съм се лепяла само за слабите. Кажете един.

— Така ли казах?

— Каза го. Кого имаше предвид?

— Ами... — Той продължи да бърка кафето си. — За начало какво ще кажеш за Ерик Дилън?

— Не съм се *лепила* за Ерик Дилън. Ако искаш да знаеш, мразя го и в червата.

— Има си хас да не е така.

— Той е груб и самовлюбен.

— Тук позна.

— Но е много талантлив. — Тя изпита странната нужда да се изправи в негова защита.

— И за това си права.

— Но трябва да съм ненормална да се интересувам от Ерик Дилън. Няма никакъв начин човек като него да погледне някого като мен повторно — зелено дребосъче с голяма уста като на риба прилепало.

— Каква каза, че била устата ти?

— Ами погледни я — и тя се нацупи.

В очите му заигра забавно пламъче, когато погледна устните ѝ.

— Хани, сума мъжкарите ще сметнат, че устата ти е секси. Само ако не се отваря много-много, разбира се.

Тя го погледна яростно.

— Кажете сега някой друг, освен Ерик Дилън. Сигурна съм, че няма да можеш, защото познавам много добре хората. И се възхищавам от силата.

— Така ли?

— Да, така е.

— Тогава защо мис Голяма Познавачка на Човешките Характери толкова целенасочено се стреми да се залепи за мен?

Тя разбра, че бе искал да го каже на шега, но не прозвуча така. Веднага щом заговори, лицето му се стегна и топлината, която бе започнала да се появява помежду им, се стопи.

Той рязко бутна чашата кафе настрани и се изправи.

— Мисля, че е време да си тръгваш. Имам да свърша това-онова следобед.

Тя се изправи и го последва от кухнята през уютната всекидневна, която заемаше цялата задна част на къщата. Бе обзаведена с кожени мебели, по стените висяха плакати от старите му филми в рамки. Придружи я до входната врата, ботушите му потракваха по теракотените плочки; във въздуха витаеше напрежение.

Не можеше да понесе този техен ден да свърши така. Тя протегна ръка, докосна го и заговори с толкова нежен глас, сякаш изобщо не бе неин.

— Ти си най-силният човек, когото изобщо съм познавала, Даш! Наистина мисля така...

Той се обърна да я погледне, очите му излъчваха умора и поражение.

— Спомням си един ден, когато ме нарече износен, стар пияница.

Потъна в земята от срам.

— Извинявай за това. Сякаш Сатаната говори с моята уста тази година.

— Да, но ти не направи нищо друго, освен да съобщиш истината.

— Не говори така. Чувствам се дори още по-зле.

Той отпусна ръката до тялото си, загледан за миг в земята, а сетне отново вдигна поглед към нея.

— Хани, аз съм алкохолик. Всеки ден за мен е борба и в повечето време не съм дори сигурен дали си струва. Но, освен това, бутилката не е единственият ми проблем. Груб съм с жените. Собствените ми деца ме ненавиждат. Имам буен темперамент и не ме е много грижа за някого друго, освен за мен самия.

— Не ти вярвам.

— По-добре ми повярвай — изрече дрезгаво той. — Аз съм едно егоистично копеле и нямам никакво намерение да се променям на тези си години.

Той закрачи извън къщата и на нея не ѝ остана нищо друго, освен да го последва към колата си. Чудесният им ден бе съсипан и, кой знае защо, тя реши, че вината бе изцяло нейна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник сутринта Хани пристигна на снимачната площадка с три пакета бисквити и шоколадова торта. Екипът бе изненадан, но доволен.

— Хитро, скъпа — рече провлачено Лиз, като облизваше шоколада от устните си. — Подкуп с шоколад.

— Не се опитвам да подкупвам никого — възрази ѝ Хани, недоволна, че Царицата на кучките я бе разгадала толкова лесно.

Изчака два дни и сетне донесе домашни шоколадови бисквити. Печенето, в добавка към и без това изтощителния ѝ работен ден, я бе уморило до смърт и тя заспиваше в паузите между отделните сцени, но хората от екипа започнаха да ѝ се усмихват и тя реши, че жертвата си струваше. Даш побъбри небрежно с нея, но не я покани в ранчото, нито спомена да я изведе да яздят отново. Тя търсеше вината у себе си.

Мина февруари. Сценаристите ѝ пращаха отчаяни бележки с молби да се срещне с тях, но тя ги късаше. Ако докажеше на Даш, че може да си държи устата затворена, той навярно щеше да я покани отново. Но седмиците си течаха, той не правеше първата стъпка и тя започна да се отчайва. Скоро щяха да прекъснат снимките за поредната дупка и тогава нямаше да го вижда цели четири месеца.

След като прекара уикенда със семейството си в слушане на хленченето на Софи и на това как Бък смуче бирата си, тя пристигна на снимачната площадка в средата на март за започване на последното шоу за сезона.

Кони Евънс, която се занимаваше с грима ѝ, огледа критично лицето ѝ в огледалото.

— Тези кръгове под очите ти стават все по-големи, Хани. Добре че сезонът свършва, иначе щеше да се наложи да използвам промишлени количества мазила, за да ги скрия.

Докато Кони мацотеше тъмните кръгове, Хани взе от гримьорната масичка жълтия плик, върху който бе отпечатано името ѝ. Трябваше да получава сценария си за седмицата по куриер не по-късно

от събота следобед, но по-често не го и виждаше, преди да дойде на снимки в понеделник. Чудеше се какво ли ѝ бяха приготвили сценаристите за тази седмица. Надяваше се, след като пренебрегваше все по-настойчивите им искания да се срещне и разговаря с тях, да не бяха решили да ѝ го върнат и да накарат Джейни да падне в някой кошер с пчели или нещо от сорта.

В последните няколко епизода вниманието бе насочено към Блейк. В единия от тях той изживя бурен роман с по-възрастна жена, приятелка на Елионор. Сценарият бе използвал цялата сексуалност на Ерик и Хани толкова се притесни, че изгаси телевизора.

Докато Кони продължаваше да ѝ слага грима, Хани извади сценария за седмицата от плика и зяпна, като видя заглавието му. *Мечтата на Джейни*. Не ѝ се видя толкова лошо.

Десет минути по-късно тя скочи от стола си и хукна да търси Рос.

Лиз, загърната в бледорозов кадифен халат, излезе от гримьорната си, тъкмо когато Хани тичаше по коридора. Лиз видя изражението на лицето ѝ и се втурна да ѝ пресече пътя. С рязко дръпване Лиз я прибра в гримьорната си и затвори с крак вратата.

— Какво си си наумила? — Хани сграбчи ръката ѝ да я отстрани.

— Да ти дам минута да се успокоиш.

Хани сви ръце в юмруци.

— Нямам нужда да се успокоявам. Напълно съм спокойна. А сега се махни от пътя ми.

Лиз се облегна на касата на вратата.

— Няма да помръдна. Налей си чаша кафе, седни на онзи диван и се вземи в ръце.

— Не искам кафе. Искам...

— Веднага!

Дори и по халат Царицата на кучките изглеждаше застрашителна и Хани се поколеба. Може би наистина се нуждаеше от няколко минути, за да се освети. Тя прекрачи Мици, която лежеше на пода, и си наля кафе в една от порцелановите чаши, които Лиз държеше до немската си кафеарка от неръждаема стомана.

Лиз се отдръпна от вратата и ѝ посочи собствения си екземпляр от сценария, отворен на гримьорната ѝ масичка.

— Благодаря се, че това е шоу, предназначено за семейна публика и не се налага да снимаш сцената гола.

На Хани стомахът ѝ изведнъж се сви.

— Откъде знаеш какво ме е разстроило?

— Няма нужда човек да е ясновидец, скъпа!

Тя се втренчи в чашата си с кафе.

— Няма да се целувам с него. В никакъв случай. Няма да го направя!

— Половината жени в Америка биха се радвали да са на твое място.

— Всички ще си помислят, че пак съм говорила със сценаристите, а аз не съм. Не съм говорила с тях от седмици!

— Но това е просто една целувка, Хани! Напълно правдоподобно е Джейни да си мечтае за целувка с Блейк.

— Никой няма да си помисли, че това е мечта на Джейни. Всички ще си помислят, че е *моя*.

— А не е ли?

Хани скочи, разливайки кафето си в чинийката.

— *Не!* Не мога да го понасям. Той е суетен, високомерен и подъл.

— Той е и още куп неща. — Лиз седна на столчето до масичката и започна да обува перленосив найлонов чорапогащник. — Извинявай за театралниченето, скъпа, но Ерик Дилън е крачеща зона на опасност. — И тя потрепна леко. — Просто се надявам да не съм наблизко, когато най-сетне избухне.

Хани остави недокоснатото си кафе на масата.

— Трябва да съм по нощница и с перука и да танцувам с него под едно дърво. Какъв глупав сън. Толкова е притеснително, че дори не мога да си позволя да мисля за това.

— Става дума за дълга рокля, а не за нощница. А перуката навярно ще е красива. Не можеш да целунеш Блейк с тези дънки и тази ужасна прическа. Ако питаш мен, ще изглеждаш сто пъти по-добре, отколкото обикновено.

— Благодаря много.

Лиз издърпа чорапогащника до кръста си. Хани мярна под него дълбоко изрязани, черни, дантелени бикини.

— След всичките тези чудесни прояви на буен темперамент не мога изобщо да разбера защо не хвърлиш малко усилия върху нещо важно. Например — тази ужасна прическа.

— Не говоря за моята коса — отвърна Хани. — Говоря за това, че трябва да целувам Ерик Дилън. Сега отивам при Рос и ще му...

— Ако предприемеш някоя от твоите прословути атаки, ще пратиш по дяволите всичките тези вкусни, висококалорични подкупи, които изпече досега. Освен това започваме снимките след половин час, тъй че малко е късничко да се правят промени. И в крайна сметка, какво ще му кажеш? Да прекараш сутринта, танцувайки навън и целувайки се с Ерик Дилън, едва ли може да се сметне за опасна работа.

— Но...

— Досега не си се целувала с мъж, нали, Хани?

Хани се изпъна с всичките си метър и петдесет и няколко сантиметра.

— На осемнайсет години съм. А първия си мъж целунах на петнайсет.

— Не е ли той същият онзи, когото си намушкала с нож или си простреляла в главата? — изрече провлачено Лиз.

— За това може и да съм излъгала, но не лъжа за целуването. Имала съм няколко романа. — Тя се опита да измисли някоя и друга подробност, която да я убеди. — Имаше едно момче. Казваше се Крис, ходеше в университета на Южна Каролина. Носеше тениска с надпис на футболния отбор.

— Не ти вярвам.

— Изобщо не ме интересува.

Лиз смъкна халата си и се пресегна за роклята, с която трябваше да бъде за първата сцена. Хани се загледа в сутиена ѝ. Представляваше само две раковини от черна дантела.

— Ерик ще свърши цялата работа, Хани! Господ знае, че той има достатъчно опит. Джейни обаче не би трябвало да знае нещо за правенето на любов.

— Не е любене! Само една целувка.

— Точно така. Проверих графика на снимките. След като са външни, нямат да ги снимат преди петък. Имаш цяла седмица да се

вземеш в ръце. А сега се успокой и погледни на нещата като на обичайна част от бизнеса.

Хани гледа известно време Лиз в очите и сетне сведе поглед. Разсеяно погали Мици по главата.

— Не разбирам защо се опитваш да ми помогнеш. През цялото време го правиш, нали?

— Опитвам се.

— Така каза и Даш. Но не разбирам защо.

— Жените трябва да си помагат една на друга, Хани.

Хани погледна Лиз и се усмихна. Хареса ѝ, че я определи като жена. Погали Мици за последно, изправи се и тръгна към вратата.

— Благодаря — рече тя, малко преди да излезе.

Същия следобед Лиз издебна Даш сам.

— Най-добре ще е да наглеждаш малката си подопечна, каубой. Малко е притеснена от тазседмичното шоу, а ти не по-зле от мен знаеш, че когато Хани е объркана, може да се случи всичко.

— Аз не съм отговорен за Хани!

— След като я напердаши ти я направи завинаги своя.

— По дяволите, Лиз, аз...

— Ала-бала, скъпи. — Тя разкърши пръстите на ръцете си и си тръгна, оставяйки след себе си облак скъп, сладостен аромат.

Даш изруга тихо. Не искаше да допуска Хани в личния си живот, но ставаше все по-трудно и по-трудно да я държи настрана. Само да не си бе губил разсъдъка онзи ден и да не я бе пердашил! Тогава никога нямаше да я покани в ранчото си. Не че прекара зле. Всъщност, прекара дяволски хубаво с нея и нито веднъж не си помисли да пийне.

Беше учудващо лесно човек да си общува с жена като нея. Разбира се, не бе *съвсем* жена, което бе главната причина да се наслади на времето, прекарано с нея. Никакви скрити сексуални намеци не изплуваха над повърхността, а и на човек му действаше много освежително да общува с някой, който изрича всичко, което си помисли. Мненията на Хани до голяма степен съвпадаха с неговите. Например — за данъчните власти.

Когато Хани се приближи и те заеха местата си за следващата сцена, той разбра, че я харесва повече, отколкото собствената си дъщеря.

Не че не обичаше Мередит, обичаше я, но дори когато бе дете, не я бе чувствал много близка. Когато навърши петнайсет, тя стана религиозна и сетне нищо вече не можеше да я спре. Уанда му се обади да му съобщи новината, че Мередит решила да напусне колежа Оръл Робъртс, защото ѝ се струвал прекалено либерален за разбиранията ѝ. А що се отнася до сина му — Джош, нещата не бяха кой знае колко подобри. Джош винаги си бе бил мамино синче, нещо, което би могло да бъде и по иначе, ако бе получил малко повече внимание от баща си.

Пред лицето му се появи светломер. Застаналата до него Хани се прозяваше. Дори и под грима ѝ си личеше, че е уморена.

— Опита ли от онези сладки, които донесох миналата седмица — попита тя. — Онези с шоколад „М & М“?

— Взех си една-две.

— Не бяха толкова добри като онези кафявите със сладолед, какво ще кажеш?

— Хани, ти изобщо спиш ли, като се прибереш, или по цяла нощ печеш сладки?

— Спя.

— Недостатъчно. Погледни се. Изтощена си до крайност.

Той разбра, че трябваше да спре дотук, но тя изглеждаше тъй мъничка и уморена, че сърцето му надделя над разума.

— От тук нататък — край на печенето, момиченце!

Очите ѝ се отвориха широко от обида.

— Какво?

— Чу ме добре. Хората ще започнат да те харесват заради сладката ти личност, а не заради сладките ти. Ако още веднъж донесеш нещо за ядене на площадката, ще го изхвърля на боклука.

— Няма да го направиш! Това изобщо не ти влиза в работата!

— Влиза ми, ако искаш да дойдеш пак в ранчото в събота и да пояздиш.

Той веднага забеляза битката, която се разгръщаше в ума ѝ, битката между желанието да бъде с него и независимата ѝ природа. Челюстите ѝ се стегнаха в онази твърда линия, която той познаваше вече твърде добре.

— Ти ме манипулираш. Мислиш си, че можеш да бъдеш студен или сърдечен с мен, когато си пожелаеш, без изобщо да се интересуваши от моите чувства.

— Казах ти що за човек съм, Хани.

— Аз просто искам да ти бъда приятел. Толкова ли е ужасно?

— Не, ако искаш само това. Но ти ме изнервяш. — Той погледна към камерите в дъното на студиото и реши да ѝ каже какво мисли. — Изискваш твърде много от хората, Хани. Имам чувството, че ще изсмучеш и последната ми капка кръв, ако те оставя да го сториш. Ако трябва да бъда честен, нямам излишъци.

— Това, което каза, е ужасно! Като че съм някаква вампирка.

Той не ѝ отговори. Просто ѝ даде известно време да прецени възможностите, които ѝ бе предложил.

— Добре — рече намусено тя. — Ако мога да дойда в ранчото, няма да пека повече сладки.

Почувства как се стопля вътрешно, когато разбра, че на нея толкова ѝ харесваше да бъде с него, че бе готова да направи компромис с гордостта си.

Хани изгледа свирепо Лиз, която флиртуваше с един нов оператор.

— Някои хора имат прекалено големи усти.

— Трябва да се радваш, че тъкмо този някой се грижи за теб.

Прекъснаха ги преди тя да отвърне, което може би бе тъкмо добре дошло.

Петъкът пълзеше към нея като смог. Когато той най-сетне дойде, тя отказа категорично да се погледне в огледалото, докато се суетяха с грима ѝ и закопчаваха бялата дантелена рокля, която падаше от раменете ѝ досами пода. Завързаха около врата ѝ бяло дантелено шалче, сетне ѝ наложиха перуката. Беше дълга и със златистия цвят на пчелен мед, досущ като собствената ѝ коса.

— Чудесно. — Новата ѝ фризьорка Евелин се отдръпна назад, за да се наслади на Хани.

Кони, която току-що бе привършила с грима, потвърди казаното.

— Хайде, Хани. Престани да се боиш. Погледни се.

Хани събра сили и се обърна към огледалото. Погледна и...

— Боже господи — прошепна тихо тя.

— Точно същото си мисля и аз — отбеляза сухо Евелин.

Хани се страхуваше, че ще изглежда като момче с конска опашка, но вместо това от огледалото я гледаше изтънчена млада жена — олицетворение на женствеността. В чертите ѝ имаше нещо неясно, мъгляво и приказно — от светлосините ѝ блестящи очи до меките ѝ червени устни, които вече не изглеждаха като устата на риба прилепало, а на истинска красавица. Косите ѝ се виеха около лицето и падаха на вълни върху раменете ѝ, досуц като на някоя принцеса от приказките.

Асистент-режисьорът надникна във фургона.

— Време е, Хани. Трябва да се... Ау!

Евелин и Кони се разсмяха и последваха Хани, която излезе от фургона. Присви очи на слънцето. Жените вървяха от двете ѝ страни, повдигаха ръба на роклята ѝ, за да не се влачи по тревата, и ѝ даваха последни напътствия.

— Не сядай, Хани. И не яж нищо.

— Престани да облизваш устните си. Ще трябва пак да те пудря.

Ерик вече бе дошъл на площадката. Хани избягваше да го погледне. Бе едновременно развълнувана и уплашена. Едно бе да целунеш Ерик Дилън, когато изглеждаш като конски задник. Съвсем друго бе, когато изглеждаш като *Спящата красавица*. Тя опипа джоба отстрани на роклята, за да се увери, че спрехт за освежаване на дъха си бе на мястото.

Ерик поправи белия шарф на кръста си. Бе облечен като очарователния принц в бяла риза с широки ръкави, с тесни морави панталони и с прилепнали до прасците му черни кожени ботуши. Костюмът затрудняваше движенията му, но когато се наведе, за да почисти едно петно от ботуша си, реши, че бе носил и по-калпави.

Той се обърна, когато чу женски смях. Хани приближаваше към него, но трябваше да минат няколко секунди, преди той да възприеме онова, което виждаше. Устните му се свиха жестоко. Трябваше да го очаква. Вече два сезона бе гледал тези дребни черти и тази невероятна уста, но все още не бе осъзнал колко привлекателна можеше да бъде тя.

Тя се приближи и вдигна глава. Светлосините, влажни и бляскави очи сякаш го изпиваха, умоляваха го да я хареса. Стомахът му се сви. Ако не внимаваше днес, тя щеше да попадне в нов любовен водовъртеж.

— Как смяташ, Ерик? — попита тихо тя. — Как изглеждам?
Той сви рамене, лицето му бе безизразно.

— Нормално, предполагам. Перуката е малко необичайна,
според мен.

И така, балонът се пръсна.

Джак Суокхамър, който режисираше първия си епизод, откакто Хани бе предизвикала уволнението му, пристъпи под сянката на дъба.

— Хани, ще започнем с теб, на люлката. — Той посочи въжената люлка, която бе обшита с пурпурни, сатенени панделки и пухкави фльонги от бял тюл.

Хани изпълни инструкциите му и започнаха репетицията на първата сцена. След като нямаше никакъв диалог, тя трябваше да се остави само Ерик да я люлее, но бе тъй напрегната, че сякаш щеше да рухне, само ако я докоснеше.

— Имаме музикален съпровод, който ще се насложи на видеозаписа — предимно щрайх — рече Джак. — Рей ще ви пусне записа, докато снимаме, за да усетите настроението.

Искаше ѝ се да умре от притеснение, когато от един говорител се разнесе романтична, оркестрова пиеса.

— Ще се отпуснеш ли? — изропта Ерик зад гърба ѝ в мига, когато камерите заработиха и той започна да я люлее.

Стомахът ѝ се сви отново, когато разбра, че знаеше как да бъде Джейни, но нямаше и най-беглата представа как да представи мечтата на Джейни.

— Отпусната съм — изсъска тя. След като не го виждаше, ѝ бе по-лесно да говори с него.

— Гърбът ти е като дъска — оплака се Ерик.

Никога не се бе чувствала по-неудобно, без да знае какво да стори. Знаеше отлично коя бе тя, когато бе облечена в дънките си и бе с офъканата си прическа, но какво представляваше това създание с рокля от приказките?

— Гледай си своята работа и аз ще си гледам моята — отвърна тя; кожата ѝ под дантелите гореше.

Той оттласна силно люлката.

— Ако не се отпуснеш, чака ни дълъг следобед.

— Така и така ще е дълъг, след като трябва да работя с теб.

— Стоп! Май не се забавляваме много — рече провлачено Джак от мястото си до първата камера. — И изглежда забравяме, че някои от зрителите ни могат да разчитат казаното по движението на устните.

Тъй като бе притеснена и неуверена в себе си, тя потърси убежище във враждебността. Повдигна глава и заговори право в камерата.

— Това са чисти фъшкии.

Люлката потрепери и спря.

Джак прокара пръсти през изтънялата си коса.

— Нека се успокоим и да опитаме отново.

Но и следващият дубъл не бе по-добър, нито по-следващият. Тя просто не можеше да се отпусне, а и Ерик не ѝ помагаше. Вместо да играе влюбен, той се държеше така, сякаш я ненавиждаше люто, което навярно бе и самата истина, но поне не трябваше да го прави толкова очевидно. Тя се опита да си спомни дали той бе опитал от сладките ѝ.

По нареждане на Джак тонтехникът Рей спря музиката. Режисьорът погледна часовника си. Вече бяха излезли извън графика и вината бе изцяло нейна. Този път не го правеше нарочно, но никой нямаше да ѝ повярва.

— Какво ще кажеш да спрем за малко? — предложи тя и скочи от люлката.

Джак се приближи към тях.

Режисьорът поклати глава.

— Хани, разбирам, че никога досега не си правила нещо подобно, че е нормално да се чувстваш неудобно...

— Не се чувствам ни най-малко неудобно. Никога не съм се чувствала по-удобно.

Той очевидно реши, че си губи времето да спори с нея, защото се обърна към Ерик.

— Снимали сме с теб поне десет епизода и за пръв път те виждам да не си вършиш работата както трябва. Закъсняваме. Какво изобщо става тук?

За изненада на Хани Ерик не се опита да се оправдава. Беше се взрял в едно оголено от трева петно на земята, сякаш се опитваше да реши нещо. Навярно дали можеше да я целуне, без да повърне или не.

Когато вдигна очи, устните му се бяха свили в тънка, неумолима линия.

— Добре — рече бавно той. — Прав си. Дай ни възможност да импровизираме малко... да направим сцената. Просто завърти камерите и ни остави за известно време на спокойствие.

— Графикът ни е много сгъстен — отвърна Джак. Сетне разпери отчаян ръце. — Давай. По-лошо от това не може да стане. Съгласна ли си, Хани?

Тя вдървено кимна. Каквото и да направеха, не можеше да е по-зле от досегашните дубли.

Забеляза неочаквана целеустременост у Ерик, сякаш той бе взел някакво решение.

— Накарай звукарите да усилят малко музиката, за да можем двамата да си говорим, без всички от екипа да ни чуват.

Джак кимна и се върна на мястото си зад камерата. Кони притича и поправи грима на Хани. След малко сочният звук на цигулките заля снимачната площадка.

Стомахът на Хани се сви. Спреят! Забрави да си пръсне в устата. Ами ако дъхът ѝ бе лош?

— Снимаме! — рече Джак достатъчно високо, за да го чуят на фона на музиката. — Клапа. Мотор.

Тя се обърна към Ерик за указания и видя, че той я наблюдаваше. Изглеждаше напълно нещастен. Но сетне, пред погледа ѝ, той сякаш потъна дълбоко в себе си. Беше го виждала да го прави, когато се подготвяше за някоя трудна сцена, но никога не бе била толкова близо до него. Беше невероятно. Изпадна в пълна неподвижност, с безизразно лице, сякаш изправяше съзнанието си напълно.

Сетне гърдите му започнаха леко да се повдигат и да спадат. Преобразяваше се, отначало неуловимо, едва-едва, а сетне — и по-видимо. Пред очите ѝ той се превръщаше в съвсем друга личност. Ледените искрици в тюркоазните му очи се стопиха, бръчките на намръщеното доскоро чело изчезнаха. Усети как костите ѝ омекват, когато твърдите линии около устата му се смекчиха. Буквално пред очите ѝ той се превърна в млад сладур. Напомняше ѝ на някого, но в момента не можеше да се сети на кого.

А сетне изведнъж разбра.

Изглеждаше точно така, както си го бе представляла в мечтите си.

Хвана я за ръка и я притегли към дървото.

— Трябва по-често да обличаш рокли.

— Така ли? — Гласът ѝ излезе като грак.

Той се усмихна.

— Бас ловя, че отдолу си с дънките си.

— Не съм! — възкликна възмутена тя.

Той постави ръка на кръста ѝ и лекичко я притисна.

— Вярно. Не усещам никакви дънки.

По гърба ѝ пробягаха тръпки. Бе застанал толкова близо, че усещаше топлината на тялото му през дантелите си.

— Не трябва ли да се качвам на люлката? — попита тя, леко заеквайки.

— Искаш ли?

— Не, аз... — Тя започна да свежда глава, но той повдигна брадичката ѝ с пръст и я накара да го погледне.

— Не се страхувай.

— Аз... аз не се страхувам.

— Така ли?

— Това не бе моята мечта — рече нещастно тя. — Тя е дело на сценаристите. Те...

— Какво значение има? Това е една красива мечта. Защо да не ѝ се насладим?

Дъхът ѝ секна от дрезгавия, интимен тон на гласа му; сякаш бяха сами на този свят. Процеждащите се през листата на дървото слънчеви лъчи хвърляха нежни отблясъци по лицето му. Играеха си на криеница с очите му и с ъгълчетата на устните му. Не можеше да откъсне поглед от него.

— Как да му се насладим? — попита тя, почти изгубила дъха си.

— Защо не докоснеш лицето ми, сетне аз ще докосна твоето.

Той леко хвана китката ѝ и я повдигна между двамата, докато тя не го докосна. След като пипна брадичката му, той я пусна и я остави насаме.

С връхчетата на пръстите си тя почувства хлътнатината на бузата му, точно под скулата. Ръката ѝ се плъзна до ъгъла на челюстта му, по брадичката му. Пипаше го така, сякаш бе сляпа, запомняйки всяка хлътнатина и издатина. Неспособна да се спре, те плъзна пръсти по долната му устна и очерта контурите ѝ.

Той се усмихна и сам посегна към устните ѝ. Под допира на пръстите му устата ѝ стана наистина красива. Очите му я къпеха с

възхищението си, а вътре в нея се разнищваха някакви сложни възли, докато най-сетне цялата тя се превърна в красавица.

— Сега ще те целуна — прошепна той.

Устните ѝ се разтвориха, а сърцето ѝ заби лудо. Почувства лекия му дъх върху кожата си, когато той се наведе. Притегли я към себе си толкова нежно, че би могла да се разтопи само от топлината на слънцето. Предвкуси устните му в една частица от секундата, преди те да се докоснат до нейните. А сетне, когато я целуна, всичките ѝ чувства сякаш зазвънтяха.

Из съзнанието ѝ танцуваха замъци, цветя и снежнобели коне. Устните му бяха нежни, целомъдрено затворени. Обви я ореол на някакво чудо и невинност. Целувката бе чиста, лишена от неудобство или похот, целувка, която да разбуди спящата принцеса, целувка, родена от златната паяжина на мечтата.

Когато устните им най-сетне се отделиха, той продължи да ѝ се усмихва.

— Имаш ли изобщо представа колко си красива?

Тя безмълвно поклати глава, словоохотливостта ѝ я бе изоставила напълно. Той я притегли от дървото, на обляната от слънцето трева и я целуна отново. Сетне се протегна, откъсна едно листо и погали с него носа ѝ.

Тя се засмя.

— Бас лоя, че си лека като перце.

И без да ѝ даде възможност да отговори, той я вдигна на ръце и я завъртя полека. Полите на роклята ѝ се оплетоха в пръстите му, ръкавите на ризата му се ветрееха. В кръвта ѝ закипяха хиляди малки въздушни мехурчета. Отметна глава назад и смехът ѝ сякаш се смеси с вятъра и със слънчевите лъчи, които искряха в тъмната му коса.

— Зави ли ти се вече свят? — попита я той, също засмян.

— Не... Да...

Той я пусна на земята, сложил ръка на кръста ѝ, за да не падне. Сетне я завъртя отново, танцувайки с нея в играещите сенки на дървото. Усещаше се лека и грациозна, болезнено жизнена, омагьосаната принцеса в гората на приказките. Притегляйки я в обятията си, той отново я целуна.

Когато после се отдръпна, тя въздъхна. Музиката ги обгръщаше, къпеше ги в магията си. Той обхвана с длан бузата ѝ, сякаш не можеше

да ѝ се насити. Завъртя я отново и отново. Устните ѝ пламтяха, кръвта ѝ сякаш пееше във вените. Помисли си, че най-сетне бе разбрала какво означава да си жена.

Спряха да се движат. Все още я държеше, но погледна зад рамото ѝ.

— Получи ли онова, което искаше?

Гласът му я сепна. Звучеше различно, по-остро.

— Край. Проявете — възкликна Джак. — Фантастично! Отлична работа и на двама ви. Може да ми потрябват няколко близки плана, но нека първо да изгледам записа.

Ерик се отдръпна от нея. Тя усети ледени тръпки, като го гледаше как отново се преобразява. Цялата му топлина изчезна. Изглеждаше изострен, неспокоен и враждебен.

Името му сякаш бе заседнало в гърлото ѝ.

— Ерик?

— А?

Денят не бе топъл, но по челото му бяха избили капчици пот. Отиде зад камерите до един от режисьорските столове и взе цигарите си, които бе оставил там.

Тя го последва, не бе в състояние да се спре.

— Аз... то... стана доста добре, нали?!

— Да, май стана. — Той запали цигарата си и вдъхна дълбоко и нервно. — Надявам се повече да не се налага да снимаме подобни гадости. Направи ни услуга, запази от тук нататък пубертетските си сексуални фантазии за себе си.

Мечтата ѝ се разби на малки късчета. Той бе играл. Нищо от случилото се не бе истинско. Нито целувките му, нито шепота, нито нежните му любовни ласки. С тихо, болезнено възклицание тя се превърна отново в грозното пате. Повдигнала полите си, тя побягна към фургона си.

Даш стоеше на не повече от пет-шест метра и бе видял всичко. Видя колко сръчно я бе водил Дилън, така, че камерите да ги снимат от различни гледни точки; не можеше да си спомни кога за последен път му се бе приисквало да причини някому болка. Казваше си, че всичко това не му влиза в работата. Но Хани още не бе жена и когато Дилън се наведе да си вземе сценария, Даш се озова до него.

— Ама ти си истински кучи син, а, красавецо?

Ерик присви очи.

— Вършех си работата.

— Така ли? И каква ти беше работата?

— Аз съм актьор.

Даш присви и сетне отпусна юмрук.

— По-скоро — негодник.

Ерик присви още повече очи и хвърли цигарата си на земята.

— Разкарай се, старче. — Той се разкрачи, мускулите под ризата му се стегнаха.

Даш не се уплаши. Мускулите на Дилън бяха холивудски, напомпани в скъпоструващи фитнес зали, вместо от тежък труд и кръчмарски свадни. Бяха *козметични мускули*, не повече истински от целувките му с Хани.

Но сетне Даш забеляза потта, която блестеше по челото на Ерик. Бе виждал мъже да се изпотяват от страх и преди, но в погледа им винаги имаше нещо лудо. Дилън изглеждаше просто отчаян.

Знаеше, че Ерик искаше той да го удари и изведнъж, досущ както се бе появило, той изгуби желанието да пусне кръв. В следващия миг не предприе нищо, сетне бутна шапката си назад и изгледа Дилън дълго и без да мигне.

— Засега ще пасувам. Не искам младо жребче като теб да ме унизи пред всички.

— Не! — Върху слепоочието на Ерик запулсира една веничка. — Не! Не можеш да го направиш. Ти...

— Довиждане, красавецо.

— Недей...

Молбата на Ерик секна, докато гледеше как Даш си отива. Потърси с нервни пръсти нова цигара, запали я и вдиша дълбоко отровния дим. Кугън не го уважаваше дори дотам, че да се бие с него. В този момент той призна пред себе си онова, което преди бе отказвал да признае. Колко много се възхищаваше от Даш Кугън — не като актьор, а като мъж. Сега, макар и прекалено късно, той осъзна, че бе търсил уважението на Кугън, досущ както бе търсил уважението и на баща си. Даш бе истински мъж, не се преструваше на такъв.

Димът го задави. Трябваше да се махне оттук. Да иде някъде, където можеше да диша спокойно. Образът на силно желаещите го светлосини очи заплува пред него. Тръгна си с широки крачки от

площадката, пробиваше си път сред техника и хора от екипа, опитвайки се да избяга от тези очи. Но те оставаха у него. Тя отчаяно се нуждаеше от обич и нямаше никакво чувство за самосъхранение. Дори не се и опита да се съпротивлява, остави се той да я хвърли от върха на скалата.

Дробовете му горяха. Глупачка. Дяволска глупачка! Не разбираше най-важното правило на приказките. Не съзнаваше, че малките момичета не бива да се влюбват в зли принцове.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Хани пристигна, приемът на плажа, който Лиз Касълбъри даваше по случай Четвърти юли^[1], бе във вихъра си. Тя напъха сребристия „Мерцедес Бенц 380 SL“, който бе купила след третия сезон на шоуто, между „Ягуар“ и „Алфа Ромео“. Докато пристъпяше по песъчливата почва, чу избухването на фойерверки от другата страна на къщата. За пръв път бе приела покана за някой от приемите на Лиз, и то само защото щеше да бъде неформален и защото и Даш щеше да е там.

Преметна избелялата брезентова торба, в която бе банският ѝ костюм, през рамо и заключи колата. Бе пристигнала в Лос Анджелис преди три години и един месец, но се чувстваше с десетилетия по-възрастна от онова шестнайсетгодишно момиче. Като си мислеше за миналото, тя реши, че ужасният ден в края на втория сезон, когато Ерик Дилън я бе унижил с онази фалшива любовна сцена фантазия, бе нещото, което я бе накарало да порасне. Най-малкото полученият урок бе сложил край на детинското ѝ влечение към него. Никой, дори и Даш, не знаеше колко много я тормозеше все още споменът за онзи ден.

С приближаването си към лятната къща тя се зачуди какво ли ѝ готвеше новият сезон. Щяха да започнат снимките за четвъртата година на шоуто в края на месеца и продуцентите най-сетне щяха да разрешат Джейни да стане на петнайсет години. Време беше, след като през декември Хани щеше да стане на двайсет.

След болезненото ѝ адаптиране през първите два сезона, последният се бе оказал сравнително безпроблемен. Разбираше се добре с екипа, държеше се настрана от Ерик и задълбочи приятелството си с Лиз Касълбъри. Но отношенията ѝ с Даш бяха най-важната промяна в живота ѝ.

Прекарваше голяма част от свободното си от снимки време на площадката с него, както и почти всяка събота — на ранчото му, шеташе, помагаше му за конете. Не само обичаше да е с него; работата

й в ранчото й даваше удобно извинение да се маха от новата къща в Пасадина, която Шантал я бе изврънкала да купи, настоявайки, че така Гордън щял да се върне към рисуването. И това не помогна, което изобщо не изненада Хани. Къщата й харесваше далеч повече от онова ужасно място в Топанга Кениън, но определено не я чувстваше като свой дом. От една страна, защото Бил Окс още живееше при тях, от друга — защото отношенията й със Софи изобщо не се бяха подобрили.

Приближавайки до входа на вилата на Лиз, тя се опита да отхвърли потискащите мисли за семейството си. Къщата бе повече дълбока, отколкото широка, с обветрени стени и оранжеви жалузи. От едната й страна имаше малка градина, покрай ниския каменен зид, който я отделяше от съседния имот — къщата, където живееше дъщерята на Гай Изабела Лили. Пътечката бе облицована в рибя кост с тъмночервени и бели плочки.

Като стигна до вратата, тя се поколеба. Макар и да бе от три години в Лос Анджелис, не бе ходила на много приеми. Не се чувстваше удобно в обществото, защото винаги се боеше, че ще използва не онази вилица, която трябва, а и всички й се виждаха толкова изтънчени. Освен това лъжата на Рос за възрастта й бе хванала дикиш, и когато на няколко пъти се опита да убеди хората в истинската си възраст, те не й повярваха.

Позвъни; отвори й загорял мъж на средна възраст по бански костюм. Окосмената част на гърдите му й заприлича на картата на щата Индиана.

Той разтвори ръце.

— Хани! Здравсти, аз съм Крандъл. Страхотно обичам твоето шоу! То е единственото, абсолютно единственото нещо, което гледам по телевизията. Миналата година трябваше да спечелиш наградата.

— Благодаря.

Би предпочела хората да не й напомнят за номинацията й за наградите „Еми“. Не спечели — факт, който агентът й отдаваше на продължаващите й отказани да приеме други предлагани й роли. Ерик бе печелил наградата две поредни години. Филмите, които бе заснел през последните няколко паузи в шоуто, го превръщаха в звезда от първа величина и не бе никаква тайна, че той възнамеряваше да прекрати договора си, за да може да се снима в киното през цялото време.

— Лизи е на верандата — информира Крандъл и я поведе през облицованото с бели плочки антре, украсено с мъгляви импресионистични картини.

Всекидневната бе пълна с хора, всички облечени небрежно, от бански костюми до дълги панталони, но всички — с елегантни и скъпи дрехи, в сравнение с нейните къси панталони в цвят как и тениската ѝ „Найк“. Тя бързо премина покрай пренаселените дивани и кресла, тапицирани в бебешко синьо и розово, и приближи до изцяло остъклената стена, от която се откриваше панорамна гледка към морето. В стаята миришеше на печено на скара, на плажно масло и на алое.

Лиз се появи през един френски прозорец, който водеше към верандата, и се запъти към Хани. Нацупила устни, тя целуна партньорката си някъде около ухото.

— Е, наистина се появи! Честит Четвърти юли, скъпа! Даш ми каза, че ти е наредил да дойдеш, но не вярвах, че наистина ще го направиш.

— Той тук ли е вече? — Хани огледа с надежда изискания народ, от който познаваше само неколцина, но не го забеляза.

— Предполагам, че ще дойде скоро. — Лиз се взря в косата на Хани. — Не мога да повярвам, че вече е започнала да се къдри. Евелин ми каза, че си я оставила да поработи с нея. Вече започваш да приличаш на жена, вместо на някое хулиганче от последните класове на училище.

Хани бе прекалено горда, за да даде на Лиз да разбере колко много се радва на косата си. Последния ден на снимките през миналия март Лиз бе наредила на Евелин да поомекоти фъндъците и да приглади назад бретона ѝ. В началото, тъй като косата ѝ бе прекалено къса, Хани не забеляза никакво подобрене, но след като косата ѝ порасна през следващите четири месеца и Евелин продължи да се занимава с нея, тя се виеше меко около лицето ѝ и се спускаше чак до врата ѝ.

— Но въпреки това изглеждаш толкова млада — оплака се Лиз. — И се обличаш като абсолютно хлапе. Виж сега тези шорти. Прекалено големи са, а цветът им е направо гаден. Напълно ти липсва стил.

Хани бе свикнала с безцеремонните преценки на Лиз и вместо да се ядоса, бе само обезпокоена.

— Защо не се откажеш, Лиз? Никога няма да ме превърнеш в олицетворение на модата. Липсва ми талант за тази работа.

— Е, аз го имам и не мога да си представя защо не ме оставиш да те изведа на пазар.

— Дрехите не ме интересуват.

— Би трябвало.

И преди Хани да успее да възрази, Лиз я помъкна през тълпата по едно тясно, виещо се стълбище, към спалнята в розово и червено — тя напомни на Хани на скъпа цветна градина. Кретоновите завеси бяха привързани с шнулове с пискюли отстриани на прозорците, подът бе застлан с килим в морско синьо-зелено. В единия ъгъл имаше резбован шкаф от избелен дъб. Двойното легло бе покрито с някаква материя в пастелно мътни тонове, сякаш рисувана от Сезан. Хани забеляза чифт мъжки копчета за ръкавели на масичката до него, но въпреки че умираше да узнае нещо за любовните похождения на Лиз, винаги досега се бе въздържала да я попита.

Лиз отвори едно от чекмеджетата на шкафа и започна да рови в него.

— Ще имаш повече самочувствие, ако се обличаш подходящо за възрастта си.

— Имам си достатъчно самочувствие. Аз съм най-самостоятелната личност, която познавам. Грижа се за семейството си и...

— Самочувствие на жена, скъпа. Най-учудващото съвпадение е — тя извади един тъмносин сак с тъмночервен надпис, — че си купих това миналата седмица в един бутик близо до Родео, но като се върнах у дома, разбрах, че съм взела грешен размер. Обзалагам се, че ще ти стане точно.

— Нося си бански костюм — рече упорито Хани.

— Мога да си представя на какво прилича.

Ръката на Хани се сви около дръжката на увисналия ѝ сак, в който бе старият червен бански, който камериерката в хотел „Бевърли Хилс“ ѝ бе купила през първата седмица от пристигането ѝ в Л. А.

Лиз бутна сака към нея и щракна с пръсти в посока на банята.

— Пробвай го. Винаги можеш да го съблечеш, ако не ти хареса.

Хани се поколеба, но сетне реши, че ако пробва костюма, най-малкото щеше да отложи за малко слизането си долу. Може би Даш щеше да е пристигнал и нямаше да се налага да се среща с толкова непознати сама.

Банята приличаше на тропическа пещера, пълна с тучни, цъфтящи цветя, с вкопана вана от розов мрамор и позлатени кранове с форма на делфини. Тя надникна в сака. Завити в опаковъчна хартия бяха дълбоко изрязани бикини в меки прасковенобели цветове в хавайски стил и къса пола от същата материя. Извади двете части на банския. Определено бяха по-красиви от целия ѝ бански, но не ѝ се нравеше идеята Лиз да я манипулира. Започна да пъха дрехите обратно в сака, но сетне се поколеба. Какво щеше да ѝ навреди, ако ги пробваше? Смъкна дрехите си и облече отделните части на банския и се обърна да се огледа в поставеното под ъгъл зад ваната огледало.

Не ѝ се искаше да го признае, но Лиз се бе оказала права. Банският ѝ прилегна чудесно. Поръбеният с мека тел сутиен събираше малките ѝ гърди достатъчно, за да създаде впечатлението за известен бюст. Долната част прикриваше всичко, което трябваше да бъде прикрито, но същевременно бе дълбоко изрязан и правеше краката ѝ да изглеждат по-дълги. И все пак, не бе свикнала да излага толкова много от тялото си. Разтвори късата пола във формата на саронг и потърси токата ѝ. Намери я, обви кръста си с полата и я закопча отляво. Падна свободно върху бедрата ѝ, разкривайки пъпа ѝ.

Дори самата тя трябваше да признае, че изглеждаше малко секси с къдрещия се ореол на косата ѝ, с подчертания ѝ бюст, с пъпа ѝ, който надничаше над ръба на полата.

— Чук-чук-чук. Надявам се, че изглеждаш порядъчно.

Вратата се отвори и преди Хани да успее да каже нещо, Лиз ѝ закопча чифт златни халки на ушите.

— Наистина трябва да си пробиеш ушите.

Хани попипа люлеещите се халки.

— Не мога да плувам с тези работи.

— Защо, по дяволите, трябва да плуваш? Аз не съм влизала в океана от години. Добре поне че си сложила червило, но мисля, че леко мацване на грим ще ти се отрази чудесно.

Лиз я натисна да седне на столчето, прекара по бузите ѝ пухче с розов фон дьо тен, сетне намаза и миглите ѝ със светлокафяв грим.

— Ето така. Сега изглеждаш на годините си. Но каквото и да правиш, не приближавай водата.

Хани се взря в златните халки, блещукащи през златистите кичури коса, които се спускаха покрай слепоочията ѝ, и огледа едва доловимия си грим. Дори и устните ѝ изглеждаха секси. Приличаше на себе си, но в същото време не бе тя. Бе по-възрастна, по-зряла. *И много по-хубава*. Изражението ѝ я объркваше. Харесваше се, но все пак младата жена, която я гледаше от огледалото, не бе личност, която можеше да уважава. Бе прекалено мека, прекалено женствена, недостатъчно твърда, за да води битките, които животът щеше да ѝ предложи.

Лиз навярно бе усетила нерешителността ѝ, защото заговори тихо.

— Време е да пораснеш, Хани. На деветнайсет години си. Време е да излезеш от черупката си и да започнеш да откриваш каква си всъщност.

Хани изведнъж се досети и скочи от стола.

— Хвана ме в капана си, нали? Не си купила този бански костюм за себе си. Купила си го за мен. — И тя сграбчи тубичката със светлокафяв грим. — И от къде на къде у жена с толкова тъмни мигли като теб ще се въргаля това нещо?

Лиз дори не изглеждаше виновна.

— Напоследък скучаех и трябва да си призная, че предизвикателството да те превърна в едно разумно копие на млада жена си имаше своята привлекателност. Разбира се, Рос ще получи инфаркт като те види, но това си е негов проблем. Цялата тази тайнственост за възрастта ти е направо смешна.

Хани поклати глава.

— Ти си абсолютна измамничка!

— Какво имаш предвид?

— Това твое представление на кучка — добра фея.

— Не е представление. Аз съм безскрупулна и безмилостна. Можеш да попиташ когото и да е дали е така.

Хани се усмихна.

— Даш пък казва всекиму, че си истинско котенце.

— Така ли? — Лиз се засмя, но постепенно усмивката ѝ изчезна.
— През последната година често се виждаш с Даш, нали?

— Ранчото ми харесва. Отивам там през уикендите. Яздим и разговаряме, помагам му в конюшната. Икономката му не знае изобщо как да му сготви ядене, което харесва. Понякога му готвя.

— Хани, Даш е... Понякога може да бъде много груб с хората, които го обичат. Не мисля, че го прави нарочно, но изглежда не може да се въздържа. Не си създавай прекалени илюзии за бащинското му отношение към теб. Той допуска хората близо до себе си, само за да ги отблъсне.

— Знам. Мисля, че се дължи на детството му.

— Детството му ли?

— Прекарал е сума време по приюти. Веднага щом се е привързвал към някого, го местели на друго място. След известно време е решил, че е по-добре да не се привързва към никого.

Лиз я погледна изненадана.

— Той ли ти го каза?

— Не съвсем. Знаеш го какъв е. Но тук и там изпуска по нещо и аз сама стигнах до това заключение. Когато сам си сирак, не е трудно да забележиш симптомите у някой друг. Даш и аз обаче сме се справяли с положението по различен начин. Той не се привързва към никого, а аз се привързвам едва ли не към всекиго.

Тя се вгледа в ръцете си, притеснена, че бе казала толкова много.

— Устата ми пак не ме слуша. Жива болест си е това.

Лиз я погледна за миг, преди да обвие с ръка китката на Хани.

— Най-добре е да се върнем на приема. Имам един чудесен младеж, с когото искам да те запозная. Син е на стар приятел — умен, остроумен и съвсем малко високомерен. И най-хубавото — не е в нашия занаят.

— О, не мисля, че...

— Не се прави на дете! Време е да опиташ силата на собствените си криле. Да не говорим за ефекта от този секси костюм.

Пренебрегвайки нежеланието на Хани, Лиз я поведе надолу по стълбите. Хани се разочарова, че Даш още не бе дошъл. Напоследък се държеше доста покровителствено с нея и тя нямаше търпение да види как щеше да реагира на вида ѝ. Май бе вече време да му покаже, че вече не е дете.

Лиз започна да я представя на другите си гости и хората я посрещаха с различни степени на изненада.

— По телевизията изглеждаш далеч по-млада, Хани.

— Едва те познах.

— На колко години си всъщност?

Рос се появи тъкмо когато бе зададен този откровен въпрос и бързо я отведе настрана. Бе напълнял с няколко килограма през лятото и коремът му, който се подаваше над кадифената превръзка през кръста, бе загорял.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — изръмжа той, очите му пробягаха по тялото ѝ от косата до голия ѝ корем. — Не бива да се показваш пред хората в този си вид.

Лиз обаче не бе изоставила Хани.

— Остави я на мира, Рос. И престани да бъдеш такъв паникьор. За нищо на света — дори и ако узнае истинската ѝ възраст — публиката няма да спре да я обича. Освен това и тя има право да се забавлява.

Поздравиха още неколцина от гостите, а сетне Лиз я изведе на верандата и я поведе към един младеж, който седеше сам до една от масите, засенчвани с чадъри. Имаше светлокестенява коса, груби черти и атлетична фигура. На врата му висяха слънчеви очила на къса верижка, на китката му проблясваше златен часовник. Въпреки смачканата му и избеляла поло фланела, която допълваше банските му гащета, свободното му държане и отпуснатата стойка накараха Хани да заподозре, че произхожда от богато семейство. Докато Лиз я водеше безмилостно напред, тя усети, че започва да се паникьосва. Не знаеше нищо за мъже от този вид.

— Не, Лиз. Аз...

— Скъпа, искам да се запознаеш със Скот Карлтън. Скот, нали ще се погрижиш Хани да хапне и да пийне нещо.

— Удоволствието ще е изцяло мое.

Хани се взря в чифт топли, кафяви очи, които я гледаха с нескрито възхищение. Напрежението ѝ донякъде спадна.

— Какво пиете? — попита той, когато Лиз ги остави насаме.

Щеше да поиска портокалов шейк, но се спря навреме.

— Каквото пиете и вие. Не съм претенциозна.

— Тогава ще е „Коорз“. — Той отиде до хладилния шкаф и извади кутийка бира. Върна се при нея, отвори бирата и ѝ я подаде.

Тя нервно отпи.

— Трябва да съм единственият човек в Америка, който не е гледал шоуто ви. Вземах вечерни уроци, за да защитя бакалавърската си степен. Виждам, разбира се, ваши снимки в списанията. — Погледът му се спря върху малкото възвишение на гърдите ѝ, което се надигаше над раковините на сутиена ѝ, и се усмихна. — Но на живо изглеждате съвсем различна.

— Камерата те прави по-пълн — рече глупаво тя.

Къде бе Даш? Защо не идваше? Надяваше се, че няма да дойде с дама. Дразнеше се, когато го виждаше с други жени.

— Това не е нещо, от което трябва да се тревожите. Откога сте в Л. А.?

Каза му. Зададе ѝ няколко въпроса за работата ѝ, сетне ѝ заразкава за своята служба в някаква известна фирма в областта на маркетинга. За свое удивление тя разбра, че той се опитваше да я впечатли. Да не повярваш — човек като него се опитва да направи впечатление на някого като нея! Постепенно тя усети, че неколцина от младежите ѝ хвърляха тайни погледи и самочувствието ѝ направи мъничка крачка напред.

— Ако не възразявате срещу личните въпроси, Хани, на колко сте години?

Тя устоя на подтика да се огледа да види дали Рос не бе наоколо.

— На деветнайсет. През декември навършвам двайсет.

— Наистина ли? Изненадан съм. Изглеждате на повече. Макар и толкова мъничка, в очите ви има нещо. Някаква зрялост.

Реши, че Скот Карлтън определено ѝ харесваше.

Когато Даш пристигна и сърцето ѝ трепна, той тъкмо ѝ разказваше нещо смешно за някой от служителите си. Всички мъже избледняхха като стари снимки пред Даш. Беше по-висок от повечето, но нещо друго, а не физиката му караше другите някак си да се смаят. Той бе легенда, а те бяха обикновени смъртни.

Към него се приближи млада жена и Хани разбра, че това бе Лили Изабела, съседката на Лиз. Беше се запознала с нея предишната есен, когато бе гостувала на Лиз. Лили бе висока и красива, с едри гърди и стройни бедра. Сребристорусата ѝ коса, причесана назад, лъщеше като стопено сребро и разкриваше сякаш гравирания ѝ, класически профил.

Видът на Лили донякъде подкопа самочувствието на Хани. Бе толкова секси и изтънчена, очевидно родена за богатство и привилегии. Носеше светлосиня копринена блуза, напъхана в малко по-тъмни панталони, които подчертаваха дългите ѝ крака. Широка сребърна гривна обгръщаше горната част на ръката ѝ, а подходящ си с нея колан пристягаше кръста ѝ.

Ревност преряза Хани, когато Даш ѝ се усмихна. Никога не изглеждаше така, когато разговаряше с нея.

— Познавате ли Лили? — попита Скот, проследявайки погледа ѝ.

— Всъщност не. Запознахме се, но това бе всичко. Защо? Вие познавате ли я?

— Излизахме известно време. Но с Лили е много трудно. Трудно е за един обикновен човек да си съперничи с баща ѝ. Освен това не се задържа с никого за дълго, освен ако не е актьор.

Хани го изчака, но той не се впусна в подробности. Видя как Даш внимателно накланя главата си, държеше се с Лили като със зряла, желана жена, макар да не бе кой знае колко по-възрастна от Хани. Раздразнението ѝ се засили и тя реши, че е време да му покаже, че Лили не бе единствената желана жена наоколо. Погледна премрежено Скот през миглите си.

— Щом Лили е изоставила един толкова привлекателен мъж като вас, очевидно не е толкова умна, колкото изглежда.

Той се усмихва.

— Искате ли да отидем до плажа?

Тя погледна към Даш и видя, че той още не я бе забелязал.

— Чудесна идея.

За да достигнат стълбите, трябваше да минат покрай Даш и Лили. Когато тя и Скот приближиха, Даш я забеляза. За радост на Хани Скот бе обхванал с ръка кръста ѝ. По лицето на Даш пробяга изненада, ала тя не можа да разбере дали бе от промяната във вида ѝ или от интимниченето на Скот.

— Здравсти, Даш — поздрави го тя, сякаш току-що го бе видяла, сетне го представи на Скот и се разговори с Лили.

— Хани! Не те познах. Изглеждаш страхотно. — Лили ѝ се усмихна приятелски и размени няколко приятни приказки със Скот.

Даш огледа голия корем на Хани, сетне се закова на гърдите ѝ. Очевидно не му бе приятно, а той се намръщи още повече, когато

забеляза кутийката бира в ръката ѝ.

— Откога започна да пиеш?

— От сто години — отвърна тя, имитирайки по най-добрия начин Лиз Касълбъри.

— Хани и аз тъкмо се канехме да се поразходим до плажа — рече Скот и я хвана за лакътя. — Ще се видим по-късно.

Сякаш усещаше как погледът на Даш пронизва гърба ѝ, когато тръгнаха. Това ѝ се хареса и затова добави известно полюляване на бедрата към походката си.

Ерик съжали, че бе приел поканата за приема на Лиз още преди да угаси първата си цигара. Снимаше се в един филм още щом започна паузата в шоуто и това бе първият му свободен ден от седмици. Подобре да го бе прекарал в леглото. Потърка четината по бузите си и потърси с очи някое ъгълче, където можеше да остане необезпокояван. Ще пие едно питие и ще се измъкне.

Когато прекосяваше верандата, забеляза, че една млада жена в червена лятна рокля го гледа с възхита. Почуди се защо бе небръснат, изглеждаше като скитник, защото трябваше да се придържа към ролята си на продажно ченге, което бяга от преследващите го наркотрафиканти. Ролята във филма бе тъкмо обратното на ролята на Блейк Чадуик, но бе точно онова, от което Ерик се нуждаеше, за да се пречисти от захаросаното „Шоу на Даш Кугън“.

Макар договорът му да изтичаше след още две години, той бе решил, че бе време да се маха. Не даваше и пет пари колко щеше да му струва това и какви усилия трябваше да положат адвокатите му. От тук нататък щеше да се съсредоточи върху филмовата си кариера и щеше да изостави телевизията.

Забеляза Кугън в другия край на верандата и му обърна гръб да погледа океана. Избягваше партньора си колкото е възможно, може би защото имаше неприятното чувство, че бе за Даш като отворена книга. В присъствието на Даш Кугън винаги изпитваше чувство за малоценност, досущ както в присъствието на баща си. Не му се нравеше да си мисли колко много би искал да спечели уважението на Даш. Призляваше му всеки път, когато Даш го наричаше красавец.

Слънчевите зайчета блещукаха по гребените на вълните и той си помисли дали да не отиде да поплува, но усилията му се сториха прекалени. Забеляза една двойка, която разговаряше на плажа. Не обърна внимание на мъжа, но погледът му се задържа върху жената. Присвил очи от отразената от пясъка светлина, той забеляза, че жената бе дребна, но с хармонично телосложение, с малки, кръгли гърди и хубави крака. Отдалеч изглеждаше прекалено крехка, но въпреки това — съблазнителна. Може би щеше да успее да я огледа по-добре, когато се върнеше на верандата. Не си направи труда да помисли какво би сторил, ако тя не проявеше интерес към него. Такова нещо никога не се бе случвало.

Мъжът протегна ръка и я докосна. Тя отметна коси и обещите ѝ проблеснаха на слънцето. Обръщайки глава, тя се засмя.

Шокиран, той разбра, че това бе Хани. Какво бе станало с момчурляка с орязана коса и вечната му намусеност! Миналия сезон от време на време се бе появявала с червило и с пола. Но никога не бе изглеждала така.

Тя протегна ръка и със замах посочи океана. Вятърът издухваше полата ѝ, разкривайки буквата „V“ на бедрата ѝ. Погледът му се закова там, но сетне изпита отвращение от себе си, защото инстинктивната му реакция му се стори донякъде като кръвосмешение. Независимо колко се бе променила Хани, тя още му напомняше за Джейс.

— Не съм ли виждала лицето ти на някой постер в пощата или бог знае къде?

Женски глас, дълбок и музикален се разнесе зад гърба му. Той се обърна и веднага забрави всичко за Хани.

— Невинен мъж, погрешно обвинен — рече той.

Тя сръбна от виното си и го погледна с раздалечените си зелени очи. Лицето ѝ бе засенчено от кичур сребристоруса коса. Подбра я с кутрето си и я приглади назад.

Тъгълчетата на устните ѝ потрепнаха.

— И защо не мога да ти повярвам?

— Истина е. Кълна се.

— Не бих повярвала на човек, който би те нарекъл невинен.

Той се престори на засегнат.

— Аз съм само едно хористче в училищния хор.

Тя се засмя.

Той протегна ръка и рече:

— Ерик Дилън.

Тя го погледна лениво.

— Знам.

И в следващия миг си тръгна.

Той се загледа подире ѝ, заинтригуван както от апломба, така и от хубостта ѝ. Тя отиде при групичка мъже, които веднага я наобиколиха. Чу звънливия ѝ смях. Групичката се разтвори и той видя как един от мъжете ѝ предлага скарида, набодена на клечка за зъби. Взе я, прекара я по устните си, преди да я вкуси, сетне я загриза полека, сякаш се наслаждаваше на всяка хапка.

Изад него се появи Лиз Касълбъри.

— Питам се колко време ще мине преди вие с Лили да се намерите.

— Така ли се казва?

Лиз кимна:

— Дъщеря е на Гай Изабела.

— На този пуяк? — Ерик изсумтя с отвращение. Гай Изабела бе кинозвезда, но не и актьор.

— Внимавай Лили да не те чуе да го казваш. Тя смята, че той е съвършен. Дори и фактът, че е дебел не може да затъмни ореола, с който го е обгърнала.

Ерик обаче не се интересуваше от бащата на Лили Изабела. Запали цигара, докато я наблюдаваше в компанията на мъжете. Определено го бе заинтригувала. Може би защото изглежда не бе от онзи тип жени, които бяха лесно раними.

Дори и от човек като него.

— Не ти вярвам — засмя се Хани. — Никой не може да си счупи ръката три пъти в едно лято.

— Но аз можах.

Скот не показва признаци да е изгубил интереса си към нея с идването на здрача, а нейното самочувствие растеше скокообразно. И ето че сега, протегнала едва-едва крака си през цепката на полата, тя попиваше думите на Скот, сякаш всяка от тях бе излята от скъпоценен метал. След като му хвана цаката, флиртуването изобщо не ѝ се видя

трудно. По някакъв особен начин то ѝ придаваше сила, макар това да бе по-друг тип сила, отколкото онази, която чувстваше, когато ругаше някого. Флиртът ѝ даваше съвсем друга сила, която не разбираше изцяло, но определено ѝ харесваше. Надяваше се, че Даш я гледа.

— Не мога да си представя човек с такова атлетично телосложение като теб да бъде непохватен. — Тонът ѝ съдържаше точната доза възхищение.

— Трябваше да ме видиш, когато бях на четиринайсет години.

Той метна бирената си кутийка през рамо към контейнера за смет, който бе поставен на пясъка зад нея. Улучи ръба му. Беше втората им разходка до плажа. След първата хапнаха и побъбриха с други гости. Тя забеляза Ерик, изглеждаше разкошно и отвратително с едноседмичната си четина, но старата ѝ омая бе умъртвена в онзи ден, под дъба.

Даш обаче определено отвличаше вниманието ѝ. Всеки път, когато го погледнеше, на ръката му висеше по някоя жена. В знак на отмъщение тя се съсредоточи върху Скот. Симпатягата Скот, който я изпиваше с очи и се отнасяше с нея така, сякаш бе напълно зряла, привлекателна жена.

— Обзалагам се, че си бил много готин на четиринайсет — рече тя; газеха по самия ръб на прибоа.

— Не и наполовина на онова, което си сега ти.

Не повярвала, тя усети как устните ѝ се свиват в кокетно нацупване.

— Говориш за мен така, сякаш съм някое домашно кученце...

— Повярвай ми, изобщо не приличаш на домашно кученце.

Имаше само няколко секунди да се наслади на комплимента му, преди той да я обгърне с ръце и да я привлече към себе си. Голият ѝ корем се отърка о меката материя на блузата му. Той обви с длан врата ѝ. Сетне наведе глава и я целуна.

Целувката му нямаше нищо общо с онези фалшиви целувки на Ерик някога. Тази бе истинска. Той разтвори устни, за да обхване нейните. Тя почувства как попада в някакъв водовъртеж, който така я залюля, че се наведе напред и се опря о него. Той я притисна още по-силно и тялото ѝ почувства топлината му.

— Господи, ти наистина си чудесна — прошепна той пред устните ѝ. — Искам да се любя с теб.

— Така ли? — Тя потисна подтика да погледне към верандата и да види дали Даш гледаше.

— Не усещаш ли колко съм възбуден?

Той притисна бедра към стомаха ѝ. Нежна топлина я обгърна, заедно с ново чувство на сила. Тя го бе накарала да стане такъв.

Едната му ръка се плъзна надолу, под кръста ѝ, за да обгърне дупето ѝ. Стисна я нежно и леко.

— Страхотна си. Някой казвал ли ти го е?

— Всички. — Тя го погледна. — Някой казвал ли ти е, че се целуваш чудесно?

— И ти не падаш по-долу.

Тя се усмихна и той я целуна отново. Този път устните ѝ се отвориха и той мушна език в устата ѝ. Тя прие тази интимност с любопитство и реши, че целуването определено е нещо, за което би искала да узнае повече. В един миг в съзнанието ѝ пробяга образът на онзи, който би желала да бъде учителят ѝ, но толкова бързо, че не успя дори да го познае.

Притисна се към бедрата му, за да се увери, че не бе изгубила влиянието си върху него и установи, че не бе. Ръката му се плъзна между двамата и се склочи върху гърдата ѝ. Тя се напрегна, не искаше да стигат чак дотам, и то толкова бързо. Той пхна палец в сутиена ѝ и намери зърното на гърдата ѝ. Тя започна да се отдръпва.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Дъхът ѝ секна при звука на грубия, познат глас, който идваше иззад нея.

Скот полека я пусна, махна ръката си от гърдата ѝ и се намръщи към натрапника над главата ѝ.

— Някакъв проблем ли имате?

Тя се обърна бавно и се изправи пред бесния Даш Кугън; лицето му бе потъмняло като буреносен облак, ръцете му бяха отпуснати край невидимите револвери на бедрата му. Не обърна изобщо внимание на Скот, гледаше само яростно към нея и изглежда бе готов да приложи целия си каубойски арсенал.

— Ти си пияна — рече той.

Тя вдигна брадичка и отвърна на яростния му поглед със също такъв.

— Изпих две бири. Пък и това не е твоя работа.

— За какво става дума, мистър Кугън?

Уважителното обръщение на Скот изглежда ядоса Даш още повече, ъгълчетата на устните му се изкривиха неприятно.

— Ще ти кажа за какво става дума, синко. Прекалено свободно действаш с ръцете.

Скот изглеждаше изненадан.

— Съжалявам, но не виждам какво общо има това с вас. Тя е пълнолетна.

— Дори и не е близо до тази възраст. — Той вдигна ръка и рязко посочи към къщата. — Веднага отнеси задничето си там, момиченце! Ако си достатъчно трезва да изминеш такова разстояние.

Тя се изпъна силно.

— Върви по дяволите!

— Какво ми каза?

— Чу ме. Не съм *момиченце* и нямам намерение да ти позволявам да ми заповядваш. Скот и аз тръгваме веднага за апартамента му.

Той пристъпи крачка напред, очите му бяха силно присвити.

— Не бих се обзаложил, че това ще стане.

Трябваше да отметне глава силно назад, за да може да го вижда. Бе обзета от опасно вълнение, от необходимостта да танцува по ръба на опасна скала.

— Ще отидем в апартамента му и аз ще прекарам нощта там.

— Така ли?

Скот ставаше все по-неспокоен.

— Хани, не знам що за отношения имате с мистър Кугън, но...

— Нямаме никакви отношения — рече тя, предизвиквайки Даш да ѝ противоречи.

Тонът, с който той се обърна към Скот, бе нисък и безизразен.

— Тя е още дете и аз няма да ти позволя да се възползваш от това. Приемът за тази вечер завърши.

— Мистър Кугън...

Без да му обръща внимание, Даш грабна Хани за ръката и започна да я тегли по пясъка към къщата, сякаш бе непослушно петгодишно хлапе.

— Не прави това с мен — изсъска тя през стиснатите си зъби. — Не съм дете, а ти разваляш всичко.

— Точно това имам предвид.

— Нямах право да се месиш.

— Ти дори не познаваш това момче.

— Знам, че се целува страхотно. — Тя отметна глава, за да разтърси нарочно къдрите си. — И си мисля, че ще е още по-добър любовник. Може би ще е най-добрият, който съм имала.

Той не намали крачка. Поради по-късите си крака ѝ бе трудно да върви в крак с него и тя се спъна леко в пясъка. Хватката му около ръката ѝ се стегна.

— Това няма да е много трудна работа, нали?

— Смяташ, че не съм имала други любовници преди ли? Това само идва да покаже колко знаеш. Лятос имах трима любовници. Не, четири. Забравих Ланс.

Вместо да я отведе на верандата, той я помъкна покрай къщата.

— О, знам, че си имала любовници. Всичките мъже от екипа говореха за това колко лесна си била.

Тя изведнъж се спря.

— Не е вярно! Не съм правила нищо с някой от екипа.

Той я дръпна отново напред.

— Аз пък чух други работи.

— Грешно си чул.

— Казаха ми, че си готова да се съблечеш по бикини, без да се замислиш.

Бе оскърбена до смърт.

— Не е вярно! Никога не съм се събличала пред някого през живота си. Аз... — Тя изведнъж затвори уста, усетила, че бе попаднала в капана му.

Той ѝ хвърли победоносен поглед.

— Дяволски си права, не си. И смятам да си остане така поне още известно време.

Стигнаха до колата му, четиригодишен „Кадилак Елдорадо“. Отвори вратата и я набута вътре.

— Просто в случай, че си ме излъгала за броя на изпитите бири, ще те откарам до вас.

— Не съм те излъгала. А ти пък не си ми баща, затова престани да се правиш на такъв.

— Аз съм съществото, което е най-близко до баща ти. — Той тресна вратата.

Докато той обикаляше колата отпред, тя си спомни онова време в живота ѝ, не бе чак толкова отдавна, когато би дала всичко на света, за да го чуе да произнася тези думи. Ала нещо в нея се бе променило. Не знаеше кога или защо се бе случило. Знаеше само, че вече не искаше той да се държи като неин баща.

Когато той седна зад волана, тя се изправи срещу него, обръщайки главата си толкова бързо, че един от златистите ѝ кичури се залюля пред лицето ѝ.

— Не можеш повече да ме държиш под ключ, Даш! Вече не съм хлапе. Скот ми харесва и съм решила да спя с него. Ако не е тази вечер, ще е някоя друга.

Той подкара колата към пътя, гумите изсвистяха по чакъла. Не заговори, докато не стигнаха до будката на пазача при входа на частното имение и не излязоха на магистралата. Светлините на насрещна кола хвърлиха коси сенки върху лицето му, когато той рече тихо:

— Не го отдавай евтино, Хани. Направи го така, че да има смисъл.

— Като *твоите* любовни афери ли?

Той рязко отвърна глава към пътя. Тя зачака. Тъй като не каза нищо в своя защита, ядът ѝ се увеличи.

— Повдига ми се от теб. Готов си да легнеш с всяка, която ти се хвърли на врата, и въпреки това имаш куража да ми четеш лекции по морал.

Той натисна бутона на радиото и гласът на Джордж Джоунс заля купето на колата и удави всички евентуални разговори.

[1] Националният празник на САЩ. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някаква светлинка проблесна във вътрешността на къщата. Ерик дремеше, но веднага отвори очи. От приема на Лиз още се носеха музика и приглушени разговори. Той хвърли поглед на осветения циферблат на часовника си и видя, че вече приближава два часа след полунощ. След пет часа трябваше да бъде на снимачната площадка. Би трябвало да е в леглото си, вместо да дебне в сенките на верандата на Лили Изабела в очакване тя да се завърне от приема.

Светна още една лампа. Той смъкна ципа на тъмнозеленото найлоново яке, което бе навлякъл по-рано, отиде до плъзгащите се врати, които водеха от верандата към къщата, и запали цигара. На прозорците нямаше завеси и можеше да види вътрешността на стаята. Беше обзаведена със съвременни ниски мебели в неутрални тонове, които служеха като фон на стената, покрита с цветни фотографии, която доминираше в стаята. Някои от тях бяха портрети на Гай Изабела в различните роли, които бе играл, другите бяха на артистично позиращи голи мъжки тела. Почука на стъклото. Тя се появи почти веднага. Върху горната част на ръката ѝ имаше едва забележим белег от масивната сребърна гривна, която току-що бе махнала; беше боса. Като видя кой бе застанал на верандата ѝ, тя палаво му се усмихна и поклати отрицателно глава. Той хвана един от тръбните столове на верандата за облегалката, обърна го към вратата и потъна в него.

Тя отвори вратата и няколко секунди го гледа, без да мигне.

— Какво искаш?

— Кофти въпрос, мила.

— Ти си упорит тип, нали?

— Не. Нежен съм като агнец.

— Има си хас. Слушай, уморена съм, а ти носиш само неприятности. Това е една кофти комбинация, затова хайде да приключваме за тази вечер.

Той се изправи и изхвърли цигарата зад перилата.

— Идеята не е лоша. — Мина покрай нея и влезе в къщата.

Тя сложи едната си ръка на кръста. Той забеляза, че ноктите ѝ не бяха лакирани и бяха изгризани почти докрай. Този ѝ недостатък го заинтригува.

— Това е смешно. Не си спомням да съм те канила да влизаш.

Той посочи снимките на голи мъжки тела.

— Приятели ли са ти?

— Залата на славата на старите ми любовници.

— Обзалагам се.

— Не ми ли вярваш?

— Нека речем така: повечето от тях биха се чувствали по-добре в някоя турска баня, отколкото с жена в леглото.

Тя се отпусна на дивана и се протегна като котка, която не бе галена отдавна.

— Странно. Тъкмо това бях чувала за теб.

— Така ли?

— Знаеш как се разпространяват клюките за симпатичните актьори. Предполага се, че всички сте хомосексуалисти.

Той се засмя и с удоволствие се зазяпа в щедрите извивки на тялото ѝ.

Тя имаше достатъчно самочувствие, за да се забавлява, вместо да се засегне от огледа му.

— Сега ли е моментът, в който трябва да вдигна бял байрак пред хипнотичната ти сексуалност и да сваля дрехите си?

— Не знам дали съм готов да се откажа от удоволствията на онези турски бани.

Тя се засмя гърлено.

— Защо си мисля, че моят ангел пазител е зяпал някъде, когато те пуснах през тази врата? — Тя се изправи и се прозя, този път повдигайки копринената руса коса от врата си.

— Искаш ли едно последно питие, преди да си тръгнеш?

Той поклати глава.

— Трябва да ставам рано.

— Виж какво, мистър Дилън. Ако се отбиеш по някое време следващата седмица, мога да кандисам да отворя бутилка „Шато Латур“ и да ти пусна записите си на Чарли Паркър.

Той нямаше намерение да я облекчава чак дотам.

— Съжалявам, но имам снимки на терен.

— О, така ли?

Вдигна яката на якето си и закрачи към вратата на хола.

— Може би ще ти се обадя, като се върна.

Тя вдигна глава.

— И може би ще съм заета.

— Предполагам, че ще трябва да разчитам само на късмета си.

Той излезе, ухили се и запали цигара.

Когато Хани пристигна в ранчото, Даш бе в конюшната и преглеждаше глезена на единия от трите арабски коня, които бе взел за отглеждане заедно с още четири други коня. Тя излезе от колата си и тръгна към него, широката ѝ спортна пола се увиваше около краката, а ширитът на долния ѝ ръб играеше сякаш гоненица с горещия, следобеден вятър.

Носеше полата с бяла плетена блуза, светлосини сандали, а в наскоро пробитите ѝ уши проблясваха малки, златни топчета. В десетте дни, които последваха приема, Лиз я бе водила на два пъти на пазар и сега вече тя разполагаше с нов гардероб от малки роклички с волани, широки панталони и блузи, които ѝ струваха цяло състояние, шити по поръчка дънки, копринени тениски, колани, гривни и обувки в най-различни стилове и цветове. През последните няколко вечери се бе озовавала на няколко пъти пред гардероба — просто седеше и гледаше красивите тъкани. Чувстваше се така, сякаш с години не си бе дояждала, а сега изведнъж се бе озовала пред маса, отрупана с вкуснотии, на които не можеше да устои. Колкото и да гледаше, все не можеше да се нагледа.

Някои от дрехите дори сякаш живееха свой собствен живот. Преди няколко часа бе разгръщала блестящата светлосиня вечерна рокля, модерна версия на рокличка на малко момиченце, и се бе борила с непреодолимото желание да я облече, макар да възнамеряваше да отиде с колата до ранчото на Даш. Роклята едва ли бе създадена за случайно посещение в едно прашно ранчо, но въпреки това устоя на желанието да я облече с големи мъки. *Облечи ме, сякаш ѝ нашепваше блещукащата рокля. Ако те види облечена в мен, няма да е в състояние да ти устои.*

Когато му помаха, усети ръката си непохватна.

— Здравсти.

Той кимна, но не се откъсна от заниманието си.

Тя се хвана за най-горната греда на оградата и го загледа. Слънцето приятно стопляше гърба и ръцете ѝ, но не стопяваше напрегнатостта ѝ. Не бяха си говорили от онази вечер на приема.

Най-сетне той приключи с прегледа на коня и дойде при нея, целия потен и миришец на обор. Огледа женственото ѝ облекло, но не коментира отсъствието на обичайните ѝ торбести дънки и избеляла тениска. И все пак частица от нея продължаваше да иска да бе облякла синята вечерна рокля.

— Много мило от твоя страна, задето ми се обади да ми кажеш, че ще се отбиеш — рече саркастично той.

— Звъних, но никой не се обади. — Тя свали крака си от долната греда. — Да взема да ти направя малко лимонада, изглеждаш твърде сгорещен.

— Не си прави труда. Днес нямам време за приятни обноски.

Тя го изгледа твърдо, без да мигне.

— Ти май наистина си ми много ядосан, а? Тури отношенията ни в дълбокото замразяване на хладилника.

— Има ли някакви особени причини да не го правя?

— Дащ, аз не съм Джейни. Нямаше нужда да се превръщаш в Бащата отмъстител.

Изрече думите си меко, но той веднага пламна.

— Ако искаш да знаеш, превърнах се в твой приятел. А ти се бе натиснала в онова момче като разгонена кучка. Това бе една от най-отвратителните гледки през живота ми. Не знам защо си направих труда да те спра. Обзалагам се, че ти се е обадил по телефона още същата вечер и на сутринта вече си била в леглото му.

— Не, малко по-късно бе.

Той изпсува тихо, болката, която изпита, набразди челото му.

— Е, получи онова, което желаше, нали? Само се надявам, че ще свикнеш с мисълта, че се отдаде твърде евтино.

— Нямам това предвид. Исках да кажа, че не ми се обади същата вечер. Обади ми се на следващия ден. Но не съм излизала с него.

— И защо? Учуден съм, че човек, който толкова се стреми да разгадае загадките на живота, не се е заел веднага с това.

— Моля те. Не се гневи толкова. — Тя се опита да се сдържи, но дяволчето в нея я подтикна да продължи. — Исках първо да поговоря с теб за това.

Той сграбчи шапката си и я удари силно в бедрото си, вдигайки облак прах.

— Не. О-о-о! Нямам намерение да влизам в ролята на твой сексолог.

Все едно бе напуснала тялото си и наблюдаваше сцената отстрани; тогава чу гласа си да изрича:

— Лиз ми каза, че би трябвало да легна с него.

Очите му се присвиха и той отново нахлупи шапката си.

— Значи така ти каза, а? И защо ли това не ме учудва? Доколкото си спомням, и тя бе доста щедра с благосклонността си към мъжете.

— Колко гадно го каза. Сякаш ти не си бил такъв.

— Това пък въобще няма нищо общо със случая.

— Призлява ми от теб — рече тя и като се обърна на пета, си тръгна.

Той сграби ръката ѝ, преди да бе направила и две крачки.

— Не ми обръщай гръб, когато ти говоря.

— Безмълвната планина най-сетне желае да проговори — присмя му се тя. — Е, извинявай много, но вече нямам настроение да слушам.

Конярят ги гледаше с любопитство, затова Даш я помъкна към къщата. В мига, в който излязоха от конюшните, той се нахвърли върху нея.

— Никога не съм си и мислил, че ще бъда свидетел на мига, в който изгубваш целостта си като личност, но изглежда тъкмо това става. Комай губиш изобщо представа за себе си. На този свят съществува добро и зло, а ти не си от този тип хора, които са готови да легнат с някого, когото не обичат.

Говореше ѝ толкова яростно, че нейният гняв донякъде стихна. Никой друг, освен Даш Кугън, не даваше и пет пари за онова, което тя вършеше. Като видя как тревогата бе набраздила челото му, нейният гняв се сведе до слабичък, дори уютен пламък. Без да се замисли какво върши, тя вдигна ръка и положи дланта си върху ризата му, там, където можеше да усети как сърцето му туптеше силно под мократа памучна материя.

— Съжалявам, Даш...

Той се дръпна рязко от нея.

— Би трябвало. Първо помисли, преди да се впуснеш в действие. Помисли за последствията.

Начинът, по който се отдръпна от допира ѝ, отново разпали гнева ѝ.

— Ще си взема рецепта за противозачатъчни хапчета — изрепчи му се тя.

— Какво, какво? *Какво* ще направиш?

И преди тя да успее да отговори, той се впусна в тирада за младежите, които се отдават на безразборен секс; беше толкова груб, че тя почти съжали, че го бе предизвикала. Но въпреки това не можа да се сдържи да го подразни още малко.

— Аз съм готова да правя секс, Даш! И ще внимавам да се опазя.

— Не си готова, по дяволите!

— Откъде знаеш? Мисля си за това през цялото време. И много ми се иска.

— Да ти се иска не е равносилно на това да си влюбен, а туй е въпросът, който трябва да си зададеш. Влюбена ли си?

Тя се вгледа в тези пъстро зелени очи, които бяха съзрели всичко, и на устата ѝ се появи думичката „да“, само за да бъде прехапана, преди да излети. Истината, която се бе опитвала толкова много да скрие от себе си, повече не можеше да бъде задържана. Някъде по дългия път, без самата тя да знае къде точно се бе случило, нейната детинска обич към Даш Кугън се бе превърнала в любовта на една жена. Съзнанието за това бе и старо, и ново, чудесно и ужасно. Не можеше да срещне погледа му, затова гледаше периферията на стетсъна му, малко над ухото му.

— Не съм влюбена в Скот — рече тя толкова тихо, че едва долови собствения си глас.

— Тогава всичко е наред.

— А ти беше ли влюбен в Лайза, когато спа с нея? Влюбен ли си във всичките тези жени, чиито грим остава размазан по мивката в банята ти?

— Това е друга работа.

Отчаяна, тя се извърна от него.

— Отивам си у дома.

— Хани, наистина е друга работа.

Тя се обърна и го погледна, но този път той не бе в състояние да срещне погледа ѝ. Прокашля се.

— Аз съм изхабен, що се отнася до жените. Но при теб не е същото. Ти си млада. За теб всичко е ново.

Отговорът ѝ бе равнодушен.

— Не съм млада още от шестгодишна, когато изгубих единствения човек, който някога ме е обичал.

— Но няма да намериш любов и в леглото на някой непознат.

— След като не успявам да я намеря на друго място, май си струва поне да опитам. — Тя мушна ръка в джоба си и извади ключовете на колата, ядосана на себе си, че думите ѝ прозвучаха толкова самосъжалително.

— Хани...

— Остави — и тя тръгна към колата си.

— Ако все още искаш да направиш малко лимонада, няма да имам нищо против.

Тя погледна ключовете в ръката си, прииска ѝ се да заплаче.

— По-добре да си вървя. Имам да свърша това-онова.

За първи път, откакто се познаваха, си тръгваше тя. И като се обърна, тя видя, че го бе изненадала.

— Купила си си нови дрехи.

— Излизахме няколко пъти на пазар с Лиз. Тя ще ме преобразява.

Кой знае защо тези думи отново разпалиха гнева му и пъстро зелените му очи станаха твърди като кремък.

— В начина ти на живот и на обличане няма нищо лошо.

— Е, време беше, това е всичко.

Когато седна зад волана, той задържа вратата отворена.

— Искаш ли да дойдеш с мен в Барстоу в петък? Един приятел иска ми покаже състезателните коне, които отглежда.

— С Лиз отиваме за една седмица в Голдън Доор.

Той я погледна с неразбиращ поглед.

— Това е балнеоложки курорт.

Едно мускулче заигра по челюстта му и той пусна вратата.

— Е, сигурен съм, че не би искала да изпуснеш такова интелектуално изживяване.

Тя запали двигателя. Подкара бързо по алеята и от гумите на колата изхвърчаха дребни камъчета.

Той стоя пред къщата, докато облачето прах, подобно на петльова опашка, не изчезна от хоризонта. Курорт. Какво, по дяволите, ѝ бе хрумнало на Лиз да я води на такова място? Та тя бе още хлапе. По-малка и от грахово зърно. По-малка дори от дъщеря му.

А като си помисли за това как ляга в леглото с някой млад жребец хубавеляк, направо се изпълваше от ярост.

Обърна се и zakрачи бавно към конюшните. Повтаряше си, че бе нормално да се опитва да я защити. През последните три години бе най-близко до онова, което би бил баща ѝ, и не искаше да я види наранена.

Това бе причината да е разстроен. *Обичаше я.* Беше упорита, крехка и забавна. Имаше страхотно самочувствие и бе най-благородната личност, която познаваше. Виж само начина, по който се отнася с тази банда паразити, която наричаше свое семейство. А беше и умна. По дяволите, умна бе! Добросърдечна и весела, винаги вярваща, че в края на всяка дъждовна дъга висят по три гърнета злато. Ала оптимистичната ѝ натура я правеше и уязвима. Той не бе забравил за болезнения ѝ провал с онзи негодник Ерик Дилън и тъкмо затова не искаше тя да скочи в леглото на първия млад жребец, който се мернеше пред очите ѝ.

Е, ако момчето бе порядъчно, някой, който наистина да я обича, а не да се стреми само да запише поредната бройка от средите на известните личности, тогава щеше да се чувства по-различно. Ако се влюбеше в някой порядъчен младеж, който би се държал добре с нея, тогава той щеше да...

Щеше да му размаже физиономията на кучия син!

Обзе го силното желание да пийне. Свали шапката си и с ръкав обърса потта от челото си. Току-що бе навършил четирийсет и три години. Имаше три бивши съпруги и две деца. През живота си бе изгубил повече пари, отколкото мнозинството хора си мечтаеха да спечелят. Животът му бе предложил повторна възможност, когато спря да пие, но, що се отнасяше до жените, в душата му винаги оставаше онази празнота, която се бе образувала, когато като дете го местеха от едно семейство в друго. Не можеше да обича така, както го правеха

другите мъже. Жените изискваха от мъжете близост и вяръност, неща, които той се бе убедил с годините, че не можеше да им даде.

Отвратен, отново нахлупи шапката си. Тя бе едно досадно термитче, което си прогризваше пътя в душата му троха по троха. Не можеше обаче да отрече, че това го подмладяваше. Тя му вдъхваше вярата, че животът има какво още да предложи. И той я *желаеше!* По дяволите, колко силно я желаеше! Но по-скоро би си пуснал куршум в черепа, отколкото да нарани това малко момиченце.

— Лили, скъпа!

Ерик гледаше как Гай Изабела се провира през гъстака от дълги сребърни ленти, които висяха от големите, напълнени с хелий червено-черни балони, които висяха от високия свод на дома му в Бел Еър. Безупречен във вечерното си облекло, той се усмихна на Лили и погледна с неудоволствие Ерик. Очевидно смокингът на Ерик не си отиваше с брадясалото му лице.

Когато застанеше до баща си, Лили сякаш разцъфваше. Тя го прегърна и го целуна по бузата.

— Здравсти, тате. Честит рожден ден!

— Благодаря ти, ангелче. — Макар да говореше с дъщеря си, вниманието му все още бе привлечено от Ерик.

— Татко, това е Ерик Дилън. Ерик, запознай се с баща ми.

— Сър. — Ерик внимателно скри презрението си, докато се ръкуваше с Изабела.

Русокоси и по момчешки хубави, Гай Изабела и Райън О'Нийл бяха се борили за едни и същи роли през по-голямата част на седемдесетте години. Но О'Нийл бе по-добър актьор и, доколкото Ерик бе подочул, Гай го ненавиждаше люто още от филма „Любовна история“.

Гай Изабела олицетворяваше всичко онова, което Ерик мразеше у филмовите актьори. Беше просто едно хубаво лице, нищо повече. Говореше се освен това, че имал проблеми с алкохола, макар това да не бе нищо повече от един слух, още повече, че Ерик бе дочул, че бил побъркан на тема здраве. Най-лошият му грях, според Ерик, бе професионалният му мързел. Очевидно Изабела не смяташе, че трябва да усъвършенства занаята си, а и сега, след като приближаваше

петдесетте и не бе вече в състояние да играе простодушни младежи, все по-трудно му ставаше да си намира роли.

— Гледах онзи твой шпионски филм — обърна се към него Изабела. — Прекалено модернистичен за моя вкус, но ти се справи доста добре. Разбирам, че сега се снимаш в нов филм.

Снизходителният тон на Изабела го предизвика. С какво право даваше оценки за играта му тази застаряваща маймуна! Но се сдържа заради Лили.

— Свършваме снимките следващата седмица. И този филм е модернистичен.

— Много жалко.

Ерик се обърна да огледа къщата. Бе в стила на средиземноморска вила със силно мароканско влияние, което показваше, че е била построена през двайсетте години. Вътре бе мрачно и лъхаше на богатство. Можеше да си представи как онези вампири от немите филми биха се чувствали у дома си с тези тесни, цветни прозорци, вратите с арки и кованата решетка на камината. На пода на всекидневната бе проснат безценен персийски килим, креслата, изработени по поръчка, бяха тапицирани с леопардови кожи, а върху лавицата над камината бе поставен старинен самовар. Идеално място за човек, с комплекса да се прави на Рудолф Валентино.

Изабела все още гледаше с неодобрение небръснатите бузи на Ерик. Одеколонът му ухаеше силно на мускус, чийто аромат се смесваше с дъха на уискито в тежката кристална чаша, която държеше.

— Ще ти кажа какво ми харесва, Дилън. Телевизионното шоу, в което участваш. Моите хора се опитват да съчинят нещо подобно за мен, но човек трябва да разполага с подобно необикновено хлапе.

— Трудно е да бъде повторена Хани.

— Дяволски добра е. Хваща те право тук, ако разбираш какво искам да кажа. Право за сърцето.

— Разбирам какво искате да кажете.

Най-сетне Изабела насочи вниманието си към Лили, която бе облечена в бледо малинена копринена рокля и носеше асиметрична сребърна огърлица.

— Е, как е майка ти, котенце?

Лили го информира за последните новини от Монтевидео, където пастрокът ѝ бе посланик, докато Ерик оглеждаше събралите се.

Бе обичайната стара холивудска тълпа, съставена от мегазвезди от петдесетте и шейсетте години, от бивши ръководители на студията и импресарии. Всичките — дълбоко уважавани знаменитости. Ако не бе Лили, и под оръжие не можеха да го принудят да дойде тук.

Тази вечер излизаха за трети път, а той дори още не я бе целунал. Не защото не я желаше или се отегчаваше, а защото страшно му харесваше да е с нея. За него бе новост една жена да го привлича едновременно и физически, и интелектуално.

С Лили имаха толкова общи неща! И двамата бяха израсли в охолство. Тя познаваше изкуството и литературата, разбираше страстта му към актьорската игра. Трудно можеше да се устои на комбинацията ѝ от красота и ум, на отчужденост и чувственост. И нещо още по-важно, тя притежаваше някакъв светски ореол, който му помагаше да се държи свободно с нея, вместо да се безпокои дали няма някак си да я обиди.

— Нали е чудесен? — рече тя, когато баща ѝ ги остави, за да поздрави другите си гости.

— Да, личност е.

— Повечето разведени мъже биха оставили дъщерите си на бившите си съпруги, но майка ми никога не е изразявала силни майчински чувства, затова ме отгледа той. Може да е странно, но донякъде ми напомняш за него.

Ерик бръкна за цигарите си, без да коментира думите ѝ. Отношението на Лили към баща ѝ бе единственият ѝ недостатък, но той не можеше да не се възхити на синовната ѝ вярогност.

— Разбира се, ти си тъмнокос, а той е рус — продължи тя. — Но и двамата принадлежите към групата на гръцките богове. — Тя си взе чаша шампанско от подноса на един минаващ сервитьор и му се усмихна палаво. — Не се главозамайвай, но и двамата притежавате — не знам как да се изразя — някакъв ореол, или нещо от този сорт. — Тя бръкна с показалец в чашата шампанско и го облиза. — О, извинявай, тук не бива да пушиш.

Той се огледа раздразнен и видя, че никой не пушеше. Спомни си, че Изабела бе побъркан на тема здраве.

— Тогава нека излезем навън. Пуши ми се.

Тя го поведе по облицования с варовик под на антрето в задната част на къщата.

— Пушиш прекалено много.

— Ще оставя цигарите веднага щом свършат снимките.

Той вдигна поглед към тавана с орнаменти на баклавички.

— Откога живее тук баща ти?

— Купи къщата веднага след като се ожени за майка ми. Била е на Луис Майър или на Кинг Видор. Никой не се сеца на кого от двамата.

— Доста необичайна къща да отраснеш в нея.

— Така е.

Преведе го през кухнята, където кимна разсеяно на кухненската помощничка, и го изведе през задната врата. Склонът, покрит с тучна растителност, се издигаше стръмно нагоре в дъното на градината. В шестоъгълния фонтан, облицован в синьо-жълти плочки, тихичко шумолеше вода. Той долови уханието на евкалипт и на рози, както и мириса на хлор.

— Искам да ти покажа нещо — прошепна Лили, макар наоколо да нямаше никой.

Той запали цигарата си.

Тя затанцува пред него по извитата пътечка, която следваше стената на къщата, сребристорусата ѝ коса се развяваше, а полата се увиваше около дългите ѝ нозе. Възбуди се само като я гледаше. Бе красива, но не и крехка. И в никой случай не бе олицетворение на самата невинност.

Скрити в терена светлини осветяваха меко покритите с листа клони на магнолиевите и маслинови дръвчета, покрай които минаваха. Когато склонът стана още по-стръмен и червеният покрив на къщата изчезна от ползрението им, тя се обърна и го хвана за ръка. Завиха и пред тях се появи друга къща — малко копие на дома на Снежанка от „Снежанка и седемте джуджета“.

Той се засмя тихо.

— Не мога да повярвам. Твоя ли бе?

— Идеалната къща играчка за едно холивудско дете. Татко я построи за мен, когато се разведе с мама. Предполагам, че бе нещо като утешителна награда.

Приказната къщичка бе отчасти облицована с дърво, отчасти — измазана, но в мазилката имаше петна, от които нарочно се подаваха

червени тухли. По фасадата ѝ имаше ромбовидни прозорчета с дървени жалузи.

— В саксията на прозореца растеше здравец — рече тя, пусна ръката му и се изкачи до къщичката. — Татко и аз го садяхме всяка година. — Тя вдигна резето на двойната дървена врата, пантите изскърцаха. — Повечето от оригиналните мебели ги няма, сега къщата се използва главно за склад. Ще трябва да се наведеш.

Ерик дръпна за последно от цигарата си и я хвърли. Приведе се и влезе в къщичката. Главата му опираше в тавана, въпреки че не се бе изправил напълно.

— Дай ми кибрита си.

Той ѝ го подаде и я чу, че отива някъде. Минаха няколко секунди и сетне помещението се изпълни с трепкащата, кехлибарена светлина на двете свещи, които тя бе запалила върху лавицата на миниатюрната каменна камина.

Когато се огледа, той изумен поклати глава.

— Не мога да повярвам, че нещо такова може да съществува.

— Нали е чудесно?

Таванът на къщата играчка бе с гредоред и наклонен, достатъчно висок, за да може да се изправи в средата, но доста нисък в краищата. Върху колоритния стенопис лудуваха феи, самодиви, горски същества. Дори кутиите с химикали и бои, както и грижливо подредените възглавници за верандата, не разваляха очарованието на къщурката.

— Малко е мухлясало, но татко все пак я поддържа. Знае, че ще го убия, ако ѝ се случи нещо.

Не можеше да откъсне очи от нея. В светло малинената си вечерна рокля, с платиненорусата си коса и изящните си черти, тя изглеждаше тъй очарователна, като образите на стенописа.

Тя взе една възглавница от купа на пода. Потъна в нея и се облегна на останалите.

— Прекалено си едър за тази къща. Момчетата, които водех тук, бяха много по-дребни.

Той приседна на друга възглавница до нея и разхлаби папийонката си.

— Много ли бяха?

— Само двамина. Единият живееше в съседната къща и бе отегчителен. Искаше само да мести столовете насам-натам и да гради

крепости.

В тона ѝ се прокрадна дрезгав, прелъстителен оттенък, който го заинтригува. Обърна ръката ѝ с дланта нагоре в скута ѝ и очерта кръгче с нокътя на пръста си.

— А другият?

— Уф! Това би трябвало да е Паоло. — Тя се облегна назад със затворени очи. — Баща му бе нашият градинар.

— Разбирам.

Гърлото му пресъхна и той разбра, че повече не можеше да ѝ устои.

— И какво правихте двамата?

— Ами използвай въображението си.

— Мисля — рече той, докато я галеше с пръсти, — че сте били палави.

— Играехме си. — Тя пое дълбоко дъх, докато той галеше дланта ѝ. — Преструвахме се.

Той се наведе напред и леко целуна угълчето на устните ѝ.

— И на какво?

С връхчето на езика си тя облиза мястото, което той току-що бе целунал.

— Ъ-ъ-ъ... на обичайните за деца игри.

— Като? — Пръстът му премина по китката ѝ и пое нагоре по ръката.

— Страхувах се да не ми сложат инжекция. Паоло ми каза, че може да ме оправи и да не се налага да ходя на лекар.

— Стилът на това момче ми харесва.

— Знаех какво прави, разбира се, но се преструвах, че не знам. — Тя затаи дъх, когато ръката му пое по крака ѝ и се мушна под ръба на полата. — Беше доста смешно.

— Но и възбуждащо.

— Разбира се — определено възбуждащо.

Той поглади крака ѝ през блестящия чорап, постепенно премествайки ръката си нагоре, докато палецът му не стигна до малката вдлъбнатинка зад коляното ѝ.

— Аз също обичам да си играя.

— Да, знам.

Погали бедрото ѝ и потрепери от напрежение, когато докосна голата ѝ кожа. Би трябвало да се сети, че тя не би носила нещо тъй обикновено като чорапогащник.

— Още ли мразиш лекарите? — попита той.

— Не са от любимците ми. — При лекия натиск на дланта му краката ѝ се разтвориха. От вътрешната им страна бедрата ѝ бяха стегнати и топли.

— Ами ако се разболееш?

— Аз... аз рядко боледувам.

Тя задиша тежко, когато палецът му я погали през бикините ѝ.

— Откъде да знам — рече той. — Виждаш ми се топла.

— Така ли? — промълви тя, останала почти бездиханна.

— Може би имаш треска. Най-добре да проверя.

Пръстът му се плъзна между краката ѝ и тя лекичко изстена.

— Тъй си и мислех.

— Какво?

— Гориш.

— Да.

От ласката му тя се изви настрани.

На светлината на свещите устните ѝ бяха разтворени, а лицето ѝ бе почервено. Самият той изгаряше от възбуда, като си помисли как я бе възбудила сладката перверзия на спомена за онази фантазия. За него жените никога не бяха били нещо повече от лекарство, което можеше да си купиш от която и да е аптека, лекарство, което вземаш вечер с надеждата, че на утрешния ден ще се почувстваш по-добре. Никога не се бе грижил за задоволяването на партньорките си, мислеше само за своето, но сега искаше да види как Лили се разтърсва от допира му и знаеше, че собственото му задоволяване не би било пълно без нейното.

— Боя се, че ще трябва да ги сваля.

Не срещна никаква съпротива, когато сваляше бикините ѝ. Сетне докосна гърдата ѝ през роклята. Тя изстена и челото ѝ се сбърчи, сякаш бе разстроена от нещо, но не отдръпна гърдата си и затова той не престана.

— Пулсът ти е ускорен — рече той.

Тя не отвърна.

Намери опипом ципа на гърба на роклята ѝ. Свлече я надолу и сетне свали сутиена ѝ.

Бе полулегнала, гола, с изключение на бляскащите ѝ чорапи и светло малиновата ѝ рокля, навита около кръста ѝ, с вдигнати колене, с разтворени крака — почти в позата на проститутка. Той погали гърдта ѝ и леко стисна зърното. Тя издаде дълбок, гърлен, почти животински стон, едва ли не зов за помощ и в същото време повдигна таза си нагоре, когато той я погали по-долу, подканвайки го да навлезе по-дълбоко.

Смесицата от противоречиви емоции, които тя излъчваше, го безпокоеше, но в същото време го възбуждаше толкова силно, че почти не смогваше да се сдържи. Стоновете ѝ станаха съвсем гърлени, а изпод клепките ѝ потекоха сълзи.

Разтревожен, той се отдръпна назад, но тя заби пръсти в мускула на ръката му и го притегли към себе си. Продължи да я гали, а по ризата му изби пот. Тялото му настояваше да получи облекчение, но той се бе отдръпнал назад и наблюдаваше обезпокоителната смесица, изписана върху лицето ѝ: удоволствие и болка, трескава възбуда и тревожеща мъка. Страстта ѝ навлажни ръката му, дишането му отекуваше силно в омагьосания интериор на къщичката, докато тя омекваше в ръцете му.

— Лили, какво има?

Никога не бе виждал жена да реагира така нещастно на правенето на любов.

След като тя не му отговори, той тихичко и напевно ѝ рече:

— Всичко е наред. Всичко ще бъде добре.

Сетне, когато ръката ѝ задърпа ципа на панталоните му, реши, че си въобразяваше мъката ѝ. След като го освободи, тя стисна двата края на папийонката му в юмруци и притегли устните му към своите, предлагайки езика си. Гали го, докато той не изгуби и последната капчица разум.

Бръкна в джоба си и потърси найлоновото пакетче, без което не ходеше никъде, но когато го извади и го поднесе към устните си да го разкъса със зъби и с треперещата си ръка, тя го отблъсна.

— Не. Искам да те чувствам.

Премести тежестта на тялото си и се наведе върху него.

Бе отишъл твърде далеч, за да обърне внимание на тревогата, която звънтеше в съзнанието му, и чак след като се освободи в нея, почувства хладните тръпки на предчувствието. Бе го привлякла, защото изглеждаше тъй силна, но сега вече не бе много сигурен в това.

Тя загриза ухото му, а сетне настоя да изтича до къщата и да открадне храна за двама им от кухнята. Не след дълго и двамата се кикотеха, докато похапваха омар и петифури, и предчувствията му се изпариха.

На следващия ден отидоха на концерт на Уинтън Марсалис, а след това той продължи да се среща с нея по няколко пъти седмично. Спореха за изкуството, споделяха общата страст по джаза, можеха да говорят с часове за театър. Само когато си лягаха заедно, нещо не вървеше както трябва. Дори когато Лили настояваше да я доведе до оргазъм, тя сякаш го мразеше за това. Той знаеше, че вината бе негова. Бе лош любовник. Твърде дълго бе използвал жените и нямаше представа как да не бъде егоист.

Удвой усилията си, за да е сигурен, че бе задоволена, галеше гърба ѝ, целуваше всяка частица от тялото ѝ, галеше я, докато тя не започнеше да го моли да я облекчи, но нещастieto ѝ не намаляваше. Искаше да говори с нея по този проблем, но не знаеше как, и тогава разбра, че можеше да разговаря с Лили на всякакви теми, с изключение на най-интимните, които всъщност имаха значение.

Когато лятото преваля в есен и нещата не се подобриха, той вече знаеше, че трябваше да сложи край.

Докато умуваше как да го направи, една ранна октомврийска вечер тя се появи неочаквано у дома му; току-що се бе върнал от студиото. Наля две чаши вино и ѝ подаде едната. Тя отпи. Той отново забеляза изгризаните ѝ до кръв нокти.

— Ерик, бременна съм.

Взря се в нея, а по гърба му пробягаха ледените тръпки на страха.

— Това майтап ли е?

— Де да беше — рече горчиво тя.

Той си спомни онази първа нощ в къщичката играчка, когато и двамата не бяха използвали предпазни средства и стомахът му се сви.

Глупак. Какъв проклет глупак!

Тя се вгледа в чашата си.

— Аз... утре имам насрочен час за аборта.

В момента, в който думите ѝ нахлуха в съзнанието му, яростта му избухна.

— Не!

— Ерик...

— Не, по дяволите! — Столчето на чашата се строши и остана в ръката му.

Тя го погледна нещастна, светлосивите ѝ очи бяха плувнали в сълзи.

— Няма друг начин. Не искам да имам дете.

— Да, ама имаш! — Той запрати чашата в ъгъла на стаята, където тя се пръсна на парченца, които се разлетяха във всички посоки. — *Ние* го имаме и няма да има никакъв аборт.

— Но...

Виждаше, че я плаши и се опита да успокои дишането си. Остави настрана чашата ѝ и я хвана за ръцете.

— Ще се оженим, Лили. Подобни неща са се случвали и друг път.

— Аз... аз те обичам, Ерик, но не мисля, че от мен би излязла добра съпруга.

Той се опита да се засмее.

— Ето още едно нещо, по което си приличаме. И аз не смятам, че от мен ще излезе добър съпруг.

Развълнувана, тя се усмихна. Той я притегли в обятията си, стиснал силно очи и започна да ѝ дава обещания, обещания за рози и за слънце, за маргаритки и лунни лъчи, за всичко, което му идваше наум. Нямахше подобни намерения, но това бе без всякакво значение. Тя трябваше да се омъжи за него, защото, независимо на каква цена, той не можеше да поеме отговорността за смъртта на още едно невинно същество.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Интериор. Всекидневната на ранчото. През деня.

Даш и Елионор са застанали по средата на стаята, изразженията им са войнствени.

Елионор: Не изпитвам никакво уважение към теб. Знаеш го, нали така?

Даш: Май си го споменавала и преди.

Елионор: Възхищавам се от образовани и фини мъже. От истински джентълмени.

Даш: Не забравяй — с вратовръзки.

Елионор: Какво имаш предвид?

Даш: Последния път, като говорехме, ти каза, че не можеш да уважаващ човек, който е умрял, без да е облечен в костюм и с вратовръзка.

Елионор: Никога не съм казвала такова нещо. Просто изтъкнах, че не мога да уважавам човек, който не притежава вратовръзка, камо ли да носи такава.

Даш: Имам една.

Елионор: Но на нея е щампосана мадама, която танцува хула-хоп.

Даш: Само ако я гледаш точно отпред. Отстрани повече прилича на картинка на фламинго.

Елионор: Предавам се.

Даш: Та, значи казваш, че отношенията ни са предречени, така ли?

Елионор: Абсолютно.

Даш: И няма никаква надежда.

Елионор: Ни най-малка.

Даш: Защото сме толкова различни?

Елионор: Като два полюса.

Даш (пристъпва към нея): Тогава защо ми се прииска да те целуна?

Елионор: Защото си един груб, безпринципен каубой.

Даш: Така ли? Тогава защо на теб ти се иска да отвърнеш на целувката ми?

Елионор: Защото... защото съм луда по теб.

Прегръщат се и дълго се целуват. Вратата се отваря с трясък и вътре нахлува Джейни.

Джейни: Знаех си аз! Пак го правите. Престанете! Спрете!

Даш (все още прегърнал Елионор): Аз пък си мислех, че още си лакираш ноктите за онзи образ Боби.

Джейни: Името му е Робърт, а вие двамата трябва да се засрамите.

Даш: Не виждам защо.

Джейни: Тя просто те използва. Откакто Блейк замина във военновъздушните сили, тя ти увисна на врата като воденичен камък. Страхува се, че ще остарее и ще свърши сама. Страхува се, че...

Даш (отдръпва се от Елионор, за да се изправи срещу Джейни): Стига, Джейн Мери.

Джейни: В мига, в който се обърнеш, тя ти се надсмива. Чувала съм я, тате. Прави те за смях пред цял Ню Йорк, когато говори по телефона с приятелите си там.

Елионор (едновременно с Даш): Джейни, това не е вярно.

Даш (едновременно с Елионор): Марш обратно вкъщи.

Джейни ги изглежда войнствено и сетне изтичва навън от къщата. Даш и Елионор гледат към вратата.

Елионор (тихо): И ето я най-сериозната причина, поради която нашите отношения нямат никакъв шанс.

Когато снимките на сцената свършиха, Хани отиде зад камерите да си вземе сценария, издърпвайки ластичето, с което бе привързана конската ѝ опашка, и разтърквайки темето си с пръсти. Бе отказала да отрежат отново косата ѝ и продуцентите най-сетне се бяха съгласили Джейни да носи конска опашка, но бяха накарали Евелин да пристяга косата ѝ толкова силно назад, че понякога Хани получаваше главоболие. Но въпреки това си струваше. В петте месеца, които бяха минали от плажния прием на Лиз, косата ѝ бе пораснала толкова, че вече стигаше до раменете ѝ.

Докато я разрошваше с пръсти, тя видя как Лиз и Даш, които още бяха на снимачната площадка, продължаваха да разговарят. Загриза я ревност. Бяха на една и съща възраст, някога бяха били любовници. Ами ако двамината ѝ най-близки бяха решили да се върнат към старата си връзка?

Един от асистентите се намеси в разговора им на четири очи и каза на Даш, че го търсели по телефона. Лиз дойде при нея и Хани забеляза, че червилото се бе размазало в единия ъгъл на устата ѝ. Извърна поглед.

— Разгледа ли онзи каталог от бутика, който ти оставих в гримьорната тази сутрин? — попита Лиз, докато вземаше шишето с минерална вода. — Предлагат великолепни колани.

Лиз бе най-добрата приятелка, която имаше, и Хани решително потисна ревността си.

— Бих искала да спреш да ме изкушаваш. Превръщаш ме в магазинохоличка.

— Глупости! Просто наваксваш изгубеното време. — Лиз си пийна, вдигнала бутилката така грациозно, сякаш пиеше амброзия.

— Дрехите започват да се превръщат в мания — въздъхна Хани. — От месеци вече чета всяко модно списание, до което се докопам. Снощи заспах, сънувайки онази нова, кораловочервена копринена пола, която купих — тъжно въздъхна тя. — Чета списание „Мис“ и знам, че женствеността е капан, но изглежда нищо не мога да направя.

— Просто се опитваш да откриеш равновесието си.

— *Равновесие* ли? Това е най-щуравото нещо, което някога съм правила. За пръв път в живота си престанах да се уважавам.

— Хани, независимо от анатомията ти, ти си раснала повече като момче, отколкото като момиче. А сега просто се опитваш да се преоткриеш като жена. Рано или късно ще успееш да събереш в едно всичките части на личността си. Просто още не си готова. А докато се приготвиш... — Тя вдигна бутилката минерална вода като за тост: — ... пазарувай до дупка!

Ухилена, излезе от гримьорната ѝ.

Хани взе сценария си и го напъха в чантичката си в цвят каки, украсена с ярки червени макове. Знаеше, че Даш бе причината за маниакалното ѝ отношение към външния ѝ вид, но опитите ѝ да го накара да погледне на нея като на жена безрадостно пропадаха. Ако не

друго, отношението му бе станало още по-бащинско, сърдеше се, пухтеше и се мръщеше на всичко, което тя правеше. Независимо колко силно се стараше, не успяваше да му се хареса. А и това, че пет дни в седмицата играеше Джейн Мери, изобщо не помагаше. Ролята, която навремето така ѝ беше паснала, вече бе започнала да се изчерпва.

Тя се обърна, за да напусне сцената, когато чифт пръсти се забиха в ребрата на гърба ѝ.

— По дяволите, Тод!

— Здравсти, красавице! Искаш ли да порепетираме някоя и друга реплика?

Хани изгледа свирепо Тод Майърс, шестнайсетгодишният актьор, който играеше ролята на новия приятел на Джейни — Робърт. Бяха го избрали заради типичните му, зализани американски черти: кафяви очи и коса, закръглени бузи, дребен на ръст, за да не изглежда прекалено едър до нея. Но зад тази фасада се криеше едно егоистично изчадие. И въпреки това, като имаше предвид проблемите със собственото си поведение, тя нямаше сърце да се нахвърли връз него.

— Днес смятах да не обядвам. Трябва да пиша домашно по психология и отивам в гримьорната си да го довърша.

— Не виждам защо някой, който печели колкото тебе, трябва да си губи времето с някакъв си колеж.

— Обучението е задочно. И го карам, откакто завърших гимназия. Обичам да научавам разни неща. И на теб няма да ти навреди, ако прекарваш малко повече време с учебниците.

— Все едно ми говори моята старица — рече с отвращение той.

— Би трябвало да я послушаш.

— Да, да, има си хас. — Той разпери ръце и се закълчи. — Е, готова ли си за нашата голяма любовна сцена този следобед?

— Това не е любовна сцена. Просто една целувка. И, кълна се, Тод, ако се опиташ отново да ме изиграеш... — Тя остави заплахата ѝ да виси във въздуха.

— Няма, ако ми обещаеш да излезем този уикенд. Един мой приятел дава коледен прием. Ще има сума *трева*, а може би и кокаин. Опитвала ли си някога кока? Вземаш една цигара и я напръскваш с...

— Не вземам наркотици и няма да изляза с теб.

— Значи още си влюбена в този задник Ерик Дилън, така ли? Чух как си се увъртала около него. Бас ловя, че всяка вечер заспиваш

със сълзи на очи, след като той се ожени и си чука собствената дъртачка.

Тя му се усмихна сладко.

— Някой да ти е казал, че си чудесно оправдание за едно справедливо убийство?

Лицето му помръкна.

— Трябва да бъдеш добра с мен, Хани. Инак ще кажа на всички, че рожденият ден, който ще отпразнуваш утре, няма да е седемнайсетият, както всички си мислят, а осемнайсетият.

— Двайсетият е, Тод.

— Така де — присмя й се той.

Тя се предаде. Лъжата на Рос бе тъй общоприета, че малцина вярваха на истината, дори и когато им размахваше шофьорската си книжка. През последните шест месеца лицето й се бе появило върху кориците на половин дузина тийнейджърски списания из цялата страна по повод петнайсетгодишния рожден ден на Джейни. Случаят получи почти толкова внимание, колкото новият албум на Майкъл Джексън „Трилър“.

Тя остави Тод и се запъти към гримьорната си да поработи върху домашното си по психология. Когато се появи, две от сценаристките спряха да си шушукат и я погледнаха многозначително. Ако бе преди време, щеше да ги заподозре, че й кроят някакъв заговор, но сега вече знаеше, че бяха част от изненадата, която екипът и актьорите бяха подготвили за рождения й ден. Побъбри с тях няколко минути, а когато си тръгна, се сети за онова време, когато сценаристите бяха за нея като божества. С това се свърши, когато станаха приятели с Даш.

За разлика от семейството й, екипът нямаше да забрави за рождения й ден. Миналата година я бяха изненадали с подвързан с кожа том, в който бяха събрани всички сценарии на „Шоуто на Даш Кугън“. Бе дълбоко трогната, но би дала всичко семейството й да се бе сетило за празника поне веднъж. Щеше да оцени жеста, дори да й бяха поднесли само поздравителна картичка.

Даш се появи иззад ъгъла на коридора, вървеше бавно и изглеждаше разстроен.

— Какво има?

— Току-що ми се обади Уонда. Винаги успява да ме подлуди.

Тя си мислеше, че когато хората се развеждаха, преставаха да присъстват в живота на другия, но Даш изглежда винаги бе в състояние да разговаря с първата си бивша съпруга. Разбира се, имаха общи деца и това правеше нещата по-различни, но след като синът им бе на двацет и четири години, а дъщерята — на двацет и две, тя не можеше да си представи за какво още можеха да си говорят. Най-общо казано, тя се опитваше да не мисли за децата му, особено след като и двете бяха по-големи от самата нея.

— Нали ми бе казал, че Уонда се е омъжила отново?

— Преди сума време. За мъж на име Едуард Риджуей. Не Ед, моля ти се, а Едуард.

— И защо те безпокои толкова често?

— От отмъстителност, предполагам. Смята, че още не е изравнила резултата. Обади ми се да ми съобщи, че Джош ще се жени в деня след Коледа.

— Но това е само след три седмици!

— Много мило от нейна страна, че ми съобщи за сватбата на сина ми, не мислиш ли? И сега трябва да ходя до Тълса за сватбата. — Изглеждаше мрачен.

— Не искаш ли той да се жени?

— Двацет и четири годишен е. Предполагам, че си е негова работа, а и всяко действие, което би го откъснало от полата на Уонда, ще е добро за него. Просто не мога да понеса мисълта, че два дни ще ме води за носа. Като се ожених за нея, бе истинска малка сладурана, но с годините се превърна в баракуда. Не че я виня. Всичките ми мъжкарски изстъпления доста я засегнаха.

Той тръгна да си ходи, но се спря и бавно се обърна. Тя видя, че си бе наумил нещо, затова го погледна въпросително. Той мушна ръка в задния си джоб.

— Хани, не би ли искала... Няма значение. Кофти идея.

— Какво?

— Нищо. Просто аз... — Той пристъпи от крак на крак. — ... мислех си да те попитам дали не би искала да дойдеш с мен в Тълса за сватбата. Да влезеш в ролята на нещо като буфер. Но не очаквам да изоставиш семейството си тъкмо за Коледа.

Тя си помисли за Шантал, която мързелуваше и дебелееше от калпавата храна и телевизионните състезания, седнала до идиотския

си пастрок Бък. И за Гордън, който още не бе похващал четка. Помисли си за Софи, която прекарваше повече време в леглото, отколкото извън него и не искаше да спазва предписанията на лекаря. Възможността да бъде далеч от тях, при това заедно с Даш, бе най-добрият коледен подарък, който можеше да получи.

— Ще се радвам много да дойда с теб, Даш. Ще ми се отрази много добре, ако се махна за известно време.

Вечерта тя спусна колата по наклонения подход и я прибра в гаража на къщата им в Пасадина. В гаража бе тъмно; натисна бутона на осветлението, но изглежда крушката бе изгоряла и тя опипом намери вратата, която водеше към кухнята. Когато я отвори, се сепна от светлината на свещи.

— Честит рожден ден!

— Честит рожден ден, Хани!

Тя изумена видя, че цялото ѝ семейство бе наобиколило в полукръг кухненската маса. Софи се бе измъкнала от леглото, Бък бе навлякъл някаква спортна риза върху долната си фланела, Шантал бе изляла десетината кила, с които бе напълняла, в чифт тъмночервени панталони, а в стъклата на Гордъновите нови очила с телени рамки се отразяваха пламъчетата на двайсет свещи върху тортата за рождения ден.

Не бяха забравили. Най-сетне се бяха сетили за рождения ѝ ден. В очите ѝ запариха сълзи и тя усети как трупаното у нея с години негодувание се изпарява.

— О, господи... Тя е... — думите ѝ заседнаха в гърлото — красива е.

Всички се засмяха, дори и Софи се усмихна, защото тортата изобщо не бе красива. На три етажа, тя бе килната на една страна, неравномерно покрита със сметана, оцветена в най-грозния нюанс на синьо, което Хани изобщо не виждала. Но фактът, че я бяха направили за нея, че я бяха изпекли сами, я превръщаше в най-ценния подарък, който бе получавала някога.

— Аз не мога... не мога да повярвам, че сте направили това. — Мъчеше се да не заплаче.

— Е, разбира се, че я направихме — рече Шантал. — Нали имаш рожден ден?

Бяха избързали с един ден, но това бе без значение. Тя бе преизпълнена с обич, с радост и с почти болезненото чувство на благодарност.

Гордън посочи тортата:

— Аз я изпекох, Хани. Аз, само аз и самият аз.

— И аз помагах — намеси се Шантал.

— Всички помагахме — рече Бък, почесвайки се по корема като някой Дядо Коледа без брада. — Всички, освен Софи.

— Аз избрах цвета на сметаната — заяви обидено Софи.

Лицата им се мерзелееха пред нея — меки, красиви и обични на златистата светлина на трепкащите свещи. Прости всичките им недостатъци и знаеше, че бе постъпила правилно, загдето се държеше за тях. Те бяха *семејството* ѝ. Тя бе част от тях и те бяха част от нея и всеки един бе ценен за нея.

Гордън се хилеше като ученик, който крие някаква тайна. Бузите на Софи бяха хлътнали в разсеяна усмивка, а сините очи на Шантал блестяха на светлината на свещите. Объркана от дълбочината на чувството си, Хани несъзнателно попипа бузите си.

— Вие всички... аз... — Опита се да им обясни какво изпитваше, но чувството бе прекалено силно и гърлото ѝ се сви.

— Хайде, Хани. Разрежи тортата!

— Разрежи я, Хани. Всички сме гладни.

Тя се засмя, когато Бък ѝ подаде големия нож и я побутна към тортата.

— Духни свещите!

— *Честит рожден ден, честит рожден ден...*

Тя духна свещите, смеейки се през сълзи. И отново се опита да изрази какво означаваше всичко това за нея.

— Толкова съм щастлива... аз...

— Разрежи я точно през средата — рече Гордън, насочвайки ръката ѝ. — Не бих искал да развалиш това мое произведение на изкуството.

По бузата ѝ се търколи сълза, когато положи ножа в средата на тортата.

— Това е чудесно. Толкова съм...

Тортата експлодира.

Изригнаха писъци от смях, ведно с разлетелите се във всички посоки парчета шоколад. По лицето ѝ полепнаха парчета торта, потече сметана — по лицето и по дрехите ѝ. По стената също бяха полепнали парчета, които бавно се плъзгаха надолу.

Всички се бяха отдръпнали от масата в синхрон, когато тя започна да реже тортата, и не бяха засегнати. Единствено тя бе пострадала.

Бък се държеше за стомаха. Смахът им стана още по-гръмогласен. Дори и Софи се присъедини към останалите.

— Видяхте ли лицето ѝ?

— Излъгахме те — викаше Шантал. — Идеята бе на Гордън. Гордън, толкова си умен!

— Нали ти казах, че ще стане — боботеше Гордън. — Нали ти казах! Виж ѝ косата!

Шантал пляскаше с ръце, докато обрисуваше изкуствеността на мъжа си.

— Гордън проби дупка в средата на тортата и напъха вътре целия този голям, надут балон. Докато го направим, спухахме три балона. Сетне намазахме цялата торта със сметана, за да не се разбере и когато ножът спуха балона...

Гърдите на Хани се вълнуваха силно; бе се отдръпнала назад и се бе вторачила в тях. Бяха се скупчили около съсипания ѝ празник като глутница чакали, които лакомо се тъпчеха на този банкет на злобата. Злобарството им я задушаваше. Ще ги остави, ще си събере багажа и никога повече няма да се върне.

— Охо, тя май е ядосана — подигра ѝ се Гордън. — Както винаги, няма да е арабийка.

— Нали ще си арабийка, Хани? — Шантал издаде напред долната си устна. — Толкова забавно беше. Нали няма да развалиш майтапа?

— Майната му — рече Бък. — Трябваше да се сетим за това.

— Не — рече тя с болезнен шепот, — ще бъда арабийка. Беше... беше страхотна шега. Наистина. По-добре... по-добре да ида да се измия.

Обърна се и изтича към задната част на къщата. От красивата ѝ копринена блуза и ленените ѝ панталони падаха парчета торта и

сметана. Болката в сърцето ѝ я задушаваше. Ще се премести. Ще ги остави и никога повече няма да се върне. Ще...

От гърлото ѝ се изтръгна сподавен стон. И какво? Кой щеше да заеме местата им? Не и Даш. Що се отнася до него, тя си строеше въздушни кули. Той би могъл да има всяка жена, която пожелаеше, защо ще поиска нея? Това семейство бе всичко, което притежаваше.

В съзнанието ѝ се появи потракването. Самотното трак-трак на едно призрачно влакче на ужасите, което със скърцане се изкачва нагоре. Затвори очи и се опита да заглуши гласа, който ѝ припомняше, че успехът ѝ, спечелените пари, красивите дрехи не биха могли да прикрият пълното отсъствие на обич, което гризеше душата ѝ.

„Черния гръм“ със скърцане се катереше нагоре. Но колкото и силно да се опитваше да си го представи, не можа да го накара да се изкачи до върха.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В деня след Коледа Хани и Даш излетяха за Тълса за сватбата на сина му. По време на полета размениха само по някоя приказка и тя го заподозря, че вече съжаляваше, задето я бе поканил. Трябваше да му каже, че не може да отиде, но го бе последвала както винаги, готова да се задоволи с каквито и да е трохи от обич, които той ѝ подхвърляше.

Но когато слезе от самолета, тя си каза, че каквото и да станеше, пак щеше да е по-добре, отколкото да прекара остатъка от празниците със семейството си. Дори празненството по случай рождения ѝ ден, което организираха екипът и актьорите от шоуто преди три седмици, не успя да притъпи болката от случилото се. От тогава насетне тя прекарваше повечето от времето у дома, усамотена в спалнята си.

Летището в Тълса бе претъпкано от туристи. Мнозина от тях разпознаваха Даш, което не бе никак трудно с неговия висок ръст, стетсъна и старото му кожено яке. Тя вървеше напълно неизвестна до него. Поради големите слънчеви очила и косата ѝ, която падаше разбъркана и секси върху раменете ѝ, никой в тълпата не можеше да разпознае в нея онзи момчурляк Джейни Джоунс.

Нарочно бе подбрала облеклото си, не само защото бе в пълно противоречие с премяната на Джейни, но и защото знаеше, че той няма да го хареса. Прекалено широк, мек, златистокафяв пуловер висеше на раменете ѝ. Носеше го в комбинация с тесни, черни, кожени панталони, с колан от златни халки, който си отиваше със златните халки на ушите ѝ и с миниатюрните ѝ, ниски черни обувки с бронзови ромбчета, апликирани на бомбетата. Бе праметнала през ръка кожено яке, което довършваше целия ансамбъл — едновременно и секси, и доста скъп.

Както и трябваше да се очаква, Даш се намръщи като я видя на летището в Л. А.

— Не виждам защо трябва да се обличаш така. Тези гащи са прекалено тесни.

— Съжалявам, тате — подигра му се тя.

— Не съм ти баща!

— Тогава престани да се правиш на такъв.

Той я изгледа свирепо и се обърна.

Туристите се скупчиха около него.

— Много ни харесва шоуто ви, мистър Кугън.

— Мога ли да получа автограф за дъщеря си? Иска да стане артистка като порасне. Е, сега е само на осем години, но...

— Ама и тази Джейни много ни харесва. И в истинския живот ли е такова дяволче?

Даш погледна през рамо Хани, която се бе отдръпнала настрани и привличаше своя дял внимание от страна на неколцина мъже, без да бъде знаменитост.

— Същото дяволче е.

По-късно, когато се настаниха във взетата под наем кола, той продължи да я гълчи.

— Не разбирам защо не си облече нещо порядъчно. Всички те заглеждат, като че си някаква... Не знам.

— Като че съм момичето на месеца в „Плейбой“?

Той включи линкълна на скорост и не й отговори.

Сватбата бе насрочена за седем вечерта същия ден. Настаниха се в хотела, където щеше да се състои приемът. Хани видя, че Даш им бе запазил отделни стаи на различни етажи, сякаш ако стеите им бяха наблизно, щеше да прихване някаква зараза. След като оставиха багажа си, поеха към дома на Уонда Риджуей.

Търъбред Ейкърс бе един от новите, модни квартали на Тълса. Докато преминаваха под колонадата на входа, Хани забеляза, че всички улици носеха имената на знаменити състезателни коне. Голямата къща на семейство Риджуей в колониален стил се издигаше на улица Сиатъл Слю^[1]. Макар да бе едва обяд, коледните светлини, които обрамчваха верандата, бяха запалени, а пред входа бяха струпани купчина кутии от мляко, украсени с клонки зеленина. Докато следваше Даш по алеята към къщата, Хани си припомни какво знаеше за него и за първата му жена.

Той и Уонда се запознали, когато родеото, в което яздел, пристигнало в малкото оклахомско градче, в което тя живеела. Когато той си тръгнал, тя вече била бременна, факт, който му бил неизвестен,

докато тя не го намерила три месеца по-късно в Тълса. Той бил на деветнайсет години, а тя — на осемнайсет.

Според Даш, Уонда била от онзи тип жени, които искат да си останат цял живот на едно място и да се занимават с организирането на благотворителни сбирки. Още от началото намразила номадския му начин на живот и бракът им се разпаднал още преди да се роди второто им дете. Никога не простила на Даш — нито за женските му истории, нито за това, че бе насочил живота ѝ в грешна посока.

Враждата ѝ обаче бе грижливо прикрита, когато посрещна Даш и Хани в двуетажния хол; тя прегърна бившия си съпруг.

— Ранди, скъпи, толкова се радвам да те видя!

Бе закръглена и хубава, малко понатруфена в копринените си волани. Прическата ѝ бе във формата на светъл шлем, типична за преуспяващите жени от Югозапада, а по пръстите ѝ проблясваха диаманти. Точно зад нея се издигаше семейната елха, украсена изцяло с дървени сърца, конопени панделки и миниатюрни чувалчета с брашно.

— Джош смяташе, че няма да дойдеш, а знаеш пък как е Мередит с тези нейни молитви, но аз му казах, че татко му няма да пропусне сватбата за нищо на света. А пък жена му, Синтия, е абсолютна сладурана. Джош! Мередит! Татко ви е тук. Ау-у-у! О, по дяволите, Мередит е на лекции по Библията, а Джош трябваше да се отбие за последно уточнение в туристическата агенция.

Тя се обърна към Хани.

— Коя е тя? Да не си се оженил пак, а?

Но за разлика от почитателите на летището Уонда имаше орлов поглед и още преди Хани да свали слънчевите очила тя разпозна спътничката на бившия си съпруг. Устните ѝ се разтеглиха съвсем леко.

— Я, това не е ли твоята сладка партньорка? Каква изненада! Не си ли онова чудесно мъничко момиченце? Едуард, изобщо няма да се сетиш кой е тук. Ед-у-у-ард!

Във фойето се появи мъж на средна възраст с излиняла коса, с благи очи и малко коремче.

— А, здравей, Даш! Бях включил вентилатора в банята и не чух кога си дошъл.

— Едуард, виж кого е довел Ранди. Малката Хани Джейн Муун, една от телевизионните ти любимки, първата след Дж. Р. Юинг и „Компания от трима“. Не е ли сладка, сладка като бебешко дупенце?

— Здравейте, мис Муун, и добре дошла. Е, това е голяма чест. Да, така е. Господи, ама в истинския живот изглеждате съвсем голяма.

Погледът му издаваше възхита, но не и похот и Хани реши, че Едуард ѝ харесва, независимо че папийонката му бе бродирана с проблясващи зелени звездици.

След като палтата им и стетсъна на Даш бяха положени в гардероба, пълен с дървени закачалки и лавици, Уонда ги отведе в пещерообразна всекидневна, пълна с всякакви дървени мебели, венци от слама и плетени кошници. В стаята миришеше на карамфил и на рози, които изпълваха глинените гърнета, върху които бяха изрисувани червени сърца.

Уонда посочи към бара в единия край на стаята, украсен с калаени халби и гравюри на тема голф.

— Налей на Ранди нещо за пиене, Едуард. В хладилника има безалкохолно за Хани.

— Ако нямате нищо против, бих предпочела вино — рече Хани, решила, че е по-добре да се опре, преди Уонда да я е натикала вдън земя.

Даш се намръщи.

— За мен един „Севън ъп“.

Той потъна в диван, обсипан с набрани ленени възглавници в червено. Хани седна до него, замислена върху въпроса що за жена бе тази, която ще предложи алкохол на излекуван алкохолик.

Извън телефонът. Уонда хукна да отговори, а Едуард вдигаше такъв шум с леда, че Хани можа да прошепне на Даш без да се опасява, че някой ще я чуе:

— Не знам откъде събра кураж да твърдиш, че съм говорела повече от всичките ти бивши съпруги. Уонда може да постави световен рекорд.

За пръв път този ден той ѝ се усмихна.

— Уонда се успокоява след известно време. А ти — никога.

Уонда едва се бе върнала, когато на вратата се появи млада жена. Бе слаба и на пръв поглед — доста невзрачна, с кестенява коса и бледа кожа. При повторен поглед обаче се разкриваха хубавите, правилни

черти, които биха станали доста привлекателни, ако бяха подсилени с най-елементарна козметика. Когато видя седналия на дивана Даш, бледите ѝ устни се разтеглиха в усмивка и тя стана почти хубава.

— Татко?

Даш скочи в мига, в който я видя, срещна я в средата на стаята и тя изчезна в обятията му като заек в дупката си.

— Здравсти, тиквичке! Как е моето момиченце?

Като ги гледаше двамата заедно, познатата болка прониза Хани. Въпреки разделите и разводите, тези хора все още бяха едно семейство, между тях съществуваха връзки, които нищо не можеше да разруши.

— Слава на Господа — рече тихо тя. — Знаех си, че Той ще те доведе днес тук.

— Доведе ме „Боинг 747“, Мери.

— Не, татко. Нашият Господ Бог те доведе. — На лицето ѝ се появи изражение на напрегната увереност и Хани с любопитство зачака какво ще отговори Даш.

Но той реши да отстъпи.

— Мередит, искам да се запознаеш с един много специален човек. Това е Хани Джейн Муун, моята партньорка от шоуто.

Мередит се обърна. Като видя Хани, тя придоби такъв израз, сякаш баща ѝ току-що я би натикал в зайчарника ѝ. Бледите ѝ устни изтъняха, докато почти изчезнаха, а сивите ѝ очи станаха почти непроницаеми от омраза. Хани се почувства като че я печеха на шиш, все едно Мередит я бе ударила със светкавица.

— Мис Муун. Нека Бог бъде с вас.

— Благодаря — отвърна Хани. — И с вас също.

Уонда обърна чашата с „Джак Даниълс“^[2] на една глътка.

— Стига божи приказки, Мередит! Ти си в състояние да убиеш насладата дори от една оргия.

— Мамо!

Даш се засмя тихо. Уонда го погледна и се усмихна. В един миг враждите изчезнаха и Хани можа да си представи как ли бяха изглеждали, когато са били млади.

С радост забеляза, че този момент избледня, когато Уонда започна да обяснява какво бе разписанието за следобед. Каза им, че роднините щели да започнат да пристигат всеки момент. Хората от

компанията за доставката на храни и напитки бяха подредили маса в трапезарията и тя се надявала, че никой не е алергичен към стридите. Всички трябвало да бъдат в църквата точно в шест и половина. Приемът в хотела изисквал вечерно облекло и тя се надявала, че скъпата малка Хани си носи нещо подходящо.

Скъпата малка Хани се извини и отиде в тоалетната. Раковина, пълна с раковинки — сапуниери, бе поставена над мивката, до съдина, пълна с розови листа. Миришеше на тиквеник, сервиран с люлякови цветчета. Когато се върна, Уонда бе отишла в трапезарията да вади душата на хората от хранителната компания, а младоженецът се бе завърнал.

Мередит Кугън съвсем малко приличаше на баща си, докато двайсет и четири годишният ѝ брат Джош бе като мъгляво, размекнато копие на Даш — в него ръбатите черти на по-стария бяха смекчени и сякаш укротени. Джош с удоволствие се запозна с Хани и тъкмо учтиво разпитваше за пътуването им, когато Уонда се върна в стаята и прекъсна разговора им.

— Джош каза ли ви за новата си работа при Фейгън Кан?

— Не, май не ни е казал — отвърна Даш.

— Ще е началник в счетоводния им отдел. Разкажи на баща си, Джош. Кажи му каква важна птица ще ставаш.

— Не мисля, че ще съм чак толкова важен, сър. Но е стабилна работа, а Фейгън е една солидна фирма.

Уонда го посочи с чашата си, пълна с бърбън.

— Кажи на баща си какъв хубав кабинет ти дават.

— Много е хубав, сър.

— На ъгъла на третия етаж — вметна Уонда.

— На ъгъла? — Даш се опита да се направи на много впечатлен.

— Виж ти!

— С два прозореца. — И тя вдигна два пръста, в случай че Даш не можеше да брой.

— Два прозореца? Е, това е вече нещо.

Извън звънецът на входната врата и Уонда отново се извини. Даш и Джош се гледаха един друг с неудобство, и двамата не знаеха какво да кажат. Хани се намеси, за да свали напрежението.

— Жалко, че Джош не е работил за теб в онези твои бурни дни, Даш. Може би щеше да е в състояние да разкара онези чакали от

данъчното.

Даш се усмихна.

Джош изглеждаше поразен.

— Чакали ли?

— Тя има предвид всеизвестните ми проблеми с данъчната администрация — отговори му Даш.

Джош искрено сбърчи чело.

— Човек не бива да се шегува с Данъчната администрация, сър. Не и след всичко онова, което сте преживял. Проблемите с данъците изобщо не бива да са предмет на шеги.

Даш хвърли към бара поглед, изпълнен с копнеж.

Роднините на Уонда и на Едуард започнаха да пристигат и стаята се изпълни с десетина души. Заболя я главата и Хани потърси спасение до един фикус, посаден в млечен гюм. В стаята се възцари приспивно настроение, което бе нарушено от искрения, висок глас на Мередит.

— Организирам молитва във всекидневната в шест часа. Бих искала да присъстват всички.

Уонда вдигна ръце.

— Не ставай смешна, Мередит! Имам да свърша милион неща и определено не мога да губя времето си с молитви.

Една от лелите се изкикоти нервно.

— Съжалявам, Мередит, но само да си направя косата ще ми отнеме цяла вечност.

И другите се надпреварваха да търсят извинения, очевидно имаха опит от молитвите на Мередит.

Даш пристъпи към вратата.

— Хани и аз трябва да отидем в хотела да се преоблечем, затова най-добре ще е да се срещнем всички в църквата.

Мередит изглеждаше смазана и може би защото самата Хани се чувстваше също тъй нещастна, в един миг тя изпита съчувствие към нея.

— Хотелът не е толкова далеч, Даш. Можем първо да се отбием тук.

Даш я погледна с един от най-стоманените си погледи.

Мередит се вторачи в Хани, злобата извираше от всяка нейна пора.

— Идеята е чудесна — рече неприветливо тя.

Даш обаче не намираше идеята за чудесна и, докато пътуваха с колата към хотела, съобщи на Хани, че няма никакво намерение да присъства на молитвите на дъщеря си.

— Обичам дъщеря си, но тя е побъркана на тема религия.

— Тогава ще отида сама — отвърна упорито тя.

— Да не кажеш, че не съм те предупредил.

Хани облече за тържеството онази вечерна рокля, която бе искала да облече за ранчото — украсена с нежни мъниста, сребристосиня роба, досущ като цвета на очите ѝ. Разчеса косата си, сложи си кристалните обеци и, макар огледалото да ѝ казваше, че е почти красива, тя не бе чак дотам сигурна. Щом я видеше, Даш щеше да намери какво да разкритикува. Или деколтето ще е прекалено дълбоко, или полата — твърде тясна, или пък бижутата — прекалено крещящи.

Даш се бе уговорил да ги откарат до църквата с колата на един от шаферите на Джош, затова тя се върна сама в къщата, надявайки се да не съжالياва за импулсивното си решение да приеме поканата на Мередит. Лицето на Мередит посърна, като видя, че Хани бе дошла сама.

— Съжالياвам — рече Хани, — предполагам, че баща ти не си пада много по молитвените сбирки.

Хани ясно виждаше вътрешната борба на Мередит — тя се опитваше да примири очевидното си нехаресване на Хани с необходимостта да проповядва. Не се изненада много, когато надделя второто.

Мередит я отведе във всекидневната, която изглеждаше така, сякаш току-що бе излязла от някой моден журнал, и ѝ посочи велурения диван. Седнаха в двата противоположни края и Хани изпита почти непреодолимото желание да бръкне в чантичката си за червило и грим. Отсъствието на всякаква козметика по лицето на Мередит, в добавка към безвкусната ѝ полиестерна, щампована рокля ѝ придаваха прекалено домашен вид. Хани започна да разбира какво бе преживяла Лиз Касълбъри със самата нея.

Мередит заговори неприветливо.

— Вярваща ли сте, мис Муун?

Хани винаги с удоволствие се бе отдавала на религиозни спорове и затова се замисли над въпроса доста сериозно.

— Не е лесно да отговоря на този въпрос. И моля те, наричай ме Хани.

— Отдала ли си се на Господа?

Тя си спомни една тъй отдавнашна пролет, когато се бе молила на Уолт Дисни.

— Зависи от някои неща. Смятам, че вярата ми не е съвсем ортодоксална, Мередит. По-скоро съм търсеца душа.

— Съмненията са от дявола — рече рязко Мередит. — Ако живееш с вяра, няма нужда да си задаваш въпроси.

— Не мога без въпроси. Такава ми е природата.

— Тогава ще отидеш в ада.

— Не искам да те засегна, Мередит, но не мисля, че някой има право да дава оценки за спасението на другото.

Мередит обаче не поиска да отстъпи и Хани изгуби всякаква надежда за една насърчителна дискусия. През следващия половин час Мередит цитира светото писание и се моли за нея. Главоболието на Хани отново се върна, но след малко Мередит омекна. Молеше се ревностно, лицето ѝ бе озарено от радост — една млада жена, блажена от вярата си в Христос.

— Усмхни се, Ранди! Всички ни гледат, по дяволите!...

— Искат да видят дали ще те просна на дансинга.

От прекалено наситения аромат на уондиния парфюм направо му се повдигаше. Стъпи встрани, за да избегне друга двойка и си повтори отново, че не му се пие.

Уонда потрепна.

— Настъпи ме по проклетия крак. Внимавай де! Господи, ти си ужасен танцьор.

— Ти поиска това шоу. Искаше всичките ти приятели да видят колко добре се справяш с бившия си съпруг. Да го изкараш да танцува, да яде от ръката ти като питомно кученце.

Неподвижната фалшива усмивка не слизаше от лицето ѝ.

— Мразя, когато се държиш така. И то на сватбата на сина си. Толкова си долен, Ранди Кугън! Винаги си бил подъл, студен, лъжлив негодник.

— Никога няма да се примириш, нали? Разведени сме повече от двайсет години, но все още искаш да видиш как изтича и последната ми капчица кръв.

— Това е единственото общо нещо между всички бивши съпруги, освен циците.

Хани мина покрай тях с кума на Джош и фотографът на сватбата ги засне. Даш предположи, че снимката рано или късно щеше да се появи в някои от таблоидните вестници. На няколко пъти през есента фотографите я бяха улавяли, когато изглеждаше много по-възрастна, отколкото на седемнайсет години. Вместо да поставят под въпрос възрастта ѝ, те пускаха снимките със заглавия от рода „Детето звезда расте прекалено бързо“ или „Хани Джейн Муун закъснява за Сънчо“.

Даш стисна челюсти. Цели четири часа Хани танцува прекалено добре за човек, който не знае да танцува. И не бе само това. На няколко пъти я видя как посяга към чашата шампанско.

През цялата вечер у нея се бе вселила някаква лудост, която не му се нравеше — начина, по който отмяташе глава, гърления ѝ смях, който не бе никак детски, а съвсем женствен. Опитваше се да се самоубеди, че си внушава, че всички мъже я заглеждат. В крайна сметка не бе най-красивата жена на приема, дори и с тази твърде прилепнала на дупето ѝ лъскава рокличка. Хубавка бе, не ще и дума, но бе твърде дребна и с детско личице, за да бъде красива. Той харесваше жени, които изглеждат като жени. По дяволите, тук имаше много жени, които бяха по-хубави от Хани!

И все пак не можеше да отрече, че у Хани имаше нещо, което би привлякло определен тип мъже. Типът, който би могъл да хареса момиченца с детски личица, с двайсетина година по-млади от него.

Гласът, който не го бе безпокоил от онази вечер, на приема на Лиз, когато бе хванал Хани да се целува с онова момче, отново започна да му нашепва.

Едно питие ще те накара да забравиш за нея. Нямаш нужда от нея, когато имаш мен.

Това бе гласът на сирените, мамещият глас, който носят в себе си всички пияници.

Аз мога да те накарам да се почувстваш по-добре. Аз мога да отнема болката ти.

Думите на Уонда се разплескаха върху него досущ като грима върху русолявите ѝ мигли.

— Не разбирам как можа да я доведеш тук и да унизиш собствената си плът и кръв. Всички се държат така, сякаш Хани е наистина твоя дъщеря. Горката Мередит цяла вечер е на ръба да се разплаче.

Уонда весело поздрави някого от гостите и сетне сниши гласа си до отмъстително съскане:

— Трябва да си благодарен, че всичките тези хора тук не те познават толкова добре, колкото мен. Виждам какво си си наумил и ми призлява от това. Как можеш да се гледаш в огледалото? Та тя е по-млада от собствената ти дъщеря!

Той долови примамливия дъх на бърбъна, който тя пиеше, примесен с парфюма ѝ, и устата му пресъхна.

— Нищо не съм си наумил — не и това, което си мислиш — затова просто си избий от ума всички тези глупости.

Ръката ѝ стисна неговата, опитвайки се да му причини болка.

— Не ме будалкай, Ранди! Можеш да избудалкаш всекиго другото в тази зала, но не и мен. Видях те как я гледаш, когато си мислеше, че никой не те забелязва. И ето какво ще ти кажа, мистър. От това ми призлява. Всички наоколо гукат колко била сладка и колко било сладко, че играете баща и дъщеря и в истинския живот. Но между вас нещата не стоят така.

— Да, ама точно тук грешиш — надсмая ѝ се той. — Точно така си стоят. *Точно*. На практика аз *отглеждам* това момиче.

— Глупости — изсъска тя, без да сваля замръзналата си усмивка. — Кожата ми настръхва като си помисля.

Това бе всичко, което можеше да понесе. Забеляза, че Едуард приближава с булката под ръка и застава пред двамата.

— Вечерта е към края си, Едуард, а аз още не съм успял да танцувам със снаха си.

Уонда го изгледа свирепо, но наоколо имаше прекалено много хора, за да го ухапе. Жените смениха местата си. Булката на Джош — Синтия — бе хубава, жизнена блондинка със сини очи и едри зъби. Като я притегли по-близо до себе си, той усети аромата на друг парфюм.

— Джош каза ли ви за работата си, татко Кугън? — попита тя, докато правеха първите стъпки.

Той трепна от обръщението ѝ.

— Ами да. Спомена ми.

Воалът ѝ се люшна заплашително близко до окото му и той отметна глава назад. Имаше чувството, че цяла вечер бе под властта на ръбати, остри като бръсначи жени. Хани прехвърча покрай него, обвита в мехурчета шампанско, засмяна и потънала във вихъра на танците — така бе цялата вечер.

Забрави я, прошепна сирената. Остави на мен да те успокоя. Аз съм мека и гладка, и лесна за приемане.

— ... Фейгън Кан са много уважавана компания, но нали го знаете Джош. Понякога се нуждае от малко подбутване, затова му казах, като го интервюираха от компанията, му казах: „Сега, Джош, отиваш там и ги гледаш тези мъже в очите и им даваш да разберат, че си сериозен“. — Тя му намигна. — Компанията му дава ъглов кабинет.

— Така научих и аз.

— Кабинет с... — тя сниши гласа си до шепот — два прозореца.

Този танц нямаше край. Тя бърбеше за ъглови кабинети, за порцеланови сервизи и за уроци по тенис. Баладата най-сетне свърши и тя се втурна да си търси младоженеца. Джош се появи, вторачен в нея, за да се увери, че не бе я обидил по някакъв незнаен начин.

Поздравления, синко, рече си тъжно Даш. Ти успя в крайна сметка да се ожениш за майка си.

Трябваше да пийне нещо.

Една от шаферките на Синтия мина покрай него и той я сграбчи. Тя се разсмя, доволна от честта да танцува с легендарния Даш Кугън, но той забеляза, че гласът на сирената бе станал още по-настойчив и можа да усети как всичките тези години на трезвеност просто му се изплъзват.

Ела при мен, любовнико! Аз съм жената, която ти трябва. Аз ще ти мъркам и ще ти гукам, и ще те накарам да забравиш Хани.

Хани профуча край него и му хвърли враждебен поглед. Обви го дрезгав, пиянски смях, подрънкването на леда се усилваше в съзнанието му дотолкова, че потискаше ударните на оркестъра.

Не обичаше да танцува, но изреждаше шаферките една по една, защото се боеше, че ако спре, сирената щеше да го завладее.

Мъчителната вечер продължаваше, младоженците си тръгнаха. Не след дълго започнаха да се разотиват и гостите. Съблазнителният аромат на алкохола изпълваше дробовете му — виното, скочът и бърбънът успяваха да потиснат мириса на храна и на цветя.

Пийни си само едно — прошепна сирената. — От едно нищо няма да ти стане.

А когато оркестърът спря да свири, гласът на сирената бе станал толкова силен, че му се искаше да стисне с ръце главата си и да запуши уши. Знаеше, че ако напусне дансинга, бе загубен.

— Не можахме да поговорим, тате. Нека поговорим.

Той подскочи при гласа на Мередит, която бе изникнала сякаш изпод земята. Чувстваше езика си надебелен и се боеше, че тя щеше да види как се поти.

— Ами ние... не сме танцували, Мери. Вечерта е почти към края си, а аз още не съм потанцувал с моето най-добро момиче.

Тя го погледна странно.

— Оркестърът си събира инструментите. Освен това, казах ти преди време, тате, че не вярвам в танците.

— Забравил съм.

Нямаше друг избор, освен да я последва към една празна маса до дансинга. Върху ленената покривка стояха изоставени винени чаши и чашки с кехлибарена течност по дъната им. Пред очите му те се умножиха, докато не станаха цял батальон — досущ като вражески войници, закрачили срещу него.

Тя седна до него и придърпа полата си надолу.

— Остани у дома тази вечер, тате. Можеш да заемеш моята стая. Моля те. Почти не те виждам.

Пръстите му бръснаха една чаша с цял инч златиста течност.

— Аз... аз не мисля, че това е разумно. Майка ти и аз не се спогаждаме много добре, когато сме заедно.

— Ще я държа настрана от теб. Обещавам.

— Не, не и този път.

Взemi ме, любовнико! Само една глътчица и ще забравиш за нея.

Гласът ѝ стана по-суров.

— Заради Хани, нали? Можеш да прекараш сума време с нея, но не и с мен. Смяташ, че е чудесна — отломка от старата скала. Та тя дори говори като теб. Жалко, че не е твоя дъщеря, вместо мен.

Чашата прогаряше пръстите му.

— Не се дръж като дете. Хани няма нищо общо с това.

— Тогава прекарай малко време с мен утре сутринта.

Светът му се бе свел само до блещукащата течност в чашата пред него и агонизиращата нужда, която пулсираше в главата му.

— С удоволствие бих бил с теб, Мери. Но просто не искам да прекараме времето си в молитви.

Гласът ѝ затрепери.

— Трябва да приемеш Бога, тате, ако искаш да те споходи вечната благодат. Непрекъснато се моля за теб. Треперя за теб, тате. Не искам да свършиш в ада.

— Адът е относително понятие — рече грубо той.

Пипнах те!

Пръстите му се склучиха около чашата. Залепна в ръката му като милион стари спомени. По челото му изби пот, а сирената продължаваше да кряка. Не можеше да се сдържи и когато вдигна глава, готов да поднесе чашката към устните си, забеляза Хани в другия край на почти празната зала.

Бе застанала до прозореца и един млад жребец се бе размазал о нея като плажно масло. Неговата красива, малка Хани, с дръзката ѝ уста и голямото ѝ сърце, не правеше нищо, за да се отдръпне; дори се притискаше взе по-плътно и по-плътно до него.

Мередит започна да се моли.

Той скочи от мястото си и обърна чашата.

— Тате!

Той почти не я чу, закрачил бързо напътно през залата. Стените се въртяха около него. Ризата бе залепнала за тялото под сакото му.

Върни се! — изви сирената. — Не отивай при нея! Аз единствена няма да те напусна! Само аз!

Когато приближи Хани, той нито поиска разрешение, нито пък се извини. С рязко движение я откъсна от мазния негодник, който се опитваше да я свали пред очите на всички, и я помъкна към вратата.

Тя леко ахна, но той не даваше пет пари дали я болеше. Не даваше пет пари за нищо друго, освен за това да измъкне Хани и да тури край на ревността, която го гризеше.

— Даш, какво...

— Млъкни! Държиш се като някаква проклета курва.

Отначало тя бе поразена, но сетне присви очи.

— Ах ти, кучи сине!

Прииска му се да я плесне с опакото на ръката си през устата, сополанката ѝ недна. Сребърната верижка на вечерната ѝ чантичка се бе смъкнала от рамото ѝ и тя се мотаеше из краката му, но той не ѝ обърна внимание. Уонда се опитваше да привлече вниманието му, а неколцина от гостите — да го заприказват. Той ги отмина, без да им отвърне.

Изведе я в коридора, завиха зад ъгъла и сетне я помъкна по покритата с килим рампа; нежните мъниста на роклята ѝ подрънкваха негодуващо. Когато стигнаха до асансьорите, той видя, че с едната си ръка тя държеше отворена бутилка шампанско и сирената се засмя с гърлен, победоносен смях.

Пак те пипнах!

Сърцето му биеше силно, до пръсване, докато я натикваше в асансьора. Вратите се плъзнаха и се затвориха; той натисна със сила бутона.

А сетне сви ръка в юмрук.

[1] Буквално — Убиецът от Сиатъл. — Б.пр. ↑

[2] Марка скъпо уиски. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хани се вторачи в Даш.

Асансьорът полетя нагоре и тя притисна бутилката до гърдите си. Бе пила твърде много, но не бе толкова пияна, за да не схване, че Даш бе станал опасен. Лицето му бе бледо и каменно, държанието му — непреклонно. А ръката, с която я бе хванал, я стискаше здраво.

— Изобщо не биваше да те водя тук — изплю той думите, всяка от тях — пълна с отрова.

Алкохолът в кръвта ѝ я правеше безразсъдна.

— Очевидно, след като цялата вечер не ми обърна и капчица внимание.

Вратите се отвориха. Тя се опита да мине покрай него в коридора, с бутилката в ръка, но не бе достатъчно бърза.

Той се протегна и я хвана за верижката на чантичката.

— Ти си пияна.

Не бе пияна, но не бе и напълно трезва.

— Какво те интересува?

Зелените му очи бяха като два кремъка.

— Интересува ме и толкоз.

Стигнаха до апартамента ѝ и той бръкна в чантичката ѝ за ключа. С една ръка отвори вратата, а с другата я бутна да влезе.

— Разкарай се оттук — кресна тя.

Вратата се затвори зад него.

— Дай ми тази бутилка. Не искам да пиеш повече.

Тя бе забравила за шампанското, което бе грабнала от масата. Не ѝ се пиеше още, но сега, след като той искаше бутилката, реши да не му я дава. И защо трябваше да му я даде? Не бе промълвил и дума, когато на сватбената церемония Уонда ги бе разделила, нито когато ги бе сложила на различни маси на приема. Той бе танцувал с всички други, само не и с нея. Беше обидена и ядосана, а и в кръвта ѝ имаше достатъчно алкохол, за да има смелостта да му се противопостави.

— От къде на къде трябва да правя онова, което ти ми кажеш?

— Защото ще съжаляваш, ако не го направиш.

Той направи крачка към нея, но тя моментално отстъпи, премина заднешком през всекидневната, докато не се опря в рамката на вратата. Пристъпи встрани и влезе в спалнята.

— Дай ми бутилката — нахълта след нея той, лицето му бе мрачно и плашещо.

Тя осъзна, че най-сетне ѝ отдаваше цялото си внимание. Пулсът ѝ се ускори от мисълта, че предпочиташе гнева пред индиферентността му.

— За последен път ме командориш, Даш Кугън! Можеш да вървиш по дяволите!

— Дай го, Хани!

Бедрата ѝ опряха в леглото. Тя се покатери на него, с ясното съзнание, че започва опасна игра, но неспособна да се въздържи.

— Ела го вземи.

Без предупреждение той се гмурна напред и ѝ отне бутилката.

Толкова бе погълната от собственото си нещастие, че бе забравила за алкохолизма му. И сега, втръчена в отворената бутилка, която държеше в ръка, тя замръзна.

Минаха няколко секунди, а след това на лицето му се появи изражение на отвращение. С две крачки стигна до края на леглото и метна бутилката в контейнера за смет до него. Малко изляло се шампанско се запени по килима.

Обърна се към нея; бе застанала в средата на леглото. Чертите му бяха сурови и безизразни. Тя непохватно се запримъква назад, докато не стигна до задната табла на леглото. Облегна се на стената, за да не изгуби равновесие и при тази ѝ поза гърдите ѝ се изпъчиха леко напред.

Той застина на място. Тя видя как погледът му се плъзна по нея. Минаха няколко секунди — бавно, сякаш бяха минути. Придошлата в главата ѝ кръв зашумя в ушите ѝ. Следвайки погледа му, тя забеляза, че на едното бедро полата ѝ се бе вдигнала високо. Обзе я опасна възбуда, по-силна от страха. Положила китки на стената зад себе си, тя повдигна колене така, че роклята ѝ да се вдигне още по-високо.

— Престани — изрече дрезгаво той.

Лудостта, която я бе владяла цяла вечер, я обзе отново. Разтвори бедрата си.

— Какво има, каубой? — попита пресипнало тя. — Не можеш ли да понесеш малко горещинка?

— Не разбираш какво правиш.

— Горкият тате — измърка тя тихо и присмехулно.

— Не ме наричай така! — изхърка дрезгаво той.

Тя се отблъсна от стената и тръгна по леглото към него, обутите ѝ в чорапи крака потъваха в дюшека. Изпитото шампанско я подтикваше, даваше ѝ смелост и дързост, бе запалило у нея първичния инстинкт. Започна тихичко да му напява, подигравайки го с отношения, които не съществуваха помежду им, подтиквайки го да си признае, че се крие зад една лъжа.

— О, мой тате. Сладък тате...

— Не съм ти никакъв тате — избухна той.

— Сигурен ли си?

— Недей...

— Сигурен ли си, че не си ми тате?

— Няма да...

— Повярвай, Даш. Моля те!

Той стоеше като истукан пред нея, за първи път главата му бе под нейната. Тялото ѝ потрепваше в някакъв непохватен ритъм, поради несигурната повърхност под краката ѝ. Той не помръдна, когато тя се наведе и обви с ръце врата му.

— Аз вярвам.

След като той не отговори, тя намери устата му и го зацелува жадно, използвайки език и зъби, за да го обхване целия. Притегли устните му между своите и нахлу в него, сякаш тя бе опитната, а той — новакът.

Той бе като лед и като стомана. Замръзнал. Неподдаващ.

Тя не спря. Ако между тях трябваше да съществува само този миг на истина, тя щеше да го изстиска до капка, щеше да го накара да се удължи до цяла вечност. Единствените бариери помежду им бяха само издигнатите в неговото съзнание. Езикът ѝ нахлу дълбоко в устата му.

Някъде от гърлото му се изтръгна стон и ръката му се вплете в косите ѝ. Притегли я надолу, докато тя не се отпусна върху него и той пое цялата ѝ тежест. Устата му се разтвори и той надделя над нея.

Целувката му бе груба и дълбока, изпълнена с неведомо желание. Искаше ѝ се да се удави в нея. Искаше цялото ѝ тяло да бъде погълнато от него, така че да може да се скрие в него. В същото време искаше да порасне на ръст и на сила, за да може да надделее над него и да го принуди да я обича така, както го обичаше тя.

А сетне усети как той потрепери. С ужасяващо изсъскване той отметна глава назад.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

Тя се свлече на колене на леглото. Протегна се, обви ръце около бедрата му и притисна силно бузата си в силните, плоски мускули на корема му.

— Точно онова, което искам да направя.

Той я хвана за раменете и я отблъсна.

— Достатъчно! Стигна твърде далеч, момиченце!

Тя се наведе назад на пети. Заговори тихо:

— Не съм момиченце.

— На двайсет години си — рече дрезгаво той. — Още си хлапе.

— Лъжец! — прошепна тя.

Очите му потъмняха от болка, но тя не изпита съжаление. Това бе *нейната* вечер. Може би единствената ѝ вечер. Без изобщо да се запита какво смята да прави, тя плъзна ръце под косата си и опипом намери халкичката и кукичката на яката на роклята си. Когато ги освободи, дръпна ципа. В тишината се чу само леко изсъскване и роклята се свлече от раменете ѝ.

Спусна крака от леглото и се изправи. Роклята падна от бедрата ѝ на пода и тя остана само по дантеления си сутиен, лъскавите си чорапи и светлосините си бикини.

Гласът му бе дрезгав.

— Ти си пияна. Дори и не си даваш сметка какво искаш.

— Не, *давам си*.

— Разгонена си и ти трябва мъж. Няма значение кой ще е той.

— Не е вярно. Целуни ме отново.

— Повече никакви целувки, Джейн Мери.

— Много си патетичен — отвърна тя, без да му дава възможността да се скрие зад измислените им взаимоотношения.

— Аз не съм...

Тя хвана силната му китка, притегли ръката му върху гърдата си и я притисна.

— Чуваш ли как бие сърцето ми, Даш? — Тя разтърка гърдата си с дланта му, докато зърното ѝ не се втвърди под копринената тъкан. — Можеш ли да усетиш?

— Хани...

Тя хвана ръката му с двете си ръце и я пъкна между гърдите си, върху гърдния ѝ кош.

— Усецаш ли ме?

— Недей...

Спря се само за миг, преди да насочи ръката му към коприната на бикините си и сетне — между краката ѝ.

— Господи. — Той я докосна, обвини я с длан, а сетне се дръпна рязко, сякаш го бе изгорила. — Спираме веднага всичко това, чуваш ли ме? — изрева той. — Ти си пиана и се държиш като курва, затова — край.

— Страхуваш се, така ли? — Тя сведе поглед към предницата на панталоните му. — Виждам колко силно ме желаеш, но се боиш да го признаеш.

— Това са мръсни приказки. Нямах си и представа какво говориш, нито пък какво всъщност представлява сексът. Аз съм сто години по-възрастен от теб. Ти си просто дете.

— На четирийсет и три си. Едва ли тази възраст е преклонна. А и не ме целуна както се целува дете.

— Нито думица повече, Хани. Край!

Но тя бе отишла прекалено далеч, за да спре. Стиснала челюсти, се хвърли в атака.

— Значи такъв страхливец си бил!

— Достатъчно.

— Нямах куража да си признаеш какво изпитваш към мен.

— Престани!

— Ако бях страхливка като теб, щеше да ме е срам да се погледна в огледалото.

— Казах ти да престанеш!

— Щях да се самоубия. Наистина бих го сторила. Щях да взема един нож и да го забия в...

— Предупреждавам те за последен път!

— *Страхливец!*

Той я сграбчи за ръката, едва не я повдигна във въздуха и я притегли към себе си. Лицето му се изкриви и когато устните му приближиха нейните, просъска:

— Това ли искаше?

Целувката му бе груба и поглъщаща и тя би трябвало да се изплаши, но огънят, който пламтеше в нея, бе прекалено буен.

Готовността ѝ да отвърне разпали яда му, вместо да го охлади. Отдръпна се от нея и свали самото си.

— Добре. Писна ми да си играем игрички с теб. Щом това е нещото, което желаш, ще ти го дам.

Дръпна рязко връзката си и задърпа ризата си, разхвърчаха се ониксови копчета. Дишаше тежко, в държанието му имаше нещо отчаяно.

— Но да не си и помислила и за миг да идваш после да ми плачеш.

Тя го гледаше как съблича пояса и ризата си.

— Няма да плача.

— Говориш, защото изобщо не знаеш какво ще ти се случи. — Ритна едната си обувка в другия край на стаята. — Не знаеш, нали?

— Не... що се отнася до практическия опит.

Изрита и другата си обувка и с ругатня я заби в таблата на леглото.

— Единствено практическият опит има значение. И не си мисли, че ще направя нещата лесни за теб. Не съм свикнал да го правя така. Нали си търсеше любовник, момиченце? Е, сега си го получи!

Всичките ѝ мускули бяха омекнали, дързостта ѝ бе отстъпила пред страха. Но дори и страхът не можеше да я принуди да напусне стаята, толкова много се нуждаеше от любовта му.

— Даш?

— Какво искаш?

— Смяташ ли... да сваля ли останалите си дрехи?

Ръцете замръзнаха на колана на панталона му. Отпусна се на стола зад себе си. В един миг не предприе нищо. Тя затаи дъх, отправила безмълвна молитва на мястото на този опасен непознат, който се опитваше тъй упорито да я уплаши и при това успяваше, да се появи отново човекът, когото бе обикнала. Но след като устните му

продължиха да бъдат стиснати, тя знаеше, че той нямаше да се умилюва.

— Е, това е добра идея. — Той кръстоса крака и я загледа. — Сваляй всичко хубавичко и полека, докато те гледам.

— Защо искаш всичко да изглежда толкова ужасно?

— А ти какво очакваше, момиченце? Да не си мислеше, че ще е само поезия и целувки? Ако е така, да си беше подбрала някой ученик. Някой новак в играта, като теб. Някой с изискани маниери, който ще я кара полека и няма да те нарани като мен.

— Ти няма да ме нараниш.

— Ето, тъкмо тук грешиш! Ще те нараня най-добре. Виж колко съм по-едър. Махай го това бельо. Или си готова да признаеш, че си допуснала грешка?

Искаше ѝ се да избяга от него, но не можеше. Никой досега не я бе намирал годна за любов и ако това бе единственият начин, по който той можеше да ѝ я даде, тя бе готова да приеме онова, което ѝ се предлагаше.

Когато посегна да откопчее сутиена си, ръцете ѝ трепереха.

Той скочи от стола с изкривено от ярост лице.

— Това е последният ти шанс. След като този сутиен падне, вече ще съм отгоре ти.

Тя го разкопча несръчно и остави презрамките да се свлекат от раменете ѝ.

Едно мускулче до скулата му затрепери.

— Когато този сутиен падне, ще бъде вече много късно. Сериозно говоря. Ще ти се прииска никога да не си се раждала. — Дантеленият атрибут падна на пода. — След като този сутиен падне, ще ти се иска никога...

— Даш? — Гласът ѝ трепереше, едва доловим шепот. — Ти наистина ме плашиш. Не би ли могъл да ме прегърнеш... само за малко.

Всичката му ярост изведнъж стихна. Раменете му се отпуснаха и устните му се изкривиха от силна болка. Стенейки, той се протегна напред и я взе в обятията си. Гърдите ѝ се сгушиха върху топлината на голия му гръден кош като две малки птичета.

Гласът му, тих и тъжен, достигна до ушите ѝ.

— Толкова се страхувам за теб, Хани...

— Не се страхувай — прошепна тя. — Знам, че не би могъл да ме разлюбиш.

— Скъпа...

— Всичко е наред. Обичам те достатъчно и за двама ни. Толкова те обичам!

— Само си мислиш, че е така...

— Обичам те — изрече яростно тя. — Повече от когото и да било друго на света през целия си живот. Ти си единственият човек, който изобщо ме е обичал. Не ми се гневи.

— Скъпа, не се гневя. Не разбираш ли? Бесен съм на себе си.

— Защо?

— Защото не ставам за теб.

— Не е вярно!

Той въздъхна.

— Заслужаваш много повече. Нямам намерение да те нараня, но преди да сме се разделили, сърцето ти ще е вече съсипано.

— Не ме интересува. Моля те, Даш! Обичай ме! Люби ме, просто тази вечер.

Той дълго гали косата ѝ. Сетне ръцете му се плъзнаха по голия ѝ гръб към бедрата ѝ.

— Добре, мила. Ще те любя. Нека Бог ми прости, но не мога да се въздържа.

Целуна челото и бузите ѝ. Гали я, докато неговото собствено дишане не се учести, сетне я целуна по устата. Целувката бе поглъщаща и тя се изгуби в чудодейната ѝ сила. Усети възбудата му върху корема си, докато ръцете му се плъзгаха по хълбоците ѝ. Той наведе глава, целуна младите ѝ гърди и сетне засмука зърната ѝ, докато тя не премалая от желание.

— Никога не съм и подозирала — ахна тя.

— Ще ти покажа всичко, скъпа — отвърна той.

Положи я на леглото и свали бикините и чорапите ѝ. В един момент тя си помисли да не сбърка нещо и се напрегна.

— Толкова си красива!

Отпусна се и му позволи да разтвори краката ѝ и да погали гладката кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Не след дълго почувства как се предава, как всяка нейна фибра бе преизпълнена с доверие към него. Не се възпротиви, когато си помогна с пръсти, за да

я отвори по-лесно. Посрещна го с гореща, препускаща радост, когато той легна гол между краката ѝ.

— А сега полека, скъпа — рече той с хрипящ глас, без да спира да я гали. — Не се напругай и не се дърпай.

Не го направи. Остана да лежи с разперени ръце, цялата отворена и изпълнена с доверие към него. Той знаеше къде да я докосне, къде да погали. Бе се любил с жени много по-дълго, отколкото тя бе живяла на този свят, и знаеше тайните на тялото ѝ далеч по-добре от нея.

Когато полека проникна в нея, тя го прие с удивление и със страст; почти не усети болка, защото я бе подготвил тъй добре. Милваше я, галеше я, демонстрирайки безкрайно търпение, макар тялото му да бе плувнало в пот. Отново и отново я довеждаше до върха, но не ѝ позволяваше да литне.

Тя започна да го моли, дишаше тежко и на пресекулки.

— Моля те. Искам...

— Тихо сега!

— Но аз трябва да...

— Няма повече. Ш-ш-т.

Целуна я, погали я и отдръпна глава назад, за да я види как моли да бъде освободена.

— Аз... аз ще умра.

— Знам, скъпа. *Знам.*

Очите му се замъглиха от нежност, а тя започна да плаче.

Той се усмихна и я пусна да излети.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След това Хани остана да лежи в обятията му, положила глава на рамото му. Той разсеяно си играеше с косата ѝ, навиваше копринените къдри на големите си кафяви пръсти, докато тя откриваше устройството на гръдния му кош и изследваше старите белези, които бе виждала, но никога не бе докосвала.

Той мълчеше.

Тя — не.

— Никога не съм си представяла, че ще е тъй чудесно, Даш! Изобщо не ме заболя и исках никога да не свършва. Бях обезпокоена — нали знаеш, човек чете за подобни работи в книгите и очакванията му са големи. И после трябва да си зададеш въпроса това ли било то наистина? — Тя попипа един белег до гръдта му. — Откъде ти е този?

— Не знам. Може би от Монтана. Работих в едно ранчо там.

— Аха. Не мога да си представя нещо по-хубаво от секса. Страхувах се, че ще съм — нали знаеш, след като нямам никакъв опит — че ще съм пълен провал. — Тя вдигна глава, сбърчила чело. — Не бях пълен провал, нали?

Той я целуна по върха на носа.

— Не беше провал.

Получила уверенията му, тя отново легна и продължи да го гали.

— Ала все още не знам толкова много неща и, наистина, не мога да разбера защо да не го направим отново. Не ме боли. Наистина не ме боли. И искам да се уверя, че те задоволявам — знам, че това е важно. А и не съм правила още — нали знаеш — орален секс и разни други неща.

— *Господи, Хани!*

Тя се надигна, подпря се на лакът и го погледна.

— Ами така е, не съм.

Съвсем лека руменина обагри бузите му.

— Откъде, за бога, ти хрумват подобни неща?

— Може и да нямам голям опит, но чета ужасно много.

— Е, това обяснява нещата.

— И освен това...

Той изпъшка.

— Всичко стана толкова бързо. Е, не бе чак толкова бързо. Всъщност бе бавно и това бе чудесно. Но бях малко нещо замаяна. Което не бе моя вина, защото всичко онова, което правеше с мен, ме побъркваше. Е, не точно побъркване, но...

— Хани?

— А?

— Би ли стигнала право до същината на нещата, преди и двамата да сме умрели от дълбока старост?

Тя си играеше с ръба на чаршафа, обвинил кръста му.

— Искан да кажа — поколеба се тя, — малко е притеснително.

— Трудно е човек да си представи, че е останало нещо, което би могло да те притесни.

Тя му хвърли такъв свиреп поглед, който се предполагаше, че би трябвало да го смрази, но бе толкова щастлива, че просто не улучи мишената си.

— Опитвах се да кажа, че — заслепена от страстта, така да се каже, не можах да... не можах всъщност... — Тя погали ръба на чаршафа. — Работата е в това... — тя пое дълбоко дъх, — че искам да погледна.

Той рязко вдигна глава.

— Какво?

Сега тя се изчерви.

— Искан да... те погледна.

— Нещо като научен експеримент ли?

— Имаш ли нещо против?

Той се засмя тихичко и отпусна глава на възглавницата.

— Не, скъпа, нямам нищо против. Гледай си.

Тя отгърна чаршафа и много скоро Даш изглежда изостави всичките си предубеждения, защото те отново се любеха.

Когато сутринта сервитьорът почука на вратата, той бе под душа. Бе поръчал кафе, тя — вафли, наденички, препечен хляб, сиренки със сладко от боровинки. Исканше да яде от всичко, да опита от всичко, да

направи всичко. Усмихна се и се обгърна с ръце. Беше вече истинска жена. Най-гадните и най-упоритите мъже от Запада не бяха успели да победят Даш Кугън, а тя бе принудила краля на каубоите да коленичи пред нея.

Пресече бързо всекидневната, самоуверена и секси, стегна колана на халата, който бе навлякла, след като излезе изпод душа.

— Поставете всичко...

Уонда Риджудей я отстрани и нахлу бързо в стаята.

— Той е тук, нали? Нямахте го в стаята му. *Знам*, че е тук.

— Мамо, моля те. — Мередит я последва с неохота.

Даш и Уонда бяха разведени от години, но Хани веднага изпита чувството на вина.

— За кого... за кого говорите?

Шумът на душа се чуваше много добре откъм банята и Уонда я погледна така, както се поглеждат децата, уличени в лъжа.

— Мама смята, че баща ми е тук — отсече грубо Мередит.

— Даш? — Хани отвори широко очи, досущ като Джейни, когато се опитва да се измъкне от някое трудно положение. — Смятате, че Даш е тук? — засмя се фалшиво и отвори още по-широко очи. — Е, това е смешно. — И отново се засмя фалшиво. — И от къде на къде Даш ще използва моя душ?

— Тогава кой е? — попита Уанда.

— Един мъж, с когото... с когото се запознах на сватбата...

Зачервена, Мередит се обърна към майка си.

— Нали ти казах, че не е тук. Винаги си мислиш най-лошо за него. Казах ти...

— Тя лъже, Мередит! През целия си живот си ме винила за развода ни. Въпреки приказките ти за ада и прочее, ти все още смяташ баща си за светец, който може да ходи по водата. Мислиш, че има голям, светъл ореол, досущ като Христос. Е, баща ти не би могъл да ходи по водата, дори тя да е излята от бетон. Ципът на панталоните му съсипа брака ни, не аз.

Душът спря.

Хани хвърли нервен поглед към вратата.

— Не искам да ви прозвучи грубо, но ако нямате нищо друго...

— Хей, Хани, ела да ми избършеш гърба.

При гласа на баща ѝ, дъхът на Мередит секна.

Уонда вдигна победоносно глава.

— Душът му бил повреден — заекна Хани. — Аз бях с друг мъж, но той си отиде. А сетне Даш се обади и каза, че душът му бил повреден и попита дали би могъл да използва моя.

Даш влезе през вратата, бършейки косата си с пешкир, друг бе увит около кръста му.

— Хани...

И думите му секнаха.

Уонда кръстоса ръце на гърди със самодоволно изражение на лицето си.

— Как можа! — ахна Мередит.

— Не е това, което си мислиш, Мередит — притече му се на помощ Хани. — Даш, току-що бях започнала да разправам на Уонда и на Мередит, че душът в стаята ти не работи. И как се обади да попиташ дали можеш да използваш моя. И след като моят... компаньон за през нощта си бе отишъл, аз казах, че нямам нищо против и...

Даш я погледна така, сякаш си бе изгубила ума.

— За какво, по дяволите, говориш?

— За повредения ти душ? — рече въпросително тя.

Той метна кърпата на раменете си, хвана двата ѝ края с ръце и се обърна към Мередит.

— Няма никакъв повреден душ, Мери. Хани и аз прекарахме нощта заедно и тъй като и двамата сме пълнолетни граждани, това си е само лично наша работа.

Очите на Уонда проблеснаха със злобно задоволство.

— Дъщеря ти най-сетне можа сама да види що за мъж е баща ѝ.

Устните на Мередит трепереха, а сетне се свиха в горчива гримаса.

— Ще се моля за теб, тате. Ще прекарам остатъка от дните си на колене в молитви за твоята вечна душа.

Даш дръпна рязко кърпата от врата си.

— Не си прави труда, по дяволите! Нямам нужда някой да се моли за мен.

— Не, имаш! Имаш нужда от всичките молитви, които можеш да получиш. — Мередит погледна яростно Хани. — А ти? Ти си истински

срам за всички жени, които ценят светостта на собственото си тяло. Ти си го изкусила, досущ като блудниците от Вавилон.

Мередит почти бе улучила истината и Хани трепна. Даш обаче пристъпи напред.

— Спри дотук! — изрече той с нисък, изпълнен с предупреждение тембър. — Не смей да произнесеш друга дума!

— Такава е. Тя е...

— Достатъчно! — изрева Даш.

Преди Хани да разбере какво става, той я привлече до себе си. Тя почувства слабост от връхлетелите я чувства, предизвикани от заетата му позиция в нейна защита.

— Ако искаш да си част от моя живот, Мередит, ще трябва да приемеш Хани, защото и тя ще е част от него.

Хани вдигна глава да го погледне.

— Никога няма да я приема — промълви горчиво Мередит.

— Може би ще е по-добре да обмислиш какво говориш, преди да си затръшнала прекалено много врати.

— Няма нужда да го обмислям — отвърна тя. — Ако приема тези жалки отношения, те ще станат и мой грях.

— Сама ще трябва да решиш — завърши той.

Уонда пристъпи напред.

— Иди извикай асансьора, Мередит, аз ще дойда след секунда.

Очевидно Мередит си бе наумила да каже още нещо, но нямаше куража да противоречи на майка си. Без да погледне баща си, тя хвърли към Хани изпълнен с омраза поглед и направи онова, което ѝ бе казано.

— И трябваше да я доведеш тук, нали? — рече Даш, след като Мередит си тръгна.

Уонда остана неподвижна.

— На теб не ти се е налагало да живееш с нея. За нея ти винаги си бил добрия човек, който се появява през година-две, натоварен с подаръци. А аз съм гадната кучка, която е прогонила татенцето ѝ. Тя е на двайсет и една години и на мен ми писна да живея с тези нейни обвинения.

Той стисна устни.

— Просто се разкарай.

— Тръгвам. — Тя намести чантичката си на рамо и изглежда частица от злобата ѝ се стопи. Огледа първо Даш, сетне Хани, сетне отново Даш и поклати глава. — Пак си готов да провалиш всичко, нали, Ранди?

— Не разбирам за какво говориш.

— Всеки път, когато започнеш да си стъпваш на краката, правиш нещо, за да се провалиш. Доколкото те познавам, винаги си си бил такъв. Просто когато нещата при теб потръгнат, винаги успяваш да ги провалиш.

— Ти си полудяла!

— Не го прави, Ранди — рече тихо тя. — Този път не го прави.

Помежду им се възцари мълчание. Лицето му бе напрегнато, а нейното — замислено. Тя го потупа по ръката и си тръгна.

Погледът на Хани пробяга от затворената врата към лицето на Даш.

— Какво имаше предвид тя? За какво говореше?

— Няма значение.

— Даш?

Той въздъхна и се взря през прозореца.

— Предполагам се досеща, че ще се ожения за теб.

Хани преглътна с мъка.

— Ще се ожениш за мен ли?

— Хайде, обличай се — рече грубо той. — Имаме да хващаме самолет.

Той не пожела да говори за изненадващото си съобщение нито по време на полета, нито когато стигнаха Лос Анджелис. Накрая тя се отказа да опитва. По магистралата от летището той ругаеше другите шофьори и ги засичаше. Но дори и лошото му настроение не можеше да заглуши ангелския хор, който пееше в душата на Хани.

Бе казал, че ще се ожени за нея. Нейният свят се бе разтворил като яйце, разкривайки скъпоценната си сърцевина.

Той изруга грубо и се мушна между два пикапа. Тя разбра, че вместо към ранчото, се бяха насочили към Пасадина и стомахът ѝ започна да се свива. Откарваше я у дома ѝ. Ами ако не го бе казал на

сериозно? Какво щеше да стане, ако не се оженеха, ако той се опитваше да намери начин да ѝ каже, че е променил решението си?

— Обзалагам се, че в този куфар нямаш и един чифт дънки.

Думите му прозвучаха като обвинение и тя зае отбранителна поза.

— Нали тръгнахме на сватба!

— Ама ти винаги намираш как да отговориш, нали?

Тя отвори уста да отвърне, но преди да успее да заговори, той продължи.

— Сега, ето какво ще направим. Смятам, че ще е най-добре да отидем до Байя. Ще се оженим там и няколко дни ще къмпираме. Имаме една седмица преди да започнат отново снимките, затова най-добре ще е да се възползваме от нея.

Ангелският хор изригна в апотеоз от алилуя.

— Наистина ли? — Тя едва си пое дъх. — *Наистина* ли ще се оженим?

— А ти каква алтернатива предлагаш? Нима искаше само един *любовен роман*? — Той изплю думите така, сякаш ставаше въпрос за особено отвратителна мръсотия. — Или искаше просто да *живеем заедно*?

— Всички го правят — рече внимателно тя, опитвайки се да отгатне настроението му.

Той я погледна, напълно отвратен от нея.

— На толкова ли се оценяваш? Ще ти кажа едно нещо, момиченце! Много пъти съм падал ниско в живота си, но никога не съм бил толкова низък, та да не се ожения за жената, която обичам.

Той я обичаше! Току-що узнатото засия в душата ѝ като диамантена огърлица. Пет пари не даваше вече за лошото му настроение, нито за каквото и да е друго. Той бе казал, че я обича, и тя щеше да стане негова жена. Искаше ѝ се да се хвърли в обятията му, но в държанието му имаше нещо отблъскващо, а и не ѝ достигна кураж.

Той не проговори повече, докато не стигнаха до дома ѝ.

— Давам ти десет минути да смъкнеш тези маскарадни дрешки и да си вземеш няколко чифта дънки и ботуши. Ще прекараме нощта в ранчото и ще заминем рано сутринта. През нощта ще е студено, затова си вземи дълго долно бельо. Вземи си и кръщелното свидетелство.

Кръщелното! Значи наистина щяха да го направят. С тих щастлив възглас тя се наклони да го целуне, а сетне изтича в къщата да изпълни нарежданията му.

Никой от семейството ѝ изглежда не бе забелязал, че я няма. Набързо си събра дрехите и каза на Шантал, че ще отсъства за няколко дни. Шантал не прояви любопитството да ѝ поиска обяснение и Хани не ѝ го даде. Някаква частица от нея все още се съмняваше, че Даш щеше да се ожени за нея и, докато това не станеше, не искаше да изпитва късмета си, като съобщи някому.

Когато се върна в колата, той вече барабанеше нервно по волана.

— Можеше и да не седиш да чакаш тук — рече тя, докато се качваше. — Можеше да влезеш вътре.

— Не и при тази банда канибали.

Тя реши, че имаше достатъчно време да обсъдят мнението му за семейството ѝ, след като се оженят, но не можеше да премълчи нещо, което той бе споменал по-рано. И когато колата се насочи към Вентура, едно малко облаче помрачи щастието ѝ.

— Даш? Какво искаше да кажеш, като рече, че винаги си се женил за жените, които обичаш? Не искам да ме обичаш по същия начин, по който си обичал другите си съпруги. Аз... аз искам да е завинаги.

Той гледеше намръщено пътя пред себе си.

— Това идва само да покаже колко знаеш.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ожениха се на следващия ден в Мексикали, градче току до границата. Церемонията се състоя в някакво държавно учреждение — Хани не разбра какво точно, защото не можеше да прочете надписите на испански, а и Даш още не бе много общителен. И двамата бяха обути с дънки. Тя държеше букет цветя, които той ѝ бе купил от улична сергия, а пръстенът ѝ бе обикновена халка от близкия бижутерски магазин.

Стените бяха тънки и от радиото в съседната канцелария се носеха рок песни на испански. Чиновникът, който ги ожени, имаше златен зъб и миришеше на карамфил. Когато церемонията свърши, Даш грабна брачното им свидетелство и я помъкна навън, без дори да я целуне.

В горещия следобед се носеше вонята от напоителните канали и разпръснатите торове, но тя я вдишваше с радост. Вече бе мисис Даш Кугън. *Хани Джейн Муун Кугън*. Най-сетне бе вече част *от някого*.

Той я водеше към джипа си, който бе паркиран до бордюра, пълен с екипировката им за къмпирание. Тя знаеше от минали разговори, че колата бе специално пригодена да се справя с трудните терени на дивите местности, където той обичаше да къмпире. Докато той пълнеше столитровия резервоар в една от държавните бензиностанции „Пентекс“ тя си спомни колко пъти бе заминавал на тези свои пътешествия и как си бе мечтала да отиде с него.

И ето че сега щеше да го стори, при това в положение, за което никога не бе и мечтала.

Насочиха се на запад от Мексикали по магистрала номер две. От настилката се издигаха горещи вълни, вятърът гонеше боклуците по пътя. Захвърлени автомобилни гуми се търкаляха покрай пътя като мъртви алигатори, а олющени, стари табели разнообразяваха пустинния пейзаж. Покрай тях премина камион, пълен със селскостопански работници, и наду клаксона си. Хани протегна ръка през отворения прозорец и им помаха весело.

— Да не искаш да ти откъсне ръката? — изръмжа той. — Дръж си ръцете вътре в колата.

Това, че брачната церемония бе вече зад гърба им, очевидно не бе подобрило настроението му. Тя реши, че рано или късно той щеше да ѝ каже какво го измъчва, а дотогава щеше да стиска езика си зад зъбите.

Беше посещавала няколко пъти Тихуана с Гордън и Шантал, но този район на Байя ѝ бе непознат. Представляваше изгорен от сушата, отблъскващ, чворест показалец, насочен към морето. На няколко мили западно от Мексикали магистрала пресичаше Лагуна Салада, обширно, сухо езерно корито, което се простираше докъдето стигаше погледът. Повърхността му бе набраздена от гумите на джипове и всъдеходи.

Загледана в лунния пейзаж на езерното дъно, тя усети как клепачите ѝ натежават. Бяха пристигнали в ранчото малко след смрачаване и вечеряха мълчешком. След това той грубо ѝ посочи една от стаите за гости, където тя се мята цяла нощ без да може да заспи, защото се страхуваше, че той може да промени решението си. Сега погледна малкото златно кръгче на пръста си и се опита да асимилира факта, че наистина бяха женени.

Когато излязоха от магистралата и поеха по сухото езерно дъно, тя залитна и удари рамото си в неговото.

— Ще лагеруваме през нощта в един от онези палмови каньони — обяви безцеремонно той. — Пътят до там не е лесен и затова предприемачите още не са го награбили.

Не е лесен се оказа прекалено мек израз. Двигателят на джипа жалостиво зави, когато малката кола напусна езерното дъно и пое по стръмния, скалист склон, който се издигаше в западния му край. Един час следваха път, който по-скоро бе пътечка, тя се подмяташе и се подхвърляше, докато не се ожули тук и там. Най-сетне минаха през един тесен проход в скалите и попаднаха в миниатюрния, засенчен от палми каньон.

Той бе обграден от насечени, остри гранитни скали. Тя видя извиващите се сребристи листа на слонските дървета, между които тук-таме се издигаха палми и тамарикси. Когато Даш спря джипа, Хани дочу шум от течаща вода. Той слезе от колата и изчезна сред дърветата. И тя слезе да се разкърши и да огледа откъде идваше

шумът. В сребърна мъглица ромолеше малък водопад и се стичаше по грубото лице на скалата зад нея.

Даш се показа — докато вървеше вдигна ципа на панталоните си. Хани бързо извърна поглед, едновременно притеснена и очарована от този интимен жест; точно така си бе представяла, че би трябвало да постъпи един мъж пред жена си.

Той кимна към водопада и започна да разтоварва джипа.

— Тези каньони са едни от малкото места с течаща вода в цяла Байя. Има дори и топли извори. По-голямата част от полуострова е сух като барут и водата е по-скъпоценна от злато. Вземи тези подпорки.

Тя ги взе, но докато ги издърпваше от джипа, краят на най-дългата се закачи в рамката на колата и всичките изтрополиха на земята.

— По дяволите, Хани, внимавай какво правиш!

— Съжалявам.

— Нямам намерение да прекарам цялото пътешествие като вървя подире ти да ти оправям бъркотиите.

Тя се наведе да събере подпорките.

— И имаш ли нещо против да ми кажеш защо си обула тези сандали? Спомням си много добре, че ти казах да си вземеш ботуши.

— Взех си — рече тя. — В багажа ми са.

— И каква е ползата от тях, ако са в багажа, след като сме в средата на пустинята и можеш да налетиш на гърмяща змия.

— Не сме в средата на пустинята — изтъкна тя и се изправи с подпорките на палатката в ръце.

— Още от вчера търсиш повод за кавга, нали?

Тя се вторачи в него, неспособна да възприеме жлъчта му. Точно обратното — държеше се така, сякаш бе седнал върху таралеж.

Той килна с палец стетсъна си назад с войнствено изражение.

— Няма да е лошо още отсега да си изясним някои правила. При положение, че не си прекалено заета да изпускаш разни неща, за да можеш да слушаш.

— Никога досега не съм къмпирала — изрече ясно тя. — И не знам изобщо как се прави.

— Не говоря за къмпирането. Говоря за нас, двамата. — Той се приближи толкова много, че помежду им остана по-малко от половин метър разстояние. — Първо. Босът съм аз. Изградил съм си стереотипи

и нямам никакво намерение да променям който и да е от тях. Ще трябва да положиш много повече усилия, за да се приспособиш и затова не искам да чувам никакви оплаквания. Ясно?

Той не я изчака да му отговори и добре, че го стори.

— Не се занимавам с къщна работа. Изрази като „да разпределим товара на задълженията“ дори не фигурират в речника ми. Не мога да пускам пералнята; не ме интересува дали в бюфета има кафе. Ще наемем някой да се грижи за това или ти ще се заемеш с тази работа. Едно от двете. — Очите му се присвиха. — И това твое семейство от паразити. Ако искаш да продължаваш да ги издържаш, твоя си работа, но аз нямам намерение да им дам и пукната пара; освен това не бива да приближават на повече от десет мили от ранчото. Разбрано ли е?

Тонът му бе такъв, сякаш я освобождаваше под гаранция.

— И още нещо. — Намръщи се още повече. — Онези противозачатъчни хапчета, които видях в куфара ти. От сега нататък влизат в основното ти меню, момиченце. Вече съсипах две деца и нямам намерение да съсипвам още.

— Даш?

— Какво?

Тя остави подпорките на земята, а сетне го погледна, опитвайки се погледът ѝ да не трепне.

— Направих всичко възможно, за да не ти се ядосам, но ти ме докара до ръба. Знаеш го, нали така?

— Едва започвам.

— Не, тук вече грешиш. *Ти свърши.*

Той издаде брадичката си напред.

— Така ли?

— Така. Никога не съм била ревла, Даш Кугън, но откакто се влюбих в теб, си взех моето, че и отгоре. И те предупреждавам сега, че ме разстройваш, което означава, че навярно ще се разплача твърде скоро. Не се гордея — в интерес на истината дори се срамувам — но това не променя нещата. Така че ако не искаш да прекараш това подобие на меден месец с една разплакана жена, предлагам ти да започнеш да се държиш като джентълмена, който знам, че можеш да бъдеш.

Той отпусна глава. Ритна силно с върха на ботуша си някакво камъче. Но когато заговори, гласът му бе тих, макар и дрезгав.

— Хани, никога през живота си не съм бил верен на една жена.

Прониза я силна болка.

Той я гледаше натъжен.

— Като си помисля за миналото си и всичките тези години, които ни разделят, да не говорим за това, че ще съсипем две кариери, просто не мога да повярвам, че аз самият върша всичко това. Мен ме остави, но не мога дори да понеса мисълта, че мога да те нараня. Знам, че сигурно съм се побъркал, Хани, но като стане дума за теб, просто не мога да се въздържа.

Цялото ѝ негодувание се стопи и тя се изпълни с нежност.

— Мисля, че и аз съм малко мръднала. Обичам те толкова много, че едва издържа.

Той я притегли до гърдите си.

— Знам. А аз те обичам дори повече. Ето защо нямам оправдание за стореното.

— Моля те, Даш, не говори така...

Той я погали по косата.

— Ти ми влезе под кожата, без изобщо да го подозирам. Всичко щеше да е наред, ако не бе израснала пред очите ми, но ето че изведнъж ти вече не бе дете и независимо от всичките ми усилия, не можах да те превърна отново в дете.

Дълго време единственият шум бе ромонът на водопада зад тях.

Докато приготвят лагера си, небето се забули в облаци и заваля ситен, студен дъждец, който веднага свали температурата под десет градуса. На Хани ѝ бе студено, бе мокра и по-щастлива, от когато и да било.

— Би ли донесла последния пакет храна. — Той затвори ципа на малката палатка, която бе издигнал.

Тя бръкна в джипа, но преди да успее да измъкне голямата тенекиена кутия, той довтаса и я взе от нея.

— Не е тежка — протестира тя, — мога да се справя.

— Вярвам, че можеш — рече той, наведе се и я целуна леко по устните.

Тя се усмихна на себе си, като си спомни цялото му тупане в гърдите преди малко. Даш Кугън бе по-голям самохвалко от всичките

мъже, които познаваше.

Леден порив премина през лагера им, разлюля мокрите палмови листа и тя потрепери.

— Мислех си, че тук климатът би трябвало да е тропичен.

— Студено ли ти е?

Тя кимна.

— Това е добре.

Тя го погледна въпросително.

— Времето тук се променя много бързо, особено през зимата. — Изглеждаше доволен. — Комай само по това време човек има нужда от палатка. Обикновено бих взел само противонасекомна мрежа, да ни пази и сянка, и от буболечките, но да пропуска ветреца. Взemi малко топли дрехи и за двама ни и онова дълго бельо, за което ти казах, докато аз прибирам тук.

Тя свърши поръчаното ѝ, но когато тръгна към палатката да се преоблече, той застана пред нея.

— Не натам.

Взе ръката ѝ, зави сухите им дрехи с пончото и я поведе към палмите.

Температурата падаше с всяка минута и зъбите ѝ започнаха да тракат.

— Боя се, че е прекалено студено за разходка, Даш.

— Хайде, хайде. Ти си по-корава, отколкото се правиш. Малко хладинка и чист въздух няма да навреди никому.

— Малко по-студеничко е от хладинка. Виждам парата от дъха си.

Той се ухили.

— Въобразявам ли си или наистина започваш да пискаш?

Тя си помисли за палатката и за пухкавите спални чували, където можеха да си се гушат сега и където можеше да продължат с уроците по любене.

— Определено не си въобразяваш.

Той я преведе през една просека сред дърветата и дъхът ѝ секна. Пред тях, в гнездо от папрати и обрасли с мъх камъни, лежеше малък вир, от който се виеше пара.

— Нали ти казах, че тук има горещи извори — рече той. — Какво ще кажеш — да се съблечем и да се заемем с малко неприлични

действия.

Тя вече разкопчаваше блузата си, но пръстите ѝ бяха непохватни от студа и той се съблече пръв. Вече гол, ѝ помогна да смъкне мокрите памучни панталони и я отведе във вира. На него му стигаше до кръста, а на нея само раменете и гърдите ѝ бяха извън водата. Водата бе гореща и се усещаше чудесно от студената ѝ кожа. На повърхността ѝ гърдите ѝ бяха настръхнали, зърната им се бяха свили в малки, твърди камъчета. Той наведе глава и едното от тях потъна в топлината на устата му. Тя изви гръб назад при нежното му всмукване. Устните му се преместиха към другото зърно.

След малко той я пусна и започна да облива с топла вода раменете ѝ, не ѝ даде да се потопи, а я топлеше с вода и с дланите на едрите си, кафяви ръце.

Тя започна да гали бедрата му под водата. Зърната на гърдите ѝ омекнаха и разцъфнаха като розови пъпки под топлите му пръсти. Ръцете ѝ станаха още по-смели. Гали го, докато той не започна да стене. Вече бяха почти в средата на вира, водата бе станала по-дълбока и покриваше раменете ѝ.

— Обгърни с крака кръста ми — изрече дрезгаво той.

Тя облиза капките, които се бяха появили по бузите му и направи онова, което бе пожелал.

Под водата пръстите му вилнееха, играеше си с нея, карайки я да изохква всеки пък, когато те я докоснеха на някое ново място.

— Даш... — Тя стисна силните си млади бедра около него.

Той изстена името ѝ и навлезе там, където вече бе у дома си.

Останаха в каньона с палмите два дни и през това време Даш сякаш се подмладяваше пред очите ѝ. Острите черти в ъглите на устата му се смекчиха, а от очите му изчезна безрадостната мрачина. Смееха се, боричкаха се и се любеха, и понякога тя се питаше кой от двамата бе на двайсет години. Тя приготвяше бекон с яйца на примуса, и когато на третия ден напуснаха каньона, в очите ѝ имаше сълзи. Даш искаше тя да види всичко, а след като времето отново бе станало горещо, щяха да прекарат следващите няколко нощи, къмпирайки по Калифорнийския залив, или както го наричаха още, Морето на Кортес.

— Това бе най-хубавото време, което съм прекарала през живота си — рече тя, когато излязоха отново на магистралата и се насочиха на юг.

— Ще дойдем пак. — Тонът му бе учудващо мрачен. — Предполагам, че в бъдеще ще имаме доста време за къмпирание.

— И какво лошо има в това? Нали обичаш да къмпираш?

— Обичам, но когато съм в отпуск. А не защото и двамата ще бъдем безработни.

Тя издаде брадичка напред.

— Не искам да говорим за това.

— Хани...

— Сериозно, Даш! *Не сега.*

Той я остави на мира и започна да ѝ показва някои от растенията и вулканичните скали. Докато пътуваха на юг и вятърът свободно нахлуваше през отворените прозорци на джипа, тя забеляза разхвърляни навсякъде стари автомобилни купета и взе да изпитва безпокойство. В пейзажа имаше нещо апокалиптично: безрадостна, изгорена от слънцето гледка, струпясала от ръждиви автомобилни купета, легнали по гръб, досущ като мъртви бръмбари, растенията с изсмукана влага, изроненият път, осеян отстрани с животински скелети. Дори и на най-опасните завой нямаше предпазни огради, а китки издигнати кръстове показваха местата, където бяха намерили гибелта си нечии любими същества.

Обзе я някакъв ирационален страх — не за себе си, а за Даш.

— Дай да карам аз — рече рязко тя.

Погледна я въпросително. Знаеше, че бе добър шофьор, но искаше да кормува тя. Единствено ако тя контролираше всяко движение на колата, ако следваше всеки нюанс на пътя, само тогава можеше да го защити от бедата.

— Недалеч оттук има един ресторант барака на плажа, където можем да обядваме — рече той. — Храната наистина я бива. Можеш да караш от там нататък.

Тя се застави да поеме няколко пъти дълбоко въздух и започна да се успокоява.

Барака бе твърде великодушно определение за ресторанта. Бе вдигнат от кирпич, който някога е бил боядисан в някакъв оттенък на отровно зелено, а разнокалибрениите маси бяха подредени върху

изронената веранда и гледаха към морето. Верандата бе покрита с разнебитен покрив, обшит с разпокъсана и шляпаща на вятъра насмолена хартия, поддържаха го накълцани дървени стълбове.

— Знам, че данъчните все още ти вземат по-голямата част от парите, Даш, но си мислех, че можеш да си позволиш и някое по-добро място от това.

— Само почакай — рече усмихнат той и я поведе към дървена маса, покрита със закован върху нея линолеум.

— Сеньор Кугън!

— Hola! Como estas, Emilio^[1]?

Към тях се запъти възрастен мъж и Даш се изправи. Размениха си поздрави на скорострелен испански, сетне Даш я запозна, но след като не знаеше езика, не бе сигурна като каква я представи. Емилио бързо мина през летящата врата и влезе в кухнята.

— Надявам се, че си гладна. — Даш свали шапката си и я сложи на празния стол.

През следващия половин час те пируваха с едни от най-хубавите ястия, които Хани изобщо бе вкушвала: кесадила, приготвени от питки тортилас от фино брашно с козе сирене, което се стичаше отстрани, сочни, полети с лимонов сок късчета месо от абалони^[2], авокадо, пълнени с тлъсти скариди, които ухаеха на морска вода и на силантро. От време на време някой от двамата набождаше особено вкусно късче и го подаваше на другия. Понякога се целуваха между две хапки. Хани се чувстваше така, сякаш цял живот бе знаела какво означава да си обичана.

Натъпка се толкова, че може да вземе не повече от две-три хапки от голямата, богата торта, която им поднесоха за десерт. Даш също бе оставил вилицата си и се взираше в морето. Тя забеляза върху челото му отпечатъка от ръба на шапката и посегна да го разтрие, без да е сигурна дали това бе подходящо да прави тъкмо в този момент.

Той взе ръката ѝ и я притегли към устните си. Когато я пусна, изражението му бе тържествено.

— Веднага като се върнем...

Тя изтегли ръката си.

— Не искам да говорим за това.

— Трябва да поговорим. Сериозно, Хани. Първото нещо, което искам да направиш, е да си наемеш добър адвокат.

— Адвокат ли? Нима вече се опитваш да се разведеш с мен?

Той не се засмя.

— Не става дума за развод. Всяка твоя стотинка трябва да бъде турена настрана и защитена добре, така че данъчните да не могат да ти я вземат заради мен. Няма да позволя да плащаш за моите финансови грешки. Глупаво бе от моя страна, че не помислих първо за това, преди да избягаме и да се оженим. Не знам, просто не ме бива с парите.

Тя видя колко бе разстроен и му се усмихна.

— Ще се погрижа за това, съгласен? Не се тревожи.

Увереността ѝ изглежда го задоволи и той се облегна назад на стола си. Но след като въпросът за бъдещето им бе повдигнат, той си остана да виси помежду им. Тя знаеше, че трябва да престане да се бои и да се изправи с лице срещу проблема, който искаше да избегне. Човъркаше етикета на бутилката минерална вода, от която пиеше той.

— Може би всичко ще е наред, Даш. Няма нужда някой да узнае. Можем да запазим брака си в тайна.

— В никакъв случай. Таблоидните вестници навярно вече са надушили. Смяташ ли, че онзи тип, който ни ожени, ще си държи устата затворена?

— Би могъл.

— Ами онзи чиновник, който свърши писарската работа? Или бижутерът, който ни продаде венчалния пръстен?

Тя се сви на стола си.

— И какво смяташ, че ще стане?

— Нашите хора за връзки с обществеността ще се спукат през гърба в опити да ограничат вредите. Няма да има никаква полза от това, но те ще предприемат тези действия, за да си оправдаят заплатите. Таблоидите ще наемат вертолети, които да кръжат над ранчото, и ще се опитат да ни заснемат голи. Коментаторите ще пишат за нас във вестниците. Ще настъпи златно време за карикатуристите. Ще бъдем чудесен повод за каквото и да е монолог в шоуто на Карсън. На снимачната площадка няма да успеем и да мигнем, без някой умник да си навре носа там.

— Няма да е...

— Продуцентската фирма и шибаните сценаристи на телевизионната мрежа ще се убеждават един друг, че могат да направят

промени и да преправят сценария. Но каквото и да сторят, на публиката ще ѝ се догади и „Шоуто на Даш Кугън“ ще е вече история.

Тя се вбеси.

— Грещиш! Винаги гледаш на нещата откъм лошата им страна. И това е нещото, което не мога да понасям у теб. Достатъчно е да се случи и най-дребното и ти вече смяташ, че е дошъл краят на света. Публиката не е глупава. Тя разбира разликата между истинския живот и една телевизионна програма. А и мрежата сигурно за нищо на света няма изостави шоуто. То ѝ донесе милиони. Едно от най-успешните шоупрограми в цялата история. Всички го обичат.

— Кого се мъчиш да убедиш? Мен или себе си?

Благостта му я объркваше. Тя погледна към океана, където вълните блещукаха на следобедното слънце и раменете ѝ се отпуснаха.

— Не сме направили нищо лошо. Обичаме се. Няма да мога да го понеса, ако хората се опитат да подметнат нещо неприлично за нас. Това е истинският живот. А не телевизионното шоу.

— Но нашата публика не ни познава, Хани. Тя познава само образите, които представяме. А идеята Джейми Джоунс и баща ѝ да избягат, за да се оженят, е може би най-отблъскващата, която може да бъде измислена.

— Не е честно! — промълви тихо тя. — Не сме направили нищо лошо.

В твърдия му поглед висеше въпрос.

— Съжаляваш ли?

— Разбира се, че не! Но *ти* май съжаляваш.

— Не. Може би би трябвало, но не съжалявам.

Напрежението между двамата спадна и когато се погледнаха в очите, можеха да видят в тях само любов.

Този следобед направиха бивак край едно уединено заливче с формата на полумесец, с плаж от фин, бял пясък. Даш ѝ показа как да откъртва от камъните с чук и длето големи колкото юмрук стриди. Изстискаха върху тях натурален лимонов сок и ги ядяха сурови.

Бе прекалено хладно за плуване, но Хани не се стърпя да погази във водата, след което се наложи Даш да стопли нозете ѝ между бедрата си. Любиха се на фона на рева на прибоя.

Следващата вечер си взеха стая в един малък хотел, за да могат да се изкъпят с топла вода. След като Хани откри удоволствието да си

вземат душ заедно, тя се вдигна на пръсти и му прошепна за онова, което искаше да направи с него.

— Сигурна ли си? — попита пресипнало той.

— О, разбира се. Разбира се.

Този път тя го отведе до леглото.

На следващия ден отпътуваха далеч навътре в пустинята и си направиха бивак. Тя видя изкривените дънери на слонските дървета и гранитните балвани, скулптирани в страховити форми от вятъра. На фона на небето ярко контрастираха китките кактуси, с накацали по тях лешояди. Вечерта, докато седяха край стъкмения от Даш огън, тя се взираше със страх в залеза.

— Не мисля, че това ще ми хареса.

— Човек не може да смята, че е видял звездите, ако не ги е видял от пустинята.

Слънцето потъна зад хоризонта и в небето се издигна голямо ято птици. Тя ахна.

— Колко е красиво! Никога не съм виждала толкова птици.

Тя потрепери и той я привлече до себе си върху разгънатия спален чувал.

— Тук природата не е хубавичка. Тъкмо затова я харесвам. Тук животът е сведен до голата си същност. Никога не се страхувай от него.

Тя постепенно се отпусна, легнала на рамото му; дланта му лежеше върху гърдата ѝ. Пустинята оживя с нощните си звуци. Времето неусетно летеше с появяването на звезда подир звезда върху небето. При отсъствието на каквото и да е градско сияние, което да замъгли яркостта им, на нея ѝ се струваше, че за пръв в живота си вижда звезди.

Полека осъзна какво бе имал той предвид. Всичко бе толкова първично, сякаш двамата бяха разсъблечени напълно голи и не ги разделяше нищо. Никакви условности, никакви тайни.

— Няма да е лесно, когато се завърнем, Хани. Само се надявам, че си достатъчно жилава, за да устоиш.

Тя се надигна на лакът и се взря в познатото, любимо лице.

— И двамата знаем, че съм каиш — отрони тихо тя. — Но ти дали си?

Тя почти усети как той се отдръпва от нея и близостта им сякаш се стопи.

— Това е смешно. — Той се надигна и седна върху спалния чувал с гръб към нея.

Може би се дължеше на магията на пустинята, но тя се чувстваше така, сякаш някой бе свалил превръзка от очите ѝ. Най-сетне можеше да го види ясно — не само онова, което искаше да види, но и всичко останало. Гледката я плашеше, но неговата любов ѝ бе вдъхнала смелост, затова се изправи и го докосна по гръба.

— Даш, крайно време е вече да пораснеш.

Мускулите му се стегнаха под ръката ѝ.

— Какво имаш предвид?

Но сега, след като сама бе започнала, на нея не ѝ се искаше да продължи този разговор. Ами ако грешеше? Защо си бе въобразила, че знаеше за него неща, които зрелите жени, за които се бе женил, не знаеха? И сетне си припомни, че онези зрели жени го бяха *изгубили*.

Тя пропълзя на колене около него така, че да може да го вижда.

— Трябва да се примириш с факта, че този брак е краят на досегашния ти живот. И че няма да успееш да се измъкнеш от него, след като благоразумно се напъхаш в леглото на някоя друга жена, само за да се разведеш с мен.

Очите му се присвиха и той скочи от спалния чувал.

— Говориш абсолютни глупости...

— Да, да. Ти си използвал ципа на панталоните си като авария изход още при първия си брак. Другите ти жени са те *оставили* да се измъкнеш по този начин, но аз няма да го направя. — Сърцето ѝ заби силно, но вече бе стигнала твърде далеч, за да отстъпи, и затова тя се изправи до него. — Искам да ти кажа, че ако те сваря с друга жена в леглото, мога да извадя пистолет срещу теб, срещу нея, но няма да се разведа.

— Това е най-голямата глупост, която съм те чувал да изричаш! На практика ми даваш разрешение да ти изневерявам.

— Просто ти казвам как стоят нещата.

— Виждаш ли, тъкмо от това се боях. — Речта му стана накъсана, сигурен белег, че бе развълнуван. — Ти си прекалено млада. Хал хабер си нямаш за това какво означава да си омъжена. Дори една полуумна жена не би казала подобно нещо на мъжа си.

— Ами аз го направих. — Тя прехапа долната си устна, за да не трепери. — Няма да се разведа, Даш! Независимо с колко жени ще спиш.

Дори на светлината на огъня тя забеляза, че лицето му бе почервенияло от яд.

— Знаеш ли, ти си просто една пълна глупачка!

Част от страха ѝ се изпари и тя се взря удивена в него.

— Наистина те плаша, а?

Той ѝ се присмя.

— Не съм се уплашил. Не, по дяволите! Просто ми е трудно да повярвам каква глупачка си.

Тя обаче отиде още по-далеч.

— Не мога да направя нищо за това по какъв начин си пораснал. Онези от социалните грижи са те местили от семейство на семейство.

— Това няма нищо общо...

— Но аз няма да изчезна в небитието като едно от онези семейства. Можеш да ме обичаш колкото си искаш и няма да се случи нищо лошо. Аз ще ти бъда жена за целия ти живот от тук нататък, и без значение колко се опитваш, няма да можеш да ме прогониш по никакъв начин.

Виждаше го как търси изход. Дори отвори уста да отвърне, но сетне изпадна в дълбоко мълчание. Тя се протегна и хвана ръката му.

Кактусите проскърцваха на нощния вятър. Той заговори тихо, все още без да я погледне.

— И си напълно сериозна, нали?

— Наистина.

Взря се в нея, и въпреки че се прокашля, гласът му излезе дрезгав от емоциите.

— Ти си най-дяволската, най-лошата жена, която съм познавал.

Отначало ѝ се стори, че се дължеше на отблясъците от огъня, но сетне разбра, че работата изобщо не бе в тях. В очите на Даш Кугън блестяха *сълзи*.

[1] Здравей! Как си, Емилио? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Вид стриди. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Още ли си сърдит на Даш и Хани?

Докато задаваше въпроса си, репортерката на „Бо Монд“ кръстоса крака и погледна Ерик през очилата си с червени, метални рамки. Лоръл Кръогър му напомняше на лице от някоя реклама. Имаше вид на нюйоркиска интелектуалка — стройна и привлекателна с късата си коса и съвсем лек грим. Дрехите ѝ бяха обикновени и малко по-големи, отколкото трябва — поло фланела, торбести панталони в цвят каки, ботуши, часовник в стил „Съветска армия“.

За да попаднеш в темата на броя на „Бо Монд“, си струваше да изтърпиш малко неудобства, но тя интервюираше Ерик на почивки вече няколко дни; бе неделя, единственият му свободен ден и на него започна да му писва. Опитвайки се да прикрие неспокойствието си, той стана от единия от разположените срещуположно дивани в постройката на хотелския покрив, отиде до прозореца, който гледаше към Сентръл Парк, и запали цигара. Дърветата все още бяха голи, клоните им се люлееха от мартенския вятър. Изпита моментна носталгия по Калифорния, макар да я бе напуснал само преди месец.

Най-сетне отговори на въпроса ѝ.

— Даш и Хани се ожениха в края на осемдесет и трета, преди повече от пет години. Оттогава насам съм толкова зает, че почти не съм мислил по въпроса. Пък и когато това се случи, на практика вече бях напуснал шоуто.

Издиша, и цигареният дим обви с костеливи пръсти стъклото, замъглявайки, без да скрие изцяло отражението му. Лицето му изглеждаше още по-слабо и с по-остри черти, отколкото бе по времето на „Шоуто на Даш Кугън“, без обаче да изгуби от мъжествената си красота. Във всеки случай намусената му физиономия на хубавец негодник, която бе характерна за него, докато бе по-млад, в трийсетте му години бе съзряла в някаква мрачна сексуалност, която правеше отчуждените герои, които често играеше на екрана, твърде властни.

Долу неделният манхатънски трафик се влачеше трмаво; репортерката продължи да рови.

— Независимо че вече нямаше постоянна роля в шоуто на Кугън, по онова време бе доста искрен.

Той се върна отново към дивана и седна срещу нея.

— Мнозина от нас бяха такива. Ако си спомняш, ние бяхме играли в това шоу четири години и продуцентите бяха готови да образуваме сдружение. Всички очаквахме да направим много пари от това. Но когато се разнесе новината за женитбата на Даш и Хани, всичко пропадна. Рос Бакарди трябваше да се откаже от шоуто.

— Струва ми се доста обидно.

— Парите са си пари. — Той потъна във възглавниците на райета. — Ако знаех как ще се развие кариерата ми, нямаше да се безпокоя.

— Очевидно номинацията за тазгодишния „Оскар“ за най-добър актьор променя гледната точка.

— Да не говорим за банковата сметка.

— Значи си решил да простиш на влюбените птичета за прегрешението им?

— Нещо такова.

— Говорите ли си от време на време?

— Никога не съм бил близък нито с Даш, нито с Хани. На няколко месеца веднъж си приказваме с Лиз Касълбъри.

— Кугън все пак се появява от време на време в рекламни клипове и във второстепенни роли, но Хани е в най-пълна степен загадъчна дама — рече Лоръл. — От време на време някой ще я засече на лекции в Пепърдайн, но извън това тя май рядко излиза от ранчото.

— Жалко за похабяването на такъв талант. Тя никога не осъзна колко бе добра. И все пак, не се учудвам, че офейка. Пресата я мачка твърде лошо.

— Тя толкова дълго лъга за възрастта си, че никой не ѝ повярва, когато най-сетне каза истината. А фактът, че хората я мислеха за седемнайсет, а не за двайсетгодишна, когато избягаха с Кугън, още повече влоши нещата.

Той смачка фасата си в пепелника.

— Рос Бакарди криеше възрастта ѝ, а не самата Хани.

— Ти май я защитаваши...

— От една страна, тя получи тежък удар. От друга, тя и Даш провалиха бъдещето на сума хора.

— Но не и твоето.

— Не и моето.

Тя погледна в бележника върху скута си.

— Напоследък попадаш по първите страници на пресата. Джийн Сискъл писа, че очаква да бъдеш водещият актьор на деветдесетте години.

— Ценя вярата му в мен, но подобни предсказания са малко преждевременни.

— Само на трийсет години си. Имаш маса време да докажеш, че критиците са били прави.

— Или че са грешили.

— Не вярваш в това, нали?

— Не, не вярвам.

— Определено не ти липсва самочувствие. Затова ли се реши да дойдеш в Ню Йорк да изиграеш Макбет? — Тя погледна магнетофона си, за да се увери, че касетата не бе свършила.

Той вдигна показалец пред устните си.

— Шотландската пиеса.

Тя го погледна въпросително.

— Актьорите смятат, че ако говорят за пиесата с истинското ѝ име, това ще им донесе нещастие. Стар театрален предразсъдък.

Устните ѝ се разтегнаха в кисела усмивка.

— Някак не ми приличаш на човек с предразсъдъци.

— Имаме още две седмици представления и нямам намерение да поемам излишни рискове, особено в толкова рискована постановка.

— Коего си я вярно — рискована е. Да дадат на теб и на Надя Евънс, царстващите в момента сексимволи на киното, ролите на лорд и лейди Макбет едва ли може да се определи като стандартно решение. Критиците влязоха в залата с голи и добре наточени шпаги. Можехте да се провалите и двамата.

— Но не се провалихме.

— Това е най-секси постановката на Мак... на шотландската пиеса, която съм виждала.

— Сексито е лесно. Виж, всичката тази кръв и изкормвания — там е трудното.

Тя се засмя и между тях премина искрата на някаква сексуална химична реакция. Не се случваше за пръв път, но той още веднъж отхвърли идеята да я отведе в леглото. Не само СПИН кризата го караше да бъде много придирчив към партньорите си в секса. Първата му година с Лили, когато се опитваше толкова много да установи истинска сексуална близост с нея, го бе лишила от способността му да се наслаждава на секса заради самия него. Вече не си лягаше с жени, които не харесваше, и определено не го правеше с представителки на пресата.

— Не си много словоохотлив, а, Ерик?

Той посегна към цигарите си, опитвайки да спечели време.

— Какво имаш предвид?

— Интервюирам те от няколко дни и все още нямам и най-беглата представа за мотивацията ти. Навярно си най-затвореният човек, когото познавам. При това нямам предвид само начина, по който избягваш личните въпроси за развода си и за миналото си. Не си позволяваш да изпуснеш нещо, нали?

— Ако трябваше да бъде дърво, щях да бъде дъб.

Тя се засмя.

— Признавам, че ме изненада. Кажете ми защо...

Но преди да успее да зададе поредния си въпрос, вратата на таванския апартамент се отвори и в него нахлу Рейчъл Дилън. Тъмната ѝ разрошена коса обрамчваше дребните, деликатни черти на лицето, чиято красота се помрачаваше само от петното шоколад около устата ѝ и кръглата лепенка лейкопласт в средата на челото ѝ. Облечена бе в тъмночервени дънки, обути бе в розови високи маратонки и носеше пуловер, украсен с образа на заека Роджър, както и огърлица от изкуствени диаманти, която бе принадлежала на майка ѝ. До петия ѝ рожден ден оставаха шест седмици.

— Тате! — изпищя радостно тя, сякаш не го бе виждала с месеци, докато всъщност се бяха разделили преди няколко часа. Разтворила ръце, тя се спусна към него, като едва не помете една ваза с изкуствени цветя. — Тате, познай какво видяхме!

Тя не забеляза броя на „Сънди Таймс“, който лежеше на пода точно на пътя ѝ. Рейчъл никога не забелязваше препятствията, които я деляха от онова, което бе пожелала.

— И какво видяхте? — С добре отработено движение той я вдигна, точно когато се подхлъзваше на вестника; грабна я, преди да си удари главата в близката ниска масичка. Тя обви с ръце врата му, не от благодарност, че я бе спасил от потенциалната опасност, а защото винаги, дори и след най-малката раздяла, тя го посрещаше със съкрушителни мечешки милувки.

— Познай, тате!

Той притегли извиващото се, пращящо от енергия телце в скута си и вдиша нейния специфичен аромат на детска косица, плувнала в пот; защото Рейчъл никога не вървеше, щом можеше да тича. Баретка с формата на мече панда бе готова да се свлече от тъмните ѝ кичури. Докато обмисляше сериозно отговора си, той я свали и я сложи в края на масичката. Баретките на Рейчъл бяха пръснати навсякъде. Той дори измъкна една от джоба си по време на пресконференция, докато ровеше за запалката си.

— Видели сте или жираф, или Мадона.

Тя се закикоти.

— Не, глупчо! Тате, видяхме един мъж, който правеше пиш на тротоара. Наистина, тате — направо на тротоара.

— Голям късмет сте извадили. — Той нежно докосна лейкопласта на челото ѝ. — Как е твоят ох?

Но Рейчъл не поиска да отклони вниманието си.

— Тате, дори и Бека, добричкото добричко, и тя гледаше.

— Не думай. — Погледът на Ерик се разнежи, когато се отмести върху близначката на Рейчъл Ребека, която току-що бе влязла в стаята за ръка с Кармен, гледачката на децата. Тя му се усмихна сладко. Той ѝ намигна над главата на сестра ѝ — таен сигнал, който двамата си бяха установили. *Рейчъл дойде както винаги първа, но скоро ще се отегчи и ти можеш да се настаниш за дълго в скута ми за едно хубаво гушкане.*

— Тате, мама обаждат ли се по телефона? — Като се завъртя, Рейчъл го удари с глава по брадата. — Тате, тя каза, че днес ще се обади.

— Довечера, скъпа. Знаеш, че в петък винаги се обаждат преди лягане.

Вече отегчена, сякаш по разписание, Рейчъл скочи от скута му и изтича до гледачката и взе ръката ѝ от сестра си.

— Хайде, Кармен. Каза, че като се приберем, ще рисуваме с пръсти. — И преди да излезе от стаята, тя се обърна към сестра си: — Бека, да не се гушите с тате цял ден. След като свършим с Кармен, ще ти покажа как да си връзваш обувките. — Лицето ѝ стана строго. — И гледай този път да го направиш както трябва.

Ерик потисна желанието си да защити крехката си недоразвита дъщеря от деспотичната ѝ сестра. Рейчъл не можеше да търпи бавността на Бека, но в същото време я обичаше много и бясно я защищаваше. Макар да ѝ бе обяснил *Синдрома на Даун*, от който страдеше сестра ѝ, още щом тя бе станала достатъчно голяма, за да го разбере, тя отказваше да приема бавността на Бека и бе безмилостна в настояването си тя да се стреми да я следва. Може би тъкмо поради безпощадните ѝ настоявания Бека се развиваше по-бързо от очакванията на лекарите.

Ерик знаеше, че въпреки общоприетото мнение, децата, родени със Синдром на Даун, се отличаваха едно от друго. Състоянието им варираше от лека до средна недоразвитост, като умствените и физическите им способности се различаваха силно. Допълнителната четирийсет и седма хромозома, причина за Синдрома на Даун у Ребека, забавяше леко развитието ѝ, но нямаше причини да се смята, че тя не би могла да има пълноценен и полезен живот.

Когато Рейчъл замина, Бека дойде при него с палец в уста. Децата бяха разнояйчни близнаци, но въпреки леко дръпнатите очи на Бека и слабо сплескания ѝ в горната си част нос, те си приличаха много една на друга, както и на него. Той внимателно измъкна палеца от устата ѝ, взе я на ръце и я целуна по челото.

— Здравей, миличка! Как е момичето на тати?

— Бека е кръ-ъ-ъс-и-и-ва.

Той се усмихна и я прегърна.

— Ама разбира се, че си красива.

— Тати — също кръ-ъ-ъсив.

Говорът на Бека бе значително по-бавен от този на Рейчъл, непрекъснато изтърваше някои думи. И въпреки че онези, които не я познаваха, ѝ разбираха трудно, Ерик нямаше никакви проблеми.

— Благодаря, сладурче.

След като тя се облегна на гърдите му, го обзе дълбокото усещане за покой — винаги бе така, когато я държеше на ръце. Макар

да не бе в състояние да го обясни на когото и да е, той се чувстваше така, сякаш Бека бе за него някакъв дар свише, единственото съвършено творение в живота му. Винаги се бе боял за беззащитните, но закрилата над това крехко дете бе започнала да го лекува от потискащия го тежък товар. По някакъв не напълно понятен за него начин този дар — Ребека — бе неговото изкупление за онова, което бе сторил на Джейсън.

Толкова пълно се бе отдал на дъщеря си, че почти забрави за Лоръл Кръогър, която жадно попиваше тази домашна сценка. Макар никога да не бе правил опити да прикрива състоянието на Бека, той не обичаше децата му да се появяват пред пресата и абсолютно забраняваше да бъдат снимани. Макар Лоръл да не носеше вина за това, че децата се бяха върнали по-рано от разходката си, той все пак се дразнеше от натрапването ѝ в интимния му свят.

— Толкова за днес, Лоръл — рече рязко той. — Следобед имам да свърша някои работи.

— Бяхме се уговорили за още половин час — възрази Лоръл.

— Не знаех, че момичетата ще се върнат толкова скоро.

— Винаги ли изоставяш всичко заради тях? — В тона на въпроса ѝ се съдържаше леко оценъчния нюанс на човек, който никога не е бил родител.

— Винаги. За мен нищо — нито „Бо Монд“, нито дори кариерата ми, не е толкова важно, колкото дъщерите ми.

Това бе най-съкровено му признание пред нея, откакто бе започнала интервюто си, но той видя, че не му вярва. Въпреки че ѝ бе казал да си тръгва, тя дори не посегна да си прибере магнетофона и бележника.

— Децата са под твое и на бившата ти жена съвместно попечителство, нали? Учудена съм, че не си ги оставил при нея през последните няколко месеца, вместо да ги откъсваш от дома и да ги доведеш в другия край на страната.

— Така ли?

Тя зачака обясненията му, но той остана безмълвен. Нямаше намерение да ѝ дава да разбере, че Лили не бе в състояние да се занимава с децата дълго време. На книга момичетата трябваше да прекарват еднакво време при двамата си родители, но на практика бяха с него в деветдесет на сто от времето си.

Лили обичаше и двете си дъщери, но по някаква необяснима за него причина, тя се винеше за състоянието на Бека и тази ѝ вина бе причината да не може да посрещне по-специалните изисквания на дъщеря си. А отношенията ѝ с Рейчъл бяха до известна степен дори по-лоши. Въпреки неоспоримата си интелигентност, Лили изглежда нямаше силите да се справи с упоритата си дъщеря и Рейчъл се държеше направо нахално с нея.

Лоръл продължи да го гледа как прегръща дъщеря си.

— Ще си развалиш репутацията на последния от коравите мъже. Макар че това може да се окаже нелошо. Някои критици го смятат за фаталния ти недостатък. Казват, че независимо каква роля играеш, винаги си отчужден.

— Глупости!

— Не и според последните критични анализи на работата ти. — Тя прелисти няколко страници в бележника си. — Цитирам: „Самотният привкус в играта на Ерик Дилън го превръща в един от най-големите самотници в обществото. Той е актьор, който живее на ръба: сексуално опасен, непрестанно отчужден, доброволно отхвърлен. Можем да усетим болката му, но само дотолкова, доколкото той ни позволи. В крайна сметка Дилън е блестящ, враждебен и съсипан“.

Той скочи от дивана, здраво стиснал дъщеря си в прегръдките си.

— Казах *стига* за днес.

Бека го погледна с широко разтворени от уплаха очи. Той отпусна мускулите си и я поглади по ръката. Сетне изгледа яростно репортерката.

Най-накрая Лоръл реши, че бе отишла твърде далеч, веднага си събра нещата и ги натъпка в чантата си.

— Върша си работата, Ерик. След като всичко това свърши, бихме могли... нали знаеш? Да пийнем заедно или нещо от сорта.

— Нещо от сорта — рече хладно той.

След като Лоръл си тръгна, той успокои Бека и сетне я изпрати да играе със сестра си, докато той проведе няколко телефонни разговора. Когато свърши, влезе в просторната стая на момичетата и кимна на Кармен да се измъкне, за да получи толкова необходимата ѝ почивка. Пресече стаята и се загледа как Бека се бе привела над ниската масичка и рисуваше с пръсти червени кръгове по дебелия амбалажна хартия.

Да отведе децата до другия край на страната за три месеца не бе лесна работа. Хотелската стая бе подредена с всичко необходимо за игра, ярко оцветените пластмасови каси за бутилки мляко бяха пълни с играчки и книги. Бе уредил специални учители и логопед за Ребека, а Рейчъл ходеше в частна детска градина. Въпреки всичко бе убеден, че предимствата децата да са при него надделяваха над неудобствата да бъдат откъснати от дома си.

Отегчена вече от рисуването с пръсти, Рейчъл започна да тренира цигански колела. В стаята имаше прекалено много мебели за гимнастически упражнения и той зачака неизбежното, което не закъсня. Като се преметна, тя закачи с пета едната от пластмасовите каси и извика от болка.

Той приклезна.

— Дай сега да го разтрием.

Тя го изгледа гневно, прехвърляйки му изцяло вината за гимнастическата си несполука.

— Тате, ти ми попречи! Преди да дойдеш, всичко вървеше добре. Ти си виновен!

Той повдигна вежда, за да ѝ даде да разбере, че номерът ѝ няма да мине.

Тя бе една от малцината на този свят, които не изпитваха никакво угризение, когато го принуждаваха да извърща поглед. Отвърна му също с повдигане на вежда.

— Циганските колела са глупава работа.

— Аха — отвърна той разсеяно. — Но и да ги прави човек тук не е особено умно.

Той се изправи, разтри с ръка врата си, запъти се към Ребека и се изправи зад нея.

— Хубава рисунка, сладурче. Като изсъхне, ми я дай да си я закача в гримьорната в театъра. — Сетне се обърна отново към Рейчъл: — Дай да видя твоята.

Тя го погледна намусена.

— Беше тъпа и я скъсах.

— Някой май има нужда да подремне.

— Тате, не капризнича. Винаги казваш, че се нуждая от сън, когато решиш, че капризнича.

— Грешката е моя.

— Тате, само бебетата спят следобед.

— А ти изобщо не си бебе.

Бека се обади от мястото си.

— Мен показва Едноокия пират рисунката на Бека, тате. Мен иска показва Едноокия пират.

Капризите на Рейчъл моментално изчезнаха. Тя скочи, притича и се хвана за крака на Ерик.

— Да, тате! Нека Едноокия си поиграе с нас. Моля те.

Очите и на двете излъчваха толкова настоятелна молба, че той се разсмя.

— Трупа начинаещи артистки. Добре. Но Едноокия не може да остане твърде дълго. Каза ми, че този следобед му предстояло да извърши страхотна сеч. И не само това, ами имал среща и с импресариото си.

Рейчъл се изкикоти и изтича до гардеробчето си, откъдето извади чифт панталони във флотско син цвят. Изтича до него с панталоните и сетне се втурна да донесе лейкопласта.

— Не, не и с лейкопласт отново — протестира той, докато сядаше на едно от малките столчета и обвиняваше сините панталони около главата си и сетне ги завърза на една страна, досущ като пиратска кърпа. — Най-накрая баща ви ще остане с половината от дясната си вежда. Нека само да си представяме.

— Тате, трябва да си сложиш лейкопласта — настоя Рейчъл, както винаги, когато протестираше. — Не можеш да си Едноокия, без превръзка на едното око, нали така, Бека?

— Бека иска види Едноокия.

Той изропта, но откъсна хартиената обвивка на лейкопласта и го залепи напреки върху дясното око: от ъгълчето на веждата си до скулата си. Палецът на Бека пое към устата ѝ. Рейчъл се приведе в очакване напред. Чакаха в мълчалива омая онова магическо превъплъщение, когато татко им се превръщаше в Едноокия пират. Не бързаше. Независимо колко скромна бе публиката му, този необикновен миг на превъплъщението бе за него свещен — мигът, когато границата между илюзия и реалност изчезва напълно.

Пое дъх. Сетне — още веднъж.

Рейчъл изпищя от радост, когато той присви очи, изкриви уста и завърши с преобразението си.

— Е, сега, я да видим к'во имаме тук? Две кръвожадни моми, ако очите не ме заблуждават.

Изглежда ги най-свирепо и бе възнаграден с радостни писъци. Както винаги, Рейчъл хукна да избяга от него. Той скочи от малкото столче и с един замах я повали.

— Не бързай толкоз, миличка! Откога си търся някои куражлии помощници да отплават с моя пиратски кораб. — Очите му се стрелкаха между Рейчъл, която пицеше радостно и се гърчеше в ръцете му, и Бека, която весело наблюдаваше от масата си. Той поклати глава. — Не-е-е. Като размислих, реших да ви оставя. Вий двечките ми се виждате прекалено ситни.

Пусна Рейчъл и с ръце на хълбоците я изгледа свирепо.

Рейчъл веднага възнегодува.

— Не сме ситни, Еднооки! Пипни тук — и тя вдигна ръка и стегна бицепса си. — Бека, покажи на Едноокия мускулите си.

Бека го направи. Ерик изпълни задължението си и опипа чифта слабички, детски ръчици. Както винаги крехката деликатност на костите им събудиха страх в душата му, но той подсвирна възхитен.

— По-силни, отколкото изглеждате и двете. И все пак... — Той погледна Бека, намръщен силно. — Бива ли те с рапирата, девойче?

— Искане да каже сабя — прошепна Рейчъл силно на сестра си.

Бека кимна:

— Много, много бива.

— Мен също, Еднооки — изпищя Рейчъл. — Страхотна съм с рапирата — и тя ги насочи към онази част на играта, която най-много обичаше. — Мога да отсека главата на някой негодник с един удар.

— Можеш ли да покажеш?

— Мога даже да разпоря стомаха му и да оставя кръвта и мозъка му да изтекат, без да ми мигне окото!

Ерик бе известен с безупречното си съсредоточаване, но сега едва не го изгуби, когато забеляза как Рейчъл за пръв път се опитваше да копира акцента му. Но все пак той бе въвел правилата на тази игра и затова потисна желанието си да се разсмее. Вместо това, ги изгледа със съмнение.

— Не знам. Нападенията и грабежите са сериозна работа. Трябва ми някой с безстрашно сърце, който да се бие рамо до рамо с мен. В

интерес на истината... — Отпусна се на стола до Бека и прошепна съучастнически: — Много-много не обичам да гледам кръв.

Бека се протегна и го потупа по рамото:

— Горкият Едноок...

В очите на Рейчъл проблеснаха дяволити пламъчета.

— Еднооки, що за пират е този, който не може да понася кръв?

— Мнозина са такива. Рисковете на занаята.

— Еднооки, аз и Бека обичаме да гледаме кръв, нали, Бека? Ако ни вземеш със себе си, ние ще те защитаваме.

— Аз защитава Едноокия — предложи Бека и обви с ръце врата му.

Той поклати глава със съмнение.

— Страшно опасно е, така е. Ще нападаме кораби, пълни с лъвове с ей такива огромни гърла, готови да схрускат малките момиченца.

С широко отворени очи те слушаха как той описва опасностите при нападението им. Бе узнал от опита си, че особено силно впечатление им правеха корабите, натоварени с екзотични животни, но ако споменеше крадци или големи кучета, те се плашеха.

Най-сетне Рейчъл произнесе думите, които винаги казваше:

— Еднооки, може ли и мама да дойде с нас?

Той замълча само за миг.

— Силна ли е?

— О, да. Много е силна.

— И не се страхува от кръв, така ли?

Рейчъл поклати глава.

— Тя обича да гледа кръв.

— Тогава ще я вземем с нас.

Момичетата се засмяха радостно и сърцето му се разтопи. Поне наужким успяваше да им върне майката, която тъй често отсъстваше от всекидневния им живот и бе толкова неадекватна, когато все пак присъстваше в него.

Сетне Едноокия се впусна в магическия свят на приказките за морски пътешествия, приказки, изпълнени с храбри момиченца, които прекосяват морета и разбиват противниците си. Бяха приказки за храбростта и целеустремеността, приказки, в които от малките

момичета се очакваше да защитят позициите си наравно с мъжете и да се бият докрай.

Омаяни, децата попиваха всяка негова дума. Заслушани, те възприемаха само богатата плячка на бащиното си въображение. Бяха прекалено малки, за да схванат, че виждат човека, който бе може би най-добрият актьор на своето поколение, да играе единствената роля в кариерата си, без да бъде отчужден от когото и от *каквото* и да е.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Спечели ли татко? — Рейчъл се втурна във всекидневната с развята червена нощница, босите ѝ нозе шляпаха по облицования с бял и черен мрамор под.

Лили с неохота се откъсна от телевизора, поставен в изпъстрения с бяло-сив шкаф. Току-що бе приключила с преобзавеждането на дома в Колдуотър Кениън, в който някога бяха живели заедно с Ерик. Входовете сега бяха рамкирани от йонийски колони, върху които имаше останки от фронтони; неороманските мебели бяха тапицирани с бяло платно. Светлосивите стени служеха за фон на скулптурите от първи век, на френските лампиони факли, на сюрреалистичната картина на свръхзвуков самолет, преминаващ през средата на огромна червена ябълка, която заемаше цяла стена. В началото бе възхитена от целия този декор, но сега вече мислеше, че прекаленият неокласицизъм бе твърде студен.

— Не тичай, Рейчъл — припомни тя на дъщеря си. — Защо още не си заспала? Вече минава девет часът. Надявам се, че не си разбудила Бека.

— Искам да видя как татко печели „Оскар“-а си. И се боя от гръмотевичните бури.

Лили погледна през прозореца и видя, че дърветата се превиваха на силния вятър. Южна Калифорния бе сполетяна от жестока суша и тя предполагаше, че бурята ще премине както всички досегашни, без да падне и капка дъжд, но знаеше, че ще ѝ бъде трудно да убеди инатливата си дъщеря.

— Няма да вали, Рейчъл! Просто излезе силен вятър.

Рейчъл я погледна с онова непокорство, което сякаш бе непрекъснато отпечатано върху лицето ѝ.

— Не обичам гръмотевичните бури.

Зад тях церемонията по връчването на наградите на Академията бе прекъсната от реклама.

— Няма нищо страшно в една буря.

— Не, има...

— Не, няма. За бога, имаме суша...

— Не, има.

— По дяволите, стига, Рейчъл!

Рейчъл я изгледа свирепо и тропна с краче.

— Мразя те!

Лили стисна очи; прииска ѝ се Рейчъл да я няма. Не можеше да се справя с нея както Ерик. Още вчера, когато вземаше децата от бащината им къща, Рейчъл бе започнала да им ходи по нервите. Когато Ерик ѝ каза да си обуе обувките, тя му изкрещя, че го мрази, но това изглежда не го обезпокои. Само я изгледа яростно:

— Лош късмет, хлапенце! Въпреки всичко ще трябва да си обуеш обувките.

Лили знаеше, че тя би отстъпила. Не че не обичаше дъщеря си. Нощем, когато Рейчъл спеше, Лили можеше да стои цяла вечност до леглото ѝ и просто да я гледа. Но денем се чувстваше тъй безпомощна! Приличаше на майка си, която просто не проявяваше силни майчински чувства. Бе оставила бащата да отгледа Лили и сега самата тя постъпваше като нея. Понякога бе по-добре така.

Но въпреки всичко я беше яд на отношенията между Ерик и момичетата. Знаеше, че го обичаха повече, отколкото нея, но той се справяше по-добре с ролята на родител. Никога не губеше самообладание с Рейчъл, а и състоянието на Бека не го ужасяваше така, както нея.

— Виж, ето го татко! — изписка Рейчъл, временно забравила за караницата с майка си. — И Надя. Наистина е хубава, мамо! Не е каквато беше с татко в „Макбет“ — да крещи през цялото време. Подари ни гумени мечета — на мен и на Бека.

Камерата показваше панорама на първите редове на претъпканата със звезди публика в залата на „Дороти Чандлър Павилиън“. Ерик бе заедно с партньорката си от постановката на „Макбет“ Надя Евънс. Лили ревнуваше, макар да знаеше, че няма никакво право на това. Ерик бе бил верен съпруг; нейните изневери бяха причината за края на брака им.

Дори и след като бе узнал, че върти роман с Аарън Блейк, един от най-вълнуващите млади актьори в Холивуд, той не бе настоял да се разведат. Лили обаче ненавиждаше разочарованието си от опитите да

бъде съпруга и майка, мразеше безжалостната интимност на брачното ложе и не виждаше смисъл да отлагат неизбежното. Ерик никога не я бе обичал — тя знаеше, че не би се оженил за нея, ако не бе забременяла — но се отнасяше добре с нея, а след като самата тя бе жертва на враждебен развод, искаше да запази поне подобие на приятелски отношения с него.

Лили огледа Надя Евънс, когато камерата се поспря върху нея и донякъде получи удовлетворение от факта, че бе просто една красива актриса. Самата тя сега бе по-стройна, отколкото преди да забременее, и харесваше дълбоко вдлъбнатите си бузи. Напоследък носеше платиненорусата си коса сплетена на кок *a la балерина*, близо до врата си, за да подчертае още по-силно чертите на лицето си.

Прочетоха номинираните за най-добра мъжка роля и злобата на Лили се засили още повече. Тя бе дете на Холивуд и с всяка фибра на същността си копнееше да бъде сега до него, да съпреживее този миг.

— Мамо, мислиш ли, че тати ще спечели?

— Ще видим.

Рейчъл, за пръв път напълно неподвижна, стоеше по средата на черно-белия мраморен под, втречена в телевизора.

— „Оскар“-ът се присъжда на...

Лили грабна дистанционното управление и увеличи звука.

— ... Ерик Дилън за „Малки жестокости“!

Рейчъл се засмя и запляска с ръце.

— Мами, той спечели! Тати спечели!

Лили се сви на дивана. Ето наградата ѝ за това, че се разведе с него. Тя би трябвало да е до него, когато спечели, а не Надя Евънс. Ако бяха още женени, това щеше да бъде мигът и на нейния триумф.

Твърде късно бе обаче да съжالياва. Спомни си ледената му ярост, когато бе открил, че има любовна връзка, и се запита какво ли щеше да стори, ако узнаеше, че Аарън Блейк не бе единственият ѝ любовник, след като се бяха оженили. Стомахът ѝ се сви от самосъжаление. Всеки път, когато си намираще любовник, тя си мислеше, че той ще е човекът, който да запълни празнините в живота ѝ. Но това никога не ставаше. Единственият човек, който я бе дарил с продължително щастие, бе баща ѝ.

Надя целуна Ерик. Той стана от мястото си, подскочи и се качи на пътеката, хората го спираха, за да го потупат по гърба. Когато

стигна до сцената и получи „Оскар“-а, той се обърна към публиката и се усмихна, вдигнал златната статуетка високо над глава.

Публиката най-сетне утихна и той започна да говори.

— Това не би трябвало да има толкова голямо значение, но ето че има...

Не можеше да гледа повече и като грабна дистанционното, тя изключи телевизора.

— Искам да гледам тати! — протестира Рейчъл.

— Ще го видиш утре. Време е за спане.

— Но аз искам да гледам. Защо изгаси телевизора?

— Заболя ме главата.

Отвън прогърмя, но не заваля. Рейчъл налапа пръстче, сигурен знак, че бе разстроена.

— Ела да ме завиеш, мамо.

Когато Лили я погледна, сърцето ѝ се преизпълни с обич към това дете, което толкова рядко изискваше от нея прояви на любов. Преминаха заедно през коридора, временно сключили мир. Тя се спря за малко пред вратата на Бека и погледна вътре към неподвижното малко вързопче, което лежеше под завивките.

Ами ако това бавноразвиващо се дете бе наказание за греховете ѝ? Опита се да пренасочи мислите си встрани от болезнената посока, която поемаха винаги, когато погледнеше Бека и се запита как ли би се развил животът ѝ, ако не се бе оставила Ерик да я уговори да не прави аборт. Но като се извърна, тя вече знаеше, че независимо от това колко тези деца я караха да се чувства неспособна и разгневена, тя не съжаляваше, че ги е родила.

Минаха покрай увеличените снимки, които бе заснела, преди да се омъжи за Ерик и да зарече фотографията. Винаги бе искала да направи портрети на момичетата, но кой знае защо никога не се зае с това. Влязоха в спалнята на Рейчъл, украсена с тъмночервени и лилави сърца, макар донякъде женствената обстановка да се нарушаваше от постерите, които Рейчъл бе окачила.

Рейчъл се качи на леглото, в един миг, преди да потъне под завивките, дупето ѝ щръкна нагоре. Лили оправяше завивките, когато изтрещя нов гръм и стъклата на прозорците издрънчаха.

— Мамо!

— Няма нищо. Просто още един гръм.

— Мамо, ще спиш ли при мен?

— Няма да си лягам още.

Изражението на Рейчъл отново стана инатливо.

— Татко ме оставя да спя при него. Тати спи с мен и ме прегръща през цялата нощ.

Лили замръзна. В главата ѝ започна все по-високо и по-високо да вие онази позната сирена. Едва пое дъх да проговори.

— Какво... какво каза?

— Тати... той спи с мен, ако се боя. Мамо, какво лошо се е случило?

Шумът в главата на Лили се превърна в грамаден водовъртеж, който я увличаше към центъра си. Въртеше я все по-бързо, а писъкът пръскаше мозъка ѝ, докато не усети, че всеки момент ще експлодира. Строполи се на леглото и се опита да не припадне.

Гласът на Рейчъл я зовеше отдалеч, от много далеч.

— Мамо? Мамо!?

Стаята постепенно отново придоби очертания и тя се опита да се самоубеди, че в невинно произнесените думи на Рейчъл нямаше нищо, което да предизвика дълбокия ѝ, безпричинен страх; ала въпреки това се чувстваше така, сякаш бяха заплашени самите основи на съществуването ѝ.

Докато бавно произнасяше думите, пръстите ѝ сграбиха крайчеца на завивката.

— Татко ти често ли спи при теб?

Прозорците отново издрънчаха при поредния гръм. Рейчъл ги гледаше и потреперваше.

— Мамо, искам да спиш при мен.

Лили се постара гласът ѝ да не трепери, но ледените ѝ крайници не ѝ позволяваха да го стори.

— Разкажи ми още за татко.

Погледът на Рейчъл не се откъсваше от прозореца.

— Гръмовете ме плашат. Тати казва да не се страхувам. Косите му ме гъделичкат.

Сърцето на Лили заби толкова силно, че едва си пое дъх.

— Какво... какво искаш да кажеш с това, че те гъделичка?

— Гъделичка ми носа, мамо.

— Косата на... главата му ли?

— Не, глупаче. На корема му. — И тя посочи с пръст гърдите си.
— Ето тук.

Кокалчетата на пръстите на Лили побеляха от стискането на завивката.

— Татко не е ли... разбира се, че е... — опита се да се засмее със стиснатите си устни, но смехът ѝ прозвуча като ридание, — разбира се, че е облечен с пижамата си, когато легне при теб в леглото, нали?

Рейчъл отново погледна към прозореца.

— Боя се от този бум-бум, мамо.

— Чуй ме, Рейчъл! — Тонът ѝ се извиси до писък. — Тати носи ли си пижамката, когато лягаш при него?

Рейчъл сбърчи чело.

— Тати не носи пижамки, мамо.

О, господи! О, мили боже! Искаше ѝ се да избяга от стаята, да избяга от ужасния водовъртеж, който я всмукваше и я отвеждаше към немислимото. Зъбите ѝ затракаха.

— Тати... някога... докосвал ли те е, Рейчъл?

Палецът се мушна в устата на Рейчъл и тя кимна.

Във вените ѝ вече не течеше кръв, а остри като лезвия ледени кристали. Тя хвана дъщеря си за раменете.

— Къде те пипа?

— Бека спи.

Искаше ѝ се да изчезне, да излезе от кожата си и от онзи чудовищен водовъртеж, който изглежда я отнасяше, но не можеше да изостави дъщеря си.

— Помисли си хубаво, Рейчъл. Татко някога пипал ли те е по...
— *Не! Не го казвай. Не ти е позволено да го кажеш.* — Татко някога пипал ли е... — И тя се задави в ридание.

Очите на Рейчъл се разшириха от уплаха.

— Мамо, какво се е случило?

Думите ѝ се изляха бързо.

— Пипал ли... те е някога... между... краката?

Рейчъл кимна отново и се обърна с лице към прозореца.

— Иди си, мамо.

Лили зарида.

— О, скъпа. — Тя прегърна дъщеря си ведно със завивките ѝ. — О, моето сладко, бедничко момиче.

— Мамо, престани! Плашиш ме!

Лили трябваше да зададе последния си въпрос, онзи, който не бе за произнасяне. *Дано да не е вярно! Моля те, нека да не е вярно!* Тя се отдръпна малко назад, толкова, че да може да вижда лицето на дъщеря си, вече не така войнствено, а побледняло от лошите предчувствия. Сълзите на Лили капеха върху сатенения подгъв на завивката.

— Татко ти... О, Рейчъл, скъпа... Татко ти показвал ли ти е... показвал ли е пениса си?

Отворила широко очи, изплашена, Рейчъл кимна.

— Мамо, страхувам се.

— Разбира се, че се страхуваш. О, бедничко, бедничко мое момиче. Няма да му позволя отново да те нарани. Никога повече няма да му позволя да те нарани.

Лили я залюля, напявайки й; притиснала здраво малкото телце на дъщеря си към гърдите си, тя се закле, че ще я защити. Може би бе грешила за разни неща с Рейчъл, но нямаше да сгреши и в това.

— Мамо, плашиш ме. Мамо, защо ме наричаш Лили?

— Какво, мила?

— Ти каза Лили. Това е твоето име. Не е моето. Ти каза „Бедничката Лили“.

— О, не мисля, че е така.

— Така каза, мамо. „Бедничка Лили“.

— Заспивай мила. Ш-ш-ш-шт... Мама е тук.

— Искам татко.

— Няма нищо, скъпа. Няма да му позволя никога повече да те нарани.

Ерик се върна у дома чак към седем сутринта. Имаше интервюта, фотографии, три различни приема и се завърши с шведска маса за закуска. Към четири Надя вдигна бялото знаме, но за него това бе най-великата нощ в живота му и на него не му се искаше тя да свърши.

Излезе от лимузината и тръгна по настланата с калдъръм пътечка към къщата си. Яката на ризата му бе разкопчана, папийонката — развързана, а смокингът му бе праметнат през ръка. Златната статуетка на „Оскар“-а блестеше в ръката му на ранното утринно слънце. Имаше усещането, че най-сетне всичко в живота му си бе дошло на място.

Имаше работата си и дъщерите си и за пръв път от петнайсетгодишен насам не ненавиждаше себе си.

Лимузината потегли и той видя, че Лили бе застанала до колата си и го чакаше. Еуфорията му се изпари. Защо не му оставеше поне един ден да се наслади на успеха си? Когато се приближи обаче, раздражението му се смени с тревога. Лили винаги бе безукорна, що се отнася до външния ѝ вид, а сега дрехите ѝ бяха измачкани, кокът ѝ се бе развързал и косите ѝ бяха разчорлени.

Той забърза към нея и видя, че бе изяла червилото си, а старият ѝ грим се бе размазал под очите.

— Какво се е случило? Да не е станало нещо с момичетата?

Лицето ѝ се напрегна, бе като ощипано и грозно.

— Ами наистина се е случило нещо, дърто перверзно копеле!

— Лили...

Той посегна да улови ръката ѝ, но тя се отдръпна рязко и му се озъби като поставено натясно животно.

— Не ме докосвай! Изобщо не си мисли да ме докоснеш!

— Може би ще е по-добре да влезеш — рече той, опитвайки се гласът му да прозвучи спокойно.

Без да ѝ даде възможност да откаже, той отиде до вратата и я отключи. Тя го последва, мина през антрето и влезе във всекидневната — първата врата вляво. Дишането ѝ бе тежко и възбудено.

В стаята нямаше много мебели, бе с бели стени, облицована в светла дървена ламперия и с няколко удобни дивана, тапицирани със светла материя на точки. Той остави сакото и „Оскар“-а на един стол близо до грубоват бюфет, в който бяха изложени кошници, мексикански калаени съдове и статуйки на светци. Ранното утринно слънце струеше през прозорците и хвърляше по пода светли правоъгълници. Той застана в един от тях.

— Нека да приключваме с всичко това, за да мога да си легна. Какво има този път? Да не би да се нуждаеш от още пари?

Тя се завъртя към него, с побледняло от злощастие лице, с треперещи устни. На мястото на раздражението му се появи чувството за вина, вината, която винаги изпитваше, когато бе с нея, защото тя не беше лош човек, а той не бе могъл да ѝ даде онази любов, от която се нуждаеше.

Той омекна.

— Лили, какво се е случило?

Гласът ѝ затрепери.

— Рейчъл ми каза. Снощи.

— Какво ти е казала? — Челото му се сбърчи тревожно. — Нещо лошо ли се е случило с Рейчъл?

— Ти го знаеш по-добре от всички. Правил ли си го и с Бека? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се отпусна на дивана, а ръцете ѝ се свиха в юмруци в скута ѝ. — Господи, няма да мога да го понеса, ако си посегнал и на Бека. Как можа, Ерик! Как може да си толкова гаден?

Започна да го обзема истински страх.

— Какво се е случило? Каж ми, за бога!

— Твоята малка, мръсна тайна е разкрита — изрече мрачно тя. — Рейчъл ми разказа всичко. Заплашва ли я, Ерик? Заплашва ли я, че ще ѝ сториш нещо ужасно, ако разкаже на някого?

— Да разкаже за какво? За бога, за какво говориш!

— За онова, което си правил с нея. Каза ми... каза ми, че си я тормозил сексуално.

— *Какво?*

— Разказа ми всичко.

Той потъна в някаква смъртоносна тишина. Гласът му излезе тих и дрезгав.

— Най-добре ми обясни за какво говориш. Искам да чуя всичко от игла до конец.

Лили присви очи от ненавист. Думите ѝ бяха бързи и пискливи.

— Снощи слагах Рейчъл в леглото. Имаше гръмотевици и тя ме помоли да легна при нея. Когато ѝ отказах, тя ми каза, че си я пускал да спи при теб.

— Разбира се, че съм я пускал, когато се е страхувала. Какво лошо има в това?

— Тя каза, че си бил без пижама.

— Никога не съм носил пижама. Знаеш го много добре. Когато момичетата са при мен, спя по къси гащета.

— Това е гадно, Ерик! Да я пускаш в леглото си.

Тревогата му взе да се превръща в яд.

— Няма нищо гадно в това. Какво, по дяволите, става с теб?

— Какъв праведен гняв! — подигра го тя. — Не си прави труда, защото тя ми разказа всичко, копеле такова. — Лицето на Лили се

изкриви силно и омразата го направи съвсем грозно. — Тя каза, че е виждала пениса ти.

— Възможно е. За бога, Лили! Понякога се втурват в стаята, докато се обличам. Никога не съм се разхождал гол пред тях.

— Копеле! Смяташ, че имаш отговор за всичко. Но това не бе всичко, което тя ми каза. Каза ми още, че си я пипал между краката.

— Ти си лъжкиня! Тя не би казала подобно нещо. Никога не съм я докосвал...

Беше обаче. Разбира се, че бе я докосвал. Обикновено Кармен къпеше момичетата, но понякога го правеше и той.

— Чуй ме, Лили! Ти се мъчиш да интерпретираш като гадно нещо, което е напълно нормално. Не съм спрял да къпя момичетата, откакто са се родили. И тъкмо за това говори Рейчъл. Попитай я. Не, ще я попитаме заедно.

Той тръгна към нея, готов да я помъкне към къщата ѝ и да я изправи пред дъщерите си, ако това се наложеше, но тя скочи от кушетката и страхът, изписан по лицето и, го спря.

Зъбите ѝ бяха оголени, а прекалено слабото ѝ лице — свирепо.

— Няма да се приближиш и на миля до нея. Предупреждавам те, Ерик! Стой настрана от момичетата или ще те пратя в затвора толкова бързо, че свят ще ти се завие. Може и да не съм най-добрата майка, но ще направя всичко, което трябва, за да им осигуря безопасност. Ако преценя, че представляваш и най-малка заплаха за тях, ще се обърна към властите. Ще го направя. Говоря сериозно. Ще си мълча, ако стоиш настрана, но в момента, в който приближиш до момичетата, цялата ти мръсна перверзия ще залее всички вестници в страната.

И тя изтича навън от стаята.

— Лили! — Той тръгна подире ѝ, но сетне си наложи да спре. Трябваше да се вземе в ръце и да обмисли нещата.

Пакетчето цигари бе празно. Той го смачка в юмрук и го запрати към камината. Обвинението, което бе съзрял в очите на Лили, го вледеняваше. Тя искрено вярваше в онова, което говореше. Но как можеше да повярва, че той бе в състояние да стори нещо толкова безсрамно, след като знаеше колко много обича момичетата! Започна да крачи из стаята, опитвайки се да си спомни всичко, което бе вършил с дъщерите си, но всичките обвинения му се струаха напълно невъзможни и смешни.

Постепенно се поуспокои. Трябваше да спре емоционалните реакции и да помисли логично. Очевидно ставаше дума за поредното помрачение на Лили и той би трябвало да е в състояние да го докаже без затруднения. Цялата тази работа бе явен абсурд. Бащите по целия свят си къпят децата и ги вземат при себе си в леглата, когато се боят. Адвокатът му щеше да уреди тази работа за нула време.

— Откакто ми позвъни, преглеждам дела за сексуални насилия над деца, Ерик, и се боя, че случаят няма да е толкова лесен, колкото си мислиш.

Майк Лонгейкър се наведе напред над писалището си. Наближаваше четирийсетте, но редеещата му коса и тенденцията към оформяне на коремче му придаваха вид на по-възрастен. Бе адвокат на Ерик при развода му и двамината мъже си бяха създали някакво далечно приятелство. Бяха ходили за риба в открито море, играеха скуош, но извън това имаха малко общи неща.

Ерик скочи от стола си и с рязко движение прокара пръсти през косата си. Не бе мигнал; караше я на цигари и на адреналин.

— Какво искаш да кажеш с това няма да е толкова лесно? Цялата тази работа е невероятна. По-скоро бих си отрязал ръката, отколкото да причиня болка на дъщерите си. Параноята на Лили ги заплашва, а не аз.

— Сексуалното насилие над деца е доста хлъзгав терен.

— Нима искаш да ми кажеш, че тезата на Лили ще издържи? Предадох ти думите ѝ. Очевидно изопачава някои невинни твърдения на Рейчъл. Няма нищо друго.

— Разбирам. Просто се опитвам да ти кажа, че трябва да бъдем много внимателни. Сексуалното насилие над деца е една такава област в правото, в която обвиненият няма никакви права. Не забравяй, че голяма част от тези умопомрачителни обвинения се доказват и първата грижа на съда е да защити децата. Безброй бащи тормозят децата си всеки ден.

— Но аз не съм един от тях! Боже мой, децата ми нямат нужда да бъдат защищавани от мен. По дяволите, Майк, искам това нещо да бъде прекратено, преди да е отишло твърде далеч!

Адвокатът си играеше със златната си писалка.

— Нека ти разкажа малко за онова, което би могло да се случи. Всички смятат, че децата никога не лъжат за сексуалното насилие, но ние открихме, че могат да бъдат обучени. Да речем, че майката е недоволстворена от договора за разтрогване на брака. Мъжът ѝ кара беемве, а тя не може да си плати сметката при бакалина. Или пък той иска да обжалва решението за попечителство, или пък не превежда редовно парите за издръжката.

— Нищо от това не важи за Лили. Дал съм ѝ всичко, което пожела.

Майк вдигна ръка.

— Не знам по каква причина, но жените често се чувстват безсилни при бракоразводни дела. Може би детето е казало нещо, което я е накарало да размисли. Да започне да си задава въпроси. *Тати те попита ето тук, нали?* Пъха в устата на детето бонбонка и, когато то казва не, му подава нова. *Сигурна ли си? Я помисли по-добре.* Хлапето получава цялото това допълнително внимание и започва да си измисля, за да достави радост на мама. Има дори случаи, в които майките са заплашвали със самоубийство, ако децата не кажат онова, което им втълпяват.

— Лили няма да го направи. Тя не е чудовище. Господи, та тя обича момичетата!

В кабинета се възцари кратко мълчание.

— Тогава какво се е случило, Ерик?

Ерик едва преглътна и погледна към тавана.

— Не знам. И Господ не може да ми помогне да разбере.

Хрумна му нова мисъл и той се обърна към адвоката.

— Рейчъл е твърдоглаво момиченце. Макар да е едва на пет години, сигурен съм, че не е податлива на чуждо влияние. Ще наемем най-добрите психиатри в тази област. Нека те поговорят с нея.

— На книга това е добра идея, но на практика винаги дава обратен ефект.

— Не виждам защо. Рейчъл е добре развита, говори правилно. Тя е...

— Тя все пак е дете. Чуй ме, Ерик. Нямаме работа с точните науки. Повечето от професионалистите, които се занимават със случаи на сексуално насилие над деца, са добре образовани и компетентни, но все пак това е сравнително нова дисциплина. Дори и най-способните

могат да сгрешат в преценките си. Има сума плашещи дела. Например: на момиченцето му дават кукла на мъж с всичките му анатомични атрибути. То никога не е виждало нещо подобно и я дърпа за пениса. Бинго! Прекалено усърдният експерт приема това като доказателство за извършено насилие. Не преувеличавам. Подобни неща стават непрекъснато и не можем да имаме никаква гаранция, че няма да станат и в нашия случай. Съжалявам. Бих искал да те уверя, че един психиатричен преглед на Рейчъл ще те оневини, но просто не мога. Истината е, че ако предприемеш нещо, ще изпаднеш в положението на играч на руска рулетка.

Майк бавно и внимателно го погледна.

— Не бива също така да забравяш, че ще бъде разпитана и Ребека. Предполагам, че на нея доста лесно може да ѝ се окаже влияние.

Ерик стисна очи; гаснеше и последната му искрица надежда. Неговата малка, сладка Ребека би направила всичко или би казала всичко, само ако си помисли, че то ще се хареса.

Майк премести тежестта на тялото си и столът му изскърца.

— Преди да решиш да предизвикаш Лили, трябва да разбереш какви могат да бъдат последиците. Щом тя заговори публично, нещата ще поемат стремглаво и нито едно от тях няма да е на добро. Ще ти отнемат децата, докато върви разследването.

— Как може да се случи това? Тук е Америка! Нямам ли някакви права?

— Така е, както ти го казах. В случаите на сексуално насилие над деца ти си виновен, докато не докажеш невинността си. Системата трябва да работи по този начин, за да осигури защита на децата; единственото, на което можеш да се надяваш, докато трае разследването, е посещения в присъствието на охрана. Предполага се, че разследванията трябва да бъдат пазени в тайна, но ще бъдат разпитани учителите на децата, приятели и съседни, всичките работници, наети в къщата. Всеки средно грамотен човек ще се досети за какво става дума и след като си замесен ти, мога да ти гарантирам, че далеч преди съдът да се заеме с делото, то ще се появи по страниците на вестниците. Не искам да се разпростирам върху това как ще се отрази върху кариерата ти на звезда обвинението в сексуално насилие. Публиката може да приеме много неща, но...

— Пет пари не давам за кариерата си!

— Не говориш сериозно! — Той вдигна ръка и продължи: — Ще се наложи момичетата да минат медицински преглед. При това — няколко пъти, ако работата се проточи.

На Ерик му призля. Как би могъл да подложи дечицата си на нещо подобно? Как би могъл да им причини болка по такъв начин? Те бяха невинни. Когато се родиха, той реши, че бе разкъсал дяволския кръг, но ето че отново бе попаднал в него. Защо трябваше винаги да наранява невинните?

— Прегледите ще покажат, че върху тях не е упражнявано насилие.

— Може би, но в някой идеален свят. Истината е, че в повечето от случаите не съществуват физически доказателства. Повечето форми на насилие са в сферата на галенето и оралното съвкупление. Непокътнатият химен не е доказателство, че детето не е насилено.

Ерик се чувстваше така, сякаш стените на кабинета се опитваха да го притиснат. Не вярваше... дори не си позволи и да помисли, че можеше да изгуби дъщерите си. Ето, сега ще се събуди и ще се окаже, че всичко това е било само един кошмар.

Адвокатът поклати глава.

— В мига, в който подобни обвинения станат обществено достояние, обвиненият е все едно с насочен към слепоочието му пистолет. А за човек, който е знаменитост, това е дори още по-лошо. От друга страна, виждал съм бащи, които не са се отказвали и са се разорявали в опит да се защитят по такива дела, тъй че не бива да се отчайваш.

Болката и разочарованието бяха причината тонът на Ерик да прозвучи остро.

— Това ли е най-голямата надежда, която можеш да ми дадеш? Че мога да си позволя да се защитавам? Що за шибано успокоение е това?

Лонгейкър се скова.

— Може би преди всичко е било неразумно от твоя страна да вземаш дъщерите си при себе си в леглото.

Яростта на Ерик експлодира. Той прескочи писалището и сграбчи адвоката за яката.

— Ти, кучи...

— Ерик!

Вдигнал юмрук, той забеляза уплахата в очите на Лонгейкър и тя го спря; наложи си да го пусне.

Майк едва си пое дъх.

— Глупак такъв!

Когато се отдръпна, Ерик трепереше.

— Извинявай. Съжалявам, аз...

Неспособен да каже нещо повече, той изскочи от кабинета и подкара лудо към дома на Лили. Трябваше да вземе децата си. Но когато пристигна, всичко бе заключено, а завесите — спуснати.

Намери градинаря, който работеше по водоскока в задния двор. Мъжът му каза, че Лили напуснала страната. И че взела децата със себе си.

Три седмици по-късно Ерик отлетя за Париж, където наетият от него екип от частни детективи бе засякъл Лили и момичетата. Гледаше разсеяно през прозореца на таксито, което си пробиваше път в движението по „Ке дьо ла Турнел“ и си мислеше, че последните седмици се бяха оказали най-дългите в живота му. Пуши твърде много, пи твърде много и, в дните след триумфа му с „Оскар“-а, не можеше да се съсредоточи върху работата си.

Таксито прекоси моста към малкото островче Сен Луи, разположено по средата на Сена; шофьорът се усмихваше на Ерик в огледалото за обратно виждане. Ерик отдавна се бе примирил с факта, че на света имаше твърде малко места, където можеше да остане неразпознат. Погледна наляво, към забележителността на Ил де ла Сите, но острият връх на кулата на Нотр Дам и ефирните ѝ колони едва се отпечатаха в съзнанието му.

Остров Сен Луи бе разположен между левия и десния бряг на Сена и оформяше интервала преди удивителната на Ил де ла Сите. Островчето бе един от най-прочутите и най-скъпи квартали на Париж, в който през годините бяха живели сума знаменитости, включително Шагал и Джеймс Джоунс, а и сред сегашните му обитатели личаха имена като барон Ги дьо Ротшилд и мадам Жорж Помпиду.

Таксито остави Ерик на адреса, който му бяха дали детективите: градска къща от седемнайсети век, разположена на модния „Ке

д'Орлеан“. Отсреща левият бряг на Сена проблясваше на късното утринно слънце. Ерик плати на шофьора, вдигна поглед към втория етаж и забеляза, че завесите помръднаха. Лили го очакваше.

Макар и да копнееше отчаяно да види дъщерите си, той знаеше, че положението бе твърде опасно за него, ако се поддадеше на подтика да пристигне неочаквано, и затова бе позвънил по телефона на Лили по-рано същата сутрин. Отначало тя отказваше да се срещне с него, но след като разбра, че той щеше да дойде, независимо дали го иска или не, тя се съгласи да се срещне с него в единайсет, когато и двете момичета щяха да са излезли.

Къщата бе изградена от варовик, а сложната дърворезба на вратата бе покрита обилно със синя боя. Белите жалузи, наполовина отворени, за да разкрият саксии със здравец, придаваха допълнително очарование на високите, тесни прозорци. Тъкмо се гласеше да почука с чукчето, когато вратата се отвори и Лили излезе.

Изглеждаше уморена, даже изтощена, по-слаба дори и от последния път, когато я видя; кръговете под очите ѝ бяха замацани с лек руж.

— Предупредих те да стоиш настрана — рече тя, скръстила ръце под копринената си блуза, макар утринта да бе топла.

— Трябва да поговорим.

Той забеляза група туристи, които идваха към тях, и извърна глава. Последното нещо, което би искал, докато се опитваше да преобрази отново живота си, бе да дава автографи. Измъкна чифт слънчеви очила от джоба на памучната си риза и ги сложи.

— Тук е много оживено. Не можем ли да влезе вътре?

— Не искам да се доближаваш до нещата им.

Жестокостта на думите ѝ го изпълни с ярост, прииска му се да я удари. Вместо това обаче той я сграбчи под мишница — толкова силно, че тя потрепери — и я помъкна към една обърната към реката пейка на обрамчения с дървета бряг.

Пейзажът бе идиличен. Високите тополи изпъстриха алеята със сенките си. Някакъв рибар стоеше на брега до изящен железен стълб на уличното осветление. Мина любовна двойка, така силно притисната, че бе трудно да се прецени къде започваше единият и къде свършваше другият.

Тя седна на желязната пейка и започна да стиска и да отпуска ръце. Той остана прав, загледан във водите, без да ги вижда. През целия си сетнешен живот щеше да мрази този красив град.

— Повече няма да се поддавам на заплахите ти, Лили! Ще съобщя за станалото. Смятам да потърся правата си в съда.

— Не можеш да го направиш! — извика тя.

— Само гледай.

Той я погледна отвисоко. Ноктите ѝ бяха изгризани до кръв.

Тя с мъка пое дъх, сякаш бе тичала.

— Публичността ще съсипе кариерата ти.

— Това вече не ме интересува! — възкликна той. — Кариерата ми няма за мен никакво значение без дъщерите ми.

— Какво ти става? — подигра го тя. — Не можеш ли да си намериш някой друг, който да ти създава сексуални емоции?

Той я сграбчи. Тя ахна, опита се да се отдръпне от него, като се сви на пейката. Яростта му бе стигнала до точката на кипене и той осъзна, че ако не я пуснеше, щеше да я нарани.

Изруга тежко, пусна ръката ѝ и свали слънчевите очила. Те се строшиха в ръцете му и той ги захвърли в Сена.

— Върви по дяволите!

— Няма да те пусна близо до тях — кресна тя и скочи от пейката. — Готова съм на всичко. Ако подадеш жалба в съда или се опиташ по някакъв начин да ги вземеш, ще ги изпратя в нелегалност.

Той я изгледа втренчен.

— *Какво ще направиш?*

Близо до слепоочието ѝ пулсираше синя веничка.

— Съществува нелегална организация, която защитава децата, когато съдът не успее. Не е законна, но е ефикасна. — Сивите ѝ очи потъмняха болезнено. — Знаех, че ще се опиташ да си ги върнеш, затова през последните няколко седмици научих маса неща за тази организация. Достатъчно е само да кажа една дума, Ерик, и момичетата ще изчезнат. Тогава никой от двамата ни няма да ги види.

— Не говориш сериозно. Няма да ги пратиш да се крият при непознати.

— Непознатите няма да ги насилват, а аз съм готова да сторя всичко за тяхната безопасност.

Лицето ѝ хлътна. Той видя колко бе изморена, но не изпита жалост.

— Моля те — прошепна тя, — не ме карай да ги отпращам. Те вече изгубиха баща си. Не прави така, че да изгубят и майка си.

Зад маската на умората той съзря решимостта ѝ и разбра с болезнена увереност, че заплахата ѝ не бе празни приказки. Убедеността ѝ в неговата вина бе абсолютна.

Топката на болката се завъртя в тялото му, все по-голяма и по-голяма с всяко завъртане.

— Как можеш да повярваш, че мога да причиня болка на дъщерите си? — попита дрезгаво той. — Какво съм сторил, та да си помислиш, че съм в състояние да им сторя нещо подобно? Господи, Лили, знаеш колко много ги обичам...

По бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Не знам нищо друго, освен това, че трябва да ги защитя. Ще го направя, дори това да означава, че ще трябва да ги поверя в ръцете на непознати. Никое малко момиченце не трябва да се подлага на онова, което те са претърпели.

Тя се обърна да си върви.

Той пристъпи бързо подире ѝ, а гласът му бе груб от обзелото го отчаяние.

— Само ми кажи как са. Моля те, Лили! Направи поне това за мен.

Тя поклати глава и се отдалечи, оставяйки го по-самотен, отколкото когато и да било през живота му.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Екстериор. Оградата на пасището край къщата на ранчото.

Ден.

Даш и Джейни стоят до оградата. Даш държи в ръка смачкано писмо.

Джейни: Блейк ли ти е писал? Кога ще си дойде в отпуск?

Даш: Писмото не е от Блейк. От баба ти е.

Джейни: От баба ми ли? Изобщо не съм знаела, че имам подобни роднини.

Даш: Спомняш ли си всичко онова, което ти разказвах за майка ти?

Джейни (весело): Помня. Каза, че била най-голямата сладурана, която си познавал, и че не можеш да се начудиш как е родила такова сатанинско изчадие като мен.

Даш: Не бе сладурана, Джейни. Казах ти също така, че бе сираче, а това бе лъжа.

Джейни: Лъжа ли? И защо ти е потрябвало да лъжеш, тате?

Даш: Родителите на майка ти я изхвърлили от къщи, когато е била само на седемнайсет години. Били са доста строги хора. Тя не е била омъжена. А е била бременна с теб.

Джейни (озадачена): Искаш да кажеш, че се е наложило ти и мама да се ожените?

Даш: Аз се ожених за майка ти, защото го желаех. И в това нямаше никакво „наложило се“.

Той се вторачва в писмото.

Даш: Явно миналата година дядо ти е починал, а баба ти е вече много стара. Искане да те види, затова е наела частни детективи, които да ни открият. Според написаното в това писмо, тя ще е тук вдругиден.

Джейни: Уха! Не мога да повярвам. Смяташ ли, че ще носи едно от онези кръгли бонета? А дали ще пече сладки?

Даш: Джейни, има нещо, което трябва да ти кажа. Може би трябваше да ти го кажа отдавна, но — не знам — изглежда не намерих

сили да го направя. А сега май нямам друг избор. Баба ти знае истината и, ако не ти я кажа аз, ще ти я съобща тя.

Джейни: Започваш да ме изнервяш, тате!

Даш: Съжалявам, Джейни. Не знам как да ти го кажа, освен направо. Майка ти бе вече бременна с теб, когато се запознах с нея.

Джейни: Но това са глупости! Как би могло — да не би да искаш да ми кажеш, че... — да не искаш да ми кажеш, че всъщност не си ми баща?

Даш: Ами, боя се, че комай работата е тъкмо такава.

— Тъпо, тъпо, тъпо. — Хани затръшна силно папката с последния сценарий на „Шоуто на Даш Кугън“.

— Надявам се, че нямаш предвид мен. — Даш влезе в моторния фургон, където Хани се бе свила на дивана. Бе облечен с дънки и каубойски ботуши, носеше велурено спортно сако.

Макар да бяха женени от пет години, сърцето ѝ трепна, както все още ѝ се случваше, когато той се появеше неочаквано. Мислеше си, че никога нямаше да се насити да гледа това легендарно лице — тези грубовати черти, толкова първични, че сякаш бяха изваяни от вятъра и сетне изпечени във фурната на пустинното слънце.

Той прибра ключа, с който бе отворил вратата, в джоба си, наведе се и я целуна.

— Не съм учил в някой от онези модни колежи, като някои други, но не се смятам за тъпак.

Тя се засмя и обви с ръце врата му, за да го притегли към себе си.

— Лукав си като лисица, стар каубой.

Той отново я целуна и мушна ръка под широкия, светлосин плетен пуловер, който носеше над късата си, бяла памучна пола.

— Мислех си, че ще работиш върху това домашно, с което закъсняваш.

— Така е. Просто — тя го пусна — вчера оправях онази бъркотия, която ти наричаш свой кабинет и намерих сценариите от последния ни сезон. Реших да извадя последния и да го препрочета. Да видя дали Фаталният епизод е толкова калпав, колкото го помня.

Той свали сакото си и го метна на един стол.

— Можеше да ме попиташ. Щях да ти кажа, че е по-калпав дори от онова, което си спомняш.

Тя се надигна от дивана и с няколко крачки стигна до кафеарката, която винаги бе включена, когато тя отиваше на външни снимки с Даш.

Намираха се в едно от неспокойните предградия на източен Лос Анджелис, където той се снимаше в телевизионен филм с твърде нисък бюджет, в който играеше ролята на тексаско ченге, изпратено по служба в Полицейския департамент на Л. А.

Подаде му чашата и сетне наля и на себе си. Облегната върху малкия тезгях, тя кръстоса глезените си, обути в светлосини чорапи и бели кецове. Когато сутринта я видя облечена така, Даш ѝ каза, че приличала на тринайсетгодишно момиченце и щял да ѝ бъде много благодарен, ако не станела причина да го арестуват за нещо тъй отвратително, като доказано изнасилване.

Тя сръбна от кафето.

— Не мога да си обясня защо сценаристите решиха, че глупаво обяснение като това, че Даш всъщност не е бащата на Джейни, ще накара публиката да забрави, че гледа женена двойка, която се преструва на баща и дъщеря.

Той седна на дивана и се облегна назад. Когато протегна краката си напред, ботушите му достигнаха средата на фургона.

— Когато Фаталният епизод бе излъчен, и без това вече не ни бе останала никаква публика, така че, предполагам, това не е имало кой знае какво значение.

— За мен имаше. Ненавиждах идеята им да се опитват да спасят шоуто с решението, че Даш и Джейни повече не са баща и дъщеря. Това бе по-глупаво дори от съня на Боби в Далас.

— Сънят бе на Пам, а не на Боби. И нищо на света не може да бъде по-глупаво.

През тънките стени на фургона проникна пронизителният вой на полицейска сирена. Даш се намръщи.

— По дяволите! Защо ли се оставих да ме уговориш да те взема днес. Районът тук е прекалено опасен.

Хани извъртя очи.

— Хайде сега, пак отново. Прекалено грижливият *татко Даш*.

— Прекалено грижлив ли? Знаеш ли колко убийства на наркомани и престрелки между гангстери са станали тук само през последните месеци? А тази евтина продукция дори не е наела охрана. Може би дори нямат разрешително да снимат в града.

— Даш, държа вратата заключена и няма да излизам. Знаеш, че трябва да си напиша домашното по литература и това е най-доброто място да го направя, защото нищо не ме разсейва. Ако бях у дома, щях да изляза да пояздя или да покопая в цветната градина, или пък да изпека шоколадова торта.

Той поръмжа още малко и тя му се усмихна съчувствено. Опитваше се да не го дразни много за свръхголямата му загриженост, защото знаеше, че не можеше да се въздържи. Независимо от това колко бе сигурен в нейната любов, той никога не успяваше напълно да отстрани от същността си онова малко момче, което се боеше, че може да му бъде отнет човекът, когото обича най-много.

— Грешката е моя — измърмори той. — Толкова много ми се иска да си край мен, че си губя здравия разум. Разтрий ми гърба, моля те! От онази сцена на побоя вчера съм се схванал целият.

Той се обърна настрана, тя отиде до дивана и клекна зад него. Прибра косата си зад едното ухо. Но когато отметна глава, кичурът падна от другата страна като водопад с цвета на пчелен мед върху рамото ѝ. Той се облегна на нея и тя започна да масажира мускулите на раменете му, притворила очи, за да възприеме по-пълно познатото силно и стегнато тяло. Женитбата им ѝ бе донесла повече щастие, отколкото тя изобщо бе смятала, че може да съществува, и дори всичките професионални и финансови проблеми, които я последваха, никога не я накараха да съжалява за стореното.

— Вече съм твърде стар за тези филми на стражари и апаша — измърмори той.

— Чак на лято ще станеш на петдесет. Това едва ли е преклонна възраст.

— Точно сега се чувствам на такава. Може би е последица от сексуалните ексцесии на двайсет и пет годишната ми жена — дете.

Тя зарови устни във врата му, а ръцете ѝ се плъзнаха по ризата му към колана на дънките.

— Искаш ли едно бързо?

— Не го ли правихме тази сутрин?

— Всичко, случило се преди шест сутринта, се отнася към предния ден.

— Така ли? И защо?

— Въпрос на относителност. Научих го от лекциите по философия, които вземах миналата година. — Тя мушна пръсти под колана му. — Прекалено трудно ми е да го обясня на един неграмотен кравар, затова си мисля, че трябва да приемеш думите ми на доверие.

— Така ли? — Той се гмурна напред толкова рязко, че тя увисна на рамото му.

— Хей!

Той я взе в скута си миг преди тя да се строполи на пода. Тя се намести по-удобно в ръцете му и се взря в чудесното му лице.

— Съжелявал ли си някога, че се ожени за мен?

Той обгърна с ръка гърдта ѝ и леко я стисна.

— По стотина пъти на ден. — Но след като закачката избледня в зелените му очи, той я притисна към себе си със сподавен стон. — Моето сладко момиченце! Понякога си мисля, че животът ми започна в деня, в който се ожених за теб.

Доволна, тя се облегна на гърдите му. Бракът им бе още побезценен за нея, защото не бе идеален. Още от самото начало той бе съпътстван с проблеми — чувството им за вина, че са предали телевизионната серия, униженията, които трябваше да изтърпят от страна на пресата, фактът, че дъщеря му я ненавиждаше до смърт.

Повечето от проблемите им си оставаха. Едва напоследък се бяха измъкнали от финансовите си затруднения. Вместо да вложи собствените си пари, тя използва повечето от тях да погаси голяма част от дълга му към данъчните служби. Той се вбеси, когато разбра това, но тя не съжеляваше дори за един цент. Дългът бе най-сетне изплатен и бяха започнали да пестят пари за бъдещето.

По-тежкият проблем се състоеше във влошаването на кариерата му в резултат на брака им. Натъжаваше се като гледаше как му се налагаше да приема роли във второразредни телевизионни филми, досущ като този, който сега снимаше. Той отхвърляше тревогите ѝ, като казваше, че и без това никога не е бил кой знае какъв актьор, а и лоша работа нямало.

Може и да не бе универсален актьор, но, според нея, той бе нещо далеч по-добро. Той бе легенда, последният от самотниците, които

носеха бели шапки и излъчваха достойнство. Независимо колко се нуждаеха от пари, тя не му позволяваше да приема роли, които да хвърлят сянка върху този имидж.

Носът ѝ бръсна яката на ризата му; помисли си, че най-големият конфликт между тях — който никога нямаше да бъде решен — бе нежеланието на Даш тя да роди дете. Този въпрос се таеше като нежелан гост в невидимите ъгълчета на съвместния им живот. Тя копнееше да има бебе от него, мечтаеше си за бебешки кошчета и пеленки. Но той казваше, че бил прекалено стар да има бебе и освен това вече бил доказал, че не знае как да бъде баща.

Тя вече не вярваше на извиненията му. Знаеше, че той се страхува да не би да се случи нещо с нея по време на раждането, а се нуждаеше твърде много от нея, за да си позволи подобен риск. Онова, което тя не знаеше, бе как да се пребори с един страх, чиито корени бяха в любовта.

Той нави на пръст една от къдриците ѝ.

— Едва не забравих да ти кажа. Преди няколко часа имаше съобщение за Ерик Дилън по телевизията.

— Малкият, високомерен негодник!

— Дилън е висок поне метър и осемдесет. Не разбирам защо го наричаш *малък*!

— Метър и осемдесет е все пак със седем-осем сантиметра по-малко от твоя ръст. Затова в моя каталог той е *малък*.

— Твърде странно определение за нисък човек, особено когато го дава някой, който не може дори да достигне най-горната лавица на кухненския си бюфет.

— Забелязвам, че не оспорваш факта, че го нарекох *негодник*. След като миналия месец спечели „Оскар“, навярно е станал още по-непоносим.

— Не бе чак толкова лош, Хани! Не бива да го виниш, че се влюби в него и че му се наложи да се крие от теб през цялото си свободно време.

— Не съм се влюбила в него, Даш Кугън! Просто претърпях провал. А се влюбих в *теб*.

Той се ухили.

— Тъкмо си мислех... Какво ще кажеш за едно пътешествие до Аляска това лято и за едно походче по маршрута към Чилкуут?

— Чудесна идея! Винаги съм искала да посетя Аляска.

— Е, не е наложително. Може и да не съм мултимилионер, но мога да си позволя и нещо по-добро за теб от една палатка. Ако искаш да отидеш до Париж или нещо подобно...

— Искам. Но не с теб. Мога да си те представя как се оплакваш от движението и от това, че всички говорят френски. Може би следващия път, когато Лиз отиде в Европа, ще замина с нея.

— Идеята не е лоша.

Те се усмигнаха един на друг; и двамата знаеха, че няма да отиде никъде без него. Бе преживяла цялото си детство без някой да я обича, а сега имаше Даш и не желаше да бъде с никой друг. Бе толкова зависима от него, колкото не си бе позволявала да зависи от когото и да е, дори когато бе дете. Той бе и най-голямата ѝ сила, и най-голямата ѝ слабост.

Тя премести тежестта на тялото си, за да избегне токата на колана му, която се забиваше в кръста ѝ и си спомни, че го бе прекъснала.

— И какво чу за Ерик Дилън?

— О, да. Опитал се да изправи един завой на пътя за Мълхоланд. Карал пиян, тъпото копеле...

— Надявам се, че е добре.

— Май било доста сериозно. Няколко счупени кокала; не знам какви и колко. За късмет няма други пострадали.

— Трудно е човек да изпитва съчувствие към него, нали? Току-що спечели „Оскар“. Богат е, има успех, сега е на върха на кариерата си. И има две малки момиченца. Как е могъл да бъде толкова неразумен?

— Не забравяй, че е отрасъл в охолство. Съмнявам се дали изобщо му се е налагало да работи прекалено много, за да получи каквото и да е. Подобни хора са обикновено доста повърхностни.

— Невероятно е все пак как човек, който очевидно е толкова плитък, може да се преобрази в играта си по начина, по който той го прави. Понякога, като гледам филмите му, ме кара да потръпна.

— Това няма нищо общо с актьорската му игра. Сигурно се дължи на остатъци от сексуалното му привличане.

Тя се засмя, хвърли се към него и го катурна така, че той си удари главата в стената.

— Побесняла котка — промърмори той, а устните ѝ вече бяха съвсем близо до неговите.

Тя измъкна ризата от панталоните му.

— С колко време разполагаме, преди да трябва да се връщаш на площадката?

— Не е много.

— Няма значение. — Пръстите ѝ разкопчаха дънките му. — Напоследък си толкова бърз, че съм сигурна, че ще успеем.

Той се пресегна да дръпне завесата на прозорчето на фургона.

— Нима се опитваш да злословиш по адрес на моята издръжливост?

— Абсолютно.

Ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ и разкопчаха сутиена ѝ. Пръстите му погалиха зърната на гърдите ѝ.

— Ако не се въртиш толкова много и не ми охкаш право в ухото, може да издържа и по-дълго.

— Не охкам, аз... — И тя изохка. — О, не е честно! Знаеш, че това ми е от най-чувствителните места.

— Като още стотина.

За броени минути той намери поне десетина от тях.

Любенето им бе изпълнено със смях и със страст. Когато свършиха, нещо се бе случило и Хани, положила глава на гърдите му, усети как сълзите напират в очите ѝ.

Благодаря ти, че ме дари с него, Господи! Благодаря ти много!

Когато излезе от фургона, Даш заключи вратата зад себе си. Тя дръпна завеските, за да може да го гледа как се отдалечава с люлеещата походка на кривите си крака, която толкова обичаше. Нейният собствен съпруг, каубой. Да можеше да го убеди да я остави да роди! Никога нямаше да поиска нещо повече.

Гледката навън бе мрачна и потискаща. Колите и фургоните на продукцията бяха групирани заедно на един бивш паркинг на изоставената фабрика за електрически крушки на отсрещната страна на улицата, където екипът се събираше за днешните снимки. По тухлените стени на фабриката бяха изписани мръсотии и гангстерски заплахи. Както винаги при снимки на открито, се бе събрала малка

група зяпачи: избягали от училище хлапета, хора, излезли от местните магазини, букет скитници. Дори един уличен търговец предлагаше сладолед на клечка.

И все пак, тя не остави празничната атмосфера да я заблуди. За пръв път Даш бе прав с опасенията си; районът бе опасен.

Когато сутринта излязоха от колата си, тя забеляза използвана спринцовка в една буренясала дупка на асфалта.

Извърна се от прозореца и отиде до масата, върху която пишеше домашното си по литература. Прегледа бележките, които бе направила без всякакъв ентузиазъм. Бе вече на двацет и пет години, прекалено възрастна, за да ходи на училище. Може би тъкмо затова ѝ бе тъй трудно да започне това съчинение. Тъй като нямаше никаква определена цел, вземаше уроци повече да си запълни времето, отколкото поради други причини. Единственото, което искаше от живота, бе да е съпруга на Даш Кугън, майка на детето му и да играе ролята на Джейни Джоунс през остатъка от живота си. Но ако кажеше на Даш, че учението ѝ бе започнало да ѝ се вижда безсмислено, знаеше много добре какво щеше да ѝ отговори той.

— Дяволски права си! Звънни на онзи твой мързелив импресарио и отнеси хубавичкото си задниче там, където му е мястото — пред камерата.

Даш продължаваше да вярва, че тя е голяма актриса, независимо, че бе изпълнила само една роля. Искаше ѝ се да повярва, че бе прав, че талантът ѝ е истински, а не измамен. Но дори и на него не смееше да довери колко много ѝ липсва играта.

Понякога, когато той отсъстваше от ранчото, тя четеше на глас сцени от театрални пиеси: всичко, като се почне с Шекспир и се свърши с Нийл Саймън и Бет Хенли. Ала винаги се проваляше. Гласът ѝ звучеше неискрено и бомбастично, като на начинаещ ученик актьор; затова мечтите ѝ да се върне пред камерата бързо се стопяваха. През изминалите пет години бе преживяла унижителни обиди от страна на пресата и на публиката. Единственото, което не можеха да ѝ отнемат, бяха изпълненията ѝ в ролята на Джейни Джоунс и тя нямаше да позволи те да бъдат опетнени.

Настани се до масата да работи, но не можеше да се съсредоточи. Вместо това се замисли за последните си телефонни разговори с Шантал.

Както винаги, Шантал бе молила за пари, този път, за да могат тя и Гордън да отидат на пътешествие по море.

— Знаеш, че не мога да си го позволя — бе рекла Хани. — През последната година нямам приходи и ти казах, че не мога да плащам повече вноските за къщата ви. Вместо да мислите за пътешествия, по-добре потърсете някое по-евтино жилище.

— Не се заяждай, Хани — бе отвърнала Шантал. — Не мога да понеса повече напрежение. През последните шест месеца аз и Гордън преживяхме стрес, откакто онези лекари ми казаха за запушените тръби и прочее. Не е леко да възприемеш факта, че никога няма да имаш бебе.

Шантал бе изтъкнала нещо, което ѝ гарантираше съчувствието на Хани и тя моментално омекна.

— Шантал, съжалявам за това. Знаеш, че ми е мъчно. Може би ще трябва да ти осигуря преглед при друг лекар. Може би...

— Никакви доктори повече — бе отсякла Шантал. — Всичките говорят едно и също и не бих могла да понеса още един преглед. Освен това, Хани, щом можеш да намериш пари да платиш на докторите, не мога да разбера защо не можеш да намериш пари за това пътешествие.

Снощи, когато се готвеха да си лягат, Хани спомена за разговора на Даш и той отново почна да ѝ вади душата.

— Шантал те използва. В интерес на истината, тя изпитва повече облекчение, отколкото мъка от това, че не може да забременее. Прекалено е мързелива, за да има бебе. Не виждаш ли, че след като си поставила Шантал и Гордън в толкова зависимо от теб положение, ти ги лишаваш от възможността да станат продуктивни личности? Знам, че смяташ, че знаеш кое е най-доброто за всички хора на света, но това не е непременно вярно.

Тя захвърли четката си за коса и го погледна ядно.

— Не разбираш, Даш! Просто не е в характера на Шантал да бъде продуктивна.

— Това е в характера на всеки човек, когато огладнее. Ами Гордън? Има две ръце и два крака. И е в състояние да си носи сам тежестите.

— Но ти не знаеш какво бе, когато дойдох за пръв път в Л. А. Гордън заплаши, че ще отведе Шантал. Тя бе всичко, което имах, и не можех да си позволя това да се случи.

— Той те е манипулирал, ето какво е правил.

— Може и да е било така, но не мога да обърна гръб на Шантал сега, след като Софи вече я няма. Минаха три години от смъртта на Софи, а тя още не го е преживяла напълно.

— Ако питаш мен, ти скърби за Софи много повече време, отколкото Шантал.

— Адски си несправедлив.

Той започна шумно да мие зъбите си и по този начин сложи край на разговора. Тя отиде в спалнята и затвори вратата; не искаше да си признае, че той бе поне отчасти прав. Смъртта на Софи ѝ бе действала по-силно, отколкото на Шантал. Бе толкова нелепа, тъй лишена от достойнство. Леля ѝ се бе задавила с крилцето на някакъв полуготов бройлер, притоплен от Гордън в микровълновата фурна.

Поне Бък Окс си бе заминал. Софи още не бе изстинала в гроба си, когато той доведе в къщата им проститутка. И за чест на Гордън, той изхвърли Бък и, доколкото Хани бе дочула, бившият мъж на Софи се бе хванал на работа в някакъв парк близо до Фресно.

Тя отхвърли мислите за семейството си и се насили да работи върху съчинението. Два часа по-късно, когато бележките ѝ вече бяха подредени и бе написала първите няколко страници, тя стана да си направи кафе. Погледна през задното прозорче и видя Даш да прекосява тясната, мръсна уличка, запътен към фургона.

И сърцето ѝ отново трепна. Погледна часовника си и видя, че бе почти четири часът. Може би вече бе свършил снимките за деня и щяха да се приберат рано у дома. Усмехната, тя остави чашата с кафе, отключи вратата и излезе навън.

Късният следобед бе горещ и влажен, приличаше повече на юлски ден в Южна Каролина, отколкото на май в Южна Калифорния. Пикапите и камионите бяха струпани толкова близо един до друг, че въздухът не можеше да циркулира и наоколо вонеше на бензин и на отработени газове. Когато Даш пресече улицата и навлезе в паркинга, тя му помахаша с ръка.

Той вдигна ръка да ѝ отвърне, но жестът му бе прекъснат наполовина. Беше достатъчно близо, за да го види, че се намръщва. Точно в този миг чу приглушения вик на жена. Обърна се рязко.

От дясната ѝ страна два от големите фургони бяха паркирани успоредно един на друг и образуваха тесен, тъмен коридор, не по-

широк от метър и половина. Забеляза нечие движение към края на фургоните и забърза нататък.

Слаб мъж с мургаво лице, облечен в окъсана червена тениска и лъскави черни панталони, бе помъкнал една жена с латиноамерикански вид към теснината. Ужасена, Хани видя как мъжът блъсна жената във фургона и се опита да грабне чантичката, която бе преметнала през рамо. Жената изпищя, изгърби рамене, за да запази чантичката си, и в същото време продължи да се дърпа, за да се освободи.

Жената и нападателят ѝ бяха на по-малко от десет метра разстояние и Хани инстинктивно затича към тях, но преди да е стигнала далеч, дочу шума от бягащи зад нея крака. Даш я задмина, като междувременно я блъсна силно в гърба и я простря на земята.

Онемя от болка, когато голите колене и дланите ѝ срещнаха грапавата повърхност. Болката бе остра, но не и колкото тръпката на страх, която я прониза. Повдигна рязко глава.

От легнало положение можа да види всичко. Видя ярките жълти цветя, щамповани върху полата на жената, чу виковете ѝ за помощ, докато несъзнателно и глупаво продължаваше да стиска чантичката си.

Даш не бе далеч от легналата Хани, гърбом към нея, с разтворени за по-добра опора крака. Сърцето ѝ биеше лудо, тя отвори уста да му извика да внимава, а да не се прави на герой, да не...

— Пусни я! — кресна Даш.

Времето сякаш бе спряло, затова и най-дребната подробност щеше завинаги да остане запечатана в съзнанието ѝ с гротескова яснота. Пукнатините в асфалта, които водеха до ботушите на мъжа ѝ, разнищеният подгъв на дънките му. Усещаше горещите лъчи на слънцето върху гърба си, вдишваше миризмата на асфалта, виждаше дългата сянка, която тялото му хвърляше. Но над всичко доминираше дивото, дрогирано изражение по лицето на нападателя на жената, застанал в края на тъмния тунел, образуван от двата фургона; бе се обърнал, за да застане срещу Даш.

С гротесков жест мъжът измъкна от колана на лъскавите си черни панталони пистолет с късо дуло и го насочи. В мига, в който наркоманът с див поглед стреля два пъти подред, от гърлото ѝ се изтръгна ужасен вик.

Даш се изви и се строполи на земята бавно и непохватно. Обви я наситена, сива мъгла, в която всичко изглеждаше нереално. Жената също падна в тесния тунел, яркожълто петно — наркоманът я блъсна и побягна, забравил за чантичката.

Ръката на Даш лежеше върху напукания асфалт. Хани видя голата му китка, широкото опако на дланта му. Стенейки като ранено животно, тя запълзя към него на четири крака, коленете ѝ бяха одрани и облени в кръв. Казваше си в сивата мъгла, че всичко ще се оправи. Само преди секунда тя му бе махнала с ръка. Не, това не бе истина, не можеше нещо толкова ужасно да се случи тъй изведнъж! Не и *толкова* бързо, без никаква поличба...

Не чуваше виковете на хората от екипа, които тичаха откъм другата страна на улицата. Виждаше само пръстите на мъжа си, които дращеа асфалта.

Изправи се с мъка на колене до него, тялото ѝ се тресеше от мъчителни ридания.

— Даш!

— Хани... аз съм...

Хвана го за ръце и го обърна така, че главата и едното му рамо се отпуснаха в скута ѝ. Едрото петно с формата на слънце се разширяваше бързо върху гърдите му. Сети се, че в един от филмите си имаше подобно раняване, но не можа да си спомни в кой точно.

Обви с ръце лицето му и прошепна тихо, ридаейки:

— Можеш да се изправиш. Моля те, Даш... Моля те, стани...

Клепачите му затрепкаха и устните му се раздвижиха.

— Хани... — Той прошепна името ѝ с ужасяващо хриптене.

— Не говори. Моля те, за бога, не говори...

Погледът му срещна нейния. Очите му бяха изпълнени с любов и с болка.

— Знаех си... че ще... разбия... сърцето ти... — накъса той, останал без дъх.

А сетне протегнатата му ръка се отпусна.

От гърлото ѝ се изтръгваха нечовешки, покъртителни звуци.

Асфалтът бе тъй черен, а кръвта му — тъй червена! Очите му се взираха в нея, отворени, но невиждащи.

Един от екипа я докосна, но тя го отблъсна.

Прегърнала главата на мъжа си в скута си, тя галеше бузите му, докато го люлееше и му нашепваше:

— Ще се... оправиш. Няма ти нищо... Мили мой... Моят... каубой.

Топлата му кръв се просмукваше през полата ѝ и лепнеше по бедрата ѝ. Продължи да го люлее.

— Обичам те, мили мой. Ще те... обичам... завинаги. — Зъбите ѝ тракаха, а тялото ѝ потреперваше в конвулсивни тръпки. — Нищо лошо не може да се случи. Нищо. Ти си геройт. А геройт никога...

Целуваше го по челото, косите ѝ се топяха в кръвта му, усети вкуса ѝ по устните си, докато нареждаше тихичко, че той няма да умре. Тя ще умре вместо него. Тя ще го замести. Бог ще разбере. Сценаристите ще нагласят всичко. Галеше косата му. Целуваше устните му.

— Хани — докосна я един от мъжете.

Тя вдигна глава и лицето ѝ се изкриви от ярост.

— Разкарай се! Всички да се разкарат! Нищо му няма.

Мъжът поклати глава, бузите му бяха мокри от сълзи.

— Хани, боя се, че Даш е мъртъв...

Тя притегли главата на обичния си мъж до гърдите си и притисна буза до косите му. Заговори яростно, думите ѝ се изливаха като водопад:

— Грещиш! Не разбираш ли? Героят не може да умре! Не може, глупав Господи! Не можеш да нарушаваш правилата. Не го ли знаеш? Героят никога не умира!

Потребни бяха усилията на трима санитарии, за да я откъснат от безжизненото тяло на Даш Кугън.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В стаята бе душно, но тя лежеше на леглото, загърната със стария овчи кожух на Даш. Под него найлоновите ѝ чорапи бяха залепнали на краката ѝ, а черната рокля, която бе носила на погребението, бе мокра от пот. Лицето ѝ бе заровено в яката на кожуха. Той още излъчваше неговия мирис.

По врата ѝ бяха залепнали потни кичури коса, но тя не ги усещаше. Лиз дойде и си отиде, донесе ѝ чиния храна, която Хани не можеше да приеме, и се опита да я уговори да поживее няколко дни при нея, във вилата ѝ, за да не бъде сама. Но Хани искаше да е сама, за да намери Даш.

Тя се сви още повече под палтото; очите ѝ бяха затворени. *Говори ми, Даш. Искам да те почувствам. Моля те, моля те, нека те почувствам, за да се уверя, че не си си отишъл!* Опита се да изхвърли от съзнанието си всичко, за да може Даш да я достигне, но я обхвана такъв черен ужас, че ѝ се прииска да изкрещи. Устата ѝ се отвори и устните ѝ докоснаха меката яка.

Разбра, че някой бе влязъл в стаята чак когато дюшекът хлътна до нея. Искаше да се нахвърли върху всички и да ги изгони, за да я оставят сама. Нямаха право да нахълтват така в усамотението ѝ.

— Хани? — Мередит произнесе името ѝ и се разплака. — Аз... аз искам да те помоля за прошка. Ненавиждах те, бях толкова ревнива и отмъстителна. Знаех, че е грешно, но не можех да се спра. Единственото... единственото, което исках, бе татко да ме обича, но той обичаше теб.

Хани не искаше да слуша откровенията на Мередит, не можеше да я утеши. Поизправи се на леглото и седна на края му с гръб към Мередит. Вкопчи се в реверите на кожуха на Даш.

— Той обичаше и теб — заговори вдървено, знаеше, че *трябва* да произнесе тези думи. — Ти бе негова дъщеря и той никога не го забравяше.

— Аз... толкова те мразех. Толкова ревнувах...

— Няма значение. *Вече* нищо няма значение.

— Знам, че татко почива в мир и би трябвало да славим Бога, вместо да тъгуваме, но не мога.

Хани не отвърна нищо. Какво знаеше Мередит за една любов, толкова силна, че е жизненонеобходима като кислорода? Всичките чувства на Мередит бяха насочени благоразумно към небесата. На Хани ѝ се прииска да изчезне в кожата на Даш, докато Мередит си замине.

— Би ли могла... би ли могла да ми простиш, Хани?

— Да — отвърна машинално Хани. — Прощавам ти.

Вратата се отвори и тя чу гласа на Уонда.

— Мередит, брат ти си тръгва. Трябва да дойдеш да се сбогуваш с него.

Дюшекът помръдна и Мередит се изправи.

— Довиждане, Хани. Много... много съжалявам...

— Довиждане, Мередит.

Вратата се затвори. Хани се надигна от края на леглото, но когато се обърна, видя, че още не бе сама. Уонда я гледаше. Очите ѝ бяха зачервени от плач, тупираната ѝ руса коса се бе слепнала от едната страна. На погребението се бе държала така, сякаш вдовицата бе тя, а не Хани.

Изтри леко очите си и подсмръкна.

— Мередит започна да ревнува, още когато ви видя с Ранди за пръв път по телевизията. Не бе кой знае колко добър баща — предполагам го знаеш — и когато ви гледаше, толкова близки един с друг, бе все едно да ѝ се сипва сол в раната.

— Сега това няма значение.

Парфюмът на Уонда имаше тежката миризма на карамфил. Или може би това не бе нейният парфюм. Може би Хани още вдишваше властващата над всичко миризма на цветята по време на погребалната церемония.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита Уонда.

— Отпрати всички — отвърна безчувствено Хани. — Това е всичко, което желая.

Уонда кимна и тръгна към вратата; там се спря, изсекна се и заговори бързо:

— Желая ти доброто, Хани! Признавам, че не одобрявах женитбата на Ранди с теб. Но и трите му бивши жени бяхме на погребението днес и трите заедно не сме му дали толкова щастие, колкото му даваше ти за един ден.

Като в мъгла Хани осъзна, че Уонда бе проявила благородство, за да направи това изявление, но искаше единствено да я оставят на мира, да легне отново на леглото, да затвори очи и да се опита да достигне до Даш. Трябваше да го намери. Ако не успееше, и тя щеше да умре.

Уонда си тръгна, а след час си заминаха и всички останали гости. Когато нощта се спусна, Хани заброди безцелно из къщата; бе само по чорапи. Кожухът му ѝ бе толкова дълъг, че когато бръкна в джобовете, не можа да стигне до дъното им. Най-сетне се сгуши на голямото, зелено, кожено кресло, където той седеше, когато гледаше телевизия.

Мъжът, който бе убил Даш, се оказа пуснат под гаранция наркоман. Бе убит при престрелка с полицията няколко часа след смъртта на Даш. Изглежда всички си мислеха, че би трябвало да се чувства по-добре, след като убиецът на Даш бе мъртъв, но отмъщението не означаваше нищо за нея. То не можеше да ѝ върне Даш.

Сигурно бе позадрямала, защото когато се събуди, бе два часът сутринта. Отиде в кухнята и започна безцелно да отваря вратите на шкафовете. Любимата му чаша за кафе стоеше на лавицата; отворено пакетче от ментоловите му „Лайфсейвър“ лежеше до захарницата и го чакаше. Влезе в банята и видя четката му за зъби в синя порцеланова чаша върху лавицата. Прокара палец по сухата четина и сетне мушна четката в джоба си. По пътя си към спалнята измъкна чифт негови чорапи от коша за пране и ги мушна в другия си джоб.

Когато излезе навън, луната не бе изгряла, едва мъждукаше крушката над вратата на конюшната. Прекоси двора, запътила се към обора — камъните прокъсаха чорапите ѝ, но тя дори и не забеляза. Отиде до оградата, където бяха стояли заедно толкова много пъти.

И остана в дълго, дълго очакване.

Най-сетне краката ѝ вече не издържаха и тя се свлече в праха. Извади четката му за зъби от единия и чорапите от другия си джоб. В ръката ѝ те приеха формата на топла, влажна топка. Сълзите мокреха бузите ѝ, а мълчанието я задушаваше.

Мушна четката в устата си и я засмука.

Минаха седмици, тя отслабна и стана съвсем крехка. От време на време се сещаше да яде, но по-често забравяше. Спеше по никое време за кратко време, понякога в креслото му, понякога в леглото им с притисната до бузата си част от негова дреха. Имаше усещането, че някой я бе обърнал с главата надолу и я бе изпразнил от всички други чувства, освен от отчаянието.

Вестниците бяха безжалостни при отразяването на смъртта на Даш, вертолети, наети от папараците, бръмчаха над ранчото в лов на снимки на скърбящата вдовица, затова тя прекарваше повечето от времето си вътре в къщата. По ирония на съдбата смъртта на Даш бе придала на брака им посмъртна почит и досадните подмятания изчезнаха: Даш бе героят мъченик, а нейното име се произнасяше с уважение.

Вестникарските статии я обрисоваха като смела и дръзновена. Артър Локууд дойде в ранчото да ѝ каже, че бил удавен от молби за интервюта с нея и че неколцина известни продуценти искали да я включат в следващите си филми. Тя го изгледа с невиждащ поглед, неспособна да схване думите му.

Лиз започна да я тормози с нейните здравословни манджи, витамини и нежелани съвети. Косата ѝ взе да пада, но тя не забеляза и това.

Един августовски следобед, три месеца след смъртта на Даш, когато караше колата по тесния път в каньона на връщане от среща с адвоката на Даш, тя изведнъж осъзна колко лесно би могла да пропусне някой от завоите. Щеше да прегази мантизелата и да полети в каньона само с едно рязко натискане на газта. Колата щеше да се преобърне, сетне щеше да се превърне в пламтяща мълния, изпепелила цялата ѝ болка.

Треперещите ѝ ръце стиснаха волана. Бремето на болката бе станало прекалено тежко и тя просто не можеше повече да го носи. Никой не би скърбил много за смъртта ѝ. Лиз щеше да се разстрои, но тя водеше пълнокръвен и наситен живот и скоро щеше да я забрави. Шантал щеше да поплаче на погребението ѝ, но сълзите на Шантал бяха лесни; щеше да плаче много повече, когато умираше някой от

образите в нейните любими сапунени опери. Когато човек няма истинско семейство, той може да си отиде и да не бъде оплакан.

Семейство.

Това бе всичко, което някога бе искала. Човек, който да я обича безусловно. Човек, когото тя да обича с цялото си сърце.

Тялото ѝ потръпна от риданието. Толкова ѝ липсваше. Беше неин любовник, неин баща, нейно дете, средоточие на всичко хубаво в живота ѝ. Липсваше ѝ неговото докосване, мирисът му. Липсваше ѝ начинът, по който ругаеше, звукът на стъпките му, когато пресича стаята, бодливите му бакенбарди. Липсваше ѝ начинът, по който разгръщаше вестника наопаки, така че тя никога не можеше да намери първата му страница, шумът от баскетболните мачове, които гърмяха по телевизора. Липсваха ѝ всекидневните му ритуали на бръснене и вземане на душ, захвърлените кърпи и бельо, които никога не улучваха коша за пране. Липсваше ѝ всичко онова, което бе част от Даш Кугън.

През сълзите си тя гледаше как стрелката на спидометъра вървеше нагоре. Гумите изсвириха, когато отсече един завой и колата се поднесе. Едно рязко натискане на газта, едно врътване на волана и цялата болка ще изчезне.

В паметта ѝ се появи от някакъв друг живот младо момиче с орязана коса и износени гуменки. Стрелката на спидометъра продължаваше да се качва, докато тя се питаше какво бе станало с онова яростно, шестнайсетгодишно хлапе, което бе пресякло Америка с очукания си пикап, който се движеше само благодарение на силната му воля? Вече не можеше да си спомни какво означаваше да бъдеш смел. Не можеше вече да си спомни детето, което бе била.

Намери я, прошепна някакъв вътрешен глас. Намери това момиченце.

Постепенно кракът ѝ се повдигна от педала на газта, не поради някакво възродено желание да живее, а просто защото се бе уморила да го натиска.

Намери я, повтори гласът.

Защо не! — запита се мрачно тя. Единствената друга алтернатива, която ѝ оставаше, бе да умре.

Десет дни по-късно влажната жега на Южна Каролина я погълна в мига, в който слезе от своя блейзър с климатичната му инсталация и стъпи на напукания асфалт на увеселителния парк „Силвър Лейк“. Високи до кръста бурени се издигаха от зеещите дупки в настилката; покрити с ръждиви петна бетонни обелиски показваха къде се бяха издигали някога стълбовете на осветлението. Краката ѝ бяха омекнали. Бе пътувала няколко дни, от време на време спираше в някой мотел да поспи няколко часа, преди отново да поеме по пътя. И сега бе изтощена до мозъка на костите си.

Присви отчаяно очи на жаркото слънце и се взря в закования с дъски вход на парка. От години притежаваше парка, но не бе направила нищо за него. Отначало нямаше време да се занимава едновременно с него и с кариерата си. А след като се омъжи за Даш, имаше време, но нямаше необходимите средства.

Покривът на будката за билети се бе срутил и фламинго розовата боя на шестте измазани с гипс колони се бе олющила и измърсила. Буквите на надписа над входа се люлееха опасно и едва се разчитаха.

„У ЕСЕЛИТЕЛЕН ПА К С ЛВЪР ЕЙК
ДОМЪТ НА Л Г НДАРНОТО ВЛАКЧЕ НА УЖ
СИТЕ ЧЕ НИ ГРЪМ
ВЛЕДЕНЯВАЩ Т ЪПКИ ЗА ЦЯ ОТО СЕМ Й ТВО“

Вдигна глава и попи онази гледка, заради която бе прекосила континента — останките от „Черния гръм“. Над развалините на парка могъщите дървени възвишения все още се извисяваха в обжареното каролинско небе. Нито времето, нито липсата на грижи бяха успели да го унищожат. Бе несъкрушим, най-голямото влакче на ужасите в Юга, и нищо не можеше да помрачи величието му — нито разнебитените постройки, нито увисналите табели, нито потъналият в бурени парк. Не бе в действие вече единайсет години, но все още чакаше търпеливо.

Сведе поглед, за да избегне прилива на болезнените чувства. В миналите години можеше да види оттук и виенското колело, и извитите пипала на люлката октопод, които се издигаха над будката за билети, но люлките отдавна бяха разрушени и в жаркото небе се виждаха само пламтящият кръг на слънцето и „Черния гръм“.

Влагата я обгърна, плътна и душна; усети как потта се пропива в колана на шортите ѝ. Слънцето изгаряше слабите ѝ рамене и крака, когато пое покрай оградата; боровете и израслият храсталак ѝ пречеха да надзърне в парка. Най-сетне стигна до стария служебен вход, използван за приемане на доставки. Бе заключен с верига и ръждясал катинар, очевидно безполезни, след като оградата наблизо бе разрушена отдавна. Паркът навярно бе любимо място на скитниците още по времето, когато можеше да бъде спасен. А сега го бяха изоставили дори вандалите.

Острите метални шипове издраскаха краката ѝ, докато се изкатери на оградата. Проправи си път през шубрака, мина между две разпадащи се дървени постройки, в които някога държаха тежката машинария. Продължи нататък, мина под колоната от обветрени борови стълбове на „Черния гръм“; не искаше да вдигне поглед нагоре към релсовия път, страхувайки се от опустошенията, които щеше да види.

Запъти се към центъра на парка.

По гърба ѝ пробяга ледена тръпка, когато видя развалата. Залата на блъскащите се колички се бе срутила, а по-нататък павилионът за пикници бе потънал в шубраците. Разрушените тротоари водеха за никъде; пустош цареше там, където някога бяха люлките и катерушките. Мярна през дърветата тъмната повърхност на Сребърното езеро; „Боби Лий“ обаче бе потънал отдавна на дъното му.

Сандалите ѝ се напълниха с прахоляк, докато си проправяше път към изоставена централна алея. Стъпките ѝ отекваха самотно в тишината. В треволяка лежеше купчина гниещи греди, изсивяло от мръсотия, окъсано синьо флагче бе привързано към главичката на гвоздей. Мирисът на пуканки и на захарни ябълки бе изместен от вонята на гниене.

Тя бе единственият човек, останал на тази планета.

Застанала в средата на пустия парк, тя най-сетне вдигна глава, за да обхване с поглед целия скелет на „Черния гръм“, който обхващаше цялата ѝ изоставена вселена. Очите ѝ запариха, когато проследиха несъкрусимите линии на митичното влакче: голямото издигане, последвано от главоломно спускане към земята под такъв остър ъгъл, че човек да придобие чувството, че попада в самия пъкъл, всичките три възвишения с техните трикратно изречени обещания за смърт и за

възкресение, спиращата дъха спирала към водата и плавното, бързо спускане към къщичката гара. Някъде по дистанцията на това лудо надпрепускане някога бе успяла да докосне вечността.

Дали наистина бе успяла? Затрепери. Нима увереността, че някога бе успяла да намери майка си, докато пътуваше с влакчето, не бе нищо друго, освен въображението на едно дете? Наистина ли я бе отвел до Бога това влакче? Знаеше толкова добре, че вярата ѝ в Господ се бе родила във влакчето, колкото добре съзнаваше и факта, че тази вяра бе отмита от кръвта на Даш Кугън.

Гледаше към гигантските ребра на „Черния гръм“, ярко очертани върху жаркото небе, и едновременно и ругаеше, и молеше Бога. *Искам той да се върне! Не можеш да го притежаваш! Той е мой, а не твой! Върни ми го! Върни ми го!*

Но дори когато затвореше очи, силуетите на трите могъщи възвишения на „Черния гръм“ оставаха сякаш запечатани върху клепките ѝ. Продължаваше да лее ужасни оскърбления, които постепенно придобиха ритъма на своеобразен обред.

Изтощена напълно, тя потъна в тишина. Отвори очи и вдигна поглед към върховете на възвишенията, така както постъпваха от векове насам отчаяните. *Надежда.* „Черния гръм“ винаги ѝ бе вдъхвал надежда. И като гледаше тези три дървени върхове, тя бе изпълнена с абсолютна увереност, че влакчето можеше да я отведе в някакво вечно място, където можеше да открие мъжа си, място, което съществуваше някъде извън земната суета, място, където любовта живееше вечно.

Но у „Черния гръм“ не бе останал повече живот, отколкото в безжизненото тяло на Даш Кугън, и той не бе в състояние да я отведе доникъде. Масивният скелет се издигаше осакатен и безсилен на фона на августовското небе и вече не носеше обещания за надежда и за възкресение, не обещаваеше нищо, освен развала и гниене.

Тя се запрепва по обратния път към колата си, умората найсетне я бе сломила. Само ако можеше да задвижи отново „Черния гръм“. Само ако...

Качи се в задушната кола, облегна се на седалката и потъна в съня на изтощението.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Шери Полтрейн работеше като касиерка в магазина и бензиностанцията в окръг Къмбърланд, Южна Каролина, от три години. На два пъти я бяха ограбвали, поне половин дузина пъти я бяха заплашвали с физическо насилие. И сега, когато непознатият приближи касата, тя почувства напрежение. Познаваше опасността по-добре от повечето жени и можеше да я усети, когато тя се зададеше срещу нея.

Приличаше на рокер, само че китките и ръцете му, които се подаваха изпод ръкавите на разкопчаното кафяво кожено яке, не бяха татуирани. И нямаше бирено коремче. Дори и зачатък от коремче. През отвореното яке се виждаше корем, плосък като междущатската магистрала, която се простираше зад бензиновите колонки отвън. Бе висок поне метър и осемдесет, с широки плещи, с мускулест гръден кош, с избелели дънки, които прилепваха твърде силно към малкия му, стегнат задник. Не, определено в тялото му нямаше никакъв недостатък. Дори бе доста красиво.

Онова, което не бе в ред, бе лицето му.

Това бе най-гадният негодник, когото някога бе виждала. Не бе грозен. Просто жесток. От онзи тип мъже, които бяха в състояние да гасят цигарите си по най-чувствителните места на женското тяло, без изобщо да им мигне окото.

Косата му, мокра от ледения, късно ноемврийски дъждец, който валеше навън, бе тъмнокестенява и се спускаше до раменете. Чиста беше, но разрошена. Имаше силен и великолепно оформен нос и черти, които бе чувала да определят като изсечени с длето. Но страхотните му черти не можеха да прикрият тези тънки, стиснати устни, които, изглежда, никога не бяха се учили да се усмихват. Страхотните му черти не можеха да прикрият и онова единствено, ледено синьо око, което бе виждала през живота си.

Каза си да не гледа черната превръзка, която прикриваше другото му око, но ѝ бе трудно да го стори. С тази превръзка и с безизразното

си изражение той имаше вида на някакъв съвременен пират. Не бе като захаросания тип върху корицата на един от любовните романи, които лежах на лавицата до нея, а като гадния тип, който би могъл да измъкне патлак от задния си джоб и да го изпразни в корема ѝ.

Тя притеснено се загледа в цифровия дисплей на касата си, върху който бе изписано колко бензин бе налял в изпръсканото му с кал комби „Дженеръл Мотърс“, което бе спряно отвън.

— Общо двайсет и два и седем цента. — Не бе жена, която да покаже страха си, но при вида на тоя я побиваха тръпки и гласът ѝ не бе така уверен, както обикновено.

— И шишенце аспирин — рече той.

Очите ѝ премигнаха — изненада я акцентът му. Не бе американец, а чужденец. Май бе родом някъде от Близкия изток или някъде там. През ума ѝ премина мисълта, че би могъл да е някой от онези арабски терористи, не знаеше, че на арабските терористи не им се полага да имат сини очи.

Взе шишенцето аспирин от дъсчената лавица зад себе си и го плъзна по тезгяха към него. В единственото му открито око имаше нещо мъртво, в него липсваше изобщо всякакъв признак на живот и от това я побиха тръпки, но когато той измъкна само портфейла си, а не и нещо заплашително, любопитството си подаде носа иззад страха ѝ.

— Наблизо ли живеете?

Погледна я така заплашително, че тя веднага насочи вниманието си към касата. Остави на тезгяха трийсет долара, взе шишенцето аспирин и излезе от магазина.

— Забравихте си рестото — извика тя подире му.

Той не си направи труда да се обърне.

Ерик отпечата шишенцето аспирин. Заобиколи колата, махна капачето и извади памучето. Беше късен, дъжделив късно ноемврийски следобед и влагата тормозеше ранения му в автомобилната катастрофа крак. Като седна зад волана, глътна три хапчета с последните няколко глътки студено кафе в пластмасовата чаша.

След като колата му се блъсна в оградата на магистралата през май, той прекара месец в болницата, а още два месеца бе пациент на физиотерапевтите. Сетне, през септември, започна работа по нов филм. Искаха да отложат снимките заради катастрофата, но той се бе

оправил бързо и в крайна сметка решиха да продължат, като му осигурят дубльор за няколко от сцените, които при друг случай би изпълнил сам.

Снимките свършиха преди десет дни. След това трябваше да отлети за Ню Йорк, за да обсъди участието си в театрално представление, и в последния момент реши да отиде с кола, с надеждата, че самотата ще му помогне да се съвземе. Няколко дни по-късно самотата стана по-важна за него от това да пристигне на местоназначението си и не стигна по-далеч от детелината надлез в Джърси.

Насочи се на юг по страничните пътища, пътуваше с комбито, защото не привличаше вниманието като ягуара му. Отначало бе спокоен от неясните намерения да посети баща си и мащеха си в Хилтън Хед, където се бяха оттеглили след пенсионирането си преди няколко години. Не след дълго обаче осъзна, че те бяха последните хора, с които искаше да се срещне, макар че настояваха да им гостува от години, след като бе станал известен. И все пак, оставаха му шест седмици за убиване, преди да започне работа по следващия си филм, и трябваше с нещо да запълни времето си. Затова продължи да кара.

Докато подкарваше колата от бензиновите колонки, той зърна продавачката, която го наблюдаваше иззад дебелото стъкло на витрината. Не го бе познала. Никой не го бе познал, откакто напусна Л. А. Съмняваше са дали и близки приятели биха го познали, освен ако не се вгледаха отблизо. Акцентът, който бе използвал в последния си филм ведно с дългата коса, която си бе пуснал, успешно прикриваха истинската му самоличност, докато измина всичките тези три хиляди мили. Но, което бе по-важно, измамната му външност му предлагаше поне временно бягство от самия себе си.

Зави по мокрия второстепенен път и машинално се потупа по джоба за цигарите, колкото да се сети, че ги бе оставил. В болницата не му даваха да пуши и докато го изпишат, вече бе изоставил навика. Бе изоставил всички навици да се наслаждава на чувствените наслади на живота. Храната вече не го привличаше, нито алкохолът или сексът. Дори не можеше да си спомни защо някога бяха имали такова значение за него. Откакто бе загубил децата си, се чувстваше така, сякаш по-скоро принадлежеше към света на мъртвите, отколкото към света на живите.

През тези седем месеца, откакто Лили бе взела момичетата, той бе научил повече, отколкото мнозинството адвокати знаеха за сексуалното насилие над деца. Докато лежеше в болничното си легло, бе чел разказите за бащи, които бяха тормозили по неописуем начин мъничките си дечица, за перверзни, извратени мъже, които насилваха дъщеря подир дъщеря, предавайки най-свещеното доверие, което би могло да съществува между две човешки същества.

Но той не бе един от тези изверги. Не беше вече и онази наивна гореща глава, която бе нахлула в офиса на Майк Лонгейкър с настояването адвокатът да отхвърли обвиненията на Лили. Сега вече бе наясно, че законите бяха пълни с несправедливости.

Нямаше значение какви жертви трябваше да направи, но той нямаше да допусне децата му да минат в нелегалност, където щяха да бъдат лишени не само от баща си, но и от майка си. Затова стоеше настрана от тях, разчитайки на цял отряд детективи от всякаква националност, чрез които ги държеше под око. С все по-усилващо се чувство на безчувствена апатия следеше скитанията на Лили с децата — първо в Париж, а сетне и в Италия. Прекараха август във Виена, септември — в Лондон, а сега бяха в Швейцария.

Навсякъде, където отидеше, тя наемаше нова гувернантка, нови учители, нови специалисти, чиито сметки плащаше той. От разговорите на детективите с наетите от нея хора узна, че състоянието на Бека регресира и че Рейчъл все по-трудно се поддава на контрол. Самата Лили бе единствената опора на децата, а ако ги предадеше на нелегалните организации, те щяха да загубят и нея.

Въпреки всичко, толкова му бе мъчно за дъщерите му, че понякога се изкушаваше. През последните седем месеца болката му бе прехвърлила границите на грубото страдание, причинено от една зееща рана, и се бе превърнала в нещо по-първично, в своего рода опустошителна празнина в душата му, а това бе дори по-лошо от физическото страдание, защото по същество си бе една жива смърт. За известно време успя да насочи отчаянието си в ролята, която играеше, но когато снимките свършиха, той изгуби и това скривалище.

Постепенно загуби способността да открива красотата на света; сега вече само регистрираше неговия ужас. Не можеше повече да чете вестници и да гледа телевизия, защото не можеше да понесе поредното съобщение за захвърлено в боклукчийска кофа бебе с неоткъсната още

пъпна връв на малкото му, посиняло телце. Не можеше да чете за поредната отрязана глава, намерена в картонена кутия или за изнасилено от някоя банда момиче. Убийства, осакатявания, зло. Вече не бе в състояние да отдели собствената си болка от страданието на другите. Сега вече цялата болка на света му принадлежеше, зверство подир зверство, докато раменете му не увиснаха под тежестта и той не разбра, че ако не намереше начин да се защити, щеше да рухне.

И затова бягаше, криеше се зад маската на човек, когото бе измислил, персона, толкова заплашителна, че обикновените хора го избягваха. Вместо да пусне радиото, слушаше записи на джаз, спеше по-често в колата си, отколкото в хотелите с техните непрекъснато работещи телевизори, избягваше големите градове и вестникарските будки. Търсеше онова прикритие, което единствено му бе известно, защото бе станал толкова уязвим, че се страхуваше да не рухне.

Един трактор с ремарке опръска колата му, когато излезе от второкласния път на междуцатската магистрала. Чистачките нарисоваха няколко полумесеца и чак тогава успя да види нещо напред. През зацапаното стъкло съзря син пътен знак с бяла буква „Н“, който показваше, че наблизо имаше болница. Тъкмо това търсеше, тънката нишка, която му помагаше да се защити и в същото време да опита да спаси душата си.

Последва синьо-белите знаци, сочещи пътя към болницата в градчето с всичко на всичко два светофара, докато накрая стигна една малка, непретенциозна тухлена сграда. Спря в най-далечния край на паркинга и се премести в задната част на комбито. Седалките бяха махнати, за да има достатъчно място да опъне спалния си чувал, който сега бе сгънат до скъпия кожен куфар, в който държеше дрехите си. Бутна го настрана и измъкна евтино, мушамено куфарче.

Няколко минути не прави нищо. А сетне, промърморвайки нещо, което би могло да бъде както ругатня, така и молитва, той отвори капака му.

— Няма ли кой да му обърне внимание на човека тук, а?

Сестра Грейсън вдигна глава от таблицата, която разчиташе. Обикновено тя трудно се шокираше, но като видя невероятната, зловещо ухилена фигура, която се бе изправила пред тезгяха ѝ, зяпна.

Носеше накъдрена червена перука, привързана на една страна с пиратска кърпа. Тъмночервената му сатенена риза бе напъхана в широките черни панталони, изпъстрени с големи колкото чаени чинийки морави кръгове. Единствената му огромна вежда се извиваше над боядисаното в бяло клоунско лице. Имаше яркочервена уста, червено петно бе изрисувано на върха на носа му, а тъмночервена превръзка покриваше лявото му око.

Сестра Грейсън се окопоти бързо.

— Кой сте вие?

Той се засмя закачливо и тя забрави, че бе на петдесет и пет и отдавна бе минала онази възраст, когато можеше да бъде омаяна от един чаровен мошеник.

Той направи дълбок театрален поклон пред нея, като докосна челото, гърдите и кръста си.

— Едноокия пират ми е името, хубавице, но никога не е имало по-измамно име за един истински морски вълк.

Без да ще, неговият закачлив маниер я увлече.

— И защо така?

— Не мога да понасям гледката на кръв. — И той потрепери смешно. — Жалка работа. Не знам как да го преодолея.

Тя се изкикоти, но сетне със закъснение се сети за професионалните си задължения. Вдигна небрежно ръка да прибере излезлите изпод шапчицата ѝ немирни русо-сиви къдрици и попита:

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Май е точно обратното, а? Дошъл съм да позабавлявам хлапетиите. Онзи тип от „Ротари клуб“ ми каза да дойда към три. Пак ли съм сбъркал? — Изражението му бе лукаво и непреклонно. — Освен че се страхувам от кръв, на всичкото отгоре не може и да се разчита много на мен.

Единственото му око бе с най-яркия тюркоазен цвят, който бе виждала през живота си — кристалночисто като ментова бонбонка.

— Никой не ми е съобщавал, че „Ротари“ са уредили децата да бъдат забавлявани от клоун.

— Не са ли? А в шест часа трябва да съм във Файътвил да участвам в панаира Олтър Гилд. Изкарах късмет, че освен хубаво лице, имаш и добро сърце. Инак нямаше да мога да изкарам петдесетте кинта, дето ми ги плаща „Ротари“-то.

Бе изпълнен с лукавство, но същевременно и толкова чаровен, че тя не можа да му устои. Освен това дъждът бе причината този следобед да дойдат малко посетители и за децата щеше да е добре да се позабавляват.

— Предполагам, че в това няма нищо лошо.

— Никак.

Тя заобиколи тезгяха и го поведе по коридора.

— Както виждаш, болницата ни е малка. В детското отделение имаме само дванайсет легла. Заети са девет.

Ако досега бе имала някакви съмнения дали да го допусне без официално разрешение, то те вече се бяха изпарили напълно.

— Пол, на шест години. Той е в сто и седма. — Тя посочи към края на коридора. — Изкара доста тежка пневмония, а майка му е прекалено заета с гаджето си, за да го посещава по-често.

Клоунът кимна и пое към посочената му стая. Само след няколко секунди сестра Грейсън чу веселия ромон на детския смях.

— Здравсти, приятелче! Казвам се Едноокия пират и съм най-красавия морски вълк, кръстосвал някога седемте морета...

Сестра Грейсън се усмихна и се поздрави сама за доброто решение, което бе взела. В живота има моменти, когато е по-добре човек да не се съобразява с правилата.

Ерик прекара нощта в колата, спряна встрани от черния път до едно сечище, досами границата на Южна Каролина. Когато на сутринта излезе от колата, все още облечен в дънките и тениската си от предишния ден, усети в устата си металния вкус, следствие на калпавата храна и на прекалено много кошмари.

Бе купил клоунския костюм предишната седмица от един магазин близо до Филадельфия и оттогава се отбиваше в болниците на малки градчета почти всеки ден. Понякога се обаждаше предварително, представяйки се за ръководител на някоя обществена организация. Повече пъти обаче просто следваше синьо-белите пътни знаци, както бе сторил и предишния ден, и уговаряше персонала да го допусне.

Сега не можеше да се отърси от страданието на момченцето във вчерашната болница. Детето бе болезнено слабичко, устните му бяха

очертани с бледосинкава линия. Но по-мъчителното за него бе нескритата радост на хлапето, когато то получи цялото внимание на Ерик. Ерик престоя при него целия следобед, върна се вечерта отново и му прави фокуси, докато детето не заспа. Но вместо да почувства удовлетворение от стореното, той можеше да мисли единствено за всички онези деца, които не бе успял да утеши, за цялата онази болка, която не бе в състояние да предотврати.

Почувства през тениската си хладната влага. Докато разкършваше мускулите си, вдигна поглед към оловносивото небе. Ей ти тебе слънчевата Южна Каролина! Може би най-добре щеше да е да хване магистрала I-95 и да отпраши направо към Флорида. От известно време насам си мислеше да се омеси за няколко седмици с клоуните в зимните градини „Ринглинг Брадърс“ във Винис. Може би щеше да има възможността да поиграе и пред здрави, а не само пред болни деца. Привличаше го идеята да бъде с деца, които не са в плен на страданието.

Качи се отново в колата. Не си бе вземал душ от два дни и затова трябваше да се отбие в някой мотел да се измие. Преди бе безукорен по отношение на личната си чистота, но откакто бе изгубил децата си, се бе отпуснал. Такова бе обаче отношението му и към маса други неща — например към спането и храната.

Половин час по-късно усети как воланът му тегли на една страна и разбра, че бе спукал гума. Отби встрани от двупистовата магистрала, слезе от колата и отиде отзад да вземе крика. Отново ръмеше и отначало той не забеляза напуканата дървена табела, виснала от ниските палмови дръвчета встрани от пътя. Спуканата гума обаче бе хлъзгава от полепналата кал и когато я дръпна, колелото се отскубна от ръцете му и се търкулна в канавката.

Видя табелата, когато се наведе да прибере колелото. Буквите бяха избелели, но въпреки това можеше да ги разчете.

„УВЕСЕЛИТЕЛЕН ПАРК СИЛВЪР ЛЕЙК

Домът на легендарното влакче на ужасите «Черния гръм»

Вледеняващи тръпки за цялото семейство

Двайсет мили направо, сетне три наляво по път 62“

Увеселителен парк „Силвър Лейк“. Усети нещо познато, но не можа да се сети защо. Чак когато зави и последния болт на резервното колело, си спомни името. Не бе ли това мястото, за което толкова много бе говорила Хани? Спомни си как забавляваше екипа с разказите си за това, че бе израсла в някакъв увеселителен парк в Южна Каролина. Разказваше за някакво корабче, което потънало в езерото, и за влакче на ужасите, което било много известно. Почти бе сигурен, че ставаше дума за увеселителния парк „Силвър Лейк“.

Закрепи таса на колелото и погледна замислен табелата. Дънките му бяха мокри и изкаляни, от косата във врата му се стичаха струйки вода. Имаше нужда от душ, от чисти дрехи и от топла храна. Но тъкмо от това се нуждаеше и по-голямата част от населението на земята; докато си стоеше там и се колебаеше, той се запита дали паркът все още функционира. Ако се съдеше по състоянието на табелата, едва ли. Но от друга страна, подобна възможност съществуваше.

Може би увеселителният парк „Силвър Лейк“ все още бе отворен.

И може би се нуждаеше от един клоун.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Хани, заваля! — подвикна Шантал. — Веднага спирай работа. От мястото, където бе кацнала, на върха на първото възвишение на „Черния гръм“, тя видя миниатюрната фигурка на братовчедка си, която надничаше иззад малката червена точица на чадъра.

— Слизам след няколко минути — извика ѝ в отговор тя. — Къде е Гордън? Казах му веднага да се връща.

— Не се чувства добре — изкрещя Шантал. — Реши да си почине малко.

— Не ме интересува дори да умира. Кажи му веднага да дойде тук горе.

— Днес е денят на Бога! Не бива да се работи в почивен ден.

— И откога взе да се интересуваш от деня на Бога? Вас двамата ви мързи, независимо какъв ден е.

Шантал си замина разсърдена, но това не развълнува Хани. За Шантал и Гордън безгрижните дни бяха свършили.

Тя заби още един пирон в мостчето, което изграждаше на самия връх на възвишението. Мразеше дъжда, мразеше и неделите, защото работите по възстановяването на влакчето спираха. Ако зависеше от нея, строителният екип щеше да работи седем дни в седмицата. Не бяха профсъюзни членове, затова можеха да се трудят и извънредно.

Пренебрегвайки дъжда, тя продължи да сковава мостчето. Отчаяна бе, че нямаше достатъчно сила да върши и по-тежката работа, например — по ремонта на релсовия път. Строителният екип, под надзора на наетия от нея специалист, през първите два месеца бе свалил стария релсов път и бе подменил повредените елементи на носещата конструкция. За щастие, по-голямата част от нея бе все още здрава. Бетонните основи бяха излети през шейсетте години и затова не се налагаше да бъдат подменяни. Всички се безпокояха за евентуалните пукнатини в хоризонталните носещи греди, грамадните талпи, върху които бе положен релсовият път, но и те не бяха чак толкова много.

И все пак, подмяната на целия релсов път бе огромна и скъпа работа и парите на Хани бързо се стопяваха. Нямахте си представа как щеше да финансира новата подемна верига и покупката на нов двигател, които все още не бяха монтирани, да не говорим за електрическата инсталация и въздушните спирачки, които трябваше да заменят старите ръчни спирачки.

Дъждът се усили и тя почувства, че опорната ѝ точка бе станала опасна. С нежелание пое дългото слизане по носещата конструкция, която използваша като стълба, докато не завършат мостчето. Тялото ѝ вече не протестираше при това трудно слизане. Бе слаба, но със здрава мускулатура, уморена от двата месеца ужасно тежка работа по седем дни в седмицата, по четиринайсет часа на ден. По ръцете ѝ се бяха появили мазоли, бяха изпъстрени и с малки ранички от неумелото боравене с този или онзи инструмент, докато постепенно усвояваше уменията да си служи с тях.

Когато стигна до земята, тя свали жълтата си каска. Вместо да отиде в импровизирания си дом, се запъти под капещите дървета към другия край на парка. Още при първия оглед изостави всякакви надежди да заживее във фургона на Софи. Покривът му се бе срутил, синият му корпус се бе килнал на една страна, а скитниците отдавна бяха ограбили от него всичко ценно. След като махна останките от него, тя постави на същото място една малка, сребриста каравана.

Но сега целта ѝ не бе временната ѝ къща, а „Кошарата“, разнебитената сграда, в която някога живееха неженените мъже, наети на работа в парка. Сега я обитаваха Гордън и Шантал. Доволна бе, че „Кошарата“ се намирал на срещуположния на нейната каравана край на парка. Достатъчно зле ѝ действаше да бъде по цял ден сред хора. Поне нощем искаше да е сама. Само когато бе сама, можеше да почувства възможността да осъществи някакъв контакт с Даш. Не че вярваше, че това щеше да стане. Не и преди да поеме с „Черния гръм“.

Бе завързала косата на врата си с гумено ластиче, но мокри кичури бяха полепнали по бузите ѝ, а и пуловерът ѝ бе залепнал влажен на тялото ѝ. Ако Лиз можеше да я види в този ѝ вид, щеше да закърши ръце. Но Лиз и Калифорния вече бяха част от друга вселена.

— Кой е? — попита Шантал, когато Хани почука.

Разстроена, Хани стисна зъби и отвори рязко вратата.

— Кой може да е! Ние сме единствените хора тук.

Шантал скочи нервно от стария оранжев диван, където си четеше някакво списание и застана изпъната като работник, хванат от началника си да мързелува. „Кошарата“ се състоеше от четири стаи: всекидневна, обзаведена от Гордън и Шантал с това-онова, купено от разпродажби; спалня, в която някога имаше дървени нарове, а сега — желязно двойно легло; кухня и баня. Макар интериорът да бе опърпан, Шантал поддържаше къщата по-чисто, отколкото който и да е от предишните им домове.

— Къде е Гордън? Каза ми, че бил болен.

Шантал се опита да скрие списанието под мръсна, кафява, велурена възглавница.

— Болен е. Но въпреки това отиде да смени маслото на камиона.

— Обзалагам се, че е отишъл чак когато си му казала, че го търся.

Шантал бързо промени темата.

— Искаш ли малко супа? Преди малко приготвих чудесна супа.

Хани съблече пуловера и последва Шантал в кухнята. Стари метални шкафове, боядисани в отровно зелено, заемаха две от стените, върху един от тях бе единственият работещ телефон в парка. Плотовете, покрити някога със златиста изкуствена материя, бяха сега с убит цвят и покрити със стари петна, а линолеумът на пода бе напукан като изгоряла от сушата земя.

Тъй като Хани и Гордън работеха непрекъснато по влакчето, Шантал бе единственият свободен човек, който да се погрижи за храната им и тя бързо бе схванала, че ако не готвеше, никой от тримата нямаше да яде. Бе изгубила доста от килограмите си, натрупани през последните години, и бе започнала да готви далеч по-прилично, отколкото онова осемнайсетгодишно момиче, спечелило конкурса за красота *Мис Паксауочи*.

— Да отвориш една консерва и да стоплиш съдържанието ѝ все още не означава да си приготвила супа — сопна ѝ се Хани край старата походна масичка, която бяха внесли в кухнята. Знаеше, че бе по-добре да окуражи братовчедка си, отколкото да я критикува, но вътре в себе си бе решила, че чувствата на Шантал повече не я интересуват.

Устните на Шантал се свиха от негодувание.

— Не съм толкова добра готвачка като теб, Хани. Все още се уча...

— На двайсет и осем години си. Отдавна трябваше да си се научила, вместо да си прекарваш последните девет години да притопляш замразени яденета в микровълновата.

Шантал взе от шкафа една купичка и започна да я пълни над газовия котлон с пилешка супа.

— Старая се. А твоята критичност ме засяга.

— Толкова по-зле за теб! Ако не ти харесва начинът, по който вода нещата тук, можеш да си тръгнеш всеки миг. — Ненавиждаше грубостта и лошото си настроение, но изглежда не можеше другоаче. Беше досущ като онези ранни години в „Шоуто на Даш Кугън“, когато и най-малката проява на слабост от нейна страна щеше да я съсипе.

Шантал стисна здраво черпака.

— Аз и Гордън *нямаме* къде да отидем.

Устните на Хани се разтеглиха в безпощадна усмивка.

— Тогава ще се наложи да се съобразявате с мен.

Шантал я погледна тъжно и заговори тихо:

— Ти се промени, Хани. Станала си толкова груба! Понякога не мога да те позная.

Хани глътна лъжица супа; не искаше Шантал да разбере колко болезнени бяха думите ѝ. Знаеше, че се държи враждебно. Строителите никога не се шегуваха в нейно присъствие, както се шегуваха помежду си, но тя си казваше, че няма и намерение да печели някакъв конкурс по популярност. Единственото, което я вълнуваше, бе да завърши „Черния гръм“, за да може да тръгне с него и, евентуално, да намери мъжа си.

— Преди беше толкова мила. — Шантал седеше до мивката с отпуснати ръце, а по лицето ѝ бе изписано съжаление. — Но след като Даш умря, изглежда нещо в теб се пречупи.

— Просто реших, че е време ти и Гордън да слезете от гърба ми, това е!

Шантал прехапа долната си устна.

— Ама ти веднага продаде къщата, направо изпод краката ни, Хани. Толкова я обичахме тази къща...

— Трябваша ми пари. Продадох и ранчото, тъй че не можете да смятате, че съм нарочила само вас.

Решението да продаде ранчото бе едно от най-трудните в живота ѝ, но в крайна сметка тя ликвидира всичко, за да финансира възстановяването на влакчето. Единственото, което ѝ остана, бе колата ѝ, малко дрехи и този парк. И въпреки това нямаше достатъчно пари и щеше да я голям късмет, ако те не свършеха до началото на януари.

Не искаше да мисли за това. Не искаше нищо да я отклонява от решимостта ѝ, която се бе породила в деня, когато се завърна в парка и видя отново „Черния гръм“. Понякога си мислеше, че решението да построи отново влакчето бе единственото нещо, което я поддържаше жива; ето защо не можеше да се остави чувствата да я размекват.

— Цялата тази работа е жива лудост — изхленчи Шантал. — Рано или късно парите ти ще свършат. И тогава какво ще ти остане? Наполовина завършено влакче, с което никой не може да се повози, в средата на един парк, който никой не посещава.

— Ще намеря начин да събера пари. Има някакви организации на историци, които се интересуват от реставрирането на дървени влакчета.

Хани избягваше да срещне погледа на Шантал. Нито една от тези организации нямаше толкова ресурси, че да отпусне необходимата ѝ сума, но тя не искаше да признае това пред Шантал. Братовчедка ѝ и без това я смяташе за побъркана. А навярно така си и беше.

— Нека предположим, че стане чудо и завършиш „Черния гръм“ — рече Шантал. — И каква ще ти е ползата от това? Никой няма да дойде, защото увеселителният парк вече не съществува. — Очите ѝ потъмняха от настойчивостта ѝ. — Хайде да се върнем в Калифорния! Стига само да вдигнеш телефона и ще те вземат в някое телевизионно шоу. Можеш да спечелиш сума пари.

На Хани ѝ се прииска да запуши ушите си с ръце. Шантал бе права, но тя не можеше да го направи. Още щом я видеше в някоя друга роля, а не в ролята на Джейни Джоунс, публиката щеше да усети, че не е никаква актриса, а просто една измамница. Онези нейни изпълнения бяха единственото нещо, с което можеше да се гордее, единственото нещо, което не можеше да пожертва.

— Това е лудост, Хани — възкликна Шантал. — Ти хвърляш всичко на вятъра. Нима искаш всички ние, тримата, да се погребем редом с Даш Кугън?

Хани блъсна с лъжицата, супата се разлетя навсякъде, и скочи от масата.

— Не смей да говориш за него! Не искам дори да споменавах името му. Не ме интересуват никакви къщи в Калифорния, нито пък дали някой ще дойде в парка. Не ме интересувате двамата с Гордън. Възстановявам влакчето за себе си и за никой друг.

Задната врата се отвори, но тя не го видя, докато Гордън не заговори:

— Не бива да крещиш така на Шантал — рече тихо той.

Тя се обърна на пета, оголила зъби.

— Ще ѝ крещя както си искам! И двамата сте безполезни. Двамата най-безполезни човека, които съм срещала през живота си.

Гордън гледаше някъде над главата ѝ.

— Откакто сме дошли тук, Хани, аз работя рамо до рамо с теб. Десет, дванайсет часа на ден. Колкото и ти.

Истина беше. Отсъствия като днешното му бяха рядкост. Гордън работеше с нея в неделите и до късно вечерта, след като работниците си отидеха. Тя дори се изненада, че той се справяше с тежката работа. А сега, като видя колко бе пребледнял, разбра, че може би Шантал ѝ бе казала истината за неразположението му; въпреки това не ѝ бе останал и грам съчувствие, дори и към самата себе си.

— Най-добре е вие двамата да не ме притискате. Тук командвам аз и е нужно веднага да решите какво ще предприемете. — Устните ѝ се изкривиха мъчително. — Доброто старо време, когато можехте да измъкнете от мен всичко със заплахата, че ще ме изоставите, свърши. Вече не ме интересува дали ще си заминете. Ако смятате, че не можете да се съобразявате с решенията ми, стягайте си багажа и утре да ви няма.

Мина бързо покрай него, излезе през задната врата и се спусна по ронещите се бетонни стъпала. Защо ли им позволи да останат? Те се интересуваха от парите ѝ, а не от самата нея. А тя самата не даваше и пет пари за тях. Не даваше пет пари за никого.

Пресрещна я студен, дъждовен порив на вятъра и тя се сети, че бе забравила пуловера си у тях. Вляво от себе си можеше да види Сребърното езеро, набръчканата му от дъжда повърхност бе сива и зловонна под декемврийското небе. Над развалините на залата на

блъскащите се колички прелетя лешояд. Земя на мъртвите. Паркът бе най-доброто място за нея.

Когато навлезе под дърветата, забави стъпки, обгърната от празнота. Мокрите кафяви игли се полепваха по работните ѝ ботуши и по крачолите на дънките ѝ. Искаше ѝ се да бе в състояние сама да възстанови влакчето, та да се отърве от всички други. Може би Даш щеше да ѝ заговори, ако бе сама. Отпусна се на олющената кора на един бор, обезсилена от мъка и самота; дъхът ѝ образуваше във въздуха мразовито облаче. *Защо не ме взе със себе си? Защо умря без мен?*

Едва сега постепенно осъзна, че в другия край на поляната, близо до караваната ѝ, се бе изправил някакъв мъж. Шантал ѝ бе казала, че не е безопасно да живее толкова далеч от тях, но не ѝ обърна никакво внимание. А сега космите по врата ѝ настръхнаха.

Той повдигна глава и я забеляза. В неподвижността му имаше нещо злокобно. Откакто се бе върнала в парка, се бе сблъсквала на няколко пъти със скитници, но те винаги бягаха, щом я забележеха. А този мъж изглежда нямаше намерение да избяга.

До този момент не бе мислила, че въпросът за собствената ѝ безопасност можеше да я интересува дотолкова, че да изпита страх, но дори и от двайсет метра разстояние можеше да почувства заплахата, която излъчваше той. Бе много по-едър от нея, широкоплещест и силен, с дълга, свободно пусната коса и с плашеща черна превръзка на едното око. Коженото му яке блестеше на дъжда, а дънките му бяха мръсни и изкаляни.

След като не се приближи, у нея се породиха искрица надежда, че щеше да си замине. Но вместо това той тръгна към нея с бавни, заплашителни крачки.

— Нахлуваш незаконно — излая тя с надеждата, че ще го уплаши — така, както бе изплашила мнозина преди него.

Той не отвърна нищо, а се приближи още повече и спря на около три-четири метра в сенките на дърветата.

— Какво искаш? — попита тя.

— Не съм много сигурен. — В тона му долови някакъв слаб, чуждестранен акцент, който не можа да определи.

По гърба ѝ пробягаха ледените тръпки на страха. Бе съвсем наясно, че поляната бе пуста и че дори и да извикаше, Гордън и

Шантал нямаше да я чуят.

— Това е частна собственост.

— Нямам намерение да причинявам вреди. — В речта му отсъстваше всякаква интонация, само този мек, чуждестранен акцент.

— Хайде, тръгвай и се махай оттук — нареди му тя. — Не ме карай да викам пазача.

Почуди се дали той подозираше, че няма никакъв пазач, защото тази празна заплаха изобщо не го уплаши.

— И защо ще трябва да го правиш? — попита.

Прииска ѝ се да избяга, но знаеше, че щеше да я застигне далеч преди да се добере до къщата на Шантал. Докато той стоеше, вторачен в нея, тя изпита плашещото чувство, че се мъчеше да вземе някакво решение. Съзнанието ѝ бързо прехвърли възможностите. Опитваше се да реши дали да я убие или просто да я изнасили. В един момент ѝ се стори, че нещо в него ѝ бе познато. Сети се за онези документални криминални предавания, които Гордън и Шантал гледаха по телевизията, и се запита дали не го бе виждала в някое от тях. Дали не бе беглец от затвора?

— Не ме познаваш, нали? — изрече най-сетне той.

— Би ли трябвало?

Нервите ѝ бяха опънати докрай и ѝ се прииска да изкрещи. Една погрешна дума и той щеше да я нападне. Остана замръзнала на място, докато той направи още една крачка напред.

Тя инстинктивно отстъпи, протегнала ръка напред, сякаш тази крехка бариера щеше да го спре.

— Не се приближавай повече!

— Хани, Ерик съм.

Думите му постепенно проникваха в съзнанието ѝ, но минаха няколко секунди, преди да осъзнае кой бе той.

— Не исках да те плаша — продължи той с равен и безизразен глас, в който нямаше и следа от предишния акцент.

— *Ерик?*

Бяха минали много години, откакто го бе виждала на живо, а множеството му снимки във вестниците и списанията изобщо не приличаха на този заплашителен едноок непознат. Къде се бе дянал онзи нацупен, млад разбивач на женски сърца, когото тя познаваше отпреди?

— Какво правиш тук? — Думите ѝ прозвучаха грубо. Нямаше никакво право да я плаши така. Нямаше никакво право и да нахлува в усамотението ѝ. Пет пари не даваше дали бе голяма клечка в Холивуд. За нея времето, когато се впечатляваше от кинозвезди, бе отдавна отминало.

— Видях една табела на двайсет мили оттук и си спомних какво говореше за парка. Просто ми бе любопитно.

Тя огледа превръзката на окото му и запуснатия му вид. Дрехите му бяха омачкани и кални, ръцете му бяха мръсни, а лицето му чернееше от неколкодневна четина. Никак не бе за чудене, че не го бе познала. Спомни си, че бе катастрофирал с кола, но вече не изпитваше съчувствие към хора, които бяха имали достатъчно късмет да не загинат при подобни инциденти.

Подразни се, че трябваше да наведе главата си встрани, за да може да го погледне в окото.

— Защо не ми каза веднага кой си?

Той сви рамене, лицето му бе безизразно.

— По навик.

Обзе я безпокойство. Стоеше мълчалив, не се и опитваше да обясни както присъствието си в парка, така и заплашителния си вид. Просто отвърна на погледа ѝ с единственото си ясно, немигващо око. Колкото по-дълго я гледаше, толкова повече я обземаше чувството, че се вижда в някакъв огледален образ на собственото си лице. Не че намираще някаква физическа прилика. Беше нещо далеч по-важно. Тя съзря опустошената душевност, която ѝ бе толкова добре позната.

— Криеш се от нещо, така ли? — рече тя. — Дълга коса. Фалшив акцент. Превръзка на окото... — Потрепери от студ.

— Превръзката е истинска. Заради последния ми филм дори я включиха в сценария. Що се отнася до останалото, не се опитвах да те изплаша. Акцентът е машинален. Използвам го, за да държа почитателите си настрана. Дори и не съзнавам вече, когато го използвам.

Изглежда обаче бе попаднал в клопката на нещо далеч по-съществено, отколкото в хитрините, с които да избегне разпознаването си от почитателите. Сама бегълка, за нея не бе трудно да разпознае друг беглец, макар да не можеше да си представи от какво точно бягаше.

Той се загледа в далечината.

— Никакви съседни. Никакви сателитни чинии. Късметлийка си, че имаш това място.

Той се изгърби срещу влажния вятър, все още без да си даде труда да я погледне.

— Съжалявам за Даш. Никога не ме е харесвал, но аз най-искрено се възхищавах от него.

Усети в съболезнованията му нюанс на завист и се наежи.

— Обзалагам се, че не си му се възхищавал като актьор.

— Не. *Не* като на актьор. Той бе преди всичко личност.

— Винаги казваше, че играе ролята на Даш Кугън по-добре от всички останали. — Тя стисна зъби, за да им попречи да затракат. Не искаше да проявява слабост пред когото и да било.

— Той си бе самият той. Малцина могат да се похвалят с това. — Извъръщайки глава, той погледна встрани от нея към езерото, което проблясваше зад дърветата.

Спомни си една негова снимка във вестниците от деня преди наградите на Академията: лъщяща от брилянтина коса, големи слънчеви очила, безупречен костюм от „Армани“. На снимката не се виждаха краката му, но навярно бе намъкнал на голо мокасина от „Гучи“. Отново я поразил фактът, че той бе мъж с хиляда лица и маската на скитника бе просто едно от тях.

— Имаш доста простор тук.

— И твърде малко хора — отвърна тя. — И смятам това да си остане така.

Той не схвана намека. Вместо това хвърли поглед на караваната.

— Да не би случайно да имаш там монтиран душ с малко топла вода?

— Боя се, че нямам настроение за компания.

— Аз — също. Ще се върна веднага щом си взема малко чисти дрехи от колата.

И докато тя отвори уста да му рече да върви по дяволите, той вече бе изчезнал сред дърветата. Влезе в караваната и веднага си помисли да заключи вратата. Но бе смъртно уморена и разбра, че просто не даваше и пет пари. *Да си взема душ.* Сетне щеше да си отиде и тя отново щеше да е сама.

Трепереше и не можеше да си позволи да се мотае в мокри дрехи, докато господин Филмова звезда използва всичката ѝ топла вода. Нека се задоволи с остатъците. Съблече работните си дрехи и се пъкна под душа, питайки се какво ли му се бе случило. Не бе чувала за никакви други травми в живота му, освен развода и автомобилната катастрофа, след която очевидно се бе оправил. Като се имат предвид славата и богатството, с които сякаш бе орисан още при раждането си, той очевидно бе един от божиите избраници. Тогава с какво право се правеше на персонаж от древногръцка трагедия?

След като се изсуши, тя намъкна износен сив анцуг, окачен на вратата на банята, и се запъти към малката, добре подредена спалничка в задната част на караваната. Не си направи труда да погледне към всекидневната, за да види дали бе вече дошъл, но няколко секунди по-късно чу да изщраква бравата на банята и малко по-късно — шума на течащата вода.

Когато свърши с разчесването на мокрите си коси, тя отиде в малката кухничка, която бе по протежение на всекидневната. Помисли да свари кафе, но не искаше Ерик да остане толкова дълго, затова напълни мивката с вода и се залови да измие мръсните чаши, които се бяха събрали през последните няколко дни.

Когато той излезе от банята, бе облечен в чисти дънки и фланелена риза. Дългата му коса бе причесана назад, за да открие лицето, беше се и избръснал. Не искаше да му задава никакви въпроси и да удължава престоя му, но превръзката над окото му отново привлече вниманието ѝ.

— Нараняването на окото ти временно ли е или завинаги?

— Завинаги. Поне докато не си направя операция. Но дори и тогава, кой знае... Не е гледка за хора със слаби нерви.

Този път бронята, с която се бе обградила, бе пронизана от порив на съчувствие. За всекиго бе трудно да изгуби едно око, но бе направо съсипващо за актьора, който се лишаваше от един основен инструмент на занаята си.

— Съжалявам — промълви тя.

Но извинението ѝ прозвуча раздражително и тя си помисли колко ли *сама* ненавиждаше този човек, в който се бе превърнала.

Той сви рамене.

— Случват се всякакви гадости.

Така значи, помисли си тя. Ето причината за бягството му. Окото му бе пострадало при катастрофата и той не можеше да понесе този факт.

Той отиде до задното прозорче и погледна през него. Тя заизважда чашите от сапунената вода.

— Нямах телевизор тук. Това е хубаво.

— През повечето време не отварям и вестник.

Той кимна рязко. И сетне додаде:

— И с какво се занимаваш тук?

Очакваше въпроса му. Всички се надпреварваха с *въпроси*. Хората от градчето, работниците, Лиз. Всички искаха да узнаят защо бе напуснала Л. А. и защо харчеше цяло състояние в опит да построи отново влакчето, разположено в средата на един замрял увеселителен парк. След като не можеше да каже на хората, че го строи, за да намери отново мъжа си, обикновено обясняваше, че големите дървени влачета били застрашени исторически забележителности на страната и тя се опитвала да спаси поне това. Не дължеше обаче на Ерик никакви обяснения, затова рече рязко:

— Трябваше да се махна от Л. А., затова се заех да възстановя „Черния гръм“. Влакчето.

Зачака да я подкачи с още въпроси, но вместо това той се обърна с лице към нея.

— Виж сега, ясно ми е, че не искаш компания, но бих желал да поостана някой и друг ден. Няма да ти се мяркам пред очите.

— Прав си. Не искам компания.

— Това е добре. Аз — също. Именно затова мястото ми хареса.

Тя извади една кафена чаша и я изплакна.

— Няма къде да отседнеш.

— Аз и така си спя в колата.

Взе кърпа за прибори и избърса ръцете си.

— Не съм съгласна.

— Боиш ли се?

— От теб? Едва ли.

— Възстановяването на това влакче сигурно иска много работа. Би могла да ползваш още чифт ръце.

Тя се засмя сухо.

— Строителството не е за кинозвезди. Тези стодоларови маникюри ще отидат на кино.

Той не се поддаде на подигравката ѝ; комай дори не я и чу.

— Направи ми една услуга. Не казвай никому кой съм.

— Не съм казала, че можеш да останеш.

— Ти дори не знаеше, че съм тук. И още нещо. През няколко дни ще отсъствам. След като няма да ми плащаш, това не би трябвало да е проблем.

— Ще ходиш на фризьор ли?

— Нещо такова.

Не искаше да ѝ се мотае наоколо, но би могла да използва още чифт ръце — особено, щом нямаше да му плаща надница.

— Добре — сопна се тя, — но ако ми лазиш по нервите, ще се наложи да си тръгнеш.

— Няма да остана толкова дълго, че да ти лазя по нервите.

— Вече си доста близо до момента да го сториш, затова не прибързвай със заключенията.

Той мушна ръка в задния джоб на дънките си и я изгледа открито: влажната ѝ коса, износения сив анцуг, нозете ѝ, обути в стари вълнени чорапи на Даш. Единственото бижу, което носеше, бе венчалната ѝ халка, но през последните месеци и тя бе издраскана на няколко места. Не можа да си спомни кога за последен път бе използвала грим. Оставаха няколко седмици до двацет и шестият ѝ рожден ден, но лицето ѝ бе с изострени черти и изморено, а очите ѝ бяха сякаш отнесени. Знаеше от инцидентните си справки с огледалото, че не бе останало нищо от онова момиче, което някога бе била.

Той я зяпаше без свян и тя започна да изпитва странното чувство на общение с него. Поради непонятна за нея причина разбра, че той не даваше пет пари за нищо. Можеше да му каже всичко или да не му каже нищо. Беше се затворил в своето безразличие и без значение какво щеше да сподели с него, той нямаше да ѝ предложи нито съчувствие, нито порицание. Просто не даваше пет пари за нищо.

Иронията на положението не ѝ убягна. Тя се бе отнасяла към Ерик Дилън с антипатия от години. А ето че той бе първият човек след смъртта на Даш, чието присъствие можеше да *понесе*.

На сутринта Шантал изтича веднага, щом срещна Ерик, за да протестира енергично, че Хани бе наела непознат с такъв опасен вид.

— Този Дев ще ни претрепе в леглата, Хани! Просто го погледни.

Хани погледна Ерик, който подреждаше куп греди в мразовитата утрин. Дев? Значи това име използваше. Съкращение от дявол^[1]?

Носеше каска като всички останали, но си бе вързал косата на опашка, която висеше с формата на запетайка на врата му. Фланелената му риза бе разгърдена на шията, а под нея се виждаше тениска. Носеше чифт протрити работни ботуши и дънки с дупка на коляното. Сегашният му костюм му прилягаше не по-лошо, отколкото онзи от „Армани“. Хрумна ѝ куриозната мисъл, че той винаги обличаше костюми, а не дрехи.

— Няма му нищо, Шантал. Не се тревожи. Бил е свещеник.

— Така ли?

— Така каза.

Хани глътна последната глътка кафе и хвърли настрани хартиената чаша. Усмихна се цинично, когато пое по конструкцията нагоре към възвишението. Идеята Ерик Дилън да е бил свещеник бе единственото смешно нещо, което ѝ бе хрумвало напоследък.

Когато стигна до върха, тя закачи осигурителния си колан и погледна отново към земята. Ерик привързваше една греда към въжето, с което издигаха дървения материал нагоре. Конската опашка не бе любимата ѝ мъжка прическа, но при този фин нос, остри скули и трагичната превръзка над окото му, тя определено му отиваше. Можеше да си представи какво би казал Даш за нея и се усмихна на себе си, когато си въобрази краткия разговор между двама им — нещо, което обичаше да прави, защото ѝ носеше горчиво-сладко утешение.

— Чакай сега, защо един човек, който нарича себе си мъж, ще носи такова нещо? — би казал той.

Тя щеше да погледне замечтано, за да е сигурна, че ще го ядоса още повече.

— Защото е невероятно привлекателна.

— Прилича на педераст.

— Грешииш, каубой. На мен ми се вижда съвсем като мъж.

— *Е, тогава, щом го намираш толкова привлекателен, защо не го употребиш да те начеше там, където те сърби, та се събуждаш по нощите.*

Едва не се цапардоса с чука, нещо, което не ѝ се бе случвало от месец. Откъде ѝ бе хрумнала подобна мисъл? Изобщо не я сърбеше. *Изобщо.*

Замахна злобно, но въображението ѝ отказа да бъде обуздано и тя сякаш чу Даш:

— *Не виждам какво лошо има в сърбежа. Мина сума време. Не съм те възпитавал в монашество, момиченце!*

— *Престани да ми говориш като баща, по дяволите!*

— *Донякъде съм ти и баща, Хани. Знаеш го много добре.*

Тя започна отчаяно да прехвърля наум числата от банковата си сметка, за да предотврати всякакви други въображаеми разговори.

[1] От devil — дявол (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Верен на думата си, Ерик не ѝ се пречкаше из краката и тя почти не разговаря с него след първия път. Бе паркирал колата си между двата стари склада, недалеч от служебния вход на парка. Вечер, докато тя вечеряше с Шантал и Гордън, използваше душа ѝ.

Още от самото начало той успя да се впише в редиците на работниците, а липсата на умения компенсираше с упоритост и сила. След като изминаха две седмици, тя трябваше да си напомня, че това бе Ерик Дилън, а не образа, който той бе пресъздал; дългокосият, едноок чужденец, който се бе представил на всички като Дев.

По няколко пъти на седмица той изчезваше следобед. Въпреки че уж не искаше, тя започна да се пита къде ли се губи по време на тези четири-пет часови периоди. Когато изчезна за трети път, най-сетне ѝ хрумна, че навярно някъде наблизо има някаква жена. Човек като Ерик Дилън едва ли би се отказал от секса само заради изгубеното си око.

Тресна с чука гвоздея, който забиваше в мостчето. Напоследък, когато трябваше да мисли откъде да намери пари, за да завърши влакчето, тя си мислеше за секса, а предишната вечер бе имала обезпокоителен сън, в който някакъв мъж без лице се бе приближил към нея с очевидното желание да я люби. Искаше ѝ се тази част от нея да бе погребана заедно с Даш, но тялото ѝ изглежда мислеше иначе.

Мушна чука дълбоко в колана за инструменти, решена да не мисли повече по въпроса. Дори и мисълта за секс бе предателство към онова, което тя и Даш бяха означавали един за друг.

Същата вечер по време на вечерята Шантал и Гордън бяха необичайно тихи. Шантал вдигна стъклената тенджерата с прекалено солената риба тон, която бе приготвила, и я замени с консерва телешко.

Гордън се прокашля.

— Хани, искам да ти кажа нещо.

Шантал се пипкаше с тенджерата и най-сетне я остави на масата.

— Не, Гордън. Моля те, не казвай нищо. *Моля те...*

— Почти съм фалирала, тъй че ако е за пари, забравете. — Хани побутна настрани поливката с пържени картофи със слабата надежда да намери някое парченце риба.

Гордън тресна вилицата си на масата.

— Не става дума за пари, по дяволите! Заминавам. Утре. Край Уинстън-Салем търсят строителни работници и смятам да се хвана.

— Има си хас — подигра му се Хани.

— Говоря сериозно. Нямам намерение повече да работя за *някого*. Писна ми да ти искам пари.

— Що така нещо не ми се вярва? — Тя бутна чинията си напред и продължи саркастично: — Ами какво ще стане с великата ти кариера на художник? Мислех си, че никога няма да направиш компромис със себе си.

— Смятам, че правя тъкмо това, още от времето, когато ме взе на стоп на онази магистрала в Оклахома.

Хани почувства за първи път убождането на безпокойство — разбра, че той говори сериозно.

— И каква е причината за тази неочаквана промяна в мисленето ти?

— Тези няколко месеца ми напомниха, че тежката работа ми се харесва.

Шантал зяпаше масата и подсмърчаше. Гордън я погледна нещастен.

— Шантал не иска да тръгва. Тя... ъ-ъ-ъ... може и да не дойде с мен.

— Още не съм решила.

— Блъфира — рече рязко Хани. — Няма да те остави.

Гордън погледна нежно Шантал.

— Не блъфирам, Шантал. Утре заран заминавам оттук със или без теб. Ти сама трябва да решиш дали ще дойдеш с мен или не.

Шантал се разплака.

Гордън се надигна от масата, изправи се и се обърна с гръб към тях. Раменете му се издигаха и спадаха и Хани разбра, че и той бе на път да се разплаче. Тя скри страха си зад гнева.

— И защо вие двамата постъпвате така? Просто заминете! И двамата! — Тя скочи на крака и обърна братовчедка си. — Не мога

повече да ви издържам. Отдавна търсех начин да ви го кажа и изглежда той дойде тъкмо сега. Искам утре да се изнесете и двамата.

Шантал скочи от стола си и се изправи срещу мъжа си.

— Видя ли какво имах предвид, Гордън? Как мога да я оставя в това ѝ състояние? Какво ще стане с нея?

Хани се взря озадачена в нея.

— С мен ли? Ти се страхуваш да ме изоставиш? Е, не се страхувай! Аз съм корава. Винаги съм била такава.

— Имаш нужда от мен — подсмръкна Шантал. — Откакто се помня, за пръв път *се нуждаеш* от мен. А аз нямам и представа как да ти помогна.

— Да ми *помогнеш* ли? Ама че смях! Та ти не можеш да помогнеш дори на себе си. Будиш само съжаление, Шантал Делуайз. Щом си искала да ми помогнеш, защото не свали част от отговорността от плещите ми, когато се спуквах от работа в „Шоуто на Даш Кугън“? Защо не ми помогна с нещо, вместо да се въргалиш по цял ден на дивана? Ако си искала да ми помогнеш, защо се държа така, сякаш на света съществуваше само Гордън? Ако искаше да ми помогнеш, защо не пригответи за рождения ми ден торта, която да *не избухне*?

За огромна изненада на Хани, в очите ѝ запариха сълзи. Последва дълго мълчание, прекъсвано само от учестеното ѝ дишане, докато се мъчеше да се овладее.

Най-сетне Шантал заговори:

— Не съм сторила нещо подобно, защото по онова време донякъде те мразех, Хани. Всички те мразехме.

— Как *можехте* да ме мразите? — извика Хани. — Та аз ви давах всичко, което пожелаехте!

— Помниш ли как ме накара да участвам в конкурса „Мис Паксауочи“, защото се опитваше с всички сили да не изпаднем до социалните грижи? Е, аз и Гордън през всичките години сме в подобно положение. Не защото се нуждаехме от помощ като някои с много деца и без средства да ги нахранят. Но защото бе по-лесно да получиш подаяние, отколкото да работиш. Изгубихме достойнството си, Хани, и затова те мразехме...

— Но вината не бе моя!

— Не. Вината бе и наша. Но ти допринесе нещата да изглеждат толкова лесни.

Гордън се обърна към Шантал, изражението на лицето му бе нещастно.

— Имам нужда от теб, Шантал. Ти си ми жена. Обичам те.

— О, Гордън — устните на Шантал затрепериха, — аз също те обичам. Но ти можеш да се погрижиш сам за себе си. А точно сега аз смятам, че Хани не би могла.

Почти необуздан прилив на чувства стисна Хани за гърлото. Тя се опита да му се противопостави, да запази достойнството си.

— Това е най-глупавото нещо, което съм те чувала да изричаш, Шантал Букър Делауийз. Една жена трябва да следва съпруга си и неща да чуя и думица повече, че оставаш при мен. В интерес на истината, ще се радвам, ако си заминете.

— Хани...

— Нито думица повече — отрязва яростно тя. — Вземаме си довиждане сега и най-добре е утре сутринта и двамата да ви няма. — Рязко дръпна братовчедка си и я притисна силно до себе си.

— О, Хани...

Тя се отдръпна и протегна ръка на Гордън.

— Всичко хубаво, Гордън.

— Благодаря, Хани. — Той стисна ръката ѝ, а сетне също я прегърна. — Грижи се за себе си, чу ли?

— Разбира се.

Отдръпна се и тръгна към задната врата; там им се усмихна толкова жестоко, че чак челюстите ѝ заболяха, а сетне се втурна навън.

Хукна през парка. Косата ѝ се развърза и се развя около лицето ѝ, шибаше бузите ѝ. Стъпките ѝ отекваха по коравата земя. Когато караваната се появи в полезрението ѝ, тя вече се бе задъхала силно, но не спря да тича.

Спъна се на стъпалото и се улови тъкмо преди да падне. Влезе вътре, затвори вратата и се облегна върху ѝ, сякаш с тялото си препречваше пътя на преследващите я чудовища. Гърдите ѝ се вълнуваха силно; опита се да се успокои, но вече бе преминала границите на разумното и страхът ѝ бе погълнал напълно.

От месеци си повтаряше, че иска да остане насаме, а сега, когато се бе случило, се чувстваше така, сякаш се бе изгубила в

пространството, сякаш се въртеше безцелно, откъсната от целия човешки мир. Вече не бе част от нищо и от никого. *Нямаше семейство.* Живееше сама в Земята на мъртъвците и само фикс идеята ѝ за „Черния гръм“ я поддържаше жива. Ала „Черния гръм“ нямаше кръв, нямаше кожа, нямаше пулс.

Постепенно до съзнанието ѝ достигна шумът на течаща вода. Отначало не можа да осъзнае кой бе това, но сетне се сети, че Ерик използваше душа ѝ. Обикновено когато се върнеше от вечеря, той вече си бе тръгнал, но тази вечер се бе върнала по-рано от обичайното.

Притисна с ръце слепоочията си. Не искаше да е сама. *Не мога повече, Даш! Толкова се боя. Боя се да живея. Боя се и да умра.*

Зъбите ѝ затракаха. Отдръпна се от вратата и се хвана за плота за опора. Страхът се просмукваше в костите ѝ, поглъщаше я постепенно, на малки късчета. Трябваше някак си да го прогони. Необходима ѝ бе връзка с някого. С когото и да е.

Вцепенена, тя се обърна към късото и тясно коридорче и като насън измина няколкото метра до вратичката на банята. Казваше си, че не бива да мисли. Просто да се запази жива.

Прости ми, Даш. О, моля те, прости ми!

Топката на вратата се завъртя в ръката ѝ. Когато влезе, парата я погълна изцяло. Затвори вратата зад себе си и се облегна върху нея, опитвайки с все сила да си поеме дъх.

Той бе с лице към душа и с гръб към нея. Тялото му бе прекалено едро за миниатюрната четириъгълна кабинка и когато се раздвижеше, раменете му опираха в евтините пластмасови панели, които образуваха стените ѝ, и те потракваха. Можеше да види през облаците пара очертаванията на гърба и на бутовете му, но не и с подробности. Това тяло би могло да принадлежи на който и да е мъж.

Стиснала очи, тя изрита обувките си. Сетне кръстоса ръце пред гърдите си и съблече едновременно пуловера и тениската си. Сутиенът ѝ бе дантелен и нежен, две бледозелени раковини, единственият символ на женствеността, който не поиска да изостави в този свят на каски, работни ботуши и моторни резачки. С безчувственото усещане за неизбежност, тя откопча дънките си и ги свали бавно от краката си, разкривайки мъничките бикини, които бяха в тон със сутиена.

Краката ѝ се разтрепериха и тя се хвана с ръка за ръба на мивката. Ако не можеше да осъществи една човешка връзка, сигурно

щеше да рухне. *Връзка с когото и да е.*

Изображението ѝ се носеше пред очите ѝ в замъгленото огледало над мивката. Видя заплетените си коси и неясните си черти.

Водата спря да тече. Тя се завъртя. Ерик се обърна в кабинката и застина в момента, в който я видя, застанала там.

Тя не каза нищо. Покритите с изпарения панели продължаваха да размазват изключителните му черти по начин, който я успокояваше. Би могъл да бъде който и да е, един от онези мъже без лица от сънищата ѝ, чиято единствена задача бе да отнеме от нея страха, че е сама и нелюбена.

Той се обърна бавно с гръб към нея и вратата на кабинката изщрака, когато я отвори. Протегнал мокра ръка, взе хавлиената си кърпа от закачалката навън. Черната му превръзка се люлееше ведно с пешкира. Все още застанал под душа, разтри с кърпата косата си и я махна от лицето си, като едновременно с това постави и черната превръзка и я закрепил на главата си, за да ѝ спести гледката на осакатеното си око.

Сърцето ѝ безпощадно тупкаше в гърдите ѝ. От парата кожата ѝ започна да блести. Гола, ако изключим малките парчета дантела, тя го чакаше да се появи.

Той премина през вратичката на душкабинката, вгледан в нея, докато разтъркваше кръгообразно тъмните сплъстени косми на гърдите си. Банята бе съвсем малка и той бе така близо, че можеше да го докосне. Но не бе готова да го направи и погледът ѝ се сведе към члена му. Той висеше тежко до бедрото му, сякаш уголемен от горещината. Ето какво искаше тя от него. Само това. *Връзката.*

Избягваше да гледа лицето му, за да е сигурна, че желае единствено тялото му. Торсът му бе скулптиран превъзходно, с добре очертана мускулатура. Видя зловещия белег до коляното му и извърна поглед, не защото изпита отвращение, а защото белегът го персонализираше.

Той прекара кърпата по бедрата и бутовете си. Тя можеше да усети как косата ѝ се накъдряше от парата и придобиваше формата на малки тирбушончета около лицето ѝ. Между гърдите ѝ се стичаха капчици вода. Те измокриха палеца, с който разкопча сутиена си; мъничката зелена дантела се свлече на пода, прилична на две крехки порцеланови чашки.

Усети погледа му върху гърдите си, но не погледна лицето му. Вместо това се вгледа във вдлъбнатината в основата на гърлото му, където се бяха сбрали капчици вода. Ръката му се протегна към нея, сухожилията ѝ бяха силни и добре очертани. Когато докосна гърдите ѝ, тя едва си пое дъх.

Загорялата му ръка изглеждаше чужда и отблъскваща на фона на бледата ѝ кожа. Той изправи длан върху гърдния ѝ кош и плъзна ръка по стомаха към ластика на бикините ѝ. Огнени езичета близнаха всичките ѝ нервни окончания. Тялото ѝ бе горещо и възбудено.

Свали бикините ѝ.

Веднага щом остана без тях, тя осъзна, че трябваше да го докосне. Наведе се напред и прилепи устни към влажната трапчинка под гърлото му. Ноздрите ѝ потрепериха, когато вдиша чистия аромат на кожата му. Притисна нос до гърдите му, обърнала глава към мишницата му, постепенно попивайки целия му аромат.

Кичури руса коса се разпиляха по влажните му гърди и украсиха по-мургавата кожа с нежни орнаменти. Той притисна с ръце гърба ѝ. Тя потрепери при усещането, че отново е попаднала в мъжка прегръдка. Плъзна ръка по гърба към задника ѝ, обгърна го и я привлече към себе си. Усещаше го твърд и мокър върху корема си.

Тя зачака той да заговори, да зададе всичките си *защо* и *какво*, които биха я отблъснали от него. Но вместо да говори, той сведе глава към извивката на врата ѝ. Тя се хвана за бутоните му и ги стисна. Сетне изви глава назад и му предложи гърдите си.

Преди да се спусне по-надолу към тях, той първо целуна шията ѝ. Кожата ѝ сякаш оживя от това усещане; влажната им плът, приятната болка, причинена от бакенбардите му, меките камшичета на мократа му, тъмна коса. А сетне почувства търсещите му устни, които обвиха зърното на гърдата ѝ и лекичко я погълнаха. Превръзката на окото му се отърка леко върху кожата ѝ.

Протегна ръка изотзад и я разтвори. Тя изстена и обви прасеца му с крак, опитвайки се да надигне тялото си, за да може той да проникне в нея.

Но той не бързаше, галеше я по такъв начин, че тя умираше от желание.

Само веднъж сякаш изтрезня. Когато той я отблъсна и посегна към купчината дрехи на пода.

Извърнала очи от лицето му, тя гледаше ръцете му, прекалено зашеметена от желание, за да отгатне защо бърника из портфейла си. Какво търсеше в него? А когато измъкна малкото найлоново пакетче и тя разбра, възненавидя тази необходимост, защото един човек без лице не се нуждаеше от подобни пакетчета. Мъжете без лица имаха само тела, които се подчиняваха сляпо, без да имат силата на възпроизводство, без да носят опасност от болести.

Тя се извърна, докато той се приготвяше.

Сетне ръцете му отново заиграха по тялото и по гърдите ѝ, докато тя не се разрида. Той я обърна към себе си. Тя се хвана за раменете му, докато той я повдигаше, обвила с крака кръста му. Притисна я към тънката стеничка на банята толкова силно, че гърбът ѝ залепна за нея.

— Готова ли си? — прошепна той с дрезгав глас.

Тя кимна, опряла глава в бузата му и стисна силно очи, когато той проникна в нея. Косата ѝ се спускаше по гърба му, а заякналите от работата мускули на бедрата ѝ го стискаха силно. Притисната към него тя повтаряше само *да, да*. Тялото ѝ бе тъй изтощено от въздържание, толкова отчаяно нуждаещо се...

Той нежно се възползва от нея.

От очите ѝ прокапаха сълзи и се затъркаляха по мокрия му гръб. Държеше я в силните си обятия, галеше я тъй силно и същевременно тъй нежно. Извика, когато достигна до оргазма си, стиснала още поздраво раменете му, докато той продължи още малко, за да стигне до собственото си освобождаване. Стоически издържа тежестта на тялото му, треперещо и притиснато в нейното.

Той полека се отдръпна и я пусна на земята. Дишането му бе тежко и насечено. Видя ръката му да се повдига и разбра, че щеше да я привлече към себе си. Бързо отстъпи назад, без да го погледне, без да му позволи да я докосне. За броени секунди го остави сам и се затвори в малката спалня в другия край на караваната.

Когато, доста по-късно, излезе, той вече си бе заминал. Не намери следи от присъствието му, освен капчиците, полепнали по стените на душкабинката. Преди сама да влезе под душа, тя ги подсуши.

Не можеше да понесе повече болка!

Когато Ерик стисна здраво волана, кокалчетата на пръстите му побеляха. Защо бе допуснал още един страдащ човек в живота си? Опитваше се непрекъснато да се отърве от страданието, а не да се впусне още по-надълбоко в него. Искаше да замине, а не бе в състояние дори да пъхне ключа в контакта.

Лицето ѝ се отразяваше върху предното стъкло: тези светли и страдащи очи, тези пълни устни, потреперващи от желание. Господи, та той си бе мечтал за тези устни още от мига, в който я бе видял отново! Бяха меки и чувствени и му хрумна, че навярно притежаваха и магическа сила. Но той дори не я бе целунал, а се и съмняваше дали тя би му позволила, ако се бе опитал.

Вместо да намери в този мъртъв парк изцеление, той се бе гмурнал още по-дълбоко в ада. Защо го бе притеглила тъй силно? Беше хладна и недостъпна, отдадена на отчаяната си решимост, която изобщо не отговаряше на миниатюрната ѝ фигурка. Дори мъжете от строителния екип се притесняваха пред нея. Толкова често ги бе порязвал острия ѝ като бръснач език! Бе същото малко чудовище, което се бе проявило по време на втория сезон от „Шоуто на Даш Кугън“, преди стотици години.

Можеше да види първото възвишение над върхарите. Не разбираше защо бе тъй обсебена от влакчето, но бе започнал да ненавижда онези моменти, когато, вдигнал поглед нагоре, съзираше малката ѝ фигурка, вплетена в конструкцията на огромния дървен звяр, сякаш тя и влакчето бяха станали едно цяло. Обсебеността ѝ го плашеше.

Коя бе тя? Не и безкрайно нуждаещото се от обич момиче, което някога му бе напомнило силно за брат му! Но не бе и коравата, острозъбна началничка с жълтата каска. Понякога, като се вгледаше в нея, виждаше някаква друга жена, застанала малко встрани от нея — апетитна, засмяна жена с любящо сърце и широко отворени обятия. Казваше си, че това бе просто едно видение, умозрителна холограма, родена от собственото му отчаяние, но сетне се питаше дали не бе съзрял жената, която някога бе омъжена за Даш Кугън.

Тази вечер красотата ѝ сякаш разяждаше вътрешностите му. Силата, трагедията, ужасната ѝ уязвимост. Бяха се слели обаче като животни, а не като човешки същества. Дори и когато телата им се

сляха, никой от двамата не даде нещо от себе си на другия, тъй че в крайна сметка тя се възползва от него и той — от нея, безлично, сякаш използваш някое безопасно вместилище.

Не бе съвсем така обаче! Онова, което го ужасяваше, което бе причината тялото му да се облива в пот и стомахът му да се свива, се съдържаше в чувствата, които тя бе предизвикала у него. Защото в онзи отрязък от време, в който той бе държал в обятията си това крехко женско тяло — тяло, което не искаше от него нищо друго, освен сексуално облекчение — той бе усетил как ужасяващите защитни брони, с които се бе обградил, се срутваха и го освобождаваха, превръщаха го в личност, готова да стигне до самия край, за да я утеши.

Загледан с невиждащи очи през предното стъкло на колата, той съзнаваше, че трябва да си замине, а в същото време бе напълно убеден, че трябва да остане. Никога обаче нямаше да се остави тъй незащитен пред нея, защото в душата му нямаше място, където да приюти и нечия чужда болка. Казваха, че бил най-добрият актьор на своето поколение, и той щеше да се възползва от таланта си. От този момент нататък щеше да потъне тъй дълбоко в собствената си идентичност, че тя никога нямаше да успее да се докосне до същността му.

На следващия ден Хани се подложи сама на безмилостно напрежение в опит да отхвърли спомените за снощи, но докато инспектираха една част от релсовия път с ръководителя на проекта, те отново я заляха. *Как можа да го направи?* Как можа да пристъпи брачните си клетви по такъв начин! Гризеше я самоомерзение, мрачната антипатия към личността, в която се бе превърнала.

През целия остатък от деня тя се хвърляше в работа с такова ожесточение, че с идването на вечерта вече бе напълно изтощена и слаба. Спусна се на земята, откачи колана с инструментите и чу, че някой приближава зад нея. Дори преди да се обърне, тя усети кой бе той и веднага се напрегна.

Ерик я погледна с безизразно изражение. Вместо обаче да изпита облекчение, че Ерик не я насилваше да признае случилото се, тя усети

някаква студенина. Ако не чувстваше тук и там по тялото си лека болка, би си помислила, че всичко това е плод на въображението ѝ.

— Разбрах, че братовчедка ти и мъжът ѝ са заминали — рече той, използвайки добре изработения си английски акцент. — Ще имаш ли нещо против, ако пренеса вещите си в „Кошарата“? Там е по-удобно, отколкото в колата ми.

Тя се бе опитала да забрави „Кошарата“. През целия ден бе наблюдавала опразнената сграда с надеждата, че ще види как Гордън паркира пикапа си там, но той и Шантал си бяха отишли.

— Разполагай се — изсумтя неприветливо тя.

Той кимна и си тръгна.

Като се върна в караваната си, тя си притопли консерва телешка яхния за вечеря и се опита да контрира самотата, като пресмята сума числа на калкулатора си. Числата не се променяха. Можеше да плати заплати за първата седмица на януари и сетне трябваше да прекрати работата.

Грабна една мека, синя плетена жилетка и излезе навън. Нощта бе ясна, небето бе осеяно със сребърни звездици. Надяваше се Шантал и Гордън да се справят.

След по-малко от две седмици идеше Коледа. Миналата Коледа тя и Даш бяха къмпирали в пустинята и той ѝ бе подарил ръчно изработените златни обеци с форма на месечини. След смъртта му ги бе прибрала в кутията си за бижута, защото не можеше да понесе да ги гледа.

Проправи си път по обраслата с висока трева алея, която водеше към езерото, стигна до брега му и се загледа във водата. Властите най-сетне бяха принудили компанията за производство на бои „Пърплекс“ да спре замърсяването, но щяха да минат поне няколко години, преди езерото отново да се съживи. Сега обаче тъмнината скриваше отвратителното му състояние, а лунната пътека хвърляше отблясъци по повърхността му.

Обърна се с гръб към езерото и погледът ѝ се надигна над върхарите, към възвишенията на „Черния гръм“, едва забележими на лунната светлина. Всички я смятаха за побъркана, че се бе заела с възстановяването на влакчето. Как да им обясни, че това безмилостно спускане в търсене на някакъв знак от Даш за нея не бе лишено от смисъл? Когато бе обладана от по-трезво настроение, си повтаряше, че

„Черния гръм“ бе само едно развлечение в увеселителен парк, че не притежаваше никакви магични сили. Но неистовата ѝ вяра, че може да възстанови душата си, единствено ако поемеше през кошмарите на „Черния гръм“, заглушаваше здравия разум.

Раменете ѝ увиснаха. Може би всички бяха прави. Може би наистина бе луда. Усети как очите ѝ се наливат и как дървените възвишения се разлюляват пред погледа ѝ. *Проклет стар каубой! Заради теб умирам от мъка, досуц както го бе предрекъл.*

Нечие движение сред боровете отвлече вниманието ѝ. Обезпокоена, тя видя тъмната фигура на някакъв мъж, изправен сред дърветата. Той излезе от сенките и тя видя, че бе Ерик. Испита мигновена паника при мисълта, че трябва да бъде насаме с него.

Както правеше винаги, когато искаше да скрие страха си, тя се ядоса.

— Не обичам да ме шпионират. Току-що се лиши от гостоприемството ми.

Единственото му синьо око я изгледа безизразно и той приближи.

— И защо да те шпионирам? Всъщност, аз дойдох тук пръв.

— Това е *мое* езеро — отвърна тя, слисана от собствената си детинска реакция.

— Имаш си го. Доколкото виждам, никой друг не го е поискал.

Макар и да бяха сами, тя усети, че той говореше с едва доловим арабски акцент. Освен това осъзна, че ако продължаваше да му се сопа, той би си помислил, че снощното преживяване наистина бе означавало нещо сериозно за нея. Пое въздух и се опита да върне отново достойнството си.

— Езерото започва да се възстановява — рече тя. — Една фирма за производство на бои го използваше като място за отпадъци.

— Тук е прекалено усамотено, за да живееш сама. Тази вечер намерих един скитник, който се мотаеше край „Кошарата“. След като роднините ти си заминаха, може би ще е по-добре да помислиш да наемеш стая в града, вместо да останеш сама тук.

Той не схващаше, че за нея бе по-опасен от който и да е скитник; рухна и без това крехкото ѝ решение да се държи по-иначе.

— Не си спомням да съм искала мнението ти.

Лицето, което бе толкова изразително на филмовия екран, се затвори, досущ както се затръшва врата с много яка пружина.

— Права си. Не ми влиза в работата.

Въпреки акцента, който той бе спуснал като бариера помежду им, спомените за снощи я увлякоха и тя се пребори с тях по единствения начин, който ѝ бе познат.

— Криеш се зад този акцент, нали? — рече презрително тя. — И работата далеч не е само в това да скриеш прочутото си лице. Е, ти можеш и да забравиш кой си, но аз не забравям, и ми е писнало да се правиш на ненормален.

Той стисна челюсти.

— Акцентът се появява машинално, а и едва ли съм ненормален.

Тя стаи дъх в очакване той да я конфронтира с изявлението, че бе дошла при него. Но вместо това той рече:

— Не аз съм човекът, който строи влакче на ужасите бог знае къде. Не съм аз човекът, който търчи насам-натам като миниатюрна версия на капитан Ахаб, обсебен от своя си проклет Моби Дик.

— По-добре, отколкото да си без Моби Дик!

Не бе обсебена. *Не беше!* Просто правеше нещо, за да може наново да оживее.

— И какво значи това? — Акцентът му бе изчезнал, а лицето му — засенчено.

Тя атакува първа, опитвайки да забие зъби в най-меката част на плътта му в опит захапването да се окаже смъртоносно.

— Що за страхливец си ти, дете бягаш, само защото си изгубил едното си око? *Поне си жив, негодник такъв!*

— Малка кучка! Изобщо не си даваш сметка как изглежда. — Той посочи с пръст черната си превръзка. — Под нея е един белег, грозна, червена маса тъкани.

— И какво от това? Нали имаш още едно?

Първоначално той не отговори нищо. Гадеше ѝ се от това, което вършеше, но не знаеше как да върне думите си назад.

Устните му се окръглиха присмехулно и той заговори тихо.

— Винаги съм се питал какво е станало с Джейни Джоунс и сега вече знам. Животът я подложи на прекалено много удари и изпитания и сега тя е там, откъдето започна — малката, властна кучка, която се крие зад голямата си уста.

— Това не е вярно!

— Господи! Жалко, че Даш не е жив. Залагам цяло състояние, че щеше да те положи на коляно и щеше да ти набие обръчите, досущ както когато бе хлапе.

— Не смей да говориш за него! — кресна яростно тя. — Не смей изобщо да произнесаш името му!

В очите ѝ блесяха сълзи, но той изглежда не се трогваше.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Хани? Защо възстановяването на влакчето е тъй важно за теб?

— Просто така, това е...

— Каж ми, по дяволите!

— Няма да разбереш.

— Ще се изненадаш колко съм схватлив.

— Трябва да го направя. — Тя погледна към ръцете, които извиваше пред себе си и ядът ѝ постихна. — Когато бях дете, влакчето означаваше твърде много за мен.

— Така бе и с мен и с моя швейцарски армейски нож, но не бих дал всичко на света, за да си го възстановя.

— Не е същото! Работата е... е в *надеждата*. — Тя се олюля, ужасена от това, което бе споделила.

— Не можеш да върнеш Даш — отсече жестоко той.

— Знаех си, че няма да разбереш! — възкликна тя. — А когато имам нужда да ме поучаваш, ще ти се обадя! И ти бягаш, при това от нещо, далеч по-незначително от моето. Чела съм вестници. Знам, че имаш деца. Две момиченца, нали? Що за баща можеш да им бъдеш, след като изчезваш така?

Той ѝ хвърли такъв изпълнен със сдържана ярост поглед, че на нея ѝ се прииска да си бе държала устата затворена.

— Не съди за неща, които не познаваш...

И без да промълви друга дума, той си тръгна.

През следващите няколко дни Ерик разговаряше с нея само в присъствието и на други хора и винаги използваше акцента на строителя Дев. Този негов глас бе започнал да преследва сънищата ѝ, да кара тялото ѝ да изтръпва от усещания, които не искаше да си признае. Непрекъснато си повтаряше, че Ерик бе надарен и

дисциплиниран актьор, който напълно владее пресъздавания от него образ, ала този заплашителен на вид строител придобиваше в съзнанието ѝ идентичност, различна от тази на Ерик. Правеше всичко възможно да се държи настрана от него, но в крайна сметка усложняващият се проблем с парите направи това невъзможно.

Във вторник следобед, четири дни след сблъсъка им край езерото, тя взе решение да се обърне към него. Изчака мъжете да спрат да обядват. Ерик товареше парчета от стария релсов път на една платформа и когато тя се приближи, тъкмо сваляше ръкавиците си.

Тя му подаде кафява книжна кесия.

— Забелязах, че не обядваш, затова ти приготвих това.

Той се поколеба за миг, но сетне взе кесията. Бе явно уморен и ѝ хрумна, че и той я отбягваше толкова, колкото и тя него.

— Донесла съм обаче само един термос, тъй че ще трябва да обядваме заедно.

Тя тръгна с надеждата, че ще я последва. След миг чу стъпките му зад гърба си.

Отиде настрана от останалите — там, където някога се намираще детската въртележка. Наблизо лежеше изтръгнат от буря явор. Седна на дървото, постави термоса на земята и отвори торбичката с обяда си. Малко по-късно той възседна дървесния ствол и извади сандвича с фъстъчено масло, който му бе приготвила сутринта. Тя видя, че той подложи найлоновата му обвивка отдолу, за да го запази от изцапаните си ръце и си спомни, че бе отрасъл в богатско семейство, в което навярно са изисквали да се сяда на вечеря с измити ръце.

— Нарязах го на триъгълни, вместо на четириъгълни парчета — рече тя. — Дотук се простират напоследък готварските ми умения.

Ъгълчето на устните му потрепна в нещо, което би могло да бъде бледо подобие на усмивка. Усети остра болка, като се сети колко много тя и Даш обичаха да се смеят.

Той посочи към оголения от трева кръг земя пред тях.

— Навярно тук е била една от люлките.

— Детската въртележка.

Когато видя Ерик за пръв път, очите ѝ му напомниха за яркосините седла на кончетата на въртележката. Бръкна в торбичката, за да преодолее смущението си, и извади собствения си сандвич.

Знаеше, че хрумването ѝ не бе от най-добрите, но не можа да измисли нищо по-добро.

Отхапа парче от сандвича с фъстъчено масло и задъвка, без да усеща вкуса му, преглътна и сетне го остави в скута си.

— Искам да поговоря за нещо с теб.

Той зачака.

— Ако през следващите няколко седмици не намеря малко пари, ще трябва да спра възстановителните дейности.

— Не се учудвам. Този проект иска сума средства.

— Ако си говорим истината, разорена съм. Това, което исках да те помоля... — хапката ѝ сякаш бе заседнала в гърлото ѝ, — ... мислех си дали ти... Искам да кажа, надявах се, че ти би могъл...

— Да не би да ми поискаш заем, а?

Грижливо подготвената ѝ реч се изпари от ума ѝ.

— И какво толкова ужасно има в това? Сигурно си отделил няколко милиона настрана, а на мен ми трябва само около двеста хиляди.

— Само толкова? Ами тогава какво чакам, че не измъкна веднага чековата си книжка!

— Ще ти ги върна.

— Има си хас да не ми ги върнеш! Това влакче ще ти донесе цяло състояние. Колко мислиш ще печелиш? Може би по пет долара на седмица?

— Не смятам да ти се издължа от влакчето. Знам, че то няма да е печелившо. Но веднага щом завърша „Черния гръм“ и той отново тръгне, ще... — Тя се запъна. Щеше да се окаже дори по-трудно, отколкото си бе мислила. Когато заговори, тя вече знаеше, че предава и последното ценно нещо, което ѝ бе останало. — Тази вечер ще говоря с агента си. Връщам се на работа.

— Не ти вярвам.

Призля ѝ.

— Налага се. Щом актьорската професия е единственият начин да възродя „Черния гръм“, ще се върна към нея.

— В крайна сметка може да излезе нещо добро.

— Какво искаш да кажеш?

— Не трябваше изобщо да спираш да играеш, Хани! Ти дори не получи възможността да узнаеш какво можеш.

— Мога да играя Джейни Джоунс — изрече яростно тя. — Това е. И аз съм личност, като Даш. Не съм актриса.

— И откъде си сигурна?

— Просто знам. Навремето слушах онези твои приказки за вътрешните техники, въздействащата памет, букурещката школа. Не знам нищо за тези понятия.

— Това е просто терминология. Тя няма нищо общо с таланта.

— Не искам да споря за това с теб, Ерик. Това, което исках да кажа, е, че ще се издължа. Ще накарам агента ми да сключи няколко железни договора — филмови роли, телевизионни филми, реклами — всичко, което носи пари. Докато хората усетят, че не съм Мерил Стрийп и предложенията за работа секнат, ти ще си получиш парите с лихвите.

Той се вторачи в нея.

— И ще продадеш тъй евтино таланта си?

— Е, не продавам точно талант, нали така? Известност — може би това е по-точната дума.

Той присви устни.

— Тогава що не вдигнеш телефона и не се обадиш на някое от големите списания за мъже? Ще ти платят цяло състояние, ако позираш гола. Помисли си. Ще имаш достатъчно пари да завършиш влакчето си, а типове из цяла Америка ще могат да мастурбират пред снимките на Джейни Джоунс.

Попадението му бе в десетката, но тя нямаше да му позволи да разбере това.

— Колко мислиш ще ми дадат?

Той сви на топка хартиената кесия и с едно възклицание я хвърли на земята.

— Шегувах се — рече непроницаемо тя. Беше се увлякла прекалено.

— Не мисля. Ако голите снимки бяха единственият начин да се сдобиеш с парите, ще ги направиш ли?

— Предполагам, че щях да го обмисля.

— Тъй си и мислех. — Удивен, той поклати глава. — По дяволите, мисля, че наистина ще го направиш...

— Е, и какво? За мен тялото ми вече няма значение.

Прониза го едва доловима тръпка и тя предположи, че той си спомни начина, по който тя му се бе предложила. Бе използвала възможността да му съобщи индиректно, че любенето им бе за нея без значение.

— Тялото ми е без значение, Ерик. То не означава нищо! Сега, след като Даш го няма, не давам и пет пари.

— Сигурен съм двеста на сто, че той не би мислил така.

Тя се извърна настрани.

— Не е ли така?

— Да, да, сигурна съм, че е така. — Тя едва-едва си пое дъх. — Но той е мъртъв, Ерик, а аз трябва да възстановя това влакче.

— Защо? *Защо* е толкова важно за теб?

— То... — Тя си спомни срещата им вечерта край езерото. — Опитвах се да ти кажа преди, но ти не искаше да разбереш. Просто трябва да го направя, това е всичко.

Последва дълго мълчание, докато тя се опитваше да се овладее отново.

Той гледаше протрития нос на работните си ботуши.

— И колко точно ти трябва?

Каза му.

Той се загледа към поляната, където някога бе разположен „Детският свят“.

— Добре, Хани. Ще склуча с теб сделка. Ще ти дам заема, но при едно условие.

— И какво е то?

Той се обърна към нея, единственото му синьо око я гледаше толкова напрегнато, че сякаш я прогаряше.

— Ще подпишеш, че се продаваш.

— За какво говориш?

— Искам да кажа, че ще стана собственик на таланта ти, Хани. На целия ти талант, докато не си изплатиш заема.

— Какво?

— Аз ще избирам филмите ти. Не ти и агентът ти. Само аз. Аз ще решавам кое можеш и кое не.

— Но това е смешно!

— Както ти се харесва — ако искаш приемаш, ако не — не.

— Защо ще приемам? Та ти никога не би дал кариерата си в ръцете на някой друг.

— За нищо на света.

— Но искаш аз да го направя.

— Не искам нищо. В случая ти си този, който иска парите, а не аз.

— Това, за което говориш, си е робство. Можеш да ме набуташ в някоя реклама за лекарство против хемороиди или в някой автосалон шоу за сто долара на сеанс.

— Теоретично — да.

— Нямам никаква причина да ти се доверя. Дори не ми и харесваш.

— Да, предполагам, че е така.

Той изрече думите толкова небрежно, че я досрамя.

Тя грабна недоизядения си обяд, изправи се от дървото и му отпрати враждебен и свиреп поглед.

— Добре. Съгласна съм на сделката. Но по-добре не ме предизвиквай, защото ще съжаляваш.

Дълго гледа подире ѝ, докато тя се отдалечаваше. *Голяма уста*, помисли си той. Продължаваше да размахва юмруци, досущ както бе правила това като хлапе. Все още дръзка към предизвикателствата на живота.

Не можеше повече да търпи да я гледа как воюва с призраци. А най-лошият от всички тях бе това проклето влакче. Бе споменала, че влакчето било свързано с надеждата, но той имаше неловкото усещане, че тя по някакъв начин вярваше, че „Черния гръм“ ще ѝ върне мъжа.

Изправи се и събра останките от обяда си. Не можеше да си представи какво представлява да бъдеш обичан така, както Хани обичаше Даш.

Макар че бе спешно завръщането му в Л. А., от две седмици насам вътрешният му глас му нашепваше да си тръгне веднага. Да се махне колкото се може по-надалеч от тази скърбяща вдовица Кугън. Ето какво трябваше да направи. А вместо да се измъкне от нея, той току-що се бе оплел още повече и когато се запита защо, можа да намери само един отговор.

Кой знае защо се чувстваше така, сякаш бе направил огромна крачка на път най-сетне да спечели уважението на Даш Кугън.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В коледната утрин в караваната ѝ липсваше дори една червена панделка или чимширова вейка за украса. Хани възнамеряваше по-скоро да преживее празника, отколкото да го чества, но когато стана от леглото, не можа да намери сили да облече работните дрехи за поредния си ден на самотен труд.

Като се погледна в огледалото на банята, я сепна едва доловимо трепване на суета. Даш имаше обичая да ѝ казва колко е красива, но дребното лице, което я гледаше от огледалото, бе мършаво и измъчено, лице на пораснало прекалено бързо улично гаменче. Извърна се отвратена, но вместо да излезе от банята, клекна на колене да потърси в малкото шкафче под мивката ролките си за топло къдрене и чантичката с грима, които бе захвърлила там още когато се нанесе.

Един час по-късно, облечена в копринено поло и изгладени розови вълнени панталони, тя приключи с разресването на косата си. Падаше на едри вълни по раменете ѝ и искреше с цвета на разтопен мед. Гримът прикриваше кръговете под очите ѝ, правеше миглите ѝ погъсти и подчертаваше светлосините ѝ ириси. Напудри бузите си, сложи си бледорозово червило и закрепил подарените ѝ от Даш златни обеци с формата на полумесец. Очите ѝ се напълниха със сълзи като гледаше как едната обеца се заплете с кичур коса и бързо се извърна от огледалото.

Влезе във всекидневната, наля си чаша кафе и отиде да вземе от масичката, разположена до дивана, кафявия плик, който бе оставила там преди няколко дни. Върху него бе надраскано с детския почерк на Шантал: „Не отваряй преди 25 декември. Имам предвид точно теб!“.

Разкъса плика и извади тумбесто пакетче, опаковано с бяла хартия и с прикрепена към него бележка.

„Скъпа Хани,

Надявам се да прекараш весела Коледа. Аз и Гордън харесваме Уинстън-Салем. Намерихме си квартира във фургон на един наистина хубав паркинг. На Гордън работата му харесва. Каза, че имал за теб подарък, но ще го получиш по-късно. Имам си приятелка. Казва се Глория и ме научи как да плета.

Все още смятам, че трябва да се върнеш в Л. А. Не вярвам, че Даш щеше да хареса това, което правиш със себе си. Липсваш ми. Надявам се да харесаш подаръка си.

С обич:

Шантал (и Гордън)

П. С. Не се безпокой. Ако се върнеш в Л. А., аз и Гордън няма да дойдем с теб.“

Хани премигна и разопакова пакетчето. С неуверена усмивка извади първия си истински подарък, който получаваше от Шантал, откакто бяха деца — ръчно изплетена покривчица за кутия с тоалетна хартия. Бе изработена от неоновосиня прежда, украсена с нещастни жълти колелца, които трябваше да изобразяват цветя. Занесе я в банята, постави я върху ново руло тоалетна хартия и я сложи на почетно място зад тоалета.

След като свърши това, се замисли с какво да убие времето си. Импулсивно грабна сивото си вълнено яке, чантичката си и се запъти към своя блейзър. Ще включи радиото и ще се отправи на дълга разходка с колата.

По местните радиостанции предаваха само коледни песни, затова изключи радиото още преди да бе навлязла в границите на града. Бе ясно и доста над нулата; тъкмо бе решила да отиде до Миртъл Бийч и да погледа океана, когато забеляза комбито на Ерик да спира на светофара на няколко преки пред нея. Спомни си тайнствените му изчезвания и се почуди дали не се бе запътил да се срещне с някоя жена. Само при мисълта за това ѝ призля.

Не възнамеряваше да го проследява, но когато той се отклони от улица „Палмето“, тя се улови, че също завива. Движението бе оживено от запътилите се да прекарат някъде празниците хора и затова не ѝ бе трудно да остави няколко коли между себе и него.

За нейна изненада той спря на паркинга на Окръжната болница на Паксауочи.

Паркира на няколко коли разстояние от комбито и зачака. Минаха няколко минути. Мислите ѝ пак се зареяха към Даш и понеже това бе твърде болезнено, тя се съсредоточи върху работата, която ѝ предстоеше, за да полети отново „Черния гръм“ по релсите си.

Вниманието ѝ отново се насочи към комбито, когато задната врата се отвори и от него слезе някакъв клоун.

Беше облечен с тъмночервена риза, напъхана в обсипани с точки широки панталони, косата му бе скрита под къдрава червена перука, привързана с пиратски шал. В едната си ръка държеше грозд разноцветни, пълни с хелий балони, а в другата — пластмасов чувал за смет, който, изглежда, бе пълен с подаръци. Тъкмо когато реши, че бе проследила някое друго комби, клоунът наклони глава и тя зърна тъмночервената превръзка над окото му. Почувства се объркана.

Ерик Дилън имаше още едно лице.

Кой бе всъщност той? Колко личности живееха в него? Първо Дев. Сега пък този. Искаше да подкара и да си замине, но не можеше. Без да се замисли какво прави, тя го последва в сградата.

Докато влезе във фойето, той вече бе изчезнал, но не бе трудно да открие следите му. Една възрастна жена в инвалидна количка държеше червен балон. Дете с гипсирана ръка стискаше зелен. Един пациент лежеше на количка, а над нея се вееше оранжев балон. Следите обаче изчезнаха в задния коридор.

Опита да се самоуговори да си върви, но вместо това се спря пред стаята на сестрите.

— Извинете, да сте видели случайно оттук да минава един клоун?

Въпросът ѝ прозвуча глупаво.

Върху табелката с името на младата сестра бе закичен стрък изкуствен чимшир.

— Имате предвид Едноокия пират ли?

Хани кимна неуверено. Очевидно това не бе първото посещение на Ерик в болницата. Нима бе идвал тук, когато изчезваше от парка?

— Навярно днес ще изнесе представление за децата. — Тя вдигна телефона и зададе няколко въпроса на човека от другата страна на жицата, а сетне затвори.

— Детско отделение, трети етаж. Тъкмо започват.

Хани ѝ благодари и се запъти към асансьора. Със стъпването си на третия етаж тя чу радостните писъци на децата. Пое по посока на смеха към една зала в края на коридора и спря. Необходимо бе да събере всичката си смелост, за да влезе.

Десетина съвсем малки деца, навярно между четири и десетгодишни, се бяха събрали във весело украсената стая. Някои носеха болнични халати, други бяха по нощници. Имаше чернокожи, от азиатски произход и бели. Неколцина седяха в инвалидни колички, имаше и деца на системи.

Под къдравата червенокоса перука лицето на Ерик бе дегизирано в клоунско бяло. Имаше една огромна вежда, устните му бяха аленочервени, на върха на носа му бе изрисувано червено колелце, а окото му бе прикрито с тъмnochервена превръзка. Съсредоточил вниманието си върху децата, той не я видя.

Тя се загледа очарована.

— Ти не си Дядо Коледа — извика едно от децата, малко момченце в синя нощница.

— Тъкмо там ти е грешката — отвърна войнствено Ерик. — Имам брада, нали така!? — И той поглади гладко избръснатото си лице.

Децата посрещнаха твърдението му с енергично поклащане на глави и викове на отрицание.

Той се потупа по гладкия корем.

— И голям, дебел търбух?

— Не, нямаш.

— И имам червен костюм на Дядо Коледа — и той дръпна тъмnochервената си риза.

— Не!

Последва дълга пауза. Ерик изглеждаше объркан. Лицето му се нацупи, сякаш всеки момент щеше да заплаче, а децата се разсмяха още по-силно.

— Тогава кой съм аз?

— Ти си Едноокия! — извикаха неколцина от децата. — Едноокия пират!

Лицето му се разтегна в широка усмивка.

— Ами да, това съм аз! — Той дръпна ластика на широките си панталони и от тях излетяха половин дузина балони. Сетне запя песента „Кокорко, големият моряк“, като заместваше истинското име с Едноокия и едновременно танцуваше нещо като ирландска джигга.

Хани гледаше, напълно объркана. Как можеше човек, обсебен в личния си живот от толкова дяволи, да ги преодолее и да изиграе такава роля? Акцентът му бе комична смесица от кокни^[1] и говора на Дългия Джон Силвър. Децата пляскаха радостни с ръце, изцяло завладени от тази очарователна магия, с която той с лекота ги обгръщаше.

Приближавайки финала, той извади три гумени топки от джоба на панталоните си и започна да жонглира с тях. Бе непохватен жонгльор, но го правеше с такъв ентузиазъм, че на децата много им хареса. И в този момент той я видя.

Тя замръзна на място.

Една от топките се изплъзна от ръцете му и се търколи по пода. Минаха няколко секунди, в които той се бе вторачил в нея, а сетне веднага насочи вниманието си отново към децата.

— Нарочно я изпуснах — изръмжа той и поставил ръце на хълбоците си ги изгледа свирепо, предизвиквайки ги да му възразят.

— Не беше нарочно! — възразиха неколцина. — Изтърва я!

— Кат' си мислите, че сте толкоз умни — изрече сърдито той, — сигурно не знаете, че съм учил изкуството на жонглиране при самия Корни Великолепния!

— Кой е той? — попита едно от децата.

— Не сте чували за Корни Великолепния?

Те поклатиха глави.

— Е, тогава...

И той захвана магическа приказка за жонгльори и дракони и за една красива принцеса, която била омагьосана от зли духове да забрави името си и да се скита по целия свят в търсене на дома си. С мимики и жестове той пресъздаваше толкова живи картини, че човек можеше да ги вземе за истински.

Бе видяла онова, което искаше да види, но не можеше да намери сили да си тръгне. Примката, в която бе вплел децата, бе оплела и нея, и докато слушаше, ѝ бе невъзможно да си представи кой се криеше зад

това клоунско лице. Ерик Дилън бе мургав и проклет; този клоун пират излъчваше радостен, поглъщащ чар.

Едноокия поклати тъжно глава.

— Толкова била красива принцесата и толкова тъжна... Амчии как щяхте да се чувствате, ако не си знаехте как се викате или къде живеете?

— Аз знам как се казвам — рече едно от по-смелите момченца. — Джереми Фредерик Купър трети. И живея в Леймър.

И другите деца започнаха да си казват имената, а Едноокия ги поздравяваше за отличната им памет. Сетне той се изгърби и се натъжи.

— Горката принцеса. Де да можем да ѝ помогнем. — Той изщрака с пръсти. — Хрумна ми нещо. Може би всички заедно ще успеем да развалим магията.

Последва хор на съгласие от страна на децата, а едно малко момиченце с големи очила вдигна ръка.

— Еднооки? Как можем да помогнем на принцесата, като я няма тук?

— Да съм казал, че я няма? — Едноокия изглеждаше объркан. — Не-е-е, не съм казвал такова нещо, приятелче. Тук си е тя, тук е!

Децата се заоглеждаха и Хани усети първото пробождане на идващата опасност.

— Е, разбира се, не е облечена като принцеса — рече Едноокия.

Дланите ѝ започнаха да се потят. Не, той нямаше да...

— Щото не си спомня коя е. Но е толкова красива, колкото трябва да е красива една принцеса, затуй не е мъчно да я открием, нали?

Десетина чифта очи се спряха върху ѝ. Почувства се така, сякаш бе прикована като набодена пеперуда към стената. Обърна се и тръгна към вратата.

— Тя си отива! — извика едно от децата.

Преди да стигне до вратата едно въже мина над главата ѝ и се стегна на кръста ѝ, стягайки ръцете към тялото ѝ. Зашеметена, тя заби поглед в земята.

Бяха я хванали с ласо.

Децата пицяха от смях, докато тя гледаше втренчено примката, неспособна да повярва на очите си. Той започна да я придърпва с

въжето. Децата го окуражаваха радостно. Тя се запрепъва, вървейки заднешком, объркването ѝ правеше движенията ѝ още по-неумели. Как можа да постъпи така с нея! Знаеше, че не е готова за нещо подобно. Тялото ѝ се блъсна в неговото.

— Стеснява се пред непознати — обясни Едноокия и започна да я развързва. Веднага щом я освободи, той праметна ръка през рамото ѝ, ужким да я прегърне, но по-скоро да я прикове до себе си. — Не се бой, принцесо. Никой от тия тук няма да ти навреди.

Тя погледна умолително децата, а сетне — и него.

— Горката принцеса! Изглежда си е изгубила и гласа...

Всъщност той изглежда я дразнеше. Искаше да го отблъсне оскърбена, но не можеше да го направи пред очите на децата.

— Къде ти е короната? — попита скептично едно от момченцата с игла на система на ръката си.

Тя зачака Ерик да отговори, но той замълча.

Мина секунда, втора.

Той погледна ноктите на свободната си ръка, а сетне започна сложната процедура по преглеждането и полирането на ноктите си, докато я чакаше да заговори.

— Кажи ни, принцесо — попита тихо очилатото момиченце.

— Аз... ъ-ъ-ъ... не помня — успя да изрече тя най-накрая.

— Видяхте ли, какво ви казвах? — Едноокия изшляпа с едната си тиранта със свободната си ръка. — Паметта ѝ е като швейцарско сирене — пълна с дупки.

Думите му прозвучаха самодоволно и това я подразни.

— Да не си я оставила под леглото? — попита момиченцето. — Аз по някой път си оставям там куклата.

— Ъ-ъ-ъ, не, не мисля.

— В килера? — предложи друго дете.

Тя поклати глава; усещаше колко здраво я бе хванала ръката на клоуна през раменете.

— В банята? — изфъфли едно момченце.

Тя разбра, че нямаше да я оставят на мира и изтърси:

— Аз... аз... май я оставих на лавицата.

Откъде ѝ хрумна такава глупост?

Ръката на Едноокия се отдръпна от рамото ѝ, но вместо да ѝ помогне, гласът му ѝ прозвуча определено скептичен.

— Оставила си короната си на принцеса на лавицата ли?

Не, той нямаше намерение да я облекчи.

— Ами... главата ме болеше от нея — рече тя. И сетне додаде малко по-твърдо, надделяваше вече чувството ѝ за собствено достойнство. — Понякога с короните е така.

— Де да знам, аз си нося само пиратския шал. — Тя зачака той да ѝ подаде реплика за излизане от положението, но вместо това той рече: — Чух за някаква принцеса, омагьосана от зли духове.

— Тъй ли?

— От сигурно място.

— Така ли? — Тя започна полека да се отпускат.

— Чух, че магията можела да се развали, ако въпросната принцеса... — и той намигна на децата, — ... целуне някой красив мъж.

Момчетата изпъшкаха, а момичетата се разсмяха.

— Да целуне хубав мъж ли?

— Винаги помага. — И той започна да се фръцка пред децата, да приглажда с кутре перуката си и изрисуваната си вежда.

Децата съзнаваха какво щеше да последва и смехът им се засили. Закачката му бе заразителна и тя едва прикри усмивката си.

— Така ли?

— И тъй кат' съм милостив човек и прочее... — той изтупа дъното на панталоните си, — ... реших да предложа аз да я свърша тая работа.

Изразявайки комично сладострастие, той се наведе към нея и изду устни напред.

Тя едва не се разсмя. Вместо това разгледа сбръчканите му устни. Сетне погледна децата и извъртя смешно очи. Те се изкикотиха и този смях я изпълни с радост.

Обърна се отново към клоуна.

— Една целувка ли? — изрече думата така, сякаш произнасяше *рибено масло*.

Едноокия кимна. И все още с издути напред устни рече:

— Едно голямо млясане, принцесо. Ето тук — и посочи боядисаните си устни.

— От някой красавец? — попита тя.

Все още издул устни, той показа мускулите си и се зафръцка.

Тя пак погледна децата и те се засмяха още по-силно.

— Значи целувка от някой красавец, а? Е, добре тогава.

И тя мина покрай него и се приближи до едно момченце с шоколадовокафява кожа и гипсиран крак. Наведе се и му подложи бузата си. То се изчерви, но с готовност я целуна бързо. Децата задюдюкаха като видяха притеснението му.

Тя се изправи. Усмивката на Едноокия се бе разтеглила като ластик по цялото му лице. А сетне всички се смълчаха в очакване да видят дали целувката ще свърши работа.

Тя застина на място, както трябва да се предполага, че би сторила една принцеса, отърсваща се от злата магия. Очите ѝ постепенно се уголемяваха, докато не станаха огромни и изпълнени с удивление.

— Спомних си! Аз съм от... — Откъде? Музата ѝ я напусна. — Аз съм от окръг Паксаучи, Южна Каролина! — възкликна тя.

— Ами това е точно тук, принцесо — рече фъфлещото дете.

— Тъй ли? Да не искате да кажете, че съм си у дома?

Децата закимаха.

— А помниш ли си името? — попита едно от тях.

— Ами да. Името ми е Попкорн^[2].

Това бе първата дума, която ѝ дойде на ума, инспирирана навярно от миризмата, която проникваше в стаята от съседната кухничка.

— Това име е тъпо — отбеляза едно от по-големите момчета.

Тя обаче си настоя на своето.

— Принцеса Попкорн Амарилис Браун от окръг Паксаучи, Южна Каролина.

Синьото око на клоуна заблещука на фона на бялата боя на лицето му.

— Е, добре, принцесо Попкорн. След като се сети как ти викат, може би ще ми помогнеш да раздадем малко коледни подаръци, а?

И тя му помогна да разпредели донесените подаръци, които се оказаха доста скъпи портативни видеоигри. Малките пациенти бяха доволни и след като се посмя заедно с тях, тя за пръв път от месеци насам се почувства безгрижна.

Накрая се появиха сестрите да отведат децата по леглата им. Едноокия обеща да се отбие в стаите и да види всички преди да заспят.

Когато останаха сами в залата, той ѝ обърна гръб, за да събере аксесоарите си. Събра ласото и го бутна в чантата си. Тя очакваше да ѝ заговори, но той не рече нищо. Наведе се да вземе една от топките, която бе изпуснал. Когато се обърна към нея, тя му я подаде.

— Откога го правиш? — попита тихо тя.

Очакваше да отклони въпроса ѝ, но той изглеждаше замислен. И веднага щом заговори, тя разбра защо.

— Ами, виж сега, принцесо, Корки сигурно ме е научил да жонглирам, малко след като потопихме „Веселия Роджър“.

Не само се направи, че не е разбрал въпроса ѝ, но и продължи да играе ролята на Едноокия. Не биваше да се изненадва. Когато Ерик играеше една роля, играеше я докрай. Не се зае да изследва чувството си на облекчение. Знаеше само, че когато разговаряше с пирата клоун, се усещаше в безопасност, а когато бе с Ерик Дилън, никак не се чувстваше сигурна.

— Каза, че името му било Корни — поправи го тя.

— Двама бяха. Близнаци.

Тя се усмихна.

— Добре, Еднооки. Да бъде както искаш.

Той си прибра работите и тръгна към вратата.

— Сега ще посетя някои от по-големите деца, принцесо. Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя се поколеба, но сетне кимна.

И така Едноокия пират и принцеса Попкорн Амарилис Браун прекараха следобед на Коледа в посещение на децата на третия етаж в Окръжната болница на Паксауочи; раздаваха утешение, фокуси и видеоигри. На по-големите момчета Едноокия каза, че била гаджето му, а принцеса Попкорн Амарилис изцяло отричаше. Принцесите, казваше тя, нямат гаджета; вместо това имат ухажори. И сред тях изобщо няма клоуни.

Този следобед тя чу нещо, което не бе чувала от месеци. Чу звука на собствения си смях.

У него имаше нещо чудотворно, нежност, която привличаше децата и ги караше да се катерят в скута му, да се хващат за краката му, някакъв закачлив чар, който ѝ помогна да забрави мъката си, па макар и за няколко часа, и да ѝ се прииска и тя да се изкатери в скута му. Тази мисъл не ѝ причини угризение на съвестта, нито чувство за нелоялност

към паметта на Даш. В крайна сметка нямаше нищо грешно в това да поискаш да прегърнеш един клоун.

Когато излязоха от болницата, почти се бе смрачило. Дори и тогава той не изостави образа на Едноокия. Докато вървяха към паркинга, продължи нахално да флиртува с нея. А сетне рече:

— Ще дойдеш ли да видим децата пак към края на седмицата, принцесо? Можем да опитам онзи номер с камите, дето съм го замислил.

— И в него сигурно ми е отредена ролята на мишена!?

— Отде позна?

— Интуиция.

— Напълно безопасно е. Вече почти не пропускам да улуча.

Тя избухна в смях.

— Не, благодаря, негоднико!

Когато приближиха колата му, смехът ѝ се стопи. Като се качи вътре, този клоун пират ще изчезне, а заедно с него — и принцесата. Почувства се досущ като болните деца, които не искаха да го пуснат да си върви. Помисли си за празната каравана и за грубите, мрачни лица на мъжете, които обитаваха парка заедно с нея. Тихите, изпълнени с копнеж думи, се изплъзнаха от устните ѝ, преди да успее да ги спре.

— Бих искала да мога да те отведа у дома.

Усети моментното му колебание, докато оставяше чантата си, но той рече:

— Съжалявам, принцесо. Обещах на момчетата, че ще отида на един обир с тях.

Почувства се невероятно глупаво. В опит да си възвърне позициите, тя изкудкудака:

— Да гуляеш на Коледа вечер? Напълно ти липсва чувството на срам. Аз пък тъкмо си мислех да приготвя една истинска вечеря.

Последва късо мълчание. За пръв път този следобед клоунът изглежда бе поизгубил своята напереност.

— Може би ще... може да ти пратя някое от момчетата. Да ти прави компания.

Отговорът му сякаш я обля с ледена вода. Освен това се почувства и уязвима. Сведе поглед към върховете на обувките си.

— Ако се казва Ерик, не искам да го видя.

— Не мога да те виня за това — рече той, без изобщо да изгуби самообладание. — Не е от най-добрите, тоя Ерик, така си е.

Между тях се възцари мълчание. Паркингът бе тих, а нощта — ясна. Сякаш принудена от някаква сила, тя вдигна брадичка и се взря в бялото лице на клоуна. С разума си съзнаваше кой се криеше зад този грим, но бе Коледа, предстоеше ѝ дълга нощ и затова сърцето ѝ прекрачи границата на разумното.

— Разкажи ми за него — рече тихо тя.

Той мушна ръце в джобовете си и рече неодобрително:

— Не е човек, който да е подходящ за нежния слух на една принцеса.

— Слухът ми не е чак толкова нежен.

— Просто внимавай с него, това е.

— И защо?

— Щот' си много хубава, не видиш ли? Чувства се заплашен, когато си помисли, че една женска може да е толкоз красива кат' него. Най-суетният мъж, дето съм виждал. Не иска никой да му се пречка пред огледалото. И докат' се усетиш, вече ще ти е задигнал ролките и ще е драснал с гримовеите ти.

Тя се усмихна, неочаквано доволна, че не бе станал сериозен. Но сетне челото под изрисуваната му червена вежда се смръщи и тя почувства растящото му напрежение.

— Да ти река истината, принцесо... — той извади от джоба си ключ и го мушна в ключалката на задната врата, — ... най-добре ще е да стоиш колкот' се може по-надалеч от него. И без туй си си имала доста неприятности в живота — с тая зла магия и въобще — тъй че нямаш нужда от нови. Сърцето му е ледено кубче, туй ще ти река.

Тя се сети за врявата на децата, които търсеха вниманието му, за това как ги бе прегръщал, за утешението, което им бе дал. Ледено кубче, няма що.

— И аз си мислех, че е така — изрече сковано тя, — но вече не му вярвам.

— Не ме разнежвай, принцесо, инак ще трябва противно на добрите си разбирания, да ти дам един съвет.

— Давай.

Той се облегна на колата и се вгледа в нея, без да премигне.

— Добре. Постъпи умно, дето му взе мангизите, т'ва първо. Тоя тип е фрашкан с пари, тъй че няма да му се отрази. И трябва да правиш онова, което ти рече за кариерата ти. Няма да те подведе там, можеш да му вярваш. — Той пак мушна ръка в торбестите си панталони. — Но туй е сичко, което ще получиш от него. Не го бива с крехките създания, принцесо. Не че иска да ги нарани, но баш туй става винаги.

Тя първа отмести погледа си.

— Би трябвало... онази вечер в банята... бях уморена, това е всичко.

— Не постъпи умно, принцесо. — Гласът му предрезгавя. — Не си от тоз тип жени, дето могат да го сторят с лекота.

— Не, такава съм! — възкликна тя. — Точно *тъй* го сторих. Нямах нищо друго наум, защото все още съм влюбена в мъжа си. И той би ме разбрал!

— Тъй ли?

— Разбира се. Той се отнасяше с разбиране към секса. А то си бе точно такава. Просто секс. Нямах нищо лошо.

— Това е добре, принцесо. Тогава няма за какво да съжالياваш.

Би трябвало да е вярно, но не бе, и тя не можеше да разбере защо.

Той й се усмихна леко и се качи в колата.

— Сбогом, принцесо.

— Сбогом, Еднооки.

Моторът заработи веднага и той излезе от паркинга. Тя видя как колата зави зад ъгъла и изчезна. В далечината тихо звънтяха камбани. Над главата й една по една изгряваха звездите.

Мъката я обви в тежкия си сив облак.

[1] Характерен за Лондон акцент. — Б.пр. ↑

[2] Пуканка (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тази вече Ерик застана пред вратата на караваната ѝ. Носеше черни дънки и тъмно яке върху сивия си пуловер. Дългата му коса бе разрошена от вятъра, а единственото му око бе тъй загадъчно и непроницаемо като черната превръзка, която закриваше другото. Създание на нощта.

Не бе идвал до караваната откакто се бе преселил в „Кошарата“, а войнствената извивка на устните му подсказваше, че нямаше да иска разрешението ѝ, за да влезе. Вместо това стоеше навън и я гледаше тъй свирепо, сякаш тя бе натрапникът.

Бе готова да подхвърли някоя злобна забележка, но ѝ хрумна неразумната мисъл, че пиратът клоун щеше да се разочарова от нея, ако не бе гостоприемна с приятеля му. Тази мисъл бе налудничава, но въпреки това тя отстъпи назад и го пусна да влезе, напомняйки си, че в крайна сметка всичко тази есен си бе чиста лудост. Живееше в един мъртъв увеселителен парк, строеше влакче, което нямаше да стигне доникъде, а единствената личност, в чието присъствие бе щастлива, бе едноок клоун пират, който хвърляше магическите си мрежи върху болни деца.

— Влез — процеди тя. — Тъкмо се гласях да ям.

— Не искам нищо. — И неговият тон бе враждебен, но все пак влезе.

— Все пак хапни.

Тя извади втора чиния от шкафчето и му сипа пилешки гърди с обилна гарнитура от ориз и една от палачинките, които бе размразила от фризера. Постави чинията му срещу себе си на малката маса и се зае да вечеря.

Възцари се мълчание. Пилешкото ѝ се стори твърде сухо. Той ядеше машинално, но доста бързо и тя разбра, че бе гладен. Улови се, че търси по лицето му и най-малкото петънце от бяла боя, която да не бе измил, следа от руж по веждата му, нещо, което да го свърже с

нежния и весел клоун, но не откри нищо, освен стиснатите устни и тези тъмни, отблъскващи черти. Преображението му бе пълно.

Той бутна чинията си настрана.

— Влязох във връзка с агента ти и той ми изпрати няколко сценария. Скоро ще преценя кой ще бъде първия ти проект. — Тонът му бе безцеремонен и служебен, в него нямаше и най-малката нотка от веселия глас на клоуна.

Тя се отказа да яде повече.

— Бих искала и аз да имам думата.

— Знам, но споразумението ни бе друго.

— Не си си губил времето.

— Дължиш ми сума пари. Искам да знаеш отнапред, че няма да избира комедия и ролята няма да има нищо общо с тази на Джейни Джоунс.

Тя се изправи и грабна чинията си.

— Знаеш, че това е единственото, което мога да изиграя.

— Справи се много добре и с ролята на принцеса.

Отиде до мивката и завъртя крана. Не искаше да разговаря с него за принцесата и за онова, което се бе случило с тях двамата този следобед. Бе чудесно и не искаше да го развалят.

— То си е все същото — рече тя, с надеждата да тури край на спора.

— Дори не е и близко. — Той донесе чинията си и я пусна в мивката.

Тя я мушна под чучура.

— Разбира се, че е. Джейни бях аз, принцесата — също.

— Това е характерното за добрия актьор. Вместо да се опитва да гради образа от нищото, добрият актьор го пресъздава от свои лични черти. Така направи и ти с Джейни, същото бе и днес.

— Грещиш. Джейни не бе част от мен, Джейни бях *самата аз*.

— Ако това е истина, ти никога нямаше да се ожениш за Даш.

Тя стисна зъби, не искаше да се въвлича в спор.

Той пресече караваната и приближи до масичката.

— Помисли си за всичките ти битки с режисьорите през тези години. Помня десетки случаи, когато се оплакваше за някоя реплика или действие — казваше, че Джейни не би направила или казала подобно нещо.

— Но май не спечелих в тези битки...

— Точно това исках да подчертая и аз. Беше принудена да произнасяш репликите така, както са написани. Вършеше онова, което предвиждаше сценарият. И това не бе ти.

— Не разбираш. — Тя се обърна, за да се изправи срещу него. — Опитвах се. Четох на глас най-различни роли и знам, че съм ужасна.

— Не се изненадвам. Навярно си *играла ролята*, вместо да бъдеш *самата ти*. Отвори пак някоя от тези пиеси, но този път не се старай толкова много. Не играй, а *бъди*. — Той седна на стола с права облегалка до масата и протегна крака, без да я поглежда. — Почти съм решил да участваш в телевизионните минисерии, за които имаш предложение. Действието е по времето на Втората световна война.

— Не ме интересува, ако няма да играя ролята на темпераментна южнячка, отгледана от съсипан бивш ездач на родео.

— Ще играеш фермерка от Северна Дакота, която се влюбва в един тип с японски произход, интерниран близо до фермата ѝ. Героят е млад лекар, японски американец, попаднал в този лагер. Мъжът на фермерката е на война в Южния Пасифик, а единственото ѝ дете е смъртно болно. Добра мелодрама.

Тя го гледаше ужасена.

— Не мога изиграя подобно нещо. Фермерка от Северна Дакота! Сигурно се майтапиш...

— От това, което съм видял, знам, че можеш да направиш всичко, което си решила.

И той се взря през прозореца на караваната, който гледаше към „Черния гръм“.

— Ама ти ще бъдеш наистина гадняр в цялата тази работа, нали?

— Още ли не си го разбрала? Аз съм гадняр във всичко.

— Този следобед не беше. — Думите ѝ се изплъзнаха преди да успее да ги спре.

Лицето му се стегна, сякаш бе нарушила някакво негласно споразумение и когато заговори, тонът му бе изпълнен с цинизъм.

— Ти май наистина си падна по тази клоунада, а? Най-много ми допадна как си стоеше там, на паркинга на болницата, и се преструваше, че е истина. — Той се облегна на стола и рече подигравателно. — Господи, Хани, ама ти наистина се направи на маймуна!

Прониза я силна болка. Той превръщаше нещо наистина красиво в неопишуема грозота.

— Не прави това, Ерик...

Но той се бе впуснал в нападение и не се поколеба. Този път искаше наистина да ѝ пусне кръв.

— Ти на колко беше — на двайсет и пет, на двайсет и шест? Аз съм актьор, драга. Един от най-добрите. Понякога се отегчавам и затова се упражнявам с малки деца. Но всичко това са глупости и, честно казано, изобщо не очаквах да захапеш.

Главата ѝ забуча, стана ѝ зле. Как можеше един толкова красив физически човек да е толкова грозен?

— Лъжеш! Изобщо не бе така!

— Имам новини за теб, скъпа. Няма Дядо Коледа, няма Великденско зайче, няма и клоуни магьосници. — Той стовари със сила предните крака на стола на пода и връхлетя за последния удар върху ѝ: — Единственото, на което човек може да се надява в този живот, е пълен тумбак и едно хубаво чукане.

Дъхът ѝ секна. Горната му устна се бе окръглила присмехулно, оглеждаше я от глава до пети, сякаш бе проститутка, която да купи за нощта. През съзнанието ѝ пробягаха образите на всичките филмови негодници. Всички те бяха седнали сега пред нея — начумерени, нахални, жестоки — със скръстени ръце и с протегнати крака.

Всичките филмови негодници.

И в този миг тя успя да надникне отвъд димната завеса, която бе измъкнал от торбата с номерата си. Той играеше нова роля. Въображението ѝ съзря с пълна яснота, че зад нахалството се криеше болка, която толкова приличаше на нейната, че всичкият ѝ яд се изпари.

— Някой трябва да ти измие устата със сапун — отрони тихо тя.

— Още не съм почнал — подигра ѝ се той.

Гласът ѝ премина в шепот.

— Остави, Ерик...

Той видя състраданието, изписано на лицето ѝ, и скочи от стола си; думите, които изкрещя към нея, бяха обагрени от огромната му болка:

— Какво искаш от мен?

Преди да отговори, той я сграбчи за рамото и я обърна към задната част на караваната, където бе спалнята.

— Няма значение. Вече знам. — Побутна я напред. — Да вървим.

— Ерик...

Точно тогава тя разбра съвсем ясно какво се опитваше да направи той. Обърна се към него и се взря в лицето, изкривено от цинизъм, но изобщо не се разгневи, защото знаеше, че това бе една измама.

Той искаше тя да го прати по дяволите, да го изрита от караваната, от живота си, да го окичи с всички обидни определения, които можеше да измисли. Искаше тя да овладее онова, което самият той не можеше — тайнствената сила, която ги привличаше един към друг. Но декемврийската нощ отвън, сребристата черупка на караваната се мерзелееше огромна и пуста и тя не можеше да го изпрати в нея.

Той изруга тихо.

— Ще ме оставиш да го направя, нали? Ще ме оставиш да те заведа там и да те чукам.

Тя стисна очи, за да попречи на сълзите си да потекат.

— Млъкни — прошепна тя. — Моля те, само... замълчи.

Бронята, с която се бе защитил, се разпадна. Той изохка и я притегли в обятията си.

— Съжалявам. Господи... извинявай.

Тя усети устните му в косите си, по челото си. Пуловерът му бе мек под дланите ѝ, а мускулите под него — твърди и стегнати. Галеше я през дрехите — гърдите, корема, бедрата, навсякъде, а от докосването му кръвта ѝ сякаш кипваше.

Опи се от уханието му: вълната на пуловера му, миризмата на боров сапун и на чиста кожа, цитрусовия аромат на шампоана, с който бе измил косата си. Той повдигна брадичката ѝ, за да я целуне. В съзнанието ѝ заби тревога. Целувката бе табу. *Само това не!*

Сведе глава и разкопча дънките му; когато стигнаха до леглото ѝ, и двамата бяха вече голи. Бе тясно, предназначено за един човек, но телата им бяха тъй преплетени едно в друго, че това бе без значение.

Страстта им бе огнено и ловко чудовище. Отдаде му всичките си тайни, за да прави с тях каквото си поиска и получи от него същото в

замяна. Праисторическото, меко, всепоглъщащо чудовище.

Тя не можа да познае мъжа, когото бе приела между бедрата си. Не бе филмова звезда, нито строителен работник, нито пък клоун пират. Езикът му бе груб, лицето — мрачно, но зад всичко това ръцете му бяха тъй щедри, тъй нежни — ръцете на най-нежния любовник.

В онези кратки мигове, когато тялото ѝ още не се бе върнало на земята, но той все още лежеше върху нея, тя погали скулите му с палци. Без да ще палецът ѝ се плъзна под черната превръзка. Очакваше несъзнателно да докосне обезобразяващия белег, който той криеше.

Но пръста ѝ срещна само гъстия кичур на миглите му.

Дъхът ѝ секна. Палецът ѝ напипа очертанията на съвсем нормално око.

Там няма око, беше казал, а само грозната маска на белега.

Той се отдръпна от нея, изправи се и седна на ръба на леглото.

— Иска ми се да не бях отказвал цигарите — промърмори полугласно.

Тя придърпа чаршафа върху голото си тяло и загледа силните мускули на гърба му.

— Окото ти си е съвсем наред.

Той вдигна рязко глава, сетне събра дрехите си и отиде в банята.

Тя подпъхна чаршафа високо под мишниците и прегърна колене. Затрепери, защото цялото ѝ нещастие отново я погълна.

Той се върна от банята, обул дънките си; навличаше пуловера през глава, а превръзката му бе пристегната на мястото си. Спря на вратата, фигурата му се мерзелееше в сенките, загадъчна и опасна.

— Добре ли си? — попита.

Зъбите ѝ тракаха.

— Защо ме излъга за окото си?

— Исках никой да не ме познае.

— Аз вече знаех кой си. — Гласът ѝ потрепери. — Не ме лъжи, Ерик, кажи ми защо?

Той опря ръка на рамката на вратата; гласът му бе толкова тих, че тя едва долови думите.

— Направих го, защото повече не можех да живея в собствената си кожа.

Обърна се на пета и я остави сама в малката сребриста каравана.

Ерик спря колата в една отбивка за почивка на междущатската магистрала в Северна Джорджия — стопанисвано от държавата място с тоалети, чешми и търговски автомати. Беше три часът сутринта и той се поддържаше буден само от чашата изстинало кафе със захар, която бе открил в жабката на колата. Още не бе решил дали да не остави колата в Атланта и да отлети със самолет за Л. А., или да продължи да кара.

Паркингът бе почти празен в коледната нощ. Но не и съвсем празен, за да изостави превръзката за окото си. Нагласи я на лицето си, сетне слезе от колата и мина покрай стъклената витрина, на която бе изложена пътната карта на Джорджия. В ниската тухлена сграда едно лошо облечено момиче тийнейджърче бе седнало на дървената пейка и държеше заспало бебе. Изглеждаше гладно, изтощено и отчаяно.

Жалостта го извади от състоянието на вцепенение. Бе прекалено млада, за да е толкова самотна. Бръкна в джоба си да види колко дребни пари има, с надеждата, че щяха да стигнат да ѝ купи малко храна, но в този момент тя вдигна поглед и той видя, че към всичката ѝ мъка в очите ѝ се прибави и страхът.

Притисна още по-силно бебето към гърдите си и се сви на пейката, сякаш то щеше да я защити от заплахата, която той представляваше за нея. Долови учестеното ѝ дишане и му призля от това, че я плашеше толкова много. Извърна се и се отправи бързо към търговските автомати. Тя самата бе още момиченце, поредното невинно същество. Прииска му се да ѝ купи къща, да я изпрати в колеж, да ѝ подари плюшено мече. Прииска му се да купи бъдеще за бебето ѝ, топли дрехи, печени пуйки за вечеря, учители, които да се грижат за нея.

Несправедливостта на този свят отново го съкруши и той склони глава под непосилния товар. Имаше пари и власт и би трябвало да може да уреди всичко. Ала не можеше. Не можеше да защити дори хората, които обича.

Зареди машините с монети. Вместо къща и колеж се изсипаха пакети калпава храна, чипс и шоколад, сладки с формите на джуджета и курабии, пълни с химикали — изобилието на Америка. Събра всичко, добави и останалите в портмонето му банкноти, без да ги брои.

Сетне остави всичко на пейката срещу момичето и без да каже нищо, си замина.

Когато стигна до колата, той вече знаеше, че трябва да обърне. Бе се опитал да избяга от всичкото зло, което не бе в състояние да преодолее, но не успя да намери убежище дори и в увеселителния парк „Силвър Лейк“.

Той бе царство на мъртвите, управлявано от принцеса, която бавно умираше от мъка. И бе единственото невинно същество, което може би той бе в състояние да спаси.

Трябваше да е в Л. А. след по-малко от седмица, но преди да замине, можеше да се опита да ѝ помогне. Но как! Когато бе с нея, единствено я нараняваше. Спомни си за следобед в болницата с децата, тогава бе изпълнена с любов и смях, освободена от призраците, които я преследваха. А човекът, който я бе върнал към живот, бе пиратът клоун, смешникът, който можеше да се отдава безкрайно и без да се бои.

Знаеше, че той самият не може да ѝ помогне, но клоунът може би бе в състояние да го стори.

Когато в сряда, два дни след Коледа, Хани се върна от работа в караваната си, намери до вратата една кутия за рокли. Отнесе я на масата и я отвори. Намери в нея бяла тюлена рокля на принцеса, общита със сребърни полумесеци, големи колкото половиндоларови монети. Повдигна я и видя какво се криеше под нея. Кристална коронка и чифт яркочервени кецове.

В кутията имаше и бележка, на която бе изписано само „Четвъртък, в два следобед“. Вместо подпис най-отдолу на бележката се мъдреше рисунката на малка превръзка за око с формата на звезда.

Притисна всичко това към гърдите си — роклята, червените кецове, коронката. Потисна с мъка сълзите си, прехапа долната си устна и се опита да мисли само за клоуна, а не за случилото се между нея и Ерик в коледната нощ. Днес бе дошъл на работа, но единственият път, когато я погледна, то бе с циничното око на Дев.

На другия ден тя влезе в болницата, едновременно и смутена, и развълнувана. Не знаеше дали се дължеше на очакването ѝ да види отново клоуна, или на това, че след като бе облечена в бялата тюлена

рокля, тя вече бе друг човек. И все пак знаеше, че трябваше да внимава. След подигравките на Ерик вече не можеше да попадне под омаята на клоуна пират. Кръвното родство, което си бе въобразила, че съществува помежду им, просто не съществуваше. Този път нямаше да забрави кой се крие зад боядисаното в бяло лице и глупавата перука.

Когато стигна до детското отделение, сестрата я упъти към една от стаите в края на коридора. Там намери две празни легла. Обитателите им седяха в скута на клоуна и с широко отворени очи слушаха приказката, която им четеше.

Може би бе чел тази книга многократно, защото тя забеляза, че рядко хвърляше поглед към текста. Вместо това поддържаше визуалния контакт с малката си публика, като влизаше ту в една, ту в друга роля от приказния свят.

Отгърна последната страница.

— ... и беше още много, много горещо.

Момиченцата се засмяха.

— Ама бях доста страшен, кат' ви четох таз приказка, а? — похвали се той. — Изплаших ви до смърт, нали?

Те кимнаха с такава готовност, че той се разсмя.

Тя колебливо влезе в стаята. Децата бяха толкова погълнати от приказката, че в началото дори не я забелязаха. Но сега очите им се отвориха широко, а устните им се окръглиха при вида ѝ.

Клоунът я огледа и не се опита да скрие одобрението си.

— Я виж кой е дошъл! Самата принцеса Попкорн.

Едното от децата в скута му, чернокожо момиченце с превързано отляво сериозно личице, се наведе към него и прошепна:

— Ама тя наистина ли е принцеса?

— Абсолютно — обяви принцеса Попкорн и пристъпи напред.

Те продължиха да я гледат зяпнали от изненада.

— Красива е — рече другото.

Омаяни, те не сваляха очи от кристалната коронка, кацнала върху снопа медни къдри, от бялата тюлена рокля с блестящите ѝ полумесеци и звезди, от яркочервените ѝ кецове. Устицата им бяха зяпнали от почуда. Тя бе доволна, че си поигра достатъчно време да се гримира.

— Напълно съм съгласен — рече тихо Едноокия. — Тя определено е най-красивата принцеса на Америка.

Тя отново усети как потъва в омаята му, но този път реши да се пребори с нея и стисна здраво розовите си устни.

— Хубостта си е хубост, но по-важно е какво има вътре в човека, а не външният му вид.

Едноокия извъртя единственото си тюркоазно око.

— И кой ти писа думичките, принцесо? Мери Попинс ли?

Тя го изгледа високомерно.

— Какво имаш под окото си? — попита едно от момиченцата и се спусна от скута му.

Бе забравила за малката червена звезда, която бе изрисувала на лявата си скула. Избягвайки да гледа към Едноокия, тя бръкна в чантата си за четчицата и сенките.

— Звездичка, досущ като тази на превръзката на Едноокия. Искате ли и вие?

— Може ли? — попитаха удивени те.

— Разбира се.

Времето летеше. Едноокия им разказваше смешки и им показва фокусите си, докато тя изрисува звездици по лицата на децата. Някои от децата бяха присъствали и на коледното им представление, но повечето бяха нови пациенти. Докато на момчетата им правеха по-силно впечатление номерата на Едноокия, момиченцата я гледаха така, сякаш току-що бе излязла от книжките им с приказки. Решеше косите им, даваше им да пробват коронката ѝ и си казваше да не забрави следващия път да купи още една кутийка с червен грим.

Едноокия междувременно флиртуваше с всички момиченца, със сестрите и най-вече със самата нея. И тя не успяваше да му устои, досущ като децата, и макар да бе решила да не се поддава на обаянието му, в него имаше нещо неустойимо и твърдите ѝ предварителни решения просто се осуетиха.

Когато най-сетне дойде време да си тръгнат и поеха с асансьора надолу, тя отново си напомни да внимава. Но след малко той щеше да изчезне; какво лошо имаше в това илюзията да продължи още мъничко?

— Следващия път няма да ме улавяш с ласо — рече тя.

— Не знаеш как да се забавляваш, принцесо...

— Вместо това ще пробваме номера с ножовете.

Лицето му светна.

— Наистина ли?

— Да. Ще ги хвърлям аз.

Той се разсмя. Пресякоха фоайето и излязоха на паркинга. Дните бяха къси и навън вече се смрачаваше. Той я поведе към колата ѝ, но когато стигнаха до нея, се поколеба, сякаш и на него самия още не му се искаше да се разделят.

— Ще дойдеш ли с мен и на Нова година? — попита той. — Това ще е последното ми посещение, преди да вдигна платна към седемте морета.

До Нова година оставаха само четири дни. Ерик щеше да замине и да изостави Едноокия.

— Разбира се.

Тя извади ключовете от чантата си, знаеше, че трябва да се раздели с него, но не ѝ се искаше да се качва в колата.

Той взе ключовете ѝ. Тя го погледна и видя, че бе разтревожен.

— Мислих си за това твое то влакче — рече той. — И се безпокоя за теб.

— Няма нужда да се безпокоиш.

Той отключи вратата и ѝ подаде ключовете.

— То няма да ти върне мъжа, принцесо...

Тя се сепна. Фаровете на една потегляща от паркинга кола превърнаха полумесеците и звездите по роклята ѝ в огнени искри. Разумът ѝ я предупреждаваше, че ако му обяснеше, той щеше да я подиграва по-късно, но сърцето ѝ не можеше да приеме, че този клоун пират може да я засегне. И може би той щеше да разбере онова, което Ерик не можеше да схване.

— Трябва да го построя — прехапа устни тя. — Без надежда светът не струва и пет пари.

— За к'ва надежда говориш?

— Надеждата, че у нас има нещо вечно. Че не сме се появили на белия свят поради някаква случайна космическа катастрофа.

— Ако мислиш, че можеш да откриеш Бог в т'ва твое то влакче, принцесо, аз си мисля, че е по-добре да го потърсиш другаде.

— Ти самият не вярваш в Бог, нали?

— Не мога да вярвам в някой, който позволява на света да съществува толкова много зло. Малки дечица страдат, убийства, глад.

Кой би обичал Бог, който *има силата* да спре всичко това, но не я използва?

— Ами ако Бог не разполага с тази сила?

— Тогаз не е Бог.

— Не съм много сигурна в това. И аз не мога да обичам един такъв Бог, за когото говориш — Бог, който е решил, че е време мъжът ми да умре и изпраща някакъв наркоман да го убие. — Тя въздъхна и преглътна. — Но може би Бог не е толкова всемогъщ, както си мислят хората. Може би бих обичала Бог, който не разполага с повече възможности да владее случайностите от обикновените хора. Не и някакъв Бог Дядо Коледа на наказанието и поощрението... — гласът ѝ премина в шепот, — а Богът на любовта, който страда заедно с нас.

— Не вярвам едно влакче да може да те научи на това.

— Веднъж го направи. Когато бях дете. Бях изгубила всичко и „Черния гръм“ ми върна надеждата.

— Не мисля, че се нуждаеш от надежда. Не мисля, че става дума за Бог. Става дума за мъжа ти. — Той я притегли към себе си. — Даш няма да се върне, принцесо. А ако можеше да те види как страдаш, сърцето му щеше да се пръсне от мъка. Защо не му позволиш да си иде?

Тя усети лекия натиск на брадичката му върху темето си, а топлите му обятия бяха най-безопасното място, в което бе попадала от маса време насам. Но тъй като този глупав клоун бе започнал да означава твърде много за една жена, която все още скърбеше за починалия си съпруг, тя се отдръпна и заговори яростно.

— Не мога да го оставя да си иде! Той е единственото нещо, което някога е било изцяло мое.

Тръшна се на седалката на колата и погледна в огледалото за обратно виждане, чак когато излизаше от паркинга.

Клоунът бе изчезнал.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хани стоеше на верандата пред „Кошарата“ в сумрака на късния следобед и се питаше какво дири там. Беше Нова година и по време на цялото си посещение в болницата тя бе избягвала клоуна. Дори се бе измъкнала по-рано, за да предотврати евентуален нов разговор на паркинга с него. Утре той заминаваше и всичко щеше да свърши.

Натисна дръжката на вратата и влезе, тюлената ѝ рокля на принцеса зашумоля в тишината. Знаеше, че трябваше да побърза. Макар когато си тръгна той да бе още зает с децата, не знаеше колко още възнамеряваше да остане, а не искаше да изпада в унижителното положение той да я свари, докато рови из нещата му.

Прехапа устни и пристъпи в стаята със застоял въздух, засрамена от себе си, но въпреки това неспособна да си тръгне. В мислите ѝ се виеше водовъртежът от неговите превъплъщения, които ту се смесваха, ту отново се разграничаваха: застрашителният Дев, сърдечният, любящ клоун, и самият Ерик — тъмна загадка. Сигурно някоя негова вещ щеше да ѝ подскаже кой бе всъщност той. Трябваше да тури край на тази смразяваща я магия. Иначе щеше да ѝ се наложи да се бори с още един призрак.

Найлоновото му яке бе метнато върху покрития с оранжева изкуствена материя диван, тя видя още от вратата чифт дънки, захвърлени върху старото легло с железни табли. Дрехите на Ерик. Старата, фланелена работна риза, която принадлежеше на Дев, висеше на един стол. Докато оглеждаше тези частици от неговата идентичност, тя изпита слабост, съвсем различна от непресекващата ѝ мъка по Даш.

След като утре си заминеше, навярно нямаше изобщо да го види отново, дори и когато самата тя се върнеше в Л. А. Ерик живееше усамотения живот на холивудските суперзвезди, тъй че пътищата им едва ли щяха да се пресекат дори случайно, а решенията, които той щеше да вземе за кариерата ѝ, щяха да минат през агента ѝ. Само сега можеше да разгадае загадката, да се убеди със сърцето си, че Ерик и клоунът наистина бяха едно цяло.

Усети миризмата на грим още преди да влезе в банята. Както и повечето актьори, и той държеше грима си във въдичарска кошничка, която лежеше отворена върху капака на тоалетната. Върху лавицата на мивката бяха оставени тубичка бяла боя, както и кръгли кутийки с червен и черен грим. Тя се облегна на рамката на вратата, загледана с невиждащ поглед в грима му. Истина бе, значи.

Изсмя се тихичко на собствената си глупост. Разбира се, че бе истина. Тя знаеше, че двамата бяха едно цяло. Поне с разума си го знаеше. Ала кой знае защо сърцето ѝ отказваше да направи тази последна връзка. И отново ѝ се прииска Ерик да си иде, а клоунът да остане. Всички обичат клоуните. Да обичаш един клоун не бе равносилно на предателство.

— Ха, я виж кой е дошъл! Самата принцеса Попкорн.

Тя се обърна стресната.

Бе застанал на не повече от метър разстояние и под изрисуваната му усмивка прозираше и истинската. Заеквайки, тя потърси обяснения за посещението си, но видя, че те не го интересуват. Едва ли не бе очаквал да я намери да го чака.

— Короната ти се е изкривила.

— Не е корона. Това е тиара. — Нервничеше и когато се опита да я свали, тя се заплете във фибите, с които я бе закрепил.

— Чакай, чакай, принцесо. Дай да ти помогна.

Той пристъпи напред и извади короната от косите ѝ. Докосването на ръцете му бе тъй нежно, че тя трябваше с все сила да се противопостави на размекващото я усещане.

— Справи се много добре, значи имаш богат опит.

— Ами имам две малки приятелки, които също имат дълги коси.

Непринуденото му държание се изпари. Обърна ѝ гръб и закрочи към всекидневната. Тя го последва.

— Разкажи ми за тях — рече тя.

Той стоеше до прозореца с неговата опърпана, лекьосана завеса и си играеше с тиарата ѝ. Силните му тънки пръсти, обгорели от слънцето, не си пасваха с деликатната филигранна коронка от метал и изкуствени диаманти. Това определено бяха ръцете на Ерик — ръце, които я познаваха най-интимно — и тя извърна поглед от тях.

— Казват се Рейчъл и Ребека. Рейчъл прилича много на теб, принцесо. Силна и упорита, обича да отстоява собственото си мнение.

Бека е... Бека е сладка и добричка. Усмивката ѝ може да те накара да разтвориш широко сърцето си.

Той замълча, но дори и отдалеч тя можеше да усети колко силна бе любовта към дъщерите му.

— На колко са години?

— На пет. През април ще направят шест.

— Като теб ли са грозни?

Той се засмя.

— Те са най-красивите момиченца, които си виждала. Рейчъл е с тъмна коса, като мен. Бека е по-светла. И двете са едри за възрастта си. Бека се роди със Синдрома на Даун, но той изобщо не ѝ пречи. — Той преобърна коронката в ръце и прекара палец по гребенчето в долната ѝ част — чу се тих, но звънък звук. — Бека е доста целеустремена — винаги си е била такава — а и сестра ѝ Рейчъл я окуражава. — Палецът му отново пробяга по гребенчето. — Поне така беше...

Той се взря в нея и се прокашля.

— Много щяха да те харесат в този костюм, принцесо. И двечките много си падат по короновани особи.

Изглежда вече съжаляваше, че ѝ бе казал толкова много, но всъщност имаше още повече неизказано. Защо бе разделен от дъщерите си, които очевидно обичаше тъй много?

Той приближи до нея и ѝ подаде коронката.

— Утре си тръгвам, нали знаеш?

— Да, знам.

— Ще ми липсваш. Принцеси като теб не се срещат под път и над път, нали така?

Тя зачака поредната му шега, но устните под изрисуваната му усмивка не се усмигнаха.

— Не знаеш колко си красива, нали, принцесо? Изобщо не знаеш, че само като те погледна и старото ми сърце са разтуптява.

Не искаше да слуша тези думи. Не и от клоуна. В негово присъствие бе твърде уязвима. Но ако не искаше да ги чуе от устата на клоуна, тогава от чия? Опита се да се усмихне.

— Обзалагам се, че го казваш на всички принцеси.

Той протегна ръка и докосна косата ѝ.

— Не съм го казвал на никого. Само на теб.

Обзе я коварна слабост. Погледна го умоляващо.

— Недей...

— Ти си най-красивата принцеса, която изобщо съм срещал — рече дрезгаво той.

Тя вече не бе наясно на кого говори той и в душата ѝ запляскаха крилцата на страха.

— Трябва да си тръгвам вече...

Обърна се и тръгна към вратата. Но когато стигна до нея, се спря. Отправила поглед право напред, за да не се налага да го погледне, тя прошепна:

— Ти си чудесен.

Посегна да хване дръжката на вратата. Натисна я.

— Хани!

Това бе гласът на Ерик, а не на клоуна. Тя се обърна.

— Писна ми — рече той — да бъда затворник.

И сетне, сякаш всичко това ставаше на забавен каданс, той с едно движение на ръката свали перуката и превръзката на окото си.

Лъскавата му коса бе черна като среднощното небе, пълен контраст на боядисаното му в бяло лице. Тюркоазните му очи бяха пълни със страдание. *Бягай оттук!* — нашепна разумът ѝ. Стоеше си обаче като парализирана; той измъкна голямата носна кърпа, която се подаваше от джоба му, и я повдигна към лицето си.

— Ерик, недей... — И тя пристъпи машинално напред.

Ружът от устните му се смеси с бялото, огромната му вежда се размаза. Безсилна, тя го гледаше как сваля грима слой подир слой.

Това бе едно малко убийство.

Очите ѝ запариха и тя премигна няколко пъти, за да прогони сълзите. Малко по малко клоунът изчезваше. Каза си, че не бива да се покори на тъгата. И без това скърбеше за смъртта на един добър човек, не биваше да тъгува и по още един. Ала сълзите ѝ продължаваха да напират.

Той самият бе инструментът на собствената си разруха. Когато свърши, захвърли изцапаната кърпа и я погледна втренчено.

По кожата и по миглите му имаше още остатъци от грима, но във вида му нямаше нищо комично. Лицето, което се бе разкрило, бе онова, което тя познаваше някога — силно, красиво и непоносимо трагично. Тя усети, че той се бе разкрил пред нея по начин, по който не го бе правил пред никой друг, и това я изплаши силно.

— Защо го направи? — прошепна тя.

— Искан да ме видиш.

В погледа му имаше такъв силен и неприкрит копнеж, какъвто досега не бе виждала, и в този миг осъзна, че щеше да я съсипе — така, както го бе сторил и Даш. Всичките ѝ досегашни представи за него вече бяха невалидни и тя осъзна, че никога нямаше да се освободи от него, ако не разкриеше тайните му.

— От какво бягаш?

Той я погледна с измъчените си очи.

— От себе си.

— Не разбирам.

— Аз съсипвам хората — заговори толкова тихо, че тя едва долавяше думите му. — Хора, които не го заслужават. Невинните.

— Не ти вярвам. Не съм виждала човек да се държи по-мило с децата. Когато разговаряш с тях, сякаш четеш мислите им.

— Те трябва да са в безопасност! — възкликна той, а изявлението му сякаш се взриви в стаята.

— Какво имаш предвид?

— Децата са истински и безценни, затова трябва да са в безопасност!

Той закрачи из стаята и на нея ѝ се стори, че тя се бе смалила дотолкова, че не можеше да го побере. Когато заговори, думите рухнаха от гърлото му тъй, сякаш прекалено дълго са били заключени в него.

— Бих искал да има някъде такова място, където да прибера всички и да ги закрилям. Там, където няма да има автомобилни катастрофи или болести, където никой няма да може да им навреди. Място, където няма да има остри ъгли и дори лейкопласт, защото никой няма да се нуждае от него. Бих искал да има такова място, където да заживеят всички нежелани деца.

Той се спря и се взря надалеч.

— А аз ще прекарвам времето си в този клоунски костюм и ще ги карам да се смеят. И слънцето ще грее, и тревата ще е зелена. — Гласът му се сниши до шепот. — Ще вали единствено кротък дъжд, без гръмотевици и светкавици. А ръцете ми ще бъдат толкова дълги, че като ги протегна, да мога да ги обгърна всички и да ги заслоня, да защитя малчуганите, които са твърде малки, за да се опазят сами.

В очите ѝ заблестяха сълзи.

— Ерик...

— И дъщерите ми ще са там. Точно в средата, където никое зло няма да е в състояние да ги достигне.

Значи въпросът бе в децата му. Той се бе оголил пред нея и тя разбра, че онова, което го преследваше, което го бе докарало до ръба на нервната криза, бе свързано с децата му.

— Защо не си при тях?

— Майка им не ми дава да ги видя.

— Но как може да е толкова жестока?

— Защото вярва... — устните му се изкривиха, — ... не ме допуска да ги доближа дори, защото вярва, че съм ги насилвал.

Разумът ѝ отказваше да възприеме думата, която се изплъзна от устните му.

— *Насилвал ли?*

Той отвърна със стиснати зъби, всяка думица му причиняваше неопишуемо страдание.

— Тя вярва, че съм насилвал сексуално дъщерите си.

Лицето му бе сякаш стогодишно, лишено от всякаква надежда.

Изумена, тя го гледаше как се изплъзва от нея, как изхвърча от „Кошарата“. Стъпките му проехтяха по дървените стъпала и сетне се възцари тишина.

Гледаше отворената врата. Минаха секунди, преди да успее да възприеме казаното от него. Изрови от паметта си стари вестникарски дописки за водачи на скаути, учители, свещеници — хора, които привидно много обичали децата, а сетне разкрити, че са ги насилвали сексуално. Но дълбоко в сърцето си тя отхвърли възможността той да бе като тях. В живота имаше много неща, в които не бе сигурна, но за нищо на света не можеше да повярва, че Ерик Дилън, в който и от многобройните си образи да се превъплътеше, можеше съзнателно да нарани дете.

Тя изтича навън подире му. Смрачаваше се и небето бе обагрено с ослепителни алени, виолетови и златни ивици. Нямахте го. Изтича през горичката до езерото, но и ерозираният бряг и полуразрушеният пирс бяха пусти. Отначало не знаеше какво да предприеме, но сетне се поуспокои и се сети къде можеше да бъде.

Веднага след като излезе от горичката, тя го видя да се катери по конструкцията на „Черния гръм“ към върха на първото възвишение. Въпреки враждебното му отношение към влакчето, той инстинктивно бе избрал същото, което така безпощадно притегляше и нея. Човешките същества винаги се стремят към планинския връх, когато имат нужда да открият вечното.

Тъмночервената му риза и панталоните на точици се смесиха с яркия, сякаш от пощенска картичка залез, докато се катереше към върха. Тя разбираше потребността му от това изкачване, защото самата тя го бе правила нееднократно, но някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше, че не биваше да го остави да се изкатери сам.

Събра широките поли на роклята си, напъха ги доколкото можа под колана и пое нагоре. Беше се изкачвала стотици пъти, но никога досега — с пет метра тюл около краката си, и затова се движеше несръчно. На половината път се подхлъзна и успя да се улови в последния момент. Изруга тихичко.

Този шум обаче бе достатъчен, за да привлече вниманието на Ерик и той ѝ извика уплашен:

— Какво си въобразяваш, че правиш? Слизай долу. Ще паднеш.

Без да му обръща внимание, тя напъха отново полите на роклята под колана си с една ръка, с другата се държеше за рамката.

В следващия миг той вече се спускаше надолу, за да я посрещне.

— Не се катери повече, ще се подхлъзнеш!

— Имам котешки инстинкт — рече тя и продължи да се изкачва.

— Хани!

— Престани да ме разсейваш.

— Господи...

В полезрението ѝ се появиха лъскавите черни ботуши, а сетне и крачолите на тъмночервения му панталон.

— Точно под теб съм — предупреди го тя. — Не слизай повече.

— Стой на място. Ще дойда до теб и ще ти помогна да слезеш.

— Недей — рече задъхано тя. — По-близо сме до върха, отколкото до земята, а и сега нямам сили да се спусна долу.

Навярно бе решил, че бе по-опасно да спори с нея, отколкото да я остави да прави онова, което бе решила, затова се закатери редом с нея, докато не стигнаха до върха. Мушна се под перилото, сграбчи я за ръцете и я изтегли до себе си.

Строполиха се един до друг върху релсовия път, краката им се люлееха между траверсите.

— Ти си побъркана — рече той.

— Знам.

Полите ѝ се бяха разпрострели върху двама им, висяха и под релсовия път. Тюлът се бе закачил тук и там по треските от грубата повърхност на дървото, а полумесеците и звездите в скута ѝ улавяха блясъка на залеза.

Силуетите им се очертаваха върху изпъстреното с огнени езици небе, а под тях светът сякаш бе смален: дърветата — като малки зелени гъби, езерото — посребрено огледало, върхът на далечна църковна камбанария — като показалец, насочен в небето. От това високо място те бяха принудени да осъзнаят, че извън безопасните параметри на този мъртъв увеселителен парк съществуваше и далеч по-опасен свят.

Тя се вторачи в легендарното първо спускане.

— Знаеш ли какво се случва, когато стигнеш до дъното?

— Какво?

— *Пак се изкачваш* — рече тихо тя. — *Винаги* се изкачваш отново. При влакчетата адът е само временен.

Моля те, Господи, нека да е така.

— Когато си обвинен, че си насиллил двете същества, които обичаш най-много, адът се превръща в начин на живот — рече дрезгаво той. — Знаеш ли, има бащи, които постоянно го правят. Нечовешки, перверзни негодници, които оскверняват най-свещената отговорност, която един мъж може да носи.

— Но ти не си от тях — каза тя. Изрече думите уверено, без въпросителна нотка.

— Не, не съм от тях. По-скоро бих се самоубил, отколкото да причиня болка на дъщерите си. И не го казвам фигуративно, Хани, а буквално. Обичам ги повече от всичко на света.

— И защо те обвини майка им?

— Не знам! — възкликна той. — Не знам защо. Знаем само, че тя вярва, че това е истина. Наистина вярва, че съм извършил тези... неопишуеми неща с тях.

Той прокара пръсти през косата си, речта му стана съвсем възбудена. Думите, които бе таил толкова дълго, сега се лееха като водопади. Седяха на върха в гаснещата светлина на една Нова година;

и тогава той ѝ разказа за смъртта на доведеното си братче Джейсън, за това как чувството за вина го преследваше от години. Разказа ѝ за брака си с Лили, за раждането на дъщерите им близначки, за радостта, която му бяха донесли момичетата, за ужаса от обвиненията на майка им.

Докато го слушаше, тя нито веднъж не изпита съмнение, че ѝ казва истината. Спомни си образите, в които се бе превъплъщавал пред нея: грубите думи, нарочното му злобно поведение. Всичко това бе измама. Само благородният клоун бе разкрил истинската му същност.

Тя чуваше и онова, което той не ѝ каза, и съзря ужасното чувство за отговорност за цялото зло на света, която той изглежда бе понесъл на плещите си. Най-сетне бе разбрала прокобата му.

Той смяташе, че можеше да оправи всичко.

Не можеше да му помогне за тази мъка, но можеше за другата.

— Може би нараняваш дъщерите си още повече, след като не се бориш за тях — промълви тихо тя. — Да изгубиш родител, когато си толкова малък, е ужасно. Променяш се завинаги. Смъртта на майка ми предопредели всичко, което съм направила в живота си, дори и начина, по който се влюбих. Поради смъртта ѝ аз прекарах целия си живот в опит да си създам семейство. Даш трябваше да ми стане първо баща, преди да може да ми бъде мъж. Не искаш да ги сполети подобно нещо, нали, Ерик? Не искаш да прекарат целия си съзнателен живот в опити да те открият във всеки срещнат мъж.

Изражението му бе измъчено, отчаянието му бе тъй голямо, че ѝ се прииска да го приласкае и утеши, но се страхуваше да го докосне. Страх, който той можеше да изтълкува погрешно. Бе му позволила да я люби, но сега едно докосване по коляното ѝ се струваше прекалено интимно.

— Не мога да направя нищо — рече той. — Ако се опитам да си ги върна, Лили ще ги прати в нелегалност. Тогава няма да имат никого.

На Хани ѝ призля от тези думи. Не можеше да си представи как една жена можеше да е толкова отмъстителна. Защо Лили ненавиждаше Ерик толкова силно? Чак сега тя осъзна сложността на дилемата му.

— Съжалявам много — рече.

Той се изправи, отхвърлил съжалението ѝ.

— Хайде да слизаме. Дръж се до мен.

Слизането бе по-лесно от изкачването. Но въпреки това Ерик се спускаше до нея, готов да я подхване винаги, когато му се виждаше, че е нестабилна. Когато слязоха на земята, слънцето вече бе залязло и бе почти тъмно.

Потънаха за миг в мълчание. Лицето му бе заслонено от сенките. И зад всичките маски, които той бе отхвърлил, тя почувства добротата — златната сърцевина на същността му.

— Не мога да си представя как ли се чувстват дъщерите ти, след като са те изгубили...

За нейна изненада той повдигна ръка и я зарови в косите ѝ. Отначало не каза нищо, просто нави кичур коса на пръста си. А когато заговори, гласът му бе дрезгав, тонът — на лесно раним човек.

— А ти как ще се чувстваш, когато ме изгубиш?

В душата ѝ отново запърхаха крилцата на страха. Не биваше да я докосва. Не и по този начин.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Много добре разбираш. Утре си тръгвам. Това има ли някакво значение за теб?

— Разбира се. — Тя се отдръпна от него и тръгна към купчина дървени отпадъци.

— Ще ти липсва чифт работни ръце?

— Нямах това предвид.

— Тогава — какво?

— Аз ще... — Тя се извърна към него. — Не ми задавай подобни въпроси.

— Върни се с мен, Хани — рече тихо той. — Остави влакчето и се върни в Л. А. с мен. Сега. А не след три месеца, когато всичко свърши.

— Не мога.

— Защо?

— Трябва да го завърша.

Цялата мекота в изражението му изчезна, устните му се свиха в мрачна, груба черта.

— Как можах да забравя? Ти трябва да завършиш големия паметник на Даш Кугън. И защо ли си въобразих, че мога да се преборя с това?

— Не е паметник. Опитвам се да...

— Да намериш Бога? Мисля, че в съзнанието ти Бог и Даш са твърде преплетени. С това влакче се опитваш да намериш Даш.

— Обичам го! — извика тя.

— Той е мъртъв и няма на света влакче, което може да го върне.

— За мен не е мъртъв! И никога няма да бъде. Винаги ще го обичам.

Бе твърде тъмно, за да го вижда добре и затова не бе сигурна дали той наистина трепна. Но не можеше да не усети тъгата в гласа му.

— Тялото ти не бе толкова вярно, колкото сърцето ти, нали?

— Това бе само секс! — кресна тя, повече на себе си, отколкото на него. — Даш не би му обърнал внимание. Той ги разбираше тези неща.

Гласът му бе нисък и безизразен.

— И какво разбираше?

— Че понякога... понякога това е без значение.

— Ясно.

— И двамата се чувствахме самотни... Не се опитвай да ме накараш да се чувствам виновна, Ерик. Та ние дори не се целунахме.

— Не, не се целунахме. Направи маса хубави неща с тази твоя красива уста, но не ми позволи да те целуна.

Той пристъпи към нея и тя разбра, че бе решен да промени това статукво. Каза си да се отдръпне, но нозете ѝ бяха сякаш вкопани в земята. В този миг бе готова на всичко, само той да наденеше отново една от маските си — която и да е. Чак сега разбра как неговите защитни брони бяха бранили и самата нея. Но сега, когато бе лишен от тях, помежду им не се издигаше никаква преграда. Можеше да усети болката на неговите копнежи, които извираха сякаш от нейното сърце.

— Знаеш ли как съм си мечтал за устните ти? — Очите му бяха потъмнели, а гласът му — дрезгав.

— Студено ми е — рече тя. — Ще се прибера в караваната.

— Как ли ще ги почувствам, какъв ще е вкусът им.

Той обви с длани ръцете ѝ. Дъхът му бе едва доловим. Тя не можеше да помръдне и когато той вдигна ръка и нежно прокара палец по устните ѝ.

Те машинално се разтвориха. Толкова отдавна не бяха целувани, а той бе тъй красив, до дъното на душата си. Палецът му очерта

долната ѝ устна, докосна извивката на горната. Сведе глава и гъстите му, тъмни мигли бръснаха скулите ѝ.

Усети как топлината на устните му приближава, прободете я толкова силен копнеж, че разбра: ако му се подчинеше, щеше да извърши такъв непростим акт на предателство, че сетне нямаше да може да понесе себе си.

Точно в мига, в който устните му щяха да се слоят с нейните, тя се дръпна настрана.

— Не! Не мога да го направя! Няма да предам мъжа си!

Никога не бе виждала нещо по-тъжно от изражението на лицето му. В очите му проблясваше непоносима болка, която я прониза дълбоко в сърцето; той изглежда бе на път да се сгромоляса в себе си.

— Обзалагам се, че би целунала клоуна.

Тогава тя избяга от него, избяга от сладкото и тъжно прелъстяване, на което едва не се поддаде.

Дълго след като тя изчезна зад дърветата, Ерик стоя до влакчето. Очите му бяха сухи и го сърбяха. Каза си, че след като толкова време бе живял с мъката, още малко в допълнение няма да има никакво значение, но логиката не можеше да облекчи болката. Нощният вятър разлюля дърветата, а той се отдаде на спомените за нея: какво дете е била, как го е следвала с тези свои по кучешки предани очи, умолявайки го да ѝ обърне малко внимание. Дори тогава нещо в нея го привличаше силно.

А сега тя бе жена и той я обичаше. Въпреки враждебността и това, че го отхвърли, той знаеше, че тя го разбираше така, както никой друг не го бе разбирал досега. Макар самата тя да нямаше деца, разбираше дълбоката му обич към дъщерите му. А яростната ѝ, целенасочена борба да завърши влакчето — независимо колко го плашеше тя — бе сякаш огледално отражение на неговата отдаденост на работата. Тя изглежда дори разбираше защо му се налага да живее под маската на други хора. Въпреки разликите в произхода им, въпреки неговите лъжи и измами, тя бе сякаш другата половина на неговото аз.

Но тя не го искаше. Вместо него желаше един мъртвец.

Врълхлетя го нов пристъп на болка, ревяща, виеща, готова да забие зъби в плътта му. Но преди това да се случи, устните му се изкривиха злоещо и той отново надяна щита на цинизма.

Той бе принцът на дубльорите. Жените тичаха подире му, а не той подир тях. Стигаше само да щракне с пръсти и те се нареждаха на опашка, за да му доставят удоволствие. Можеше да притежава каквато си пожелаеше: блондинка, брюнетка, стара, млада, с големи цици, с дълги крака; *строй се в една редица и нека голямата звезда направи своя избор*. Всичките жени на света му бяха подвластни.

В обратна поза? *Разбира се, сър.*

Шведска тройка? *Нашата цел е вашето удоволствие.*

Но тази жена не разбираше правилата.

Не разбираше най-основното шибано правило на тази земя! Не разбираше, че големите кинозвезди *имаха правото да притежават всяка жена, която са си пожелали!*

Тази жена не даваше и пет пари дали бе най-страхотния шибан актьор на своето поколение. Със същия успех можеше да бъде и един прост зидар. Не я интересуваше дали имаше дващсет милиона, нито пък това, че бе единственият човек на земята, пред когото бе разкрил душата си. Тя дори не четеше списанието „Пийпъл“, откъде тогава да знае, че бе обявен за секс символа на годината?

Ерик се обърна и пое към „Кошарата“ да си събере нещата. Като остави „Черния гръм“ зад гърба си, той вече знаеше, че в живота си бе вършил маса глупости, но най-глупавата от тях бе, че се влюби в скърбящата вдовица на Кугън.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Татко! — Лили скочи от дивана във всекидневната, където си почиваше след като разопакова багажа и се спусна по пода от чер и бял мрамор към баща си.

— Здравей, скъпа!

В мига, в който Лили потъна в обятията на Гай Изабела, тя забеляза с облекчение, че бе все така красив, както винаги. Гъстата му сребристоруса коса лъщеше на януарското слънце, което надничаше през прозорците. Пуловерът с цвят на пъпеш бе праметнат през раменете върху ризата му от египетски памук. Широките му панталони бяха нарочно поомачкани според модата. Когато я посети в Лондон преди четири месеца, тя го заподозря, че се бе подложил на козметична операция на лицето, но той не разкриваше тайните на екзотичното козметично лечение, което бе причината за това да изглежда по-скоро на четирийсет, отколкото на петдесет и двете си години.

— Толкова се радвам да те видя — рече тя. — Нямах си представа колко бе ужасно всичко. — Тя се отдръпна назад, за да го погледне. — Сложил си си обеща. — Взря се в златната халкичка на ухото му.

Когато се усмихна, стегнатата кожа на лицето му около очите се сбърчи.

— Забеляза я. Една от приятелките ми ме уговори да я нося, малко след като се върнахме от Лондон. Как я намираш?

Не й харесваше. В живота й напоследък бе имало твърде много промени и й се искаше поне баща й да си бе останал същият. И все пак, нямаше да помрачи срещата им с критични забележки.

— Доста е елегантна...

Русолявите му вежди се повдигнаха, когато я заоглежда: дългият, червен плетен пуловер, който висеше прекалено свободно от раменете й и падаше върху лъскаво, черно трико.

— Изглеждаш чудесно. Доколкото си спомням, беше казала, че ще посрещнеш Нова година в Сейнт Мориц с Андре и Мими. Мислех, че ще си починеш.

— Трудно — отвърна горчиво Лили. — Новата гледачка напусна и трябваше да взема момичетата с мен. Бека не бе проблем. Вече не говори много-много, но Рейчъл е извън всякакъв контрол. Още след първия ден Андре и Мими едва се сдържаха да ме помолят да си замина, но нали са прекалено учтиви, та Мими се ограничи само с полезни съвети относно моите педагогични недостатъци. Сетне Рейчъл нарочно разля чаша грейпфрутов сок върху дагестанския килим на Мими и тя отново се върна към поведението си на продавачка на риба. Беше ужасно. Два дни по-късно отлетяхме за Вашингтон.

— Посещението при майка ти добре ли мина?

— А ти как мислиш? Рейчъл винаги я изморява, а Бека... знаеш каква е мама. Тя не може да понесе и най-малкото несъвършенство.

— Мога да си представя. — Той се огледа, разтърквайки ръце. — Къде са внучките ми? Нямам търпение да видя отново Рейчъл. И Бека, разбира се. Обзалагам се, че са пораснали като гъбки.

— Като малки, гадни гъбки — измърмори тихо Лили. Гай я погледна въпросително. — Обадох се в една фирма да ми пратят гледачка за следобеда. Тя ги изведе да хапнат пица и сетне да отидат в парка. Казах ѝ да ги задържи поне няколко часа, но се съмнявам, че ще издържат толкова. Рейчъл ще се сбие с някое дете, Бека ще се подмокри, или пък ще се случи някое друго нещастие, тъй че ще се приберат.

— Трябва да си по-строга с Рейчъл, Лили.

— Не ми чети и ти конско. — Тя се извърна и отиде до прозорците. — Как да бъде по-строга с нея? Тя е враждебно настроено и трудно дете, а ако се опитам да я накажа, просто бяга. Есента я изгубих за цели три часа. След като я намерихме, тя се мушна с ножици в гардероба и нарочно сряза новата ми вечерна рокля.

— Надявах се нещата да са се подобрили.

— Как да се подобрят? Тя ме *мрази*, татко. — Лили скръсти ръце на гърдите си и прехапвайки долната си устна, тихо додаде: — А понякога и аз я ненавиждам.

— Не говориш сериозно, нали?

— Не, разбира се — рече уморено тя. — Но понякога наистина става така. Кара ме да се чувствам пълен провал.

Тя посегна към пакета цигари, които бе оставила на масичката между двата прозореца.

— Нима пушиш?

Ръцете ѝ трепереха, докато отваряше пакетчето. Не бе възнамерявала да пуши пред баща си. Макар понякога и да прекаляваше с алкохола, но на тема тютюн той бе фанатик.

— Нямаш си представа на какво напрежение бях подложена.

Изгледа я с такова неодобрение, че тя остави пакетчето. Той отиде до дивана и седна, като грижливо подръпна крачолите на панталоните си.

— Не разбирам защо сама се подлагаш на такова напрежение. Знам, че обичаш да пътуваш, но през последните девет месеца толкова често си сменяше адресите, че им изпуснах края. Очевидно си изтощена. Но няма да ти чета повече конско, скъпа. Поне си намерила достатъчно разум в главата си да се върнеш у дома, за да мога да се погрижа за теб.

— Тук съм само за няколко дни. Колкото да реша няколко финансови проблема и сетне пак се връщаме в Париж.

— Но това е смешно, Лили! Не можеш непрекъснато да скиташ по този начин. Защо се налага да заминеш толкова бързо?

— Ерик е в града.

— Ето още една причина, поради която да останеш. Не мога да разбера защо търпиш безотговорността му към момичетата. Знаеш, че никога не съм го харесвал, Лили, но въпреки това не мога да повярвам, че би могъл съвсем да не се интересува от момичетата.

Лили се извърна, за да не го погледне в очите. Не бе му казала за Ерик. Прекалено много се срамуваше.

— Да изиграе баща бе просто поредната му роля. Когато я усвои напълно, се отегчи от нея.

— Въпреки това ми е трудно да го разбера. Изглеждаше, че обича много момичетата.

— Той е актьор, татко.

— Но дори и така да е...

— Не желая да разговаряме за това.

Той се изправи и приближи до нея.

— Но, Лили, не можеш непрекъснато да бягаш. Не е добре и за момичетата, и за теб. Винаги си била прекалено изнервена и очевидно това, че гледаш Рейчъл и Ребека сама, ти идва твърде много. Станала си слаба като вейка и изглеждаш напълно изтощена. Имаш нужда малко да те погледа. — Той ѝ се усмихна и около очите му се появиха малки бръчици. — Какво ще кажеш за няколко седмици в някой балнеоложки курорт? Има един нов, близо до Мендосино, чудесен е. Ще те изпратят там възможно най-скоро. Това ще е коледният ми подарък.

— Вече ми подари десетина подаръка.

— Подаръците никога не са достатъчно за моето момиченце.

Той я притегли в обятията си и тя притисна буза в гладко избръснатата му челюст. Зави ѝ се свят. Пое дълбоко дъх в очакване неговото присъствие както винаги да я дари с покой, но от мускусния аромат на одеколона му изглежда ѝ прилоша още повече. Обезпокоена, тя се отдръпна от него.

— Какво има?

— Предполагам — умора от полета. Чувствам се... няма нищо. Малко ми се гади.

— Това предрешава нещата. Ще взема тази вечер момичетата у дома.

— Не, наистина...

— Нито думица повече. Всеки път, когато пожелае да ги взема, ти ме изпързалваш. Наясно ли си, че нито веднъж досега не си ми позволила да взема внучките си? Нито веднъж, откакто са родени. А не мога да си спомня колко пъти през последните девет месеца те молих да ги изпратиш да прекарат няколко седмици при мен, в Калифорния. Но ти винаги си намираще някакви извинения. Край на това, мила! Ти си подложена на огромно напрежение и ако не си починеш малко, ще легнеш болна.

В слепоочията ѝ запулсира силна болка.

— Прекалено голяма грижа са, татко...

— Винаги това казваш.

— Бека още се подмокря в леглото, а и има толкова проблеми с говора си, че е трудно да я разбира човек. Рейчъл с всеки ден става все по-непослушна; не прави нищо, което би трябвало да върши. Бих я дала някъде на училище, но не искам Ерик да... — И тя избухна. —

Както и да е, ти не си свикнал с малки деца. Ще ти дойде твърде нанагорно.

— Не и за няколко нощи. Това изобщо няма да е проблем. А и не забравяй, че аз съм те отгледал, принцесо.

Стомахът на Лили отново се разбунтува, но преди да може да изрече нещо, чу как външната врата се отвори с трясък.

— Изобщо не съжалявам! — изпищя Рейчъл с решителното си гласче и на Лили ѝ се прииска да запуши ушите си. — Това си бе моята люлка, а онова момче искаше да ми я вземе.

Лили притисна с пръсти слепоочията си в опит да предотврати пръскането на главата си. Караницата между дъщеря ѝ и гледачката, която би трябвало да занимава децата, бързо набираще сила.

Рейчъл нахлу във всекидневната, тъмната ѝ коса се вееше свободно около личицето ѝ.

— Ти си една глупава гледачка! И няма да изпълня нищо от това, което казваш!

Гледачката се появи, помъкнала Бека. Беше възрастна жена и изглеждаше повехнала и ядосана.

— Дъщеря ви нарочно нападна едно момченце — обяви тя. — И когато ѝ направих забележка, тя ме наруга.

Светлосините очи на Рейчъл блестяха от омраза, устните ѝ бяха инатливо стиснати.

— Казах само думичката с „Л“, а пък той ми взе люлката.

Гай пристъпи напред.

— Здравей, скъпа. Какво ще кажеш за една целувчица за дядо?

— Дядо Гай! — Враждебността на Рейчъл се изпари и тя се спусна към него.

Той я вдигна на ръце. Краката ѝ вече се бяха издължили и гуменките ѝ се люлееха около коленете на ленените му панталони. Лили усети как гърдите ѝ се пристягат от нещо ужасно при вида на дъщеря ѝ в обятията на баща ѝ. Предположи, че бе ревност и се засрами.

Докато баща ѝ разговаряше с Рейчъл, тя се отърва от гледачката и измъкна Бека иззад стола в неоромански стил, зад който се бе скрила. Отвратена, забеляза, че розовите кадифени панталони на Бека бяха мокри.

— Бека, пак си се напишкала.

Бека засмука палеца си и зазяпа сестра си и дядо си с мрачни и безчувствени очи.

— Татко — рече нервно Лили, — не искаш ли да кажеш здравей на Бека?

Гай с неохота пусна Рейчъл на земята и се обърна към нея.

— Тя е на-пи-ка-на — предупреди го Лили.

— Мама току-що обади на дядо, че отново си се подмокрила — обяви Рейчъл на сестра си. — Казах ти да престанеш да се правиш на бебе.

— Е, случват се и такива работи, нали, Ребека? — Гай поглади Бека по главата, но не я вдигна.

И баща ѝ се чувстваше тъй неловко с Ребека, както и майка ѝ Хелън, помисли си Лили, но поне бе по-дискретен. Извади от джоба на ленените си панталони канелени бонбонки ги подаде на децата, досуц както правеше и когато тя самата бе дете. При вида на познатите ѝ бонбонки, стомахът ѝ отново се разбунтува. Запита се дали грипът не се опитваше да я събори.

— Развий я ето така, Бека. — Рейчъл показа на сестра си как да дръпне хартийката в крайчеца на бонбона.

— Чакай, дай да ти помогна — рече Гай.

— Не, дядо. Бека сама трябва да се справя, иначе няма да се научи. Така казва татко. Всички ѝ помагат и я направиха мързелива. — Тя сложи ръка на кръста си и изгледа свирепо сестра си. — Развий я сама, Бека, инак няма да ядеш.

Гай дръпна бонбона от пръстите на Бека.

— Чакай сега, Рейчъл, няма нужда. — Той разви бонбона и го подаде на Бека. — Ето, мила.

Рейчъл го изгледа с отвращение.

— Татко казва...

— Това, което казва баща ти, вече не е важно — сопна ѝ се Лили. — Него го няма, а аз съм тук.

Гай видя, че Лили бе разстроена и отиде да я успокои. Бека се разплака. От ъгълчетата на устните ѝ протече червения сок от бонбона. Рейчъл изгледа свирепо майка си и сетне се обърна към сестра си.

— Само бебетата плачат, Бека. Скоро татко вече няма да е толкова зает и ще има време за нас. Ще видиш! Колко пъти трябва да ти го напомням?

— Този кучи син — промърмори Гай съвсем тихо, така че да го чуе само Лили. — Как може да постъпва така с тях? И все пак, мисля си, че това е за добро. Прекалено са малки и ще свикнат. Ако ги бе изоставил по-големи, щеше да е двойно по-болезнено за тях.

Лили не можеше да си представи нищо, което да бе по-болезнено от това, което вече се бе случило. Съсипваше собствения си живот, опитвайки да защити децата, които не бяха ни най-малко благодарни, ала не можеше и да се отпусне. Дори и дъщерите ѝ да я възненавидяха за това, тя щеше да ги защити от перверзиите на баща им.

Гай отиде отново при момичетата, а Рейчъл извика радостно, след като чу онова, което той им каза.

— Наистина ли? А ще можем ли аз и Бека да ядем пица? А да гледам телевизия преди лягане?

— Естествено. — Гай разроши косите ѝ.

Сърцето на Лили заби лудо в гърдите ѝ.

— Татко...

— Нито дума повече, Лили. — Той я изгледа строго. — Нуждаеш се от почивка и децата ще прекарат няколко дни при мен, за да я получиш.

— Не, татко. Нямам...

— Помогни на сестра си да се преоблече в сухи дрехи, Рейчъл, и сетне заминаваме.

Лили се опита да възрази, но баща ѝ не ѝ обърна никакво внимание.

Главата ѝ се цепеше, повдигаше ѝ се. Не искаше никак дъщерите ѝ да заминат с баща ѝ, но още по-силно се ненавиждаше за ревността си. Що за майка бе да негодува от отношенията на един любящ дядо със собствените му внучета?

Застави се да напъха обратно в току-що изпразнения куфар няколко ката дрехи на децата. Още по-силно ѝ се повдигна. Докато баща ѝ се занимаваше с децата, тя се измъкна от стаята, отиде в банята и повърна.

Почувства се по-добре, когато стомахът ѝ се изпразни, но главата я болеше все така силно. Набързо глътна три аспирина и се върна в спалнята.

Радостта от това, че щеше да живее у дядо си, бе възбудила прекалено силно Рейчъл. Тя тичаше напред-назад по коридорите и

пискаше с все сила. Гай обаче изглежда притежаваше магически подход към нея, защото когато ѝ каза да се укроти, тя се подчини.

Вече готови за заминаване, откриха, че Бека я нямаше. Рейчъл я откри скрита в гардероба на Лили. Отново се бе подмокрила и Лили трябваше да я преобуе.

— Мамо, не забравяй — рече ѝ Рейчъл на вратата, стиснала ръката на дядо си, — ако татко се обади, докато ни няма, кажи му да дойде да ни вземе.

През всичките девет месеца всеки път, когато излизаше от къщи, Рейчъл повтаряше тези думи. Лили стисна зъби, от което силното туптене в главата ѝ се засили, но болезненият ѝ опит я бе научил, че Рейчъл няма да тръгне, ако молбата ѝ бъде пренебрегната.

— Няма да забравя — увери я сухо тя.

— Целунете мама за довиждане, момичета — каза Гай.

Рейчъл послушно я млясна шумно. Бека не реагира.

Гай я целуна леко по бузата.

— Не се тревожи за нищо, скъпа. Покани приятели, позабавлявай се няколко дни. Момичетата и аз ще се справим добре.

Лили се чувстваше така, сякаш главата ѝ бе стисната в менгеме.

— Не знам. Момичетата са толкова...

— Не се коси, скъпа. Хайде, момичета. Какво ще кажете, да спрем ли по пътя за сладолед?

Рейчъл нададе оглушителен писък и задърпа дядо си за ръката. Бека послушно го последва. Гай отвори вратата на ягуара си и децата се покатериха вътре. Косата му блестеше на калифорнийското слънце, а когато се усмихна, равните му бели зъби светнаха ослепително. Беше толкова красив! Толкова ужасно, неприлично красив...

— Коланите! — извика Лили. — Не забравяй да им закопчеш...

Гай вече бе закопчал коланите им и ѝ махна с ръка, за да ѝ даде да разбере, че я бе чул. Миг по-късно вече излизаше от алеята.

Лили се втурна подире им.

— Бъдете послушни! — извика тя. — Не правете онова, което дядо ви каже. — Дъхът ѝ секна. Какво ѝ ставаше? — Искам да кажа...

Беше ѝ студено и в същото време я тресеше и тя се препъна леко, докато си проправяше път към къщата и към банята си. Макар навън още да бе светло, тя глътна две таблетки приспивателно. Баща ѝ бе

прав. Щеше да рухне и затова се нуждаеше от малка почивка. Легна на леглото, без да се съблича.

Следобедът премина във вечер и кошмарите я погълнаха напълно. Тичаше насън. Някаква жена без лице я гонеше, ръцете ѝ с лакирани в кървавочервено нокти бяха протегнати и с изкривени пръсти. Един по един тези нокти се отделяха от пръстите ѝ, превръщаха се в ками и се забиваха в гърба ѝ. Лили се обърна за помощ към баща си, но само за да разбере, че той държеше най-голямата кама и я бе насочил към Рейчъл. Обзе я ужас. Сетне пък, не баща ѝ я преследваше, а Ерик, и той искаше Рейчъл. Събрала всички сили, тя успя да изкрещи.

Приглушеният ѝ вик я разбуди. В стаята бе тъмно и в първия миг не разбра къде се намира. Вкопчи се в завивката, страхуваше се да се надигне, да се помръдне дори, боеше се, че щеше да я връхлети някакъв неописуем ужас. Косите ѝ бяха полепнали по бузите ѝ като паяжина, усещаше ужасното туптене в ушите си.

Пред лицето ѝ заплува лицето на Ерик, едно видение на мръсотия и разложение, още по-отблъскващо, поради физическото си съвършенство. Докато се опитваше да прочисти съзнанието си от последиците от сънотворното, я обзе парализиращият ужас: допусна грешка да не каже на баща си за Ерик. Ами ако Ерик отиде в дома на Гай и вземе Рейчъл? Баща ѝ не знаеше за перверзността на Ерик. Не знаеше, че не бива да я дава. Ами ако Гай му я даде?

Замъгленото ѝ от хапчетата и от непреминалия още кошмар съзнание бе обзето от ужасната решимост, че Ерик бе сторил тъкмо това. Бе взел Рейчъл и дъщеря ѝ се намираше в страшна опасност.

Тялото ѝ сякаш се бе наляло с олово, а жлъчта ѝ се надигна в гърлото ѝ, щом си спомни, че и Бека бе при баща ѝ. Но сетне се сети, че Ерик никога не би насилил Бека. Нейното състояние щеше да го отблъсне. Рейчъл бе целта му. По-силната им дъщеря.

Стенейки, тя стана от леглото и потърси опипом обувките си. Сетне излезе залитайки от стаята, все още опитвайки се да избяга от причинената от опиата мъгла. Чантичката ѝ лежеше на стъкления плот на бюфета в коридора и тя зарови в нея да измъкне ключовете на колата си сред смачканите салфетки, сухи бисквити и бордни карти. Стисна ги в юмрук, грабна чантичката си и препъвайки се, прекоси

кухнята на път към гаража. Трябваше да стигне до Ерик преди той да е наранил Рейчъл.

Погледът ѝ бе привлечен от датските стоманени прибори, окачени на полирана тикова дъска. След моментно колебание тя издърпа един тежък нож от мястото му и го пъкна в чантата си. Стисна очи, клепачите ѝ потрепераха. Знаеше, че не бе добра майка. Беше егоистка, нетърпелива, комай никога не правеше онова, което трябва. Но обичаше дъщеря си и щеше да стори всичко необходимо, за да я защити.

Осем мили по-нататък, в хълмовете на Бел Еър Гай Изабела подпъкваше с една ръка завивките около малкото телце на внучката си, докато с другата стискаше чаша с уиски.

— Защо не бива да спя с Бека, дядо Гай? — Рейчъл подозрително огледа високия таван на стаята, а сетне и високите прозорци с техните дебели стъкла с ромбоидна форма. Дядо Гай ѝ бе казал, че това някога била стаята на майка ѝ, но на Рейчъл тя не ѝ хареса. Беше тъмна и сякаш изпълнена с призраци.

— Ребека е заспала отпреди час — каза дядо ѝ. Ледените кубчета иззвънтяха в чашата му. — Не исках да я будиш.

— Ще пазя тишина. Може и да се изплаша, ако спя сама.

— Глупости. Няма да се изплашиш. — И той докосна с връхчетата на пръстите си устните на Рейчъл. — Дядо Гай ще дойде да те види, преди да си легне.

— Искам да спя с Бека.

— Не се страхувай, съкровище. Дядо Гай ще е наблизо.

И като се наведе, той докосна леко с устни устните на Рейчъл.

Ерик разтърка очи и се вторачи в телефона, като в същото време разкопчаваше ризата си. Колко пъти през тези три седмици, откакто се бе върнал, му се бе приисквало да позвъни на Хани? Стотина? Хиляда? Добре че единственият телефон бе в „Кошарата“ и тя не можеше да го чуе, та най-сетне да изостави това изкушение. Тя вече му бе дала да разбере по всеки възможен начин, че не може да се конкурира с един призрак и той нямаше никакво намерение да пълзи пред нея по корем.

Бе почти полунощ, а той бе на крак от пет сутринта, но макар да бе изтощен, знаеше, че нямаше да може да спи повече от няколко часа. Новата му роля изискваше големи физически и емоционални усилия, а той не можеше да ѝ се отдаде напълно; изглежда не бе в състояние да сваля от нея пласт подир пласт, докато не достигне до сърцевината на образа. Може би това се дължеше на факта, че още не бе успял да се възстанови напълно след онази нощ, когато се бе разголил също тъй пласт подир пласт пред Хани. Как би могъл да свърши актьорската си работа и да влезе в нечия друга кожа, след като сам се чувстваше толкова разголен? Сякаш частица от него бе останала при нея и докато не намереше отново своята цялост, той щеше да се рее безполезно.

Тази мисъл го ядоса. Трябваше да я изстърже от паметта си, да изтрие смеха ѝ, когато си играеше с децата в болницата, да ликвидира виденията от любенето им. Но трябваше най-вече да забрави тихото ѝ, омайно съчувствие в онази нощ, когато бе свалил маската на клоуна и бе застанал разголен пред нея.

Звънецът на входната врата прекъсна обърканите му мисли. Намръщи се. Къщата му в Никълс Кениън бе отдалечена и до нея се стигаше по почти непроходим път, затова едва ли бе подходящо място за изненадващото посещение на някоя компания. Не си даде труда да закопчее отново ризата си, докато извървя пътя си от спалнята до входната врата. Когато стигна до нея, надникна през шпионката и веднага натисна дръжката.

— Лили?

Зъбите ѝ тракаха, кожата ѝ изглеждаше бледа и настръхнала. Бе се подстригала, откакто я бе виждал за последен път, сребристорусите ѝ кичури се спускаха около лицето ѝ и подчертаваха огромните ѝ измъчени очи.

Тя го гледаше втренчено, сякаш бе извършил нещо скверно. Погледът ѝ пробяга по разкопчаната му риза и се спря върху отворения цип на дънките му. Устните ѝ затрепериха.

— Къде е тя?

Той уморено прокара пръсти през косата си.

— Какво искаш, Лили?

— Какво си направил с нея?

Тя потърси опора в рамката на вратата и, разтревожен, той посегна да я хване за ръката.

— Какво се е случило, Лили?

Тя се опита да се откопчи от него, но той я вкара вътре. Въведе я във всекидневната и я накара да седне на дивана. Дишаше учестено и на пресекулки и притискаше силно чантичката си към гърдите. Той грабна едно шише бренди от бара и наля малко в една чаша.

— Изпий това.

Ръбът на чашата изтрака по зъбите ѝ. Преглътна и се закашля.

— Кажи ми какво се случи — настоя тя. — Какво се случи с момичетата?

Обърса устни с трепереца ръка и се изправи неуверено на крака. Той инстинктивно посегна да я подкрепи, но тя се отдръпна.

— Къде е тя?

— Коя?

— Рейчъл. Знам, че е при теб.

Сърцето му сякаш спря да бие.

— Не е при мен. Какво, за бога, се е случило?

— Не ти вярвам. Взел си я от баща ми. Къде си я скрил? Къде е тя?

— Аз дори не знаех, че сте се върнали в града. Как тогава да я взема? Да не би да искаш да кажеш, че не знаеш къде се намира?

— Лъжец! — изпищя тя. Стрелна се покрай него и изтича към задната част на къщата.

Той се спусна подире ѝ и я видя как отваря стаята за гости. Когато видя, че бе празна, се спусна към следващата, сетне — към друга, докато най-сетне стигна до банята му. Призля му, като застана на вратата. Тя стоеше в средата на банята, притиснала чантичка до гърдите си, а очите ѝ бяха потъмнели от ужас.

— Какво си сторил на Рейчъл? — прошепна дрезгаво тя.

Насили се да запази спокойствие. Тя едва се държеше на ръба на разумното, а ако кажеше нещо неподходящо, можеше и да се срути отвъд него. Опитвайки се думите му да прозвучат колкото е възможно по-спокойно, той предпазливо пристъпи в банята.

— Къде я видя за последен път?

— Татко я взе да ношува у него. — Говорът ѝ бе насечен, усукваше с пръсти презрамката на чантичката си. — И Бека също. Взе и Бека. Знаех си, че не биваше да ги пускам, но бях толкова уморена.

— Няма нищо, Лили — рече успокоително той и се приближи още малко. — Нищо лошо не си направила.

— Не, не е така. — Тя захленчи. — Нищо не разбираш. Не съм му казала нищо за теб. Той не знае, че си насиллил Рейчъл.

— Не съм — рече тихо той. — Сама виждаш, че не е тук. Аз я обичам. Никога не бих ѝ сторил зло.

— Лъжец! — изпищя тя. — Татко ме обичаше! Обичаше ме и въпреки това ме *насили*.

Той усети как косата настръхва на врата му.

— Лили, за какво говориш? — Пристъпи прекалено устремно и тя отстъпи.

— Не ме докосвай! — Очите ѝ бяха широко отворени, зениците ѝ — разширени. — Ще ми причиниш болка. Ще ме нараниш, досущ както Рейчъл.

Той застина на място.

Тя се разплака.

— На нея не ѝ харесва, когато ѝ причиняваш болка... но не може да те накара да престанеш. — Тонът ѝ се повиши, заприлича на детински. — Казваш ѝ да не... да не вдига шум... когато я пипаш. Не шуми, мила. Няма да ти причиня зло. Просто затвори очи. Но тя не може... да затвори очи. А ти... миришеш ѝ на уиски.

— Лили, аз дори не пия уиски.

— На нея не ѝ харесва... миризмата на уиски. — Лили изхлипа. — Не ѝ харесва и когато включиш радиото. — Опита се да поеме дъх. — А ти казваш: „Само затвори очи и... слушай музиката, Лили“.

Ужасът на прозрението го погълна изцяло.

— Боже господи!

— А сетне понякога... — Гласът ѝ се сниши, премина в шепот. — Понякога музиката свири... и тази миризма на уиски... и тези ръце...

— О, мила...

— То е като ужасен сън, само дето понякога тези ръце са нежни. — Тя се тресеше пред него, а гласът ѝ бе едва доловим. — И това е най-лошото.

Изплака и се свлече по стената на пода като счупена играчка.

Той се спусна към нея, искаше да я вземе в ръце, да ѝ помогне. Тя изпищя и грабна чантичката си.

— Не! — изкрещя тя. — Повече не!

Дъхът му секна, когато силна болка го прониза в хълбока. Отскочи назад, видя острието на ножа в ръцете ѝ и разбра, че го е пробола. Тя изстена ужасена и пусна ножа, вторачена в кръвта, която рукна от хълбока му. През мъглата на болката си той видя, че лицето ѝ бе придобило пепеляв цвят и съзря момента, в който миналото и настоящето се омесиха в съзнанието ѝ.

— Мили боже — прошепна тя. — О, не, господи... Какво направих?

Ерик притисна с ръка кървящата си рана. Навярно бе само повърхностна, но нямаше никакво време да проверява. В този момент можеше да мисли само за дъщеря си.

— Рейчъл сега при баща ти ли е? — попита той. — Там ли е?

В очите на Лили се виждаше ужасът, който изживяваше, но бяха ясни.

— О, господи, Ерик — прошепна тя. — Никога не си бил ти. Винаги е бил той. Той извърши тези неща с мен, но аз винаги съм ги блокирала в съзнанието си. А сега му позволих да отведе момичетата.

Той я вдигна на крака.

— Да вървим.

Очите ѝ потъмняха от ужас.

— Ти кървиш. Аз те намушках.

— Ще се погрижа за това по-късно. — Той грабна една захвърлена тениска и затисна хълбока си с нея.

— О, Ерик. Много съжалявам. Какво направих? О, господи, извинявай...

— Нямаме време. Трябва веднага да отидем да ги вземем.

Ала докато я измъкваше от банята, той се запита дали не бе станало вече късно.

Ключовете ѝ бяха в контакта на колата. Той я сложи да седне на дясната седалка и скочи зад волана. Гумите изсвириха, когато даде на заден ход в тясната алея. Цифровият часовник на таблото показваше единадесет и четиридесет и осем. Почти полунощ. Идеалното време за чудовището да насили едно малко момиченце.

До него Лили ридаеше, обвила с ръце гърдите си, люлееше се напред-назад.

— Не и Бека... Той няма да посегне на Бека. Само на Рейчъл. — Риданията ѝ се усилиха. — Как можа да го направи? Толкова го обичах. Моля те, Ерик! Не му позволявай да я нарани. Нямах и представа какво означава това. Моля те.

Той изскърца със зъби, глух за сърцераздирателните ѝ вопли. През изминалите години бе участвал в десетки филмови преследвания с коли, но сега вече бе наистина; когато натисна педала на газта до дупка, той изключи от съзнанието си всичко друго, освен опасния, криволичещ път в каньона и малките момичета, чиито живот никога вече нямаше да е същият, ако баща им не пристигнеше навреме при тях.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Някаква странна, неприятна миризма разбуди Рейчъл. Не можа да си спомни на какво ѝ прилича, но сетне се сети, че бе на алкохол, както на мамините приеми. Зави се още по-добре и се обърна на една страна. Дългата ѝ нощница се бе усукала около кръста ѝ.

Дюшекът се размърда и тя започна да бута Бека, за да ѝ каже да не се върти като червейче, но се сети, че бе у дядо Гай и Бека не бе в леглото до нея. Чу да свири музика и отвори очи. Радиото на нощната масичка светеше с червената си лампичка.

Дюшекът отново помръдна. Някой бе седнал от другата страна на леглото. Испита страх. Може би някое тролче се бе измъкнало от гардероба и се бе запътило да я отвлече. Искаше да извика татко си, но бе твърде изплашена, за да издаде и звук; но сетне леглото отново се разклати, тя се обърна и видя, че това бе само дядо ѝ.

— Изплаших се — рече тя.

Той не отвърна. Просто си седеше и я гледаше.

Тя разтърка очи.

— Татко обади ли се по телефона?

— Не.

— Миришеш на лошо, дядо. Като на алкохол.

— Малко хубаво уиски. Просто малко хубаво уиски, това е всичко.

Речта му бе странна, не говореше както обикновено, а по-бавно, изричаше внимателно всяка дума, досущ като логопеда на Бека. И косата му бе разрошена. Дядо Гай винаги имаше безупречен външен вид и тя се изненада, като го видя разчорлен.

— Жадна съм. Искам малко вода.

— Нека... дай да те почеша по гърба.

— Веднага! — настоя тя. — Много съм жадна.

Той глътна остатъка от уиски в чашата си, сетне бавно се надигна и излезе от стаята.

Вече напълно будна, Рейчъл го изчака да излезе и чак тогава отмахна завивките и стана. Крачетата ѝ изтопуркаха по килима и тя излезе в коридора. Беше дълъг и тъмен, като в някой замък от приказките, с тежък дървен шкаф, големи грозни вази и дървен стол като трон. По стените висяха няколко саби, които дядо Гай бе използвал във филмите си, жълти лампи, които изглеждаха като свещи, бяха монтирани по тъмночервените тапети на стените. Те мъждукаха и издължаваха сянката ѝ.

Усети как коремът ѝ се свива от страх — къщата на дядо Гай бе толкова голяма и тъй тъмна — но въпреки това пое предпазливо по коридора и стигна до стаята на сестра си. Тихичко завъртя топката и с две ръце избута тежката врата дотолкова, че да може да се мушне в стаята.

Бека се бе свила на кълбо в средата на леглото и издаваше смешни звуци — п-т-т, п-т-т — както винаги, когато спеше. Понякога този шум будеше Рейчъл и тя лекичко подритваше сестра ѝ да престане, но сега познатото п-т-т поуспокои Рейчъл. Чувстваше се добре, когато сестра ѝ не бе изплашена, когато не плачеше и прочее. Да си сестра на Бека означаваше да поемеш голяма отговорност. Понякога татко ѝ казваше да не ѝ обръща чак толкова внимание, но сега татко го нямаше, а мама донякъде се плашеше от Бека и затова отговорността на Рейчъл бе станала по-голяма.

Сбърчи чело, загледана в леглото. Бека бе започнала да забравя татко, но Рейчъл не можеше да го забрави. Мама казваше, че бил прекалено зает, за да идва да ги види, но Рейчъл си мислеше, че може би той не иска вече да ги вижда, защото тя върши толкова пакости. Може би ако бе добричка като Бека, щеше да дойде да ги вземе. Сви решително устни. Но само да дойде, тогава тя ще го стрелне право в сърцето — защо ги бе оставил толкова дълго само с мама?

Бека изстена насън, устните ѝ се окръглиха така, сякаш щеше да заплаче. Рейчъл пропълзя до нея и я погали.

— Не се страхувай, Бека — прошепна тя. — Тук съм, при теб.

Сестра ѝ притихна. Рейчъл тъкмо се обърна да си тръгва, когато забеляза тъмния силует, изпълнил рамката на вратата. Крачетата ѝ омекнаха, но сетне си рече, че бе едно плашливо коте — та това бе само дядо Гай.

Тръгна бавно към него. Той отстъпи назад, за да й направи път да излезе, и затвори вратата. Тя го погледна от долу нагоре. В едната ръка държеше чаша вода, в другата — чаша с алкохол.

— Хайде, върви си в стаята — рече той, пак с този странен, забавен изговор.

Доспа й се отново и тя го последва. Походката му бе леко нестабилна и той плисна малко от водата на килима пред леглото й. Когато тя разлееше нещо, трябваше сама да почисти, но дядо Гай изобщо не обърна внимание.

Той разгъна завивките на леглото й. Тя се мушна под тях и взе чашата от него. Надигна я с две ръце, отпи една глътка и му я върна.

— Само толкова ли ти се пиеше? — Май й се бе ядосал много.

Тя кимна.

— Добре тогава. Лягай и заспивай.

Говореше шепнешком и тя се почуди дали не го правеше, за да не разбуди Бека, но тя бе далеч от тях.

— Само ще те почеша по гърба — рече той. — Ще те почеша малко.

Не й допаднаше начинът, по който говореше, не й харесваше миризмата му, но обичаше да я чешат по гърба, затова с готовност се обърна по корем и затвори очи.

Дядо Гай бръкна под нощницата й. Тя се понадигна, за да може той да вдигне нощницата й и да достигне гърба й. Започна да я чеше. Допирът на ръцете му й бе приятен и тя се прозя. От радиото се носеше тиха и приятна музика. Клепачите й се слепваха. Помисли си за тролчетата от любимата й приказка. Може би утре дядо ще й я прочете. Може би утре...

И в следващия миг я разбуди нещо ужасно.

В полезрението им се появиха боядисаните в жълто и черно ковани порти, прочути в Бел Еър със сложната си изработка. Ерик натисна рязко спирачките, колата се занесе и спря. Часовникът на таблото показваше дванадесет и седем минути. Пътят му бе отнел деветнайсет минути. Ами ако бе закъснял?

Знаеше, че в дома на Гай не нощуват прислужници. Те идваха сутрин и си отиваха след вечеря. Гай прекарваше нощите сам в тази

огромна своя къща мавзолей. Сам, с изключение на две малки момиченца.

Очите на Лили бяха приковани в портите.

— Забравих за портите. О, господи, Ерик, те са заключени. Не можем да влезем.

— Аз ще вляза.

Той изскочи от колата, пренебрегвайки болката в хълбока, където го бе пронизала Лили. Можеше да се справи с всичко, рече й той. Да кара спортни коли със свръхзвукова скорост, да преодолява непристъпни прегради, да нахлува в заключени къщи, да спасява невинните. Правил го бе десетки пъти. С голи ръце и въоръжен с автомат узи. Ранен в корема и с ослепено око. Само че досега това бе *науажким*, а този път бе съвсем, съвсем истинско.

Намери опора за крака си в желязната ограда. Не бе трудно да се изкатери, но го затрудняваше болката в хълбока. Ризата му бе прогизнала от кръв, молеше се само Лили да не бе засегнала нещо жизненоважно.

Къщата бе защитена от система фотоклетки. Когато стигна догоре и прехвърли крак от другата страна на решетките, той се надяваше вече да е задействал алармените инсталации — вътре в къщата, в охранителната агенция, навсякъде. Скочи на земята и стисна зъби от болката, която го прониза. Затича към къщата, притиснал с ръка хълбока си, кръвта бе хлъзгава и гъста. Стигна на спринт до входната врата, с една ръка натисна звънеца, а с другата задумка по резбованите дъски.

— Отвори! Отвори, кучи сине!

Докато думкаше с юмрук, той се молеше наум дъщерите му да са сами, недокоснати в леглата си, но не бе чак такъв оптимист да си повярва сам.

Секундите се нижеха бавно, сякаш бяха цели часове. Гай не се появи и Ерик разбра, че не бива повече да чака. Изтича към гъстата китка дървета отстрани на къщата и сетне — покрай източното й крило. Когато стигна до градините отзад, в паметта му пробяга споменът за онази нощ, когато Лили го бе завела в къщата играчка и там бяха заченали близначките. Увлечението му по нея тогава бе толкова различно от това сливане на две души, което бе изпитал с Хани: стори му се, че онзи мъж преди време бе съвсем друга личност.

Прогони мислите си за Хани. Не можеше да си позволи да им се отдаде.

Чу шума на течащата вода в шестоъгълния, в средиземноморски стил фонтан на фона на учестеното си дишане. Затича към вратата, която водеше към кухнята. Притиснал ръка до хълбока си, замахна с крак и строши ключалката.

Вратата се разцепи при влетяването му. За няколко секунди болката в хълбока го вцепени. Непрекъснатото бибиждане на алармената инсталация му помогна да се съвземе. А над това бибиждане той чу писъците, които смразиха кръвта му: *Рейчъл викаше за помощ.*

Рейчъл се бе свила в единия ъгъл на старата спалня на мама. Бе само по гащички и крещеше, защото тролчето не бе вече дружелюбния вълшебник, а нейният собствен дядо Гай.

— Престани да крещиш! — извика той и се запъти към нея. — *Престани!*

Цялата къща бе изпълнена с бибиждането, но дядо Гай изглежда не го чуваше. Той блъсна един стол настрани от пътя си. Вече не говореше по онзи внимателен начин. Думите му се заваляха, сякаш ги произнасяше с пълна уста, блъскаше се в мебелите, а панталоните му бяха отворени. Тя бе видяла какво има вътре и то бе грозно.

— Не! — изпищя тя. — *Не!* Страх ме е!

Разплака се и носът ѝ протече. Отначало, когато я чешеше по гърба, всичко бе хубаво, но сетне той бръкна в гащичките ѝ. Тя знаеше къде може и къде не може да се пипа, и това я събуди. Разкрещя се, но той пак я докосна там, където не биваше, затова го ритна и изскочи от леглото. Но ето че сега той идваше към нея.

— Ела тук, Рейчъл! — заповяда ѝ дядо Гай. Бе оголил зъби и те бяха големи и свирепи. — Престани да крещиш и ела тук! Ще те накажа, ако не дойдеш.

Той се втурна напред и тя отново изпищя. Наведе се и се опита да се шмугне покрай него, но той я улови.

— Не! — изпищя тя, когато пръстите му се впиха в ръката ѝ. — *Не!* Страх ме е!

— Тихо! — Дъхът му вонеше, докато я вдигаше, стискайки я толкова силно, че я заболя. — Тихо! Няма да ти причиня болка. Ш-ш-ш-т. Само ще те почеша.

— Аз ще те обадя — изпищя тя, опитвайки се да го ритне. — Ще те обадя на татко, че ме пипаш, дете не трябва.

— Няма да кажеш. — Той я отнесе до леглото и я пусна върху него. — Ако кажеш, повече няма да видиш майка си.

Тя се разрида.

Той дръпна завивката, в която се бе вкопчила, и посегна към гащичките ѝ.

— Не! Не прави *това*. — Рейчъл риташе с все сила.

Дядо Гай изръмжа, когато ритникът ѝ го улучи. Но сетне я натисна с тялото си и пак посегна към гащичките ѝ. Бе уморена, ръцете и краката ѝ трепереха и не можеше да се съпротивява много, но не спря. Спомни си за татко и за Едноокия пират, в чиито обири малките момиченца се биеха наравно с всички останали. Зарита отново и пак запищя, повтаряйки все същите думи.

— *Татко! Татко!*

Ерик вземаше стъпалата по две наведнъж, изтегляйки се силно по перилата, сякаш летеше, без да докосва килима по стълбището. Кръвта вреше в жилите му, сърцето му биеше до пръсване. Писъците на Рейчъл идеха иззад затворена врата в края на коридора, а от противоположната посока се чуваха по-тихите, приглушени ридания на Бека. Спринтира по коридора и влетя в стаята.

Гай бе върху дъщеря му на леглото. Вдигна глава и погледна Ерик с помътнели от алкохола очи. Сега у него нямаше нищо красиво. Косата му бе разрошена, лицето му бе отпуснато, виждаше се всяка бръчка. В стаята смърдеше на алкохол.

Ерик се хвърли върху него и го издърпа от малкото телце на дъщеря си.

— Копеле!

— Не... — изхленчи Гай.

— Ще те убия, кучи сине! — Ерик го блъсна към стената и се хвърли към него. Сграбчи го за ризата, вдигна го от пода, където се бе свлякъл, и започна да го налага с юмруци. Жаждата за мъст шумеше в ушите му и само звукът на чупещи се кости можеше да я утоли. Гай изпадна в несвяст, но Ерик не се спря. Трябваше да отмъсти за две

невинни деца — за Рейчъл и за майка ѝ. Главата на Гай се отметна рязко назад след поредния удар на Ерик.

— *Татко!*

Шумът в ушите му постепенно стихна и светът около него започна да придобива очертания. Идвайки постепенно на себе си, той видя човешката развалина пред себе си. Скулата му бе размазана, кръвта шуртеше от устата и носа на това лице, което никога повече нямаше да може да бъде определено като симпатично. Пусна ризата на Гай и бащата на Лили се свлече на пода.

Ерик чу стенание и видя затичалата се към него Рейчъл. Направи широка крачка и я грабна в обятията си.

— *Татко! Татко!*

Повтаряйки непрестанно тези думи, тя зарови глава във врата му. Притисна я силно и усети под пръстите си издатинките на гръбначето ѝ. Стисна очи, толкова силна бе обичта, която изпитваше към нея, че сърцето му биеше като лудо в гърдите му. Едното ѝ коляно се заби в ранения му хълбок, но той почти не усети болката. Усети меката тъкан на гащичките под пръстите си и си позволи да се надява, че бе пристигнал навреме.

— Всичко е наред, миличка — опита се да ѝ напява той, едва поел дъх. — Всичко е наред. Татко е тук. Татко е при теб.

— Дядо Гай... Той се опита... Искаше да... ми причини болка.

— Знаем, миличка. Знаем. — Той я целуна по бузата и усети солта от сълзите ѝ. Чу далечния вой на полицейска сирена, но сега значение имаше единствено детето в обятията му.

— Искаше да ми причини болка — изрида тя.

— Татко няма да му позволи да ти причини повече болка.

Плачът на Бека в другата стая се засили и с Рейчъл на ръце той се запъти към нея.

— Не искам... Не искам... — Думите на Рейчъл се удавиха в ридание и тя стисна още по-силно врата на баща си.

Той се спря и я погали по гърба.

— Какво, мила? Какво не искаш?

Малкото ѝ гръдно кошче се надигаше и спадаше бързо.

— Каж ми — прошепна той, притиснал устни до бузата ѝ; очите му бяха пълни със сълзи.

— Не искам ти...

— Какво, скъпа?

— Не искам ти... — тя изхълца, — ... да видиш гащичките ми.

Сърцето му сякаш омекна и той полека я спусна на земята.

— Разбира се, че не искаш, съкровище — прошепна. — Разбира се, че не искаш.

Притиснал я до себе си, той се пресегна и взе меката, жълта памучна нощница, с избродирани танцуващи мечета, която бе паднала на килима. Нежно я зави с нея и ѝ върна онази интимност, която ѝ принадлежеше по право.

Стиснал здраво Рейчъл в обятията си, той излезе от стаята и тръгна по коридора, за да си върне и другата дъщеря.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хани току-що бе приключила телефонния си разговор с един търговец на храни, когато чу някой да хлопа на задната врата на „Кошарата“.

— Влез.

Вратата се отвори и в стаята влезе Артър Локууд. Дори и в средата на един увеселителен парк в Южна Каролина успяваше да изглежда като холивудски агент. Може би защото комай винаги размахваше някакви книжа.

— От хората, от които наемаш люлките тук, научих — рече той, — че трябва да подпишеш и за виенското колело.

— Виенското трябваше да пристигне утре. — Тя взе книгата и ги подписа.

Когато му ги върна, Артър сви рамене.

— Не работя тук. Просто съм момче куриерче. Обещай ми, че като се върнеш в Л. А., няма да кажеш на никого, че съм тичал насамнатам да преговарям с продавачи на сандвичи и с клоуни. Ще ми се развали репутацията на акула в занаята.

— Обещавам. И — благодарности, Артър.

Артър се бе появил в парка преди два дни, за да обсъдят договора за телевизионния филм, който Ерик бе избрал за нейното завръщане, проекта, който бяха обсъждали на Коледа — за лагера за интернирани японци. Снимките щяха да започнат след месец. Сценарият бе отличен, но ѝ се струваше, че ролята на фермерка от Северна Дакота далеч надхвърля способностите ѝ; добре че бе тъй изтощена, та не ѝ оставаха сили да се безпокои за нея.

Артър би могъл да обсъди подробностите в договора и по телефона, а фактът, че дойде лично, ѝ подсказа, че той не бе много сигурен дали щеше в крайна сметка да го подпише. Но сделката си бе сделка и независимо колко болезнени щяха да са последиците от нея, тя нямаше да постъпи некоректно.

Колкото и да бе невероятно, Артър не я укори и с една дума за споразумението ѝ с Ерик. Дори одобри писмения документ за това. Очевидно двамата бяха разговаряли скоро, но Артър не ѝ разкри подробности за разговора им, а и тя не го попита. Опита се да изглежда облекчена, че с Ерик щеше да общува Артър, а не тя.

Искаше ѝ се да попита за Ерик направо, но не успя да подбере подходящите думи. Преди три месеца, в края на януари, Лили бе свикала шумно отразена пресконференция, на която бе разкрила истината за претърпяното от нея като дете сексуално насилие. Според публикуваните информации и Ерик, и майка ѝ бяха застанали на нейна страна по време на пресконференцията. Не се споменаваха нищо за обвиненията на Лили към мъжа ѝ, затова Хани можа само да се досети, че те бяха плод на преживяната в детството ѝ травма и че Ерик си бе върнал децата.

В очите ѝ запариха сълзи и тя се зае спапката, пълна с тесте изпомацани книжа.

— Надявам се Ерик да не ми е приготвил още куп проекти.

— Ние си говорим тук двамката... — Артър изглеждаше безкрайно заинтересован от часовника марка „Ролекс“ на ръката си, — а става вече късно, а пък имам да хващам и самолет.

— Той... Каза, че бил ранен.

— Казах ти, Хани. Добре е. Раната не бе сериозна. — Той размаха фактурата за виенското колело и я целуна по бузата. — Ще я предам по пътя си. А ти се пази. Не се скапвай от работа по празненствата в края на седмицата.

Намръщи ѝ се и тя разбра, че видът ѝ не му се нрави. Отново я бе нападнала безсъница. Бе постоянно на крак, а единственото ѝ удоволствие бяха посещенията ѝ в болницата. Редуваше пълно изтощение с почти маниакална агресивност и имаше усещането, че ще се пръсне. Но единствено упоритата работа ѝ помагаше да прогони мислите си за Ерик.

— Ще се оправя.

Тя изпрати Артър и след като проведе още един телефонен разговор, излезе от „Кошарата“.

Бе взела решение да превърне в събитие повторното откриване на „Черния гръм“ в събота, след три дни. И без това бе затънала в дългове, тъй че още няколко похарчени хилядарки нямаха голямо

значение. Окръжната социална служба ѝ даде списък на седемдесет и пет нуждаещи се семейства и тя ги бе поканила на забавление в парка. Нямаше да е кой знае какво, но пък всичко бе бесплатно: храната, разходка с коли за децата, няколко игрални автомата и, разбира се, „Черния гръм“.

Когато се върна при влакчето, усети как всяка фибра на тялото ѝ бе съсипана от умора, причинена както от напрежението, така и от физическия труд. Бе сряда. Ако всичко вървеше нормално, този следобед щяха да направят първото изпитание на „Черния гръм“. Така щяха да имат на разположение няколко дни, за да отстранят всички пропуски, преди семействата да пристигнат в събота следобед за официалното откриване на влакчето. А след още две седмици тя щеше да замине за Калифорния.

Екип бояджии довършваха работата си по лъскавата черна станция за качване и слизане. Под навеса на къщичката, покрито с найлон, бе ремонтираното влакче със седемте му вагончета в черно и алено. Електричарите проверяваха командното табло, докато техниците и ръководителят на проекта бяха заети с проверки и препроверки на оборудването. Днес за пръв път щяха да изпробват новата верига за изкачване, задвижвана от оригиналния маховик на „Черния гръм“ и от новия мотор от сто конски сили. Проверката на спирачките бе към края си и в късния следобед се надяваха да изпробват влакчето — като вагончетата при първата му обиколка щяха да бъдат натоварени с торби пясък.

Бяха останали съвсем малко хора от екипа и без пронизителния вой на моторните резачки и ударите на чуковете строителната площадка бе необичайно тиха. Спря се до купчина отпадъци, които очакваха да бъдат извозени, и се взря в огромната картина, която бе окачена над входа на станцията.

Бе чудесна, по-хубава дори от онази, която някога висеше над Къщата на ужасите. Влакчето заемаше цялото протежение на картината като вдигнал се на задните си крака мустанг, на фона на страхотно небе с кълбящи се облаци, пронизано от светкавици. Изпълнена в наситено алено, черно и сиво, картината излъчваше и онази необузdana енергия, която се съдържаше и в пътуването със самото влакче. Картината бе пристигнала от Уинстън-Салем, Северна Каролина, натоварена на един камион на строителния екип. В долния

десен ъгъл бе подписът на художника — Гордън Т. Делауийз. Преценката ѝ за таланта на Гордън бе поредната ѝ грешка.

Спомни си за последния си разговор с Шантал, един безкраен монолог, в който братовчедка ѝ ѝ бе описала чудесата на онзи салон, в който учела за фризьорка. Хани уморено разтърка очи. Колко пъти Даш ѝ бе казвал да престане с опитите си да ръководи живота на другите хора...

Към нея приближи Санди Комптън, ръководителят на проекта.

— Хани, вече сме готови да натоварим влакчето с торби с пясък и да го пуснем.

Изпита едновременно и напрегнато очакване, и вълнение. Най-сетне щеше да се сбъдне.

— Недей се учудва, ако първия път влакчето не измине целия път — рече Санди. — Не забравяй, че релсовият път е все още непрогонен и ще се наложат доработки. Очакваме трудности по първото изкачване, а и спиралата може да ни докара неприятности.

Тя кимна:

— Разбирам.

В следващите три часа тя гледа как „Черния гръм“ полека-лека се съживяваше. Натовареното с торби с пясък влакче с мъка се катереше по първото възвишение. Спря, сетне отново пое, после пак спря, докато не отстранят някаква повреда в мотора. Когато най-сетне се изкачи на върха и се спусна главоломно надолу, тя се почувства така, сякаш сама се бе издигнала над земята. Измина цялото разстояние, включително и спиралата, и когато се завърна в станцията, всички нададоха радостни възгласи.

„Черния гръм“ отново бе в движение.

Останалите дни до края на седмицата минаха за Хани като броени мигове. Влакчето бе готово за пътуване с хора в четвъртък и техниците бяха изпаднали в истинска еуфория след първото пробно пътуване. И въпреки че имаше още участъци от релсовия път, които трябваше да бъдат дооправени, за да се понамали малко жестокият ефект от пътуването, получило се бе тъкмо онова, което бяха искали — бързо, опасно, почти неконтролируемо пътешествие.

В късния следобед в четвъртък, ръководителят на проекта дойде при нея, за да ѝ докладва, че са минали прегледа за безопасност. Сетне я попита дали не би искала да се качи при следващото пътуване.

Тя поклати глава.

— Още не.

Не се качи на влакчето и в петък. Макар че прекара целия ден в подготовка за съботните празненства, не напрегнатата работа бе причината да откаже, а фактът, че има прекалено много хора. Операторът, който управляваше влакчето, се бе съгласил да дойде рано сутринта в събота, преди да са дошли останалите. Едва тогава, съвсем сама, тя щеше да направи своето първо пътуване.

Огледа се. Повече от половината от парка бе все още оградена, поради съображения за безопасност, но този негов район бе оживял направо пред очите ѝ. Екипировката на продавачите на сандвичи бе вече монтирана недалеч от станцията на „Черния гръм“, а наетото виенско колело бе там, където се бе издигало и предишното. Имаше и люлки за по-малките деца, редица игрални автомати, които щяха да се обслужват от членове на местната църква. Но истинската атракция си бе „Черния гръм“.

Възстановяването на влакчето ѝ бе струвало един милион долара. Бе разорена и потънала в дългове, но не съжаляваше за нищо. Утре призори ще се качи в първото вагонче и ще види дали ще може да докосне вечността, която най-сетне да я смири със смъртта на Даш.

Видя едно момиченце, дете на някой от работниците, което се бе вторачило във влакчето. Детето така бе извило шийка нагоре, че черните му прави коси се спускаха чак до колана на дънките му. Изражението му бе толкова съсредоточено, че Хани се усмихна, когато се спря до него.

— Здравсти. Търсиш ли някого?

— Чакам татко си.

Беше облечено с тениска, апликирана с жълто-червено корабче, обуто бе с износени маратонки, на ръката му проблясваше розова пластмасова гривничка.

— Това влакче е наистина голямо — рече момиченцето.

— Да, голямо е.

Обърна се и погледна Хани.

— Дали е страшно?

— Доста е ужасно.

— Аз няма да се уплаша — присмя ѝ се момиченцето. — Не се плаша от нищо. — Но сетне лицето му помръкна. — Само когато имам

кошмари.

— Возила ли си се някога с такова влакче? — попита Хани.

— Само с детски влакчета.

— Лоша работа.

Детето възмутено изсумтя.

— Щях да се возя на „Спейс Маунтин“, когато ходихме в Дисниленд, но татко не ми позволи, заради кошмарите. Толкова бе лош. И ни накара да си тръгнем по-бързо, щото съм била киселица.

Хани едва прикри усмивката си.

— А ти такава ли беше?

— Ами хвърлих фунийката със сладолед, но не исках да го улучвам по ризата, а той пък не биваше да ни кара да си тръгваме.

Хани се усмихна, особено след като не бе отговорна за възпитанието на това дяволче хитруша. Нещо в него ѝ напомни едно друго момиченце, което се бе гмурнало безстрашно в живота.

Детето я изгледа укорително.

— Изобщо не беше смешно.

Хани веднага се сепна.

— Извинявай. Права си. Наистина не е смешно човек да го карат да си тръгва от Дисниленд, когато не му се тръгва.

— Татко все каза, че не бива да се возя с „Черния гръм“. Аз дори плаках, но той не промени решението си. Наистина е много гаден.

Едва изрекла тези думи и лицето ѝ се озари от широка усмивка — бе видяла някого зад гърба на Хани.

— Тате! — изпищя тя. Размахала ръце, тя изхвърча.

Хани се усмихна, когато чу въздишка на облекчение зад гърба си. Кой ли от работниците ѝ бе бащата на това дяволче? И тъкмо преди да се обърне, за да разбере, чу гласа, който не би могла да забрави.

— Господи, минали са само пет минути, Рейч. Внимавай с този лакът. И те помолих да ме почакаш, докато заведе Бека в тоалетната.

Сякаш целият свят на Хани се срути. Изпитваше едновременно и огромна радост, и задушавач я страх. Изведнъж се сети, че е в мръсните си дънки и косата ѝ бе неизмита. Какво търси той тук? Защо не си стоеше настрани, та тя да е в безопасност?

Обърна се полека, за да се изправи срещу него.

— Здравей, Хани.

Човекът пред нея не ѝ бе познат. Беше някакъв непознат богаташ, звезда с позлатен „Оскар“ над камината си, актьор, в чиито крака се валяха най-могъщите импресарии в света. Нямаше я превръзката над окото му. Дългата коса, която помнеше тъй добре, бе *цивилизована* с двестадоларова подстрижка и не стигаше дори до яката на ризата му. Дрехите му сякаш сами говореха за пари и за европейски стил: широка риза, подходящи по цвят сиви панталони, вместо избелели дънки. Свали скъпите си слънчеви очила и ги мушна в джоба на ризата. Тюркоазните му очи на кинозвезда не разкриваха нищо от онова, което чувстваше.

Опита се да намести частиците от пъзела заедно, за да може да свърже кинозвездата с клоуна, строителния работник и най-вече — с човека, който ѝ бе позволил да надникне в душата му и да види демоните, които го измъчваха. Но не успя да направи връзката.

Не и преди той да сведе поглед към дъщерите си. В този миг всичките му фалшиви превъплъщения се изпариха и тя разбра, че мъжът, който стоеше пред нея, бе същият онзи, който бе разголил душата си в онази нощ преди четири месеца, когато седяха на върха на „Черния гръм“.

— С Рейчъл май вече се познавате — рече той. — А това е сестра ѝ Бека.

Тя сведе поглед към детето, чиято ръка бе потънала изцяло в неговата, но преди да успее да каже нещо, Рейчъл се отскубна от него и се стрелна към нея.

— Бека има Синдрома на Даун — рече тя с такъв яростен шепот, че да я чуе целият свят. — Не ѝ казвай нищо лошо. Това, че не изглежда като всички останали, не означава, че не е умна.

Хани с мъка намери думите си. Нямаше нужда да обяснява на Рейчъл, че мълчанието ѝ не бе продиктувано от болестта на сестра ѝ, а от присъствието на баща ѝ.

— Здравей, Бека — успя да изрече с треперещ глас. — Радвам се да се запозная с теб.

— Здравсти — рече свенливо Бека.

Очевидно Хани бе постигнала онзи начин на поведение, който ѝ бе препоръчала Рейчъл, защото тя ѝ кимна и се върна при баща си.

Хани мушна пръсти в джоба на дънките си и за пръв път се обърна към Ерик.

— Ми... мислех си, че снимаш филм.

— Току-що свърших. Реших, че не бива да пропусна голямото събитие.

Когато погледна „Черния гръм“, в очите му се четеше безразличие.

— Не те очаквах — рече глупаво тя.

— Не съм си и мислил, че ще ме очакваш. — Устните му се изкривиха по онзи циничен начин, който използваше, когато искаше да засегне някого. — Как мина магическото ти пътешествие с влакчето?

— Още... още не съм го предприела.

Той повдигна вежди.

— Чакаш пълнолуние ли?

— Недей, Ерик...

Прекъсна ги гласът на Рейчъл, тонът ѝ определено бе осъдителен.

— Ти каза, че Хани била възрастна. А тя е малка.

— Престани, Рейч...

— Обзалагам се, че като стигна трети клас, ще съм по-висока от нея. Тя е направо джудже за възрастна.

— Рейчъл... — В тона на Ерик се съдържаше нотка на предупреждение.

— Няма нищо, Ерик.

В думите на Рейчъл имаше някаква пресметливост, но и в злощастното си състояние Хани успя да долови и искрица на възхищение, да не говорим за някакво странно родство помежду им. Познаваше твърде добре този вид предизвикателство.

— Може и да съм ниска, хлапенце — рече тя, — но съм много силна.

— И аз съм силна — отвърна Рейчъл.

— То се вижда, но имаш още много хляб да изядеш, докато станеш силна, като мен. — Хани мушна пръсти в задните джобове на дънките си. — Аз вече управлявах този парк, когато бях малко по-голяма от теб. Важното е какво има вътре в човека, а не как изглежда. Човек, който има малко разум в главата си, никога не би ми си изпречил на пътя.

— О, господи — рече тихо Ерик. — Знаех си, че това ще се случи.

Рейчъл я погледна и за пръв път в очите ѝ се забеляза някакъв нюанс на уважение.

— Можеш ли да се сбиеш с мъж?

— С десетима — отвърна Хани, без да ѝ мигне окото.

— Аз трябваше да се бия с дядо ми Гай. Пипаше ме там, където не бива.

Хани усети как я прониза болка, когато осъзна, че историята, която Лили бе разгласила, не бе цялата. Прикри слисването си, а единственото чувство, което си позволи да покаже, бе на уважение.

— Бас ловя, че е съжалявал, задето се е захванал с теб.

Рейчъл енергично закима.

— Виках и пицях, ама наистина силно, а сетне татко го наби. На дядо Гай му се наложи да постъпи в специална болница за... — Тя погледна несигурно баща си.

— Алкохолици — рече той, подавайки ѝ думичката.

— Болница за алкохолици — продължи Рейчъл. — А пък аз и Бека никога повече няма да оставаме насаме с него. А татко каза, че никой повече няма да ми види гащичките.

— Това е добре — отвърна Хани. — Някои неща са си интимни, нали така?

Но на Рейчъл вече не ѝ бе интересно да говори за миналото. Погледът ѝ отново се прикова в „Черния гръм“.

— Не съм бебе. Не разбирам защо да не мога да се повозя с влачето, тате?

— Този въпрос не подлежи на обсъждане — обяви безцеремонно Ерик.

Хани се намеси, за да предотврати караницата, която назряваше.

— Къде сте отседнали?

— В хотела в града.

— Не разбирам защо не можем да останем тук, както теб, тате? — Рейчъл се обърна към Хани. — Татко ни разказа как ти помагал да възстановиш „Черния гръм“, нали, тате? И живеел тук, в средата на увеселителния парк.

— Вече не прилича много на увеселителен парк, Рейчъл — предупреди я Хани. — Ако очакваш да видиш нещо като Дисниленд, ще се разочароваш. Това, което е пред очите ти, е всичко. „Черния

гръм“ и няколко наети люлки и игри, които трябва да върна в понеделник.

— Не ме интересува! Защо не можем да отседнем в парка, където си живял, тате? И Бека иска, нали, Бека...

Бека с готовност кимна.

— Бека иска остане тук.

— Съжалявам, момичета...

Рейчъл подръпна баща си за ръката.

— Ако отседнем в хотела, всички ще те безпокоят за автографи, както стана в самолета. Искам да останем тук. И Бека — също. А тя вече не се подмокря нощем, Хани, не се безпокой.

Бека изгледа Хани тъй умолително, че тя не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Изобщо не съм се безпокоила.

Ерик не погледна Хани. Не сваляше поглед от дъщеря си.

— Съжалявам, Рейчъл, но идеята ти не струва.

— Спомни си последния път, когато бяхме на хотел, и аз имах кошмар и не можех да се спра да пицця. Тогава онзи мъж почука на вратата и каза, че щял да извика полиция.

Хани видя, че Ерик се колебае и макар подробностите да не й бяха известни, тя се досети за дилемата му.

— Аз нямам нищо против, Ерик — изрече сковано тя. — Ти решавай.

— Моля те, тате! *Моля те!*

Ерик сви рамене.

— Май нямам твърде голям избор, а?

Рейчъл изписка радостно и започна да подскача на куц крак. Бека също изписка и последва сестра си в подскоците.

— Хайде да огледаме наоколо. — Рейчъл хвана Бека за ръката и двете затичаха към наетото виенско колело, което се виждаше зад дърветата.

— Искам да сте ми пред очите — извика Ерик подире им.

— Добре — извика му в отговор Рейчъл.

— И ще изчезнат — въздъхна Ерик.

Сетне се обърна към Хани.

— Можеше да кажеш *не*.

— И пак да вляза в престрелка с дъщеря ти? Не, благодаря.

Той се усмихна.

— Направо е ужасна, нали?

— Чудесна е, и ти го знаеш.

Неловко мълчание се възцари помежду им. Той мушна ръце в джобовете на панталоните си.

— Възнамерявах да дойда сам, но Рейчъл изпаднаше в ярост, само като ѝ споменавах за това.

— Предполагам, че се е страхувала, че няма да се върнеш.

Лицето му помръкна.

— Както предполагам, разбра, бащата на Лили я нападна и оттогава има ужасни кошмари почти всяка вечер.

На Хани направо ѝ призля, когато той я запозна с подробностите.

— Доста трудно е да се отдели от нея дори и през деня. Детският психолог, който се занимава с нея, твърди, че не бива да прищпорвам нещата и аз съм съгласен с него. Рейчъл трябва отново да се почувства в безопасност.

— Разбира се.

— Някое дете на света не бива да изпита онова, което тя преживя — рече тъжно той.

На Хани ѝ се прииска да посегне и да го докосне, но вместо това вдигна поглед към влакчето.

— Утре ще си имаш неприятности с нея относно возенето с влакчето.

— Знам. Това е една от причините, поради които не биваше да я вземам, но бях прекалено увлечен от мисълта да дойда, за да обмисля всичко както трябва.

Защо бе дошъл? Страхуваше се да го попита и той не изглеждаше склонен да ѝ го съобщи сам.

— Май ще трябва да предприема разузнавателни действия — рече той.

Тя погледна към виенското колело. Както и бе предположил, децата бяха изчезнали.

— Защо дойде, Ерик?

Погледна я с прословутите си очи на кинозвезда.

— Трябва да продължа да живея, Хани. Искам да разбера дали отношенията ни имат някакво бъдеще или съм се заблуждавал.

Откровеността му едновременно я изненада и я обърка. Разбра, че истинският Ерик бе донякъде непознат за нея и тя не знаеше как да се защити от него.

— Ерик, аз...

Прекъсна ги гласът на Рейчъл, долетял отвъд дърветата.

— Татко! Ела да видиш какво намерихме.

— Трябва да вървя. Ще те вземем за вечеря в шест.

— Не мисля, че...

— Облечи си нещо хубаво.

Тя отвори уста да възрази, но той вече си бе тръгнал.

Хани бе облечена с единствената рокля, която бе взела със себе си, нефритенозелена, с кройка чувал и доста над коленете. Допълни тоалета си с подходящи тъмни чорапи и зелени лачени обувки. Простичкото деколте се допълваше от тежка, златна египетска огърлица. Единственото ѝ друго бижу бе венчалният ѝ пръстен.

— Чисто! — Рейчъл се завъртя в кръг във всекидневната част от фургона на Хани. — Толкова е чисто, татко! Ние защо не живеем в такава каравана?

— Още утре ще продам къщата.

— Той е сар-скас-ти-чен, Бека.

— Саркастичен — поправи я машинално Ерик, като в същото време изпиваше с очи Хани Джейн Муун Кугън. Тя се бе навела, за да може Бека да докосне огърлицата ѝ, и когато видя как дъщеря му мушна пръсти в дългите коси на Хани, се опита да прогони мисълта колко силно би желал да направи същото.

— Аз ще седя до Хани — обяви Рейчъл, когато излязоха от караваната и поеха към паркинга, където бе наетата от Ерик кола. — А пък ти, Бека, седни отпред при татко.

За негова изненада Бека тропна с краче.

— Бека иска седи при Хани.

— Не може, глупаче. Аз първа се запознах с Хани.

Хани застана между момичетата и ги хвана за ръце.

— И трите ще седнем отзад, а баща ви ще ни е шофьор.

— Страхотно — промърмори той; взе да съжалява, че не бе взел гледачката на момичетата, за да може да прекара поне малко време

насаме с Хани.

Когато сервираха десерта, той определено вече съжеляваше за гледачката. Дъщерите му напълно обсебиха вниманието на Хани. Не че и иначе би могъл да разговаря дълго с нея. Всеки път, когато вдигнеше вилицата към устата си, към масата приближаваше някой и молеше за автограф.

Седнала срещу него, Хани подсвирна удивена, когато Бека преброи четирите чаши за вода.

— Страхотно, Бека! Броиш страхотно.

Откакто Ерик си я взе обратно, Бека разцъфна. Спря да се подмокря, а и в говорните си умения направи голям скок напред. Обикновено притеснена пред непознати, с Хани тя бърбореше като свраче.

Погледът му се отмести към сестра ѝ. По време на вечерята между Хани и Рейчъл се състояха няколко престрелки, всичките спечелени от Хани. Очакваше Рейчъл да избухне отмъстително, но между двете изглежда бе сключено някакво негласно споразумение. И това не го изненада напълно. С изключение на външния ѝ вид, във всяко друго отношение Рейчъл би могла да бъде дете и на Хани. И двете женски същества, които обичаше, бяха външно заядливи и агресивни, а вътрешно — меки като памук. И двете бяха любящи, верни и готови яростно да защитават близките си. И двете притежаваха също тъй и по цяла кола отрицателни черти, но не му се мислеше за това.

Рейчъл бе нещастна, че сестра ѝ бе привлякла вниманието на Хани, затова облиза лъжичката си и я залепи на носа си. Хани не ѝ обърна внимание, докато лъжичката не падна, и тогава похвали роклята ѝ.

Мислите му се отвлякоха към Лили. Разговаряха само преди седмица. Тя се занимаваше с отличен терапевт — същият, който му помагаше да се справи с травмата на Рейчъл — и бе по-спокойна, от когато и да било. За да се освободи от чувството за вина, че бе станала причина всички да преживеят толкова много, тя му бе предоставила пълно попечителство върху дъщерите им, уверена, че той би могъл да им помогне да оздравеят по начин, недостъпен за нея.

Двамата бяха разговаряли след един от първите ѝ сеанси с терапевта.

— Толкова много обичам момичетата — сподели тя, — но разбрах, че се чувствам добре с тях единствено когато си наоколо, за да ги наглеждаш. Искане ми се да съм като леля ми Мейм.

— Какво имаш предвид?

— Нали знаеш? Да долетя в града. Да ги обсипя с подаръци. Да ги нацелувам като луда. И сетне да изчезна, оставяйки те ти да ги отглеждаш. Не мислиш ли, че съм ужасна?

Той знаеше, че Лили се старае да се справи по най-добрия възможен начин със случилото се в детството ѝ, но засега децата приемаха появяването и изчезването на майка им. Виж, неговите отсъствия бяха друга работа; затова се бе принудил да ги вземе в Южна Каролина.

— Имала ли си кошмари? — Рейчъл попита Хани.

— Понякога — отвърна Хани.

— Страшни ли?

Хани премигна към Ерик, но веднага отмести поглед.

— Доста страшни.

Рейчъл я изгледа замислено.

— И ще се омъжиш ли за татко ми?

— Край на въпросите, Рейч — отрязва Ерик и поиска сметката.

Докато сервитьорът вървеше към него, топката, която се сви в стомаха му, бе сигурен знак, че не иска да чуе отговора на Хани.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Хани целуна първо Рейчъл, а сетне и Бека по челата.

— Лека нощ, момичета.

— Да спиш в кош, да сънуваш... — изрече тихичко Бека, преди да се гушне под завивките.

— Лека нощ, Хани — и Рейчъл и ѝ изпрати три шумни въздушни целувки.

Хани се измъкна от стаята и остави Ерик да им пожелае лека нощ. Бе поласкана, когато момичетата настояха да участва в ритуала по лягането им, но сега, когато той свърши, се почувства самотна и натъжена. Даш бе сгрешил, като не ѝ позволи да роди.

Ерик се обърна към дъщерите си от вратата зад гърба ѝ.

— Хани и аз ще се поразходим малко навън. Но няма да се отдалечаваме. Прозорците са отворени, така че ще ви чуя, ако извикате.

— Ама да се върнеш, татко — рече Рейчъл.

— Ще се върна, Рейч, обещавам. Винаги се връщам.

Настоятелният тон в отговора на Ерик подсказваше, че това бе често повтаряна размяна на реплики помежду им.

Хани не искаше да се разхожда с него, но той вече бе до нея, хвана я леко за лакътя и я поведе към вратата. За пръв път я докосваше.

Нощта бе топла, а луната бе толкова ниско в небето, че изглеждаше сякаш открадната от сцената на някое училищно представление. Ерик бе оставил сакото и връзката си вътре и ризата му проблясваше синьо-бяла в нощта.

— Държа се чудесно с децата. Рейчъл е толкова настоятелна, че повечето възрастни пропускат да обърнат внимание на Бека.

— Удоволствието бе мое. Добре се справяш с тях, Ерик.

— Последните месеци ми бе доста трудно, но мисля, че вече сме стъпили на по-здрава земя. Лили се съгласи да получа пълно попечителство.

— Това е чудесно, макар че сума мъже биха го възприели повече като тежък товар, отколкото като удоволствие.

— На мен ми харесва да съм баща.

— Знам.

Тя отново се замисли за това колко силно бе желала да има свое собствено семейство и да даде другиму онова детство, което бе искала да има. Желанието да е част от група хора, които се обичат помежду си, бе било движещата сила в живота ѝ, откакто се помнеше; но и сега не бе кой знае колко по-близо до сбъдването му, отколкото в началото. Само по време на брака ѝ с Даш тя бе почувствала какво означава да си част от някого; онзи дар на любовта, който той ѝ бе поднесъл, бе тъй безценен, че когато го изгуби, животът ѝ свърши.

Повървяха няколко минути в мълчание, докато не излязоха на поляната край езерото. Ерик се обърна и погледна към „Кошарата“. Добре тренираният му глас на актьор прозвуча учудващо неравно.

— Не се спускай утре с влачето, Хани...

Театралната луна висеше зад него и на фона ѝ главата и раменете му се очертаваха в сребристо, изглеждаше по-едър от обичайното, досущ както и на екрана. Но човекът, застанал пред нея, не бе кинозвезда, а просто един мъж. У нея се разгоря ужасна битка — неустоимият подтик да се гушне в обятията му срещу отчаянието на предателството, което се съдържаше дори и в мисълта да го стори.

— Ерик, аз зарязах всичко, за да го направя. Не ми е останало нищо друго.

— Очаква те кариерата ти.

— Ти най-добре знаеш колко ме плаши това.

— Но тъй или иначе склучи споразумение с мен — промълви тъжно той. — Продаде душата си на дявола, за да направиш своето магическо пътешествие.

Продадох душата си на един ангел, помисли си тя, ала не можеше да си позволи риска да се обърне към него с каквито и да е мили думи и затова замълча.

Той изсумтя с негодувание.

— Не мога да застана и на малкото пръстче на Даш, така ли?

— Това не е състезание. Не правя подобни сравнения.

— И това е добре за мен, защото не е трудно да се отгатне кой ще бъде победителят. — Тонът му не съдържаше и нотка на

самосъжаление; просто регистрираше фактите. — Даш винаги ще е с бялата си шапка, със забодена на жилетката му лъскава тенекиена звезда^[1]. Той олицетворява всичко добро, всичко благородно и героично. А аз винаги съм бил по-близо до тъмната страна на живота.

— Това са филмови роли. Няма нищо общо с живота.

— Кого се опитваш да убедиш, мисис Кугън? Мен или себе си? Всичко се свежда до един прост и неизбежен факт. Ти вече си имала най-добрия мъж и не би могла да се задоволиш с номер две.

— Никога не мисли така за себе си — изрече наскърбено тя. — Не е необходимо да бъдеш номер две на когото и да е.

— Ако е така, защо тогава за теб е толкова важно да пътуваш утре с влачето?

Нямаше достатъчно думи да му обясни. Вярата ѝ в могъществото на влачето бе смешна на фона на безжалостната му враждебност. Бе опитала и не бе успяла да му обясни, че иска да си върне вярата в Бога, който бе изгубила, вярата, че любовта бе по-силна от злото в този живот. Не можеше да му обясни увереността си, че по време на това пътуване отново щеше да намери надежда във вечността, а и в този процес щеше да се сбoguва с Даш. Но в отчаянието си тя изрече думи, които по-скоро причиняваха болка, отколкото успокоение.

— Трябва да го намеря! Само веднъж.

Очите му потъмняха от болка, зашептя дрезгаво:

— Не мога да се състезавам с това...

— Не можеш да разбереш...

— Разбирам, че те обичам и че искам да се оженя за теб. Разбирам също така, че твоите чувства към мен не са същите.

По тялото ѝ премина такава емоционална тръпка, че едва не примая. Ерик бе мъж, който бе издигнал около себе си милиони прегради срещу всички болки на света, и всички до една се бяха срутили. Поради това го обичаше още повече — красивия, изтерзан мъж, който се бе родил с прекалена чувствителност, за да мине невредим през всичките злини около него. Само че не бе свободна да го обича. Сърцето ѝ все още бе оковано от друга любов, която не можеше да изостави.

Обърна лице към него.

— Ерик, съжалявам. Може би след утре ще мога да мисля за бъдещето, но...

— Не! — възкликна той. — Повече няма да се състезавам с един призрак. Предпочитам нещо по-добро.

— Моля те, Ерик! Това няма нищо общо с теб.

— Има *всичко* общо с мен — изрече яростно той. — Не мога да градя живота си с човек, който е постоянно обърнат към миналото. — Той мушна ръце в джобовете си. — Това, че доведох момичетата, бе ужасна грешка. В живота им и без това са имали достатъчно несигурност. Знаех си колко ще те харесат и изобщо не биваше да рискувам. Ако бе само до мен, можех да прекарам следващите десет или двайсет години тук, да те държа за ръка и да чакам да решиш дали ще излезеш от гроба, в който си се погребала сама, или не. Ала те са мамени прекалено много пъти и не мога да допусна в живота им някой, който не би могъл да даде на всички ни нещо повече от остатъците от една любов.

Искаше ѝ се да може да облекчи болката му. Толкова добре разбираше какво изпитва!

— Не можеш ли да разбереш, че искам да ти дам нещо повече от това? — извика тя. — Не разбираш ли колко много искам да те заобичам?

И устните му отново се изкривиха натъжено.

— Трудна работа, а?

— Ерик...

— Не предприемай това пътуване утре — рече тихо той. — Избери мен, Хани. Този път избери мен, вместо него...

Тя видя колко му бе струвало да потисне гордостта си и да я помоли и се възненавидя за болката, която му причинява.

— Ще направя всичко друго, което искаш — изплака отчаяно тя. — Всичко друго, но не и това. То е единственото, от което не мога да се откажа.

— И е единственото, което *искам*.

— Това пътуване ми е необходимо, за да се освободя...

— Не вярвам, че искаш да се освободиш. Мисля, че би искала да се държиш за Даш завинаги.

— Той бе центърът на живота ми.

Красивото му лице бе опустошено, лишено от надежда.

— Надявам се утре, когато предприемеш пътешествието си, да намериш своето си Богоявление — или каквото и да е, което очакваш

да се случи — защото иначе ще се окаже, че си платила прекалено висока цена за нищо.

— Ерик, моля те...

— Не желая съжалението ти. Не искам и остатъците. Любовта трябва да се отдава свободно и щом не мога да получа това, не искам нищо. — В очите му се таеше мъчително достойнство. — Омръзна ми да крача из тъмните страни на живота, Хани. Искам да повървя малко и на светлина.

Той се обърна. Кожата ѝ бе мъртвешки ледена, когато го гледаше как се връща при децата си, оставил я сама в тихото, безмълвно сърце на мъртвия увеселителен парк.

След като не можа да заспи, тя облече работните си дрехи и си проправи път до „Черния гръм“. През нощта се бе спуснала мъгла и влакчето представляваше феерична гледка. Долната част на приличната на дантела конструкция отразяваше неземна, жълтеникава светлина, която идваше от обезопасителното осветление от вътрешната страна на съоръжението. Но горната част бе изчезнала във виещата се мъгла, върховете на големите възвишения изглеждаха сякаш бяха отсечени.

Тя се поколеба само за миг, преди да започне изкачването си към върха. Обгръщаха я валма мъгла и не след дълго изгуби земята от погледа си. Бе сама в цялата Вселена, насаме с влакчето, заради чийто строеж бе изоставила всичко друго.

Когато стигна до върха, седна на релсовия път и прегърна колене. Нощта бе безмълвна като смъртта. Остави се да се понесе високо над земята, в един свят на гори и мъгли. Спомни си момиченцето, което беше някога, детето, което се бе спуснало с това страхотно дървено влакче право към долината на смъртта. Ала вече не бе дете! Вече беше жена и не можеше да скрие истината, че го обича.

Само Ерик. Не и опасния непознат с черната превръзка на окоето, не и клоуна пират, когото, сама си бе внушила, бе безопасно да обича, не и кинозвездата милионер. Всичките му превъплъщения бяха отхвърлени настрана. Нямаше вече зад какво да се скрие. А и на нея не ѝ оставаше зад какво да скрие собствените си чувства към него.

Тя притисна буза към коляното си, сгушила се нещастна в себе си, а от ъгълчетата на клепките ѝ се застичаха сълзи. Прав беше. Любовта ѝ към него не бе свободно и радостно отдаване, както би трябвало да бъде. Тя бе помрачена от миналото, от любовта, която не можеше да забрави, от човека, когото не можеше да изостави. Ерик заслужаваше много повече от остатъците, които можеше да му предложи. Ала единственият начин да получи надежда, да се освободи от миналото, се съдържаше в пътуването с влакчето и ако го направеше, щеше да го изгуби завинаги.

Даш, нуждая се от твоята мъдрост. Не мога да продължа да живея, ако не те оставя в мир. Кажу ми как да го сторя, без да предам всичко, което означавахме един за друг...

Ала бариерата на смъртта си оставаше непристъпна; той отново отказваше да говори с нея.

Тя остана на върха на възвишението през цялата нощ. В мастиления мрак преди зазоряване тишината бе раздрана от пронизителния писък на дете. Идваше отдалеч — от другия край на парка — ала това не го правеше по-малко смразяващ; отново и отново Рейчъл Дилън изплакваше ужаса от изгубената си невинност.

Небето бе перленосиво, както е винаги, когато между мрака и светлината настъпва моментно равновесие. Тони Уайът, операторът, който този ден щеше да управлява „Черния гръм“, крачеше към Хани през мократа трева. Нощната мъгла се бе вдигнала, от пластмасовата му чаша с кафе се издигаше пара. Кимна ѝ, изглежда още не се бе събудил напълно.

— Добрутро, мисис Кугън.

Тя слезе от последните стъпала на стълбата и го поздрави. Тялото я болеше от умора. Беше измръзнала, а очите ѝ пареха от безсъние.

— Вече минах по пътя — рече тя. — Всичко изглежда в ред.

— Това е добре. Докато карах насам, чух прогнозата. Денят ще е хубав. — И той се отправи към станцията.

Хани се взря във влакчето. Ако предприемеше пътуването, щеше да изгуби Ерик, но ако не го направеше, никога нямаше да намери примирение с миналото.

— Хани!

Сепна се, обърна се и видя Рейчъл, която тичаше през дърветата през глава към нея. Беше облечена в дънки и розов, обърнат наопаки пуловер. Косата ѝ не бе вчесана, а изражението ѝ бе гневно.

— Мразя го! — изплака тя, докато спираше пред Хани. В очите ѝ блестяха сълзи, устните ѝ трепереха, но бяха стиснати упорито. — Няма да си вървя у дома! Ще избягам! Може да умра и тогава той ще съжалява.

— Не говори така, Рейчъл.

— Трябваше да останем за празненството, но татко ни събуди сутринта и каза, че тръгваме за летището. Ами ние едва вчера пристигнахме! И значи няма да се повозя на „Черния гръм“!

Хани се опита да потисне болката, която я прониза, като съсредоточи вниманието си върху Рейчъл.

— Той и без друго нямаше да ти разреши да се качиш — напомни ѝ благо тя.

— Щях да го *накарам* да ме пусне! — възкликна Рейчъл. Погледът ѝ пробяга по пътя на влакчето. — Трябва да пътувам с него, Хани! Просто трябва...

Хани почувства нуждата на Рейчъл като своя собствена. Не се опита да тълкува защо се родее с това дете; просто прие даденостите. Погали я между лопатките на гърба и почувства, че сама бе готова да заплаче.

— Съжалявам, мила. Наистина съжалявам.

Рейчъл отхвърли съчувствието ѝ.

— И всичко е заради теб, нали? Скарали сте се двамата.

— Не сме се скарали. Трудно ми е да ти обясня.

— Няма да си тръгна! Каза, че щял да ни почерпи специално, за да ни накара да си тръгнем, но аз не ща специална почерпка. Искам да се возя с „Черния гръм“.

— Рейчъл, той ти е баща и ти трябва да правиш онова, което ти казва.

— Дяволски си права, точно така е! — чу се гласът на Ерик иззад тях. — Ела веднага тук, млада госпожице.

Той крачеше ядосан сред дърветата с Бека на ръце. Когато стигна до поляната, я пусна на земята и се изправи, за да изгледа свирепо другата си дъщеря.

Рейчъл му отвърна със също тъй яростен поглед, малкото ѝ телце несъзнателно повтори позата му — разкрачени крака, ръце на хълбока.

— Няма! — изкрещя тя. — Няма да дойда с теб на летището. Мразя те!

— Толкова по-зле. Ела тук.

Сърцето на Хани се сви. По изтощението, изписано върху лицето му, разбра, че бе стигнал до границата на издръжливостта си. Искаше да го помоли да не си тръгват, но нямаше никакво право. Защо бе толкова упорит? Защо настояваше тя да се подложи на такова изпитание? Но дори и когато си задаваше тези въпроси, тя знаеше, че той има всичкото право да очаква всички онези неща, която тя все още не бе в състояние да му даде.

— Веднага! — изрева Ерик.

Рейчъл се заплака, но не помръдна.

Хани пристъпи едва-едва, осъзнала изведнъж с безпогрешна сигурност, че Ерик грешеше, като не пускаше Рейчъл на „Черния гръм“. Забрави, че всъщност няма никаква родова връзка с това дете. Усещаше го така, сякаш Рейчъл бе излязла от нейното собствено тяло.

И в този миг тя вече знаеше какво трябваше да направи.

Хвана ръката на Рейчъл и погледна Ерик.

— Първо трябва да пътува с „Черния гръм“.

— Как пък не!

— Не я спирай, Ерик. — Умоляващият ѝ глас се сниши до шепот. — Пусни я заради мен. Заради самата нея.

Тялото му излъчваше огромното напрежение, на което бе подложен, и поради това изглеждаше по-стар — един мъж, който бе водил твърде много битки.

— Тя е съвсем малка, Хани. Тя е още бебе.

Рейчъл отвори уста да изрази възмутена протеста си, но Хани стисна ръката ѝ в предупреждение да мълчи.

— Трябва да го направи, Ерик...

— Не искам да се изплаши.

— Тя вече е била изплашена. Дядо ѝ се е погрижил за това.

Обърна се с гръб към Ерик и клекна пред Рейчъл.

— Когато за пръв път се качих на „Черния гръм“, бях на твоята възраст и бях изплашена до смърт. Това пътуване е жестоко. То не е предназначено за малки деца, мила. Първото спускане е по-страшно от

който и да е филм на ужасите. Толкова си малка, че ще изхвърчиш от седалката и бедрата ти ще се ударят в напречната пръчка. А когато поемеш по спиралата, ще изпиташ чувството, че езерото ще те всмуче до дъното си. Ще се изплашиш до смърт.

— Не и аз — подигра ѝ се Рейчъл. — Аз няма да се изплаша.

Хани нежно обгърна с длан бузата ѝ.

— О, не, ще се изплашиш.

— Нали и ти си пътувала с него.

— Свако ми ме накара.

— Той толкова ли лош беше, като дядо ми Гай?

— Не, не чак толкова. Просто не обичаше малки деца.

— Плака ли?

— Прекалено силно се изплаших, за да заплача. Влакчето ме изкачи до върха на първото възвишение и когато видях колко стръмно бе спускането, помислих си, че ще умра.

— Досуц както когато дядо Гай се плъосна върху мен.

Хани кимна.

— Точно така.

— Искам да се спусна — рече заинатена Рейчъл.

— Напълно ли си сигурна?

Рейчъл кимна, а очите ѝ изпиваха влакчето с напрегнатост, която бе твърде позната на Хани. И тя, както Рейчъл, знаеше какво означава човек да се чувства беззащитен на този свят. И двете знаеха, че една жена трябваше да потърси смелост в различни от мъжа източници. Без да погледне Хани и баща си, Рейчъл се освободи и хукна към станцията.

— Рейчъл! — Ерик се втурна подире ѝ, но Хани се спусна да го спре.

— Моля те, Ерик! Това е нещо, което тя *трябва* да направи.

Той я погледна, очите му бяха изпълнени с поражение и болка.

— Не мога да разбера нищо...

— Знам, че не можеш — прошепна тя, позволявайки най-сетне да се потопи в цялата мощ на любовта му. — Ти си голям и си силен и имаш друг поглед върху живота.

— И аз ще се кача с нея.

— Не, Ерик. *Не бива*. Тя трябва да го направи сама. — Погледна го в очите, надникна право в душата му, умолявайки го да ѝ се довери.

— *Моля те.*

Най-сетне той кимна с огромно нежелание и тя усети какво му бе струвало всичко това. Затова изпита още по-силна обич към него.

— *Добре* — рече той. — *Добре.*

Тя го помъкна към станцията, минаха под рисунката на Гордън Делауийз. Рейчъл се бе качила в първото вагонче, лицето ѝ бе оживено от смесица от вълнение и очакване. В същото време изглеждаше съвсем мъничка и беззащитна в празното влакче.

С треперещи ръце Хани провери дали напречната пръчка бе сигурно затворена.

— *Още не е късно да слезеш.*

Рейчъл поклати глава.

Хани се наведе и я целуна по челото.

— *Когато това свърши* — прошепна тя, — *кошмарите ти ще са си отишли завинаги.*

Хани дори не бе сигурна дали Рейчъл я чу. Пръстчетата, с които стискаше пръчката, бяха побелели от напрежение, а Хани забеляза, че вълнението ѝ бе изместено от страх. Както и трябваше да бъде.

Тя се отдръпна от влакчето и застана до Ерик. Тялото му излъчваше напрежение и тя усещаше силата, която му бе потребна, за да се съдържи. Рейчъл бе най-безценното му притежание. Знаеше, че той не разбира нищо и бе трогната от доверието му.

Обърна се към Тони, който чакаше край командното табло, без изобщо да се досеща за драмата, която се разиграваше пред очите му. Сетне тя му кимна.

Изтичаха с Ерик от станцията навреме, за да видят как влакчето пое нагоре към първото голямо възвишение. Зад тях, седнала с кръстосани крака, Бека наблюдаваше сестра си. Яркият розов пуловер на Рейчъл се виждаше отлично в предната част на празното дълго влакче.

Спусни се заради мен, мила, помисли си тя. Освободи и мен.

Ерик мушна ръка в нейната. Пръстите му бяха ледени и тя леко ги стисна. Докато влакчето се катереше нагоре, усети ужаса на Рейчъл в собственото си тяло. Сърцето ѝ затупка бързо и започна да се поти. Когато Рейчъл стигнеше до върха и видеше стръмния наклон надолу, тя щеше да бъде принудена още веднъж да се изправи лице срещу лице с дядо си.

Влакчето като че ли застина на върха и Хани се вцепени от страх; страх, който принадлежеше колкото на Рейчъл, толкова и на нея самата. И сетне, докато влакчето се гмурна надолу и излетя нагоре по второто възвишение, тя осъзна всичко. Разбра, че бе Рейчъл, и в същото време Даш бе самата тя. Че хората, които се обичат, са винаги част от другия. Разбра, че любовта ѝ към Даш не бива да препятства любовта ѝ към Ерик. Напротив, тъкмо тя я правеше възможна.

Изпита бурна вътрешна радост. Обърна се към Ерик. Лицето му бе напрегнато от тревога, а очите му не се откъсваха от препускащото розово петънце; опасяваше се, че тя може да се изправи, да падне, че влакчето, в чието възстановяване бе участвал сам, нямаше да я докара невредима до станцията. Но „Черния гръм“, досущ като Бог, не изоставаше онези, които търсеха утеха в него, дори и в най-тежкия момент.

Страховете на Хани се бяха изпарили и тя разбра колко проста бе любовта ѝ към Ерик. В нея нямаше тъмни ъгли, нямаше никакви психологични усложнения. Той не ѝ бе като баща. Не бе по-възрастен от нея, нито неин учител. Не притежаваше цял океан от опит, за който тя да не знае нищо. Ерик си бе просто Ерик. Един мъж, който се бе появил на света прекалено чувствителен. Лесно раним като самата нея и също тъй нуждаещ се от любов.

Искаше ѝ се да се смее, да пее, да го обгърне с вселената на своята любов. Той се затича и тя разбра, че влакчето бе минало спиралата и се носеше към станцията. Тя го последва, сърцето ѝ ликуваше.

Влакчето изтрополи в станцията. Лицето на Рейчъл бе бяло като платно, ръцете ѝ бяха сковани около пръчката, цялото ѝ непокорство се бе изпарило.

Ерик изтича до нея, докато влакчето спираше и протегна ръце.

— Мила моя...

— *Отново* — прошепна Рейчъл.

— *Да!* — Хани изкрещя най-сетне думата. Засмяна, тя се хвърли в обятията на Ерик. — О, да, моя любов. *Да!*

Влакчето излезе от станцията с Рейчъл Дилън на първата седалка, а Ерик прегърна Хани и усети как онези меки, пълни устни търсеха неговите.

В този миг той се отказа повече да опитва да разбере драмата, която тези две любими за него женски същества разиграваха. Може би жените бяха далеч по-различни от мъжете, отколкото бе предполагал. Може би за тях бе необходимо по по-различен начин да намерят смелост, за да се изправят срещу живота.

Хани се бе притиснала към него толкова силно, сякаш се опитваше да се слее с него. Устните ѝ бяха полуотворени и той разбра, че му предлагаше цялата си любов, верността си, цялата страст, с която тя живееше живота си. Тази жена бе завладяла душата му и му даваше всичко. В този миг ревността, която изпитваше към Даш Кугън, си отиде завинаги.

— Обичам те! — прошепнаха устните на Хани до неговите. — О, Ерик, толкова много те обичам...

Той успя да изрече името ѝ преди устните им да се слоят. Целуваха се, а Рейчъл прогонваше кошмарите си по възвишенията на „Черния гръм“.

— Имам чувството, че съм те чакал цял живот — рече тихо той.

— Все още ли искаш да се ожениш за мен? — попита тя.

— О, да!

— Искам дете.

— Така ли? Радвам се.

— О, Ерик... Това е правилно. Най-сетне знам, че постъпвам правилно.

Не можеше да се насити на устните ѝ. Бяха сладки, уханни и му обещаваха изобилие от любов. Понесоха го в пространството и във времето към място, където съществуваше само доброто. И докато се установяваше в него, в това чудотворно място, той чу грубия, уморен глас — бе толкова дълбок, сякаш идваше от самия бог.

Време бе да вземеш онова, което ти принадлежи, красавце. Тъкмо щях вече да изгубя търпение с теб.

Слисан, той се отдръпна от нея. Очите ѝ, все още замъглени от целувката им, се отвориха ѝ тя го погледна въпросително. Почувства се като глупак и отново потърси сладките, меки устни.

Влакчето пристигна и в няколко кратки мига всички те се докоснаха до вечността.

[1] Има се предвид шерифската звезда. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.